
Îndrăgostită
de un crai
LIZ CARLYLE

LIZ CARLYLE
ÎNDRĂGOSTITĂ DE UN CRAI
SERIA FAMILIA MCLACHLAN 9

***In Love with a Wicked Man by* Liz Carlyle**

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARLYLE, LIZ
Îndrăgostită de un crai / Liz Carlyle
trad. din limba engleză: Irina Fulger. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9145-3
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
LIZ CARLYLE
Îndrăgistită de un crai
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

Prolog

Devenind Ned

1829
Cambridgeshire

Iarna venise în Bexham cu o ninsoare viscolită care probabil nu avea să se depună şi cu zăngănitul unor crengi scheletice ale căror vârfuri îngheţate atingeau şi zgâriau fereastra directorului şcolii ca degetele osoase ale unei năluci. Din careul de jos se auzeau sunetele băieţilor ieşind din clasele lor pentru cină, o gălăgie suficient de puternică să acopere burta lipită de spate a lui Edward.

Aplecat în faţă pe un scaun, băiatul trase brutal de haină, încercând să o strângă mai bine din cauza frigului, dar de mult îi rămăsese mică. Adevărul era că multe lucruri la Bexham îi rămăseseră mici, pentru că atunci când nuiaua de mesteacăn a directorului lovi biroul acestuia la doar câţiva centimetri de nasul lui, Edward nici măcar nu tresări.

— Bine, băiete, se răsti domnul Pettibone, tatăl tău a ajuns în sfârşit. *Acum ce* ai de zis în apărarea ta?

Edward ridică privirea curajos şi dădu din umeri.

Simţi un pic de satisfacţie pentru abilitatea greu dobândită de a-şi controla teama; să rânjească în faţa necazului şi să dea cât a încasat. Dar apoi, viaţa lui era una măruntă. O viaţă complet inconsecventă – şi, dacă într-adevăr conta, nici pe departe asemănătoare cu viaţa pe care se aşteptase să o aibă.

Directorul începuse să lovească nerăbdător în birou cu nuiaua.

— Ei bine, domnule Hedge, vedeţi cu ce avem de furcă la Bexham, se plânse el, uitându-se peste capul lui Edward.

Acea expresie rece, calculată din ochii lui! Acea insolenţă nestăpânită!

— Da, exact ca târfa de maică-sa, mormăi Hedge, atât

de încet încât doar Edward să-l poată auzi.

Hedge se întoarse brusc de la marginea ferestrelor unde se plimba, nasturii hainei lui ostentative reflectând lumina când el se ivi deasupra lui Edward.

— Deci îi vei răspunde domnului Pettibone, băiete, continuă el, răsucindu-i fără milă urechea. Răspunde-i sau bătaia pe care ai primit-o aici o să fie nimic comparativ cu ce îţi voi face cu mâna mea.

Băiatul mai ridică un pic bărbia, iar trasul de ureche nu îl înduplecă, şi de data asta Edward ştiu că-i mai bine să nu răspundă. Nu, nu avea să răspundă – nu până când nu ştia că-l va putea răpune pe Hedge.

Şi ziua aia cu siguranţă avea să vină.

Aşa că Edward dădu din nou din umeri şi vorbi cu tonul dulce şi clar al înaltei societăţi, mai comun la Eton decât la Bexham.

— Da, l-am lovit, zise el sfidător. L-am lovit pentru că mi-a zis că-s un bastard.

— Da, şi chiar eşti, zise chicotind Hedge.

— Şi când el mi-a zis bastard, eu i-am zis că-i un zarzavagiu, clarifică Edward. Şi apoi *el* m-a lovit. Aşa că a trebuit să-l lovesc. Aşa faci cu ăştia, Hedge. Nu poţi să dai înapoi.

Hedge mormăi iarăşi – de data asta un pic dispreţuitor apoi dădu drumul urechii lui Edward şi îşi îndreptă atenţia spre Pettibone.

— Deci. Ca de obicei, atunci. Băiatul are umărul atins. Nu-i nimic grav, nu?

Directorul lovi cu nuiaua într-un gest nerăbdător.

— Băiatul cu braţul rupt este fiului unui consilier local, zise el sumbru. Cred că nu trebuie să vă explic necazurile pe care le poate provoca cuiva cu tipul dumneavoastră de afacere.

— Da? Şi cam ce tip de afacere este aia, domnule Pettibone?

Directorul mişcă un pic din nas, dar Bexham nu era genul de instituţie academică să-şi permită prea multe scrupule.

— Cred că aţi menţionat că lucraţi în *finanţe* la Londra.

— Chiar aşa, zise Hedge, scoţând punga. Deci, care-s daunele?

— *Daunele?* zise tăios directorul.

— Da. Hedge lăsă o bancnotă de douăzeci de lire să cadă pe biroul lustruit. Cât va fi de data asta?

Directorul împinse bancnota peste birou.

— Nu cred că aţi înţeles scopul acestei întâlniri, domnule Hedge, zise el. Edward nu mai este binevenit aici.

— Poftim, cu niciun preţ? Hedge era obişnuit cu uşurinţa cumpărării. Ce dracului fac eu cu un băiat de doisprezece ani?

— Bănuiesc că îl luaţi înapoi la Londra, zise directorul. Mă tem că noi nu ne mai putem asuma îngrijirea lui Edward. Scandalurile, ferestrele sparte, furia posacă – da, toate astea le-am tolerat. Dar un braţ rupt? Al unui fiu de consilier local? Nu, dragă domnule Hedge. Nici măcar banii dumneavoastră murdari nu vă pot scoate din *asta.*

Hedge trecu cu mâna peste faţa care cândva fusese frumoasă, dar acum începuse să se deformeze din cauza desfrâului. Ridică iscoditor din sprâncene.

— Atunci poate o recomandare pentru o altă şcoală?

— Aţi rămas fără şcoli, se răsti directorul. Bexham a fost a şasea pentru el.

Hedge rânji.

— Da, bine, ambii am fost daţi afară din locuri mai bune decât ăsta.

— Locurile mai bune nu-l primesc, răspunse Pettibone. Eton, Rugby, Harrow – poate cândva l-ar fi primit. Dar acum nu. Nu când s-a aflat public că părintele lui este proprietarul unei…

— Unei *ce,* domnule Pettibone? întrebă vesel Hedge. Continuaţi. Lăsaţi cuvintele să fie spuse de limba aia învăţată a dumneavoastră.

— …a unei săli de joc josnice, se răsti Pettibone.

— O sală de jocuri josnică şi foarte *profitabilă*, adăugă Hedge. Ah, bine! Ce se poate face acum, Pettibone? Eu nu

ştiu nimic despre plozi.

Expresia lui Pettibone sugera că poate Hedge n-ar fi trebuit să facă vreun copil.

— Păi, dacă aş fi în locul dumneavoastră, zise el maliţios, l-aş băga ucenic la o casă de contabilitate. Şi la una dură, pentru că va fi nevoie de o mână forte ca să-l strunească.

— Dacă n-aş şti, zise obosit Hedge. Dar o casă de contabilitate? Sigur e nevoie de nişte aptitudini care sunt peste…

— Pentru Dumnezeu, domnule Hedge, interveni Pettibone. Băiatul este violent, nu prost! N-aţi citit nimic din ce v-am trimis acasă? Nu ştiţi nimic despre fiul dumneavoastră?

Hedge clătină netulburat din cap.

— Mi l-au lăsat ca pe o pisică vagaboandă.

— Păi, pisica dumneavoastră vagaboandă este un fenomen, zise nerăbdător Pettibone, care-şi aminteşte aproape toate conceptele de algebră, geometrie, date – ca să nu mai zic că pricepe şi probabilităţile.

Hedge se lumină în sfârşit.

— Nu! E isteţ, deci?

— Într-adevăr. Pettibone se duse la uşă şi o deschise. „Isteţ” este cuvântul.

— Ah, păi bine atunci! Hedge ridică băiatul din scaun şi-l trase cu forţa spre uşă. Poate-i găsesc o utilitate băiatului până la urmă.

— Ce veste bună, zise sec Pettibone.

— Da, zise Hedge, dispărând după colţ, încep să cred că-i foarte bună pentru *mine.*

Capitolul 1

În care Lady d'Allenay pune la cale o petrecere la domiciliu

1850
Somerset

Legendele de familie spuneau de mult că regatul Marii Britanii se va nărui când vechii baroni d'Allenay nu vor mai fi. Mai bine de cinci sute de ani linia neîntreruptă, chiar dacă deseori întortocheată, a acestor nobili, controlase vastele proprietăţi din Somerset cunoscute sub numele de Bellecombe, unde era reşedinţa baronilor d'Allenay de pe vremea lui Henric al V-lea.

Dar, în cele din urmă, după ce averea baronilor crescuse, venise în sfârşit ziua în care nu mai era niciun lord d'Allenay.

Nu era nimeni mai nemulţumit de această întorsătură nefericită decât Kate, Lady d'Allenay. Dar până la urmă regatul nu s-a năruit.

Şi averea? Din păcate, *asta* chiar se năruise – şi tot Bellecombe odată cu ea. Dar Lady d'Allenay nu fusese niciodată lipsită de pragmatism. Într-adevăr, din primii ani ai copilăriei, bunicul ei, al treisprezecelea baron d'Allenay, avea obiceiul să o mângâie pe cap şi să o declare *cea înţeleaptă.*

Într-adevăr, n-ar fi putut să fie *cea frumoasă.* Acel titlu îi revenise defunctului ei frate, Stephen. Cu siguranţă ea nu era *cea fermecătoare,* pentru că din palma surorii ei mai mici, Nancy, mâncau jumătate din bărbaţii ţinutului. Aşa că se părea că tot ce-i rămăsese lui Lady d'Allenay era pragmatismul. Şi de la vârsta de opt ani, când îşi dăduse seama că nu te puteai bizui pe frivolii ei părinţi, încercase să cultive acea virtute ternă.

— *Şi ia blestematele alea de feţe de pernă una câte una!* adăugă ea printre dinţii încleştaţi.

— Ce spui, milady? întrebă o voce din spatele ei.

— Nimic, Peppie, răspunse Lady d'Allenay spre menajera ei. Apoi, cu o întorsătură inteligentă, baroneasa ieşi din adâncurile unui dulap imens de albituri şi îi prezentă doamnei Peppin un teanc de feţe de pernă curate. Noi! declară ea triumfătoare.

— Vai, dar aşa este! zise doamna Peppin mărind ochii.

— Am pus o duzină în spate, mărturisi Lady d'Allenay, în aşteptarea unei astfel de urgenţe. Le reparăm pe cele vechi. Aminteşte servitoarelor să le pună cu cârpeala pe interior când pregătesc camerele invitaţilor.

— Mereu ai fost aşa o fată inteligentă, domnişoară, zise doamna Peppin, privind cu drag la materialul nou.

— Şi plină de pragmatism, adăugă Lady d'Allenay destul de veselă.

Dar nu frumoasă. Nu spirituală. Nu cu bucle roşcate-aurii. Dar menajera ei nu văzuse aşternuturi noi de vreo zece ani şi tăcuse uimită de splendoarea lor.

— Bun, asta-i rezolvată. Cu o aruncare îndemânatică a lanţului de ceas, Lady d'Allenay verifică ora. În scurt timp plec spre noul prezbiteriu ca să inspectez construcţia.

Dar doamna Peppin arătă spre o fereastră din apropiere.

— Este cam negru cerul, milady.

— Fir-ar să fie! Kate se uită la furtuna iminentă. Nancy ia ceaiul la casa parohială. Ceea ce înseamnă că domnul Burnham şi mama lui vor veni la cină. Cu siguranţă o va aduce pe Nancy acasă.

— O, da, zise sec doamna Peppin. Un act de milă creştinească pură.

— Spune-i bucătăresei. Kate se întoarse pentru a închide dulapul. Mă apuc de cusut pentru vizita mamei. O, şi aminteşte-i lui Fendershot să facă inventarul în pivniţă. Prietenii lui Aurélie beau o cantitate *şocantă* de vin.

— Un cadavru nu prea poate să numere sticlele zburând, mormăi menajera.

— Sper că nu va trebui să comandăm altă şampanie, zise Kate, luând-o pe culoar. Este înspăimântător de scumpă – dar Aurélie declară că nu suportă vinurile italieneşti.

— *Oh, la, la,* delicatul ei sânge franţuzesc! Doamna Peppin nu era un discipol al mamei lui Lady d'Allenay – sau al prietenilor ei. Poate că ar trebui să-i spui doamnei Wentworth că abia ne permitem să-i primim?

— Am făcut asta anul trecut, dacă-ţi aminteşti, zise Kate în timp ce coborau pe scara de serviciu, dar anul ăsta... ei bine, ideea este, Peppie, că a aflat despre pământurile de la prezbiteriu.

— Vai! Cum?

— Probabil că i-a scris Nancy. Kate dădu din umeri. Şi sunt sigură că Aurélie a tras concluzia că dacă noi construim un nou prezbiteriu şi dăm pământ bisericii, probabil că Bellecombe şi-a revenit un pic.

— Domnişoară, mi-aş dori să nu trebuiască să-i spui mamei tale pe numele de botez.

Kate oftă.

— Dar *maman* o face să se simtă bătrână, Peppie. Ştii că Aurélie are nevoie să fie răsfăţată. Mi se pare o îngăduinţă minoră.

Doamna Peppin oftă.

— Câţi oameni aduce doamna Wentworth pentru sezonul de vânătoare?

— Ca de obicei. Kate numără în minte. Va veni iarăşi contele de Macey, zic eu...

— ...dacă nu l-a luat varicela franceză, mormăi menajera.

— Serios, Peppie, eşti nemiloasă, zise delicat Kate. Şi apoi, acum ei sunt doar vechi prieteni. Cred că amantul actual al lui Aurélie este un bancher.

— Şi nu mă îndoiesc că este şi bogat.

Kate se opri la acelaşi etaj.

— Da, dar dacă trebuie să iubeşti, nu-i mai bine să iubeşti pe cineva bogat? Asta-i tot spun eu lui Nancy.

— Şi la ce îi serveşte, zise doamna Peppin. Pe cine

altcineva, atunci?

— Prietena ei din copilărie, Lady Julia. Şi – o, da! – un tânăr domn. Sir Francis ceva. Sper ca el să flirteze şi să ofteze după Nancy şi aşa să o distragă.

— Amicii păcătoşi ai mamei dumitale se aşteaptă la ceva mai mult de la o lady decât flirtat şi oftat.

— Doamnă Peppin, mă şochezi în inocenţa mea. Kate o luă spre următorul etaj şi porni într-o direcţia opusă faţă de menajeră. Păi, eu mă duc în salon cu acest mic teanc de aşternuturi rupte.

— Hmm, zise menajera. Poate că ar trebui să mergi la ceai cu un tânăr chipeş, ca sora dumitale?

Dar Kate o luă pe culoar, prefăcându-se că nu auzise.

*

Ned Quartermaine este într-o dispoziţie sumbră şi gânditoare. Cu haina şi cravata aruncate de mult deoparte, se întinse lângă un foc care se stingea în apartamentul lui elegant mobilat, cu genunchii deschişi larg şi umerii daţi pe spate pe pielea ca untul a fotoliului său. Doar clinchetul vag al paharului său cu coniac pe masa de marmură întrerupea liniştea în timp ce Quartermaine se uita afară în grădina lui; o grădină care ar fi fost scăldată în lumina lunii dacă n-ar fi fost în Londra şi cerul nopţii n-ar fi fost înecat într-un smog umed şi negru.

Dar Quartermaine era o creatură a întunericului – şi adevărul era că se simţea mai confortabil în întuneric. Şi în noaptea asta îmbrăţişa întunericul cu o sticlă de Armagnac de optsprezece ani şi un şirag de perle mici, dar perfect, care avea un safir în formă de lacrimă.

Atârnau grele în palma mâinii lui – şi greu pe inima lui. Dar acel organ îl deranja aşa de rar încât durerea pe care o simţea în seara asta ar fi putut fi confundată cu depresia. Hotărî că era mai bine să o elimine din nou. Cu toate astea, din când în când, printre gurile de alcool ce-l ardeau, azvârlea uşor şi gânditor perlele, doar cât să le simtă cum revin în palma lui, lovindu-se una de alta înainte

de a se opri din nou; mai reci, dar şi mai grele, se părea.

Chiar atunci, de parcă voia să puncteze regretul, ceasul poleit de pe poliţa şemineului bătu ora.

Trei bătăi. Era ora trei.

O oră la care se făceau bani frumoşi din vanitatea şi disperarea altora. Deasupra capului lui Quartermaine, noaptea-şi vedea de treaba ei, la el ajungând doar zgomotul surd al vocilor, întrerupt din când în când de zgomotul vreunui picior de scaun pe podelele lui de marmură.

Mai luă o gură de coniac.

Mai aruncă o dată perlele.

Inima lui tresări din nou. De parcă ar putea, măcar o dată, să stoarcă din ea voinţa de a face lucrul corect. Dar înainte să-şi facă curaj pentru datorie, la uşă se auzi un ciocănit slab.

Peters. Nimeni altcineva nu avea permisiunea de a-l deranja pe Quartermaine când el se muta din biroul lui în domeniul privat.

— Intră! ordonă el.

Managerul clubului său intră cu o plecăciune superficială.

— S-ar putea să doriţi să veniţi la etaj, domnule.

Quartermaine înclină sticla de Armagnac peste paharul său.

— De ce?

— Este vorba de lordul Reginald Hoke, zise Peters. L-am oprit cum aţi ordonat, dar nu i-a picat bine. Aparent, prostul se simte norocos în noaptea asta.

După ce-şi umplu paharul, Quartermaine se uită leneş la Peters, ridicând vag din sprâncene.

— Suficient de norocos să-şi facă socotelile? murmură el. Pentru că dacă nu, lordul Reggie nu mai trece pragul acestei instituţii nici cu un deget de la picior, decât dacă îl tai eu şi-l folosesc pe post de prespapier.

— Un prespapier, domnule?

— Care să ţină teancul de bilete inutile pe care ni le-a dat, zise Quartermaine fără amuzament.

Brusc, din spatele lui Quartermaine se auzi sunetul balamalelor scârţâind, urmat de foşnet de stofă.

Se întoarse în scaunul lui.

— Ned?

Vocea ei era iritată şi buclele îi atârnau. Maggie Sloan stătea în lumina dormitorului lui. Halatul de mătase al lui Quartermaine era adunat în jurul ei în falduri mari.

— Am treabă, zise el rece. Du-te înapoi în pat, Maggie.

Mai mult simţi decât văzu dispreţul de pe faţa ei.

— Nu, cred că plec.

Zâmbind sarcastic, ea trânti uşa.

El se întoarse impasibil spre Peters.

— Unde-i Hoke acum?

— Pinkie l-a oprit în foaier, domnule.

— Vai, bietul Reggie, zise Quartermaine, punând jos sticla. Să dau drumul la câini, amice? Sau mai putem să jumulim ceva de la Hoke?

Peters râse.

— O, mai avem, zise el. De asta ar trebui să urcaţi.

Asta mai ridică un pic sprâncenele lui Quartermaine.

— Ah, da? zise el. Mă şochezi, Peters. Eu credeam că bătrânul Reggie nu mai are nimic.

— A insinuat că trebuie să se vadă cu nişte amici aici în jumătate de oră pentru ceva greu, sugeră Peters. Dar are nevoie de bani ca să rămână în joc şi are chef să negocieze.

Quartermaine bău gânditor din coniacul lui.

— Păi, eu n-am dispreţuit niciodată un târg, zise el, ridicându-se. Dar adu-l aici jos. N-am chef să iau iar haina pe mine.

Peters făcu o plecăciune.

— Cu siguranţă, domnule.

Quartermaine îl urmă pe Peters prin apartament şi în biroul de lângă unde se afla centrul clubului său. Între acei pereţi nu era loc de depravare; clubul Quartermaine era un salon de jocuri precaut, cu mize mari unde un descendent nobil aruncase pe apa sâmbetei averea a zece generaţii sub ochiul atent al lui Ned Quartermaine.

Dar intrarea în lumea lui Quartermaine era determinată de avere, nu de sânge, că era vorba de un bărbat sau de o femeie. După estimările lui doar sângele albastru era aproape inutil – şi avea şi el suficient sânge albastru să ştie asta.

Brusc, Quartermaine îşi dădu seama că încă ţinea perlele în mână. Enervat, deschise sertarul biroului şi le lăsă să cadă în el, într-o cascadă crem perfectă. Apoi luă o ţigaretă şi se duse la uşile franţuzeşti ce se deschideau spre grădina lui.

Cenuşa scânteie repede, portocalie în întuneric. Auzea huruitul trăsurilor venind dinspre palatul St. James. Urletele vânzătorilor ambulanţi de ziare răsunau pe stradă. Şi apoi se făcu iarăşi linişte. Ce naiba-l reţinea pe lordul Reginald?

Poate că nemernicul laş făcuse stânga împrejur şi se întorsese la palatul St. James să se ascundă într-unul dintre cluburile lui elegante. Îl preocupa prea puţin. Quartermaine îi lua mereu banii – într-un fel sau altul. Pufăi din nou din ţigaretă şi se gândi pe îndelete cum era mai bine să facă asta, pentru că el învăţase că răbdarea era cu adevărat o virtute.

Brusc, uşa de la intrarea în biroul lui se deschise cu mult zgomot, cu uşierul lui Pinkie Ringgold ţipând la lordul Reggie, cu faţa roşie, în timp ce-l împingea în cameră.

Reggie răspunse, insultându-i părinţii lui Pinkie. Acesta îi răspunse răsucind braţul lui Reggie la jumătatea spatelui său. Urletul ce urmă ar fi putut să trezească un mort.

— Linişte! ordonă Quartermaine.

Tăcerea se lăsă ca un giulgiu.

— Dă-i drumul, ordonă Quartermaine, *acum*

— Dar individul a încercat să treacă peste mine! Uşierul corpolent se umflase de indignare. Cred că mă cred la fel de prost cum arăt.

— Ceea ce ar fi greşeala lui, zise Quartermaine pe o voce liniştită ca un mormânt. Asta însă a fost a ta. Ah, Peters. Iată-te. Pinkie, eşti la un pas să mă enervezi. Te rog să ieşi.

Pinkie mârâi la Reggie, trecând pe lângă Peters, apoi închise uşa în urma lui în timp ce ieşea.

— Peters, vreau să fie concediat acel impertinent, se răsti Reggie.

— Vă mulţumesc pentru părere, zise calm Peters.

Fără să invite pe cineva să ia loc, Quartermaine ocoli biroul şi-şi puse un şold pe colţul biroului. Fără haină şi lavalieră, cu mânecile suflecate până la cot, poza complet relaxat. O poziţie pe care un bărbat ar avea-o noaptea târziu în confortul propriului cămin – loc unde el se afla.

— Bună seara, Lord Reginald, zise el pe un ton egal. Peters mi-a spus că aţi venit să vă reglaţi datoriile cu casa.

Privirea neliniştită a lui Reggie se îndreptă spre Peters. Apoi, cu un sunet dispreţuitor, îşi aranjă reverele.

— Eu nu-mi dau seama ce fel de instituţie conduceţi dumneavoastră aici, Quartermaine, mormăi el, cu bătăuşii ăia din Whitechapel stând la uşi.

Cu un zâmbet vag, Quartermaine gesticulă expansiv.

— Scuzele mele, Lord Reginald, zise el, dar s-ar putea să fiţi şocat să aflaţi că există unii domni care nu vor să-şi încheie socotelile cu casa. Ah, dar terminologia mea nu-i corectă, nu-i aşa? Un astfel de individ nu ar fi un domn, nu-i aşa?

Reggie mişcă din umeri de parcă haina-i era încă incomodă.

— Într-adevăr, n-ar fi.

— Dar suficient despre meschina noastră instituţie, zise mieros Quartermaine. Haide să discutăm despre dumneavoastră. Mai precis, aţi propus un soi de târg?

În ochii lui Reggie se văzu resemnarea, dar era prea inteligent să o recunoască. Băgă în schimb mâna în haină şi scoase o hârtie împăturită.

Nu, nu era o hârtie, îşi dădu seama Quartermaine când Reggie i-o dădu. Era un document legal. După ce se întinse peste birou după ochelarii cu rame aurii, Quartermaine deschise şi trecu peste hârtii, împăturindu-le liniştit la loc, apoi ridică privirea la Reggie.

— Şi ce aş face eu cu asta? zise el, trecând cu teancul

de hârtii printre degete.

— Păi, nimic, zise lejer Reggie. Cum i-am spus omului dumneavoastră, Peters, am arătat-o doar ca să dovedesc că sunt solvent. Sau poate chiar să împrumut în contul ei?

— Dar eu nu sunt o bancă, zise Quartermaine, şi acesta, Lord Reginald, este un act de proprietate – cu o cesiune nesemnată a aşa-zisei proprietăţi.

Privirea lui Reggie se mută agitată.

— Păi, am vrut să o vând, recunoscu el. N-am folosit niciodată locuinţa aia veche; este doar o căsuţă de ţară în Somerset – un fel de căsuţă de vânătoare, de fapt, în apropiere de mlaştină. Dar înţelegerea a picat. Cu toate astea, Quartermaine, proprietatea este a mea. Pot să o vând dacă trebuie.

— Lord Reginald, zise încet Quartermaine, îmi datoraţi câteva mii de lire. Aşa că mă tem că *trebuie* să o vindeţi.

Reggie se uită la el de parcă era prost.

— Cum am spus, aranjamentul a picat.

— Dar chitanţele dumneavoastră de mână au expirat – ei bine, două din ele luna trecută, dacă-mi aduc bine aminte. Quartermaine pocni cu hârtiile şi arătă. Spuneţi-mi, Lord Reginald, asta-i suma pe care v-a oferit-o cumpărătorul?

— Păi, da, zise el agitat. Avocatul meu a întocmit actul.

— Şi a fost un preţ corect?

Reggie era prins la înghesuială între a fi tare şi a admite necivilizat. Alese să fie tare.

— Destul de corect, zise el ridicând nasul, altfel n-aş fi fost niciodată de acord. Cum am zis, Quartermaine, n-am ce să fac cu vechitura aia.

Quartermaine împături hârtiile la loc şi se gândi la şiragul de perle din biroul lui şi la propriile lui greşeli. Poate că n-ar trebui să râdă de bietul Reggie. Poate că nici el nu era mai breaz.

Dar râdea – şi Reggie ştia asta. Cu toate astea, era nevoie de mai mult sânge în instalaţie decât ce avea Reggie ca să facă pe nobilul semeţ în faţa unui om căruia-i

datorai o cantitate aşa de înfricoşătoare de bani.

Quartermaine puse ochelarii deoparte.

— Deci s[văd dacă înţeleg, Lord Reginald, continui el. Făceaţi lucrul onorabil încercând să vă vindeţi proprietatea mică, inutilă şi fără limite ca să vă puteţi achita datoriile către mine şi să băgaţi în buzunar ce rămâne. Am înţeles corect?

Nu era nici pe departe corect, şi toţi trei ştiau asta. Intenţia lui Reggie fusese să vândă casa pentru poate două treimi din valoarea sa, ca să obţină nişte bani repede şi apoi să-i joace la masă în speranţa naivă, dar eternă, a tuturor jucătorilor proşti: că totul se va regla până la urmă şi-i va plăti datoria lui Quartermaine la momentul potrivit.

La momentul potrivit însemnând *când avea el chef să o facă*.

Dar Quartermaine era mai mulţumit să primească datoria *acum.*

Lovi peste lateralul genunchiului cu hârtia împăturită.

— Cred că aveaţi un plan solid, Lord Reginald, zise el gânditor. Nu-i vina dumneavoastră că cumpărătorul s-a răzgândit.

— Aşa este, zise trufaş Reggie. Am avut un acord tacit.

— Cum aveţi şi cu mine, zise Quartermaine, deşi eu recunosc că nu sunt neapărat un domn, nu-i aşa, Lord Reginald?

Probabil că Reggie simţi împunsătura mărinimiei.

— Păi, aţi fost mai bine crescut decât unii dintre indivizii pe care-i cunosc eu, recunoscu el, şi nu-i vina dumneavoastră că mama dumneavoastră a fost o... mă rog, nu contează. Înclină ciudat şi ţeapăn din gât. Pot să-mi continui seara, Quartermaine?

— Dar mai întâi să revenim la proprietate, zise Quartermaine. Cum se numeşte locul? În ce stare este?

Îngrijorarea din ochii lui Reggie se mări.

— Heatherfields, zise el, şi v-am spus că-i doar un mic conac pe marginea Exmoor. Din câte ştiu eu, este într-o stare acceptabilă. De casă se ocupă o veche familie de

servitori.

— Ferme în arendă?

— Trei. Totul arendat, cred, şi cu pământul de pe lângă casă. Reggie zâmbi subţire. Nu prea mă consider un fermier.

— Înţeleg. Quartermaine zâmbi vag. Păi, să vă spun ce am să fac, Lord Reginald. O să vă scap de vechitură la preţul oferit de cumpărător, scăzând desigur, ce-mi datoraţi. Şi o voi face acum. Cu bani gheaţă. Peters, descuie cutia cu bani şi cheamă-l… cum se numeşte avocatul? Bradley?

— Bradson, domnule, zise Peters, bâjbâind deja după cheia ce-i atârna la lanţul ceasului. Zâmbi invitatului lor. Este sus, Lord Reginald, la masa de basset. Ne datorează câteva favoruri. Sunt sigur că se va ocupa de actul de vânzare-cumpărare.

— Vom avea nevoie de trei martori, zise Quartermaine. Adu-l înapoi pe Pinkie şi încă un valet care ştie că citească şi să scrie. Aici îşi îndreptă privirea vigilentă spre Reggie. Nu-i aşa că suntem eficienţi, milord? În curând veţi putea reveni la seara dumneavoastră – şi cu ceva bani în mână, dacă nu cumva mă înşală memoria sau aritmetica mea.

Niciuna nu-l înşela.

Jumătate de oră mai târziu, cu Reggie palid şi înfrânt, înţelegerea era semnată. Quartermaine oferi tuturor Armagnac. Bradson acceptă.

Reggie îşi luă banii şi plecă.

— Păi, s-a făcut, zise vesel Peters, închizând uşile marelui scrin când terminară. Mi se pare că lucrurile au mers destul de bine.

— Bine lucrat, bătrâne. Quartermaine chicoti, aruncând actul în biroul lui, alături de perlele lui Annie. Nu-mi vine să cred că Reggie a fost aşa de prost să-ţi arate hârtia aia.

— Oameni disperaţi, metode disperate, zise Peters. A crezut că aşa va intra.

— Şi aşa a fost. Quartermaine închise sertarul. Peters,

continuă el, trebuie să plec o vreme. Poate câteva săptămâni.

Peters se întoarse întrebător, dar Quartermaine nu-i răspunse la întrebarea nerostită. Peters se obişnuise de-a lungul anilor ca el să dispară fără prea multe explicaţii.

— O să te descurci singur o vreme? zise el în schimb.

— O, da, domnule, zise el. Mergeţi să vă bucuraţi de căsuţa de vânătoare, poate?

— Ceva de genul, zise Quartermaine, uitându-se la sertarul închis.

Peters ezită o fracţiune de secundă.

— Ce vreţi să faceţi cu casa, domnule, zise el, dacă nu vă deranjează că întreb? Nu vă ştiu să fi vânat sau să fi tras vreodată.

Quartermaine ridică în sfârşit privirea de la sertar.

— Este un cadou pentru Annie, zise el încet.

Capitolul 2

În care nişte îndrăgostiţi sunt despărţiţi cu cruzime

La trei zile după ploaia care trecuse, într-o după-amiază superbă, Kate călărea singură printr-un colţ din Bellecombe pentru a examina construcţia prezbiteriului. În drumul ei trecea pe lângă câteva dintre terenurile închiriate şi prin spatele satului, care era vecin cu cea mai mare fermă a moşiei.

Oriunde se uita, Kate vedea îmbunătăţiri. Acoperişuri noi, garduri mai bune şi chiar un nou grânar. Fiecare penny pe care ea şi Anstruther, administratorul Bellecombe, reuşiseră să-l mulgă de la moşie fusese investit înapoi în ea. Bunicul ei ar fi invidiat-o pe Kate pentru şansa de a reconstrui acele lucruri pe care tatăl şi fratele ei le făcuseră bucăţi indirect. Şi spera ea că el ar fi fost mândru.

În timp ce poteca vira, apropiindu-se de sat, Kate trecu pe lângă unul dintre fermierii ce aducea ultimul fân. Atingându-şi borul pălăriei cu biciuşca, opri iapa, Athena.

— Ziua bună, Shearn, zise ea.

— Milady! Domnul Shearn aruncă grebla spre unul dintre băieţii săi. Ike, treci la muncă şi, Tom, lucrează mai târziu, ordonă el, ştergându-şi faţa cu o batistă. Dă-i bătaie acum, înainte să se întoarcă ploaia!

Apropiindu-se cu iapa, Kate se uită spre cer.

— Mai plouă?

Bătrânul făcu cu ochiul.

— O, mă îndoiesc, milady, dar tre’ să pun băieţii la muncă, zise el zâmbind. Aşa. Mă bucur să văd că aţi ieşit din biroul ăla mohorât din conac.

— Am fugit când Anstruther nu se uita. Kate se aplecă pentru a mângâia greabănul Athenei. Cum se simte doamna Shearn?

Anstruther declarase că cea mai mare nevoie de reparaţii o avea casa familiei Shearn şi costul fusese un pic descurajant. Nu doar un acoperiş nou, dar şi un nou coş şi un grajd mai bun pentru faimoasa vacă de lapte a doamnei Shearn.

După ce petrecu o vreme discutând cu Shearn, Kate porni iarăşi, gândindu-se la stima pe care ţăranii o aveau pentru bunicul ei. Într-adevăr, defunctul lord d’Allenay încercase mereu să pună Bellecombe pe primul loc, dar în inima lui conduseseră copiii lui. Mai ales tatăl lui Kate, James. Şi după el, fratele ei, Stephen. Da, Kate ajunsese să înţeleagă că James şi Stephen Wentworth fuseseră cheltuitori nesăbuiţi şi jucători de cel mai rău soi.

Soiul celor care *pierd*.

Aşa că altceva ar fi putut să facă bunicul în afară de a-i salva plătind? Plata datoriilor unui domn era o chestiune de onoare pur şi simplu. Dar apoi tata murise şi Stephen murise şi el şi în sfârşit sângerarea care secase Bellecombe se oprise în cel mai tragic mod.

Vechea baronie d’Allenay avea particularitatea de a avea descendenţi prin moştenitorii principali, ceea ce însemna că, dacă nu existau băieţi, era bună şi o fată. Aşa că se decretase că şi Kate putea să poarte titlul. Dar nu avea voie să intre în Camera Lorzilor sau să deţină vreunul dintre onorurile moştenite în familie. Acestea i-ar fi revenit

soţului ei.

Presupunând că va găsi unul.

Oftând, Kate o struni pe Athena pe lângă un crâng de copaci, privind cum apare noul prezbiteriu al parohiei – sau cel puţin la locul mare, noroios atribuit prezbiteriului. Fundaţia era deja în proces de turnare de către constructorii aduşi de Anstruther din Bristol. Dar cum muncitorii erau la jumătatea zilei, totul era tăcut.

Unchiul ei Upshaw, pe care Kate se putea mereu bizui pentru sfaturi sănătoase de afaceri, o crezuse nebună să efectueze asemenea cheltuieli până când tânăra îi explicase logica ei. Pământul de lângă prezbiteriu nu fusese extins într-o sută de ani. Vechiul prezbiteriu era mic şi cotropit de termite. Acestea erau un motiv suficient să facă ceea ce era corect pentru biserică.

Dar Kate avusese un motiv mai bun, mai presant.

Temerile ei. Temeri care fură brusc reînnoite când o întoarse pe Athena pe poartă şi văzu cealaltă parte a noii grămezi de lemn. Pentru că pământul era moale din cauza ploii, pastorul, domnul Burnham, nu o auzise apropiindu-se şi beneficia în schimb asiduu – şi entuziast – de păcatele cărnii.

Kate îşi feri un pic chipul.

— Richard Burnham! zise ea pe o voce tare. Fii amabil şi dă-i drumul surorii mele!

Cuplul vinovat se despărţi. Nancy avea buzele umflate, degetele încurcate în părul lui.

— O, Doamne, zise pastorul.

O, ai face bine să te *rogi,* se gândi Kate. *Ai face bine să te rogi ca obrăznicătura să nu te vrea.*

Se auzi un oftat tăios, feminin, iritat. Kate se întoarse complet şi văzu că doamna Burnham o luase pe Nancy. Îndemnând furioasă calul, văzu că obrajii surorii ei erau coloraţi într-un trandafiriu accentuat pe sub rebeliunea de bucle roşii-aurii, că în ochi avea lacrimi de furie în timp ce se uita la admiratorul ei.

Chipul lui Burnham se încordă.

— Da, te vei întoarce, îi ordonă el lui Nancy, cu

braţele pe umerii ei. Şi te vei duce *acum.*

— Nu! Nu voi pleca! strigă Nancy. Hai să discutăm aici şi acum – cu toţii.

— Asta-i ceva ce eu trebuie să rezolv. Burnham îşi lăsă mâinile să alunece. Trebuie să avem răbdare, draga mea.

Nancy se uită urât în sus la sora ei.

— O, da, te rog, să avem mai multă răbdare! zise ea trufaşă. În curând voi fi şi eu fată bătrână!

— Draga mea, zise încet Burnham, remarca aceasta a fost urâtă şi nedemnă de tine.

— Nu-mi pasă! strigă Nancy. De ce ar trebui să îmbătrânesc singură doar pentru că asta se va întâmpla cu Kate?

Apoi, aruncându-i surorii ei o ultimă privire ucigătoare, fata se întoarse şi o luă spre sat.

— Nancy, stai, ordonă Kate. Doresc să vorbesc cu tine.

— Nu! Sora ei se întoarse şi continuă să meargă înapoi, cu mâinile făcute pumni pe lângă ea. N-am ce să discut cu tine, Kate! Nu când eşti hotărâtă să-mi distrugi viaţa!

Burnham trecu cu mâna prin şuviţele ciufulite, arătând de parcă-l călcase trăsura de poştă. Părea nedrept ca un om al bisericii să fie aşa de tânăr – şi aşa de chipeş. Dar Kate avea puterea de a oferi. Şi oferise – cucerită fără îndoială de acele bucle delicate şi ochii inocenţi.

— Domnule Burnham, începu Kate pe cel mai serios ton al ei, sora mea nu ştie cum funcţionează lumea.

Burnham părea că voia să frângă pălăria. Din păcate, nu avea una. Poate că Nancy i-o dăduse jos în străduinţele ei.

— Dar o iubesc! declară el. Vreau să mă căsătoresc cu ea. Ştii asta.

— Da, ştiu, răspunse mohorâtă Kate, şi este singurul motiv pentru care nu te împuşc pe loc.

Albindu-se la faţă, el ridică ambele mâini.

— O, haide, Richard! Puse o mână peste mânerul şeii.

Te plac prea mult ca să te împuşc. Dar sora mea îţi dă bătăi de cap – şi o va face tot restul zilelor tale dacă eşti destul de prost să o laşi.

— Sunt! strigă el, uitându-se la ea. O *iubesc.* Da, Nancy este tânără. Dar este o bună creştină, Lady d'Allenay, şi este admirată de toţi. Este bună şi iubitoare – şi cel mai important, ştie ce vrea.

— Da, şi în curând va şti ce vrei şi tu, îl avertiză Kate, şi-ţi va spune ce să gândeşti în fiecare zi la micul dejun. Opiniile ei vor fi ale tale sau vei fi – şi mă scuzi pentru ironie aici – în iad. Crede-mă. Ştiu.

— Nimic nu m-ar face mai fericit, jură părintele, mutându-şi privirea la fundaţia noii lui case. Dar într-adevăr, milady, probabil că mă credeţi un nerecunoscător. Generozitatea voastră – pare să nu cunoască limite.

Brusc, păli şi se întoarse spre ea. Mintea-i lucra cu furie.

Ah. În sfârşit îşi dăduse seama.

— Da, continuă, zise precaută Kate. Spune-o.

— Milady sigur… sigur nu a vrut să-mi descurajeze afecţiunea cu acest nou prezbiteriu? Sau… sau cu terenul parohiei, zise el.

— Ca *mită?* Sigur că nu.

Am vrut să mă asigur că-ţi permiţi să ai grijă de sora mea după ce se mărită cu tine.

Cum inevitabil se va întâmpla. O, Kate putea să mai obţină nişte timp pentru ea şi să-i construiască o casă decentă. Mătuşa Louisa putea să insiste ca ea să aibă un sezon la oraş. Unchiul Upshaw putea să o certe. Şi mama lor ar fi putut să-şi arunce năvodul prin Bellecombe şi să ademenească vreo duzină de căţeluşi frumoşi. Dar până la urmă tot la asta se va ajunge: o căsătorie cu greutăţi şi simplitate.

Strania viaţă a unei soţii de pastor.

Kate îşi drese vocea tăios.

— Pământul parohiei este pentru biserică, zise ea. Pentru tine, da, şi pentru toţi cei care vor veni după tine, Richard. Şi apoi, dacă ar fi să te mituiesc, aş face-o cum

trebuie. Cu bani în mână – ceea ce am puţin.

Pastorul oftă uşurat.

— Bine, atunci, reuşi el să zică. Bine. Atunci reînnoiesc cererea mâinii surorii tale. Îţi cer permisiunea să o curtez.

— Mie mi s-a părut că făceai deja asta, zise sec Kate.

El păli din nou.

— Nu-mi dau seama ce m-a apucat.

— Un om din rândul bisericii este un om ca oricare altul, zise Kate egal.

— Dar îţi ştiu părerea despre acest subiect.

— Richard, eu nu pot controla nimic din toate astea. Kate îşi îndulci tonul. Şi dacă continui cu nebunia asta – sau ar trebui să spun, dacă Nancy insistă –, unchiul Upshaw o să-i ordone să se ducă la oraş în loc să aştepte să înceapă sezonul. El este tutorele ei. Eu nu am nicio influenţă asupra surorii mele şi n-am avut niciodată.

Privirea pastorului se înmuie.

— Îmi… îmi pare rău că am adus-o aici. Serios.

— Cred că mai repede Nancy te-a adus aici afară, zise Kate. Ştiu că eşti om de onoare. Dar sunt sigură că este plictisitor să ştergi praful în sacristie. Poate că din cauza prafului ea a strănutat. A început să ofteze şi apoi a sugerat ca voi doi să ieşiţi la o mică plimbare. Fără îndoială că pe moment a părut perfect inocent.

Domnul Burnham îşi feri vinovat privirea.

Foarte enervată pe sora ei, Kate o întoarse pe jumătate pe Athena. Îşi pierduse tot interesul în noua construcţie.

— Încearcă să înţelegi punctul de vedere al unchiului Upshaw, Richard, şi controlează fata, îl sfătui ea. Trebuie să-i câştigi nu doar afecţiunea, dar şi respectul, dacă vrei să te însori cu ea. Şi dacă ea se irită cu asta, îţi va spune şi asta ceva, nu-i aşa?

— Eu… nu ştiu, zise el. Da?

Kate dădu din umeri.

— Cum bine subliniază Nancy, eu sunt necăsătorită şi probabil voi rămâne aşa, răspunse ea. Dar ce mai tura-

vura. Nancy are aproape nouăsprezece ani şi n-a avut niciodată un sezon. N-a văzut niciodată Londra. N-a fost niciodată curtată dincolo de acest ţinut, înainte să facă ceva aşa de drastic şi să…

— …să se mărite cu cineva inferior ei, zise pastorul, strâmbând din gură.

— O, Richard! Eu nu cred asta. Chiar *nu* cred aşa.

— Lord Upshaw crede.

— Nu, el doar se teme că sora mea a dus o viaţă rustică, zise ea, şi vrea ca Nancy să vadă un pic din societate. Niciodată nu ar obliga-o să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubeşte. Eu doar te sfătuiesc să ai răbdare, Richard. Amândoi trebuie să fiţi siguri.

Burnham ridică mâna pentru a le lua pe ale ei. Buclele lui delicate se zburliră în vânt.

— Eu *sunt* sigur, zise el, uitându-se la ea. Dar înţeleg, Kate. Voi fi mai ferm cu ea.

Încuviinţând din cap, Kate dădu drumul mâini lui şi o roti un sfert pe Athena.

— Am încredere că aşa vei face, zise ea peste umăr. O, şi Richard – pregăteşte-te pe un alt front. Mama mea are de gând să vină aici pentru sezonul de vânătoare.

— Doamna Wentworth? Pe chipul pastorului se citi spaima. Ce… încântător! Şi prietenii ei plini de viaţă, nu-i aşa?

— Mă tem că da.

În timpul vizitei de anul trecut, în mijlocul unei plimbări lente prin sat, amantul mamei lui Kate, contele de Macey, văzuse mica biserică provincială a lui Burnham prin lornieta lui încrustată şi declarase – pe un ton ce semănase suspect cu un chicotit – că se trezise cu o mare nevoie să se spovedească.

Toată casa ştia de atunci că Nancy îl plăcea pe noul pastor. Fără îndoială că farsa contelui venise din pură răutate şi din dorinţa curioasă de a vedea acest model de bărbat. Fără prea multe opţiuni decât să-i facă pe plac francezului în ora lui de nevoie catolică, pastorul Burnham se mulţumise cu un colţ anglican întunecat şi o draperie

peste sacristie.

Indiferent cu ce se spovedise contele de Macey, tachinând bietul om, era evident că asta arsese părul din urechile lui Richard. Ieşise din biserică cu faţa îmbujorată şi nu mai vorbise niciodată despre asta. Mama lui Kate abia se abţinuse să nu râdă şi doar îl lovise pe conte cu umbrela ei de soare într-un gest dezaprobator, în bătaie de joc.

— Păi, zise Richard, trecând din nou cu mâna prin păr. Când o aşteptaţi?

— Richard, e vorba de mama, zise ea pe un ton egal. Nu o aşteptăm, ne pregătim pentru ce-i mai rău şi privim la orizont cum se întunecă.

Cu asta, Kate atinse borul pălăriei şi o întoarse pe Athena pentru a o îndemna la galop. Doar prin forţa voinţei nu-l lăsase pe Richard să vadă furia care fierbea în ea. Lăsând de o parte cruzimea insultei lui Nancy, Kate ştia că pe nimeni n-ar primi mai repede în familie decât pe Richard. Dar cuplul s-ar putea să trebuiască să aştepte până când Nancy devenea majoră.

Nancy în schimb încerca să forţeze lucrurile. Dar, dacă ei nu-i păsa de dorinţele familiei ei, se gândi furioasă Kate, nu putea măcar să se gândească la renumele lui Richard? *Era pastorul satului* şi Nancy îl ademenise într-o situaţie în care orice sătean în trecere i-ar fi putut vedea.

Mânată de temperament şi, da, de înţepătura fierbinte a insultei surorii ei, Kate îi dădu pinteni Athenei. Zburară peste câmp, smulgând bucăţi de iarbă aproape în tăcere. Familia Shearn întorsese căruţa şi adunau ultimul fân. Concentrată – şi un pic orbită poate de temperament –, Kate trecu încuviinţând doar din cap.

Ajungând la drumul principal, se aplecă pe Athena şi săriră peste un gard şi peste groapa largă de după. În următorul moment se dezlănţui iadul.

Pe un drum care ar fi trebuit să fie gol, la dreapta ei se ivea o umbră neagră masivă. Athena dădu înapoi surprinsă. Animalul negru imens ce cobora în viteză panta dădu şi el înapoi, oprindu-se aşa de aproape, încât Kate simţi cum îi trece copita pe lângă frunte.

Călăreţul înjură şi se luptă să păstreze controlul. Prea târziu. Smucitura puternică cu care-şi forţă calul îl făcu să zboare din şa. Capul i se lovi de o piatră de moară acoperită cu muşchi care stătea ca un broscoi masiv, imobil la răscruce.

Kate ţipă, scoţând piciorul din scară, şi sări, lăsând să atârne frâiele Athenei. Căzând în genunchi în iarbă, nu avu nevoie decât de o privire ca să vadă sângele curgând de la tâmpla bărbatului.

Îngrozită, Kate se întoarse şi alergă spre gard, aplecându-se pe jumătate peste el.

— Shearn! urlă ea cu toate puterile. Shearn! Adu căruţa!

*

— O, Doamne! Nancy lăsă delicat ligheanul cu apă fierbinte lângă patul masiv din mahon. O, Kate! Îmi pare aşa de rău. Bietul om! N-ar fi trebuit să te întărât.

— Nu, n-ar fi trebuit, admise Kate. Dar vina-i a mea, am fost neatentă.

— A ta? Nancy fonfăi un pic. *Tu* nu eşti niciodată neatentă.

— Mi-aş dori să ai dreptate. Forţându-şi mâna să nu tremure, Kate atinse părul şaten-deschis de pe fruntea bărbatului. Aici, dă-mi buretele.

Nancy continuă să sporovăiască despre vinovăţia ei, regret şi ceva despre Richard care era suficient de furios să o strângă de gât, în timp ce Kate uda buretele şi-l storcea, cântărind cea mai bună cale de a şterge sângele uscat ce cursese pe faţa bărbatului şi-i stricase cămaşa.

Bărbatul rănit era întins în dormitorul lui Stephen din Bellecombe, chiar vizavi de al lui Kate. De când Ike şi Tom Shearn îl ridicaseră cu atenţie de pe margine şi până când îl aşezaseră pe pat, omul nu scosese niciun sunet. Şi mai îngrijorător, când Kate urcase în căruţa cu fân să-i închidă ochii, aceştia nici măcar nu tresăriseră sub pleoapele lui. Nici acum nu făceau asta.

— Kate… va muri? murmură Nancy, cercetând chipul bărbatului.

Kate se opri, răsucindu-se pe pat pentru a se apleca peste bărbat.

— Nu va muri, zise ea fermă.

Dar privind la chipul palid, izbitor de frumos al bărbatului, Kate îşi aminti de fratele ei, care zăcuse luni întregi după căzătura lui.

Însă asta era diferit. Stephen căzuse de la o înălţime mare. Coloana lui vertebrală se strâmbase rău, dacă nu chiar se rupsese. Fusese îngrozitor. Panica începu iar să apară şi Kate o controlă.

Rămâi calmă, îşi zise ea. *Continuă.* Nu-i era de niciun folos bietului om dacă era agitată.

— Doar s-a lovit la cap, Nan, zise ea mai blând. E doar zdruncinat. Inima lui pare puternică precum cea a unui bivol.

Învelindu-i faţa cu un prosop curat, Kate se apucă să cureţe sângele, tamponând părul blond de la tâmplă. Nu, nu blond şi nu chiar brunet, ci un auriu-închis, scânteietor – cel puţin şase nuanţe diferite, de parcă petrecuse mult timp în soare.

Cu toate astea, mâinile lui cu degete lungi aveau o manichiură impecabilă. Cămaşa lui era din cea mai bună pânză, gulerul pătat de sânge era scrobit, deşi pe obrajii lui lungi şi supli se vedeau acum peri negri. De vestă îi atârna un ceas cu lanţ de aur şi pe mâna dreaptă la degetul mic sclipea un safir faţetat. N-aveai cum să te înşeli. Bărbatul era un domn în toată regula – şi încă unul bogat.

Apa din lighean se coloră repede în roz şi grija lui Kate fu răsplătită când văzu o tăietură urâtă de cinci centimetri din care acum doar se prelingea sânge în părul lui.

— Gata, zise ea, aşezându-se la loc pe marginea patului. Va fi nevoie de fire, aş zice, dar sângele se încheagă. Cine s-a dus după doctor?

— Tom Shearn.

Nancy încă-şi frângea mâinile de partea cealaltă a patului.

Chiar atunci doamna Peppin dădu buzna în cameră cu o haină neagră peste un braţ şi o valiză mare în mână.

— Vai, bietul om! declară ea, punând valiza pe cufărul de la picioarele patului. Aici are valiza şi haina, domnişoară. Erau legate de şaua lui.

Geanta, ca şi restul lucrurilor lui, părea scumpă, pielea era moale ca puful. Sub mâner sclipea un ecuson de alamă. Kate se aplecă şi îl înclină spre lumină. Pe mica fâşie erau gravate patru iniţiale, primele fiind lizibile ca N.E.D., dar Kate nu reuşi să o descifreze pe ultima; ori un Q ori un O cu o zgârietură pe el.

După ce atârnă haina, doamna Peppin îi luă mâna, o frecă iute o vreme, apoi o lăsă jos cu un oftat.

— Dacă nu se trezeşte repede, domnişoară Kate, ai face bine să te uiţi în valiză şi să încerci să afli cine este. Cineva, undeva, îi duce dorul bietului domn.

Kate îşi înclină capul într-o parte şi-i studie faţa.

— Eu nu-l recunosc sub nicio formă.

— Nu, domnişoară, nu-i de pe aici, zise menajera. Dar e destul de frumuşel, nu-i aşa?

— Şi n-a mai fost aici, zici? întrebă din nou Kate. Până la urmă *cobora* dealul nostru.

— Nu, n-a mai fost văzut. Poate că a luat-o pe un drum greşit, a văzut castelul şi şi-a dat seama de greşeală? Poate că voise să o ia la vale pe deal, nu în sus?

— Nici în jos nu-i nimic, zise Kate. Nimic în afară de Heatherfields, care-i închis.

— Şi cât pe ce să se surpe, adăugă cu acreală doamna Peppin.

— Ike Shearn o să întrebe de om prin sat, zise Nancy.

— Bun. Bine. S-ar putea să dureze ceva până vin Tom şi doctorul.

Kate aruncă buretele însângerat în lighean şi dădu la o parte o şuviţă de păr cu dosul mâinii.

— Peppie, cred că am face bine să-l dezbrăcăm şi să ne asigurăm că nu-i rănit.

Menajera înclină capul spre Nancy şi ridică dintr-o sprânceană.

— Nancy, du-te jos şi aşteaptă-l pe doctorul Fitch, ordonă Kate. A, şi cere-i bucătăresei să facă nişte supă de vită.

Măcar o dată Nancy plecă fără replică. Nu se punea problema ca şi Kate să fie scoasă din cameră. În ciudat faptului că amândouă erau nemăritate şi sub treizeci de ani, ea ţinea gospodăria de câţiva ani. Şi în acei ani – poate chiar dinainte – ajunsese să fie văzută de cei din jurul ei ca o fată bătrână consacrată, confortabilă cu situaţia şi statutul ei în viaţă şi mai devotată pământului decât ar putea să fie vreodată unui soţ.

Până şi mătuşa Louisa renunţase să mai spere că fata s-ar putea mărita. Sezonul londonez al lui Kate – şi scurta logodnă ce urmase – fusese un dezastru de proporţii epice. Kate fugise înapoi în izolarea de la Bellecombe cu coada între picioare şi se pierduse în a învăţa cum să gestioneze moşia. Nu, în ciuda glumelor ei ocazionale cu doamna Peppin, luxul de a mai da dovadă de inocenţă nu era obiectivul lui Kate în viaţă.

După ce-i traseră cizmele de călărie înalte, începură să-i dea haina jos. Cum eleganta lui lavalieră fusese smulsă lângă drum, ca să-i lege rana de la cap, degetele abile ale doamnei Peppin începură să desfacă nasturii vestei lui din brocart.

— Vai, domnişoară, aţi văzut vreodată cusătură aşa frumoasă! declară menajeră, pipăind căptuşeala de mătase.

Kate ridică privirea de la mâneca cu care se lupta. Vesta părea mai scumpă chiar şi decât ceea ce purtase fratele ei pedant, dar în acelaşi timp şi complet subestimată.

— Savile Row, murmură ea, sau ceva de genul. Hai, ajută-mă să-l ridic.

Bărbatul era bine făcut, dar hainele îi fură date jos una câte una şi apoi puse deoparte pentru a fi periate. Doamna Peppin îi împături vesta şi-i puse ceasul de buzunar pe noptieră, lângă lighean.

Apoi, de parcă se răzgândise, luă din nou ceasul şi-l

deschise. Ochii ei albaştri epuizaţi trecură peste ceas, apoi deveniră tăioşi.

— Încrustat? întrebă Kate.

— Da. Menajera întoarse ceasul. *Pentru Edward, cu* dragoste, zise ea, *de la mătuşa Isabel.*

— Pentru Edward. Se aplecă să-l examineze. Iniţialele de pe geanta lui nu-s prea lizibile, dar primele trei litere sunt clar *N.E.D.* Bravo, Peppie! Se pare că cel puţin un nume al pacientului nostru este Edward.

— Păi, să ne rugăm că va trai să-şi vadă din nou biata mătuşă.

Doamna Peppin părea impresionată de ideea că un bărbat aşa de înalt, voinic ar avea pe cineva care să-l jelească.

Kate îşi îndreptă atenţia spre cămaşa bărbatului.

— Este distrusă de sânge, zise ea întristată. Mai bine o tai.

După ce luă foarfecă din coşul ei de cusut, Kate scoase cămaşa din pantalonii lui, materialul fiind cald încă. Asta era bine, se linişti ea. Cald era bine. Dar acea căldură nu servi decât la a ridica parfumul tentant al bărbatului, o aromă vag lemnoasă care-i amintea de castane şi lămâie proaspătă. Şi *bărbat.* Da, oricât de neputincios era el, pacientul lor mirosea încă foarte mult – şi foarte tentant – a bărbat.

Un pic iritată de asemenea fantezii, Kate prinse cămaşa şi o tăie cu foarfeca. Pânza fină căzu şi dezvălui un piept neted, lat, cu straturi de muşchi.

— Vai, uită-te la asta! şopti doamna Peppin. Aş fi pariat că omul n-a muncit o zi în viaţa lui.

Poate că nu, se gândi cu tristeţe Kate. Dar ceva sigur făcea.

— Aş zice că boxează, murmură ea. Mulţi bărbaţi bogaţi par să aibă înclinaţie spre acest sport brutal.

Dar cu următoarea respiraţie, ea văzu cicatricea albă urâtă de-a lungul coastelor lui. Doamna Peppin o atinse uşor.

— Bietul de el, zise ea. Pare a fi o rană de cuţit. O fi în

armată?

Dar chiar în acel moment, de pe buzele lui ieşi un sunet slab, nimic mai mult decât un suflu. Kate lăsă foarfecă deoparte cu un zăngănit grăbit.

— Edward? zise ea imperativ, aplecându-se peste el. Edward, ne auzi?

Sub pleoape, ochii lui se mişcară şi păru să se cutremure ciudat. Într-un impuls, Kate îi luă mâna.

— Edward, te afli la castelul Bellecombe, zise ea un pic mai tare, în Somerset. Mă auzi?

Dar ochii bărbatului se opriră şi mâna lui se înmuie în a ei. O ţinu aşa câteva minute, dar el nu se mai mişcă. Peste Kate se aşternu o teamă rece, îi lăsă mâna. Inelul lui scânteia cu un foc albastru în soarele după-amiezii.

El nu este Stephen, îşi zise ea din nou. *Nu va muri. Nu voi permite asta.*

După o vreme, se apucară să-i dea pantalonii jos, lăsându-l doar în indispensabili şi ciorapi. Kate nu se putea abţine să nu se uite la părul întunecat dintre muşchii pieptului lui. Se îndesea pe măsură ce cobora pe abdomen, dispărând apoi sugestiv sub materialul indispensabililor lui.

Indispensabili care acum erau ademenitor de lăsaţi, fiindcă fuseseră traşi când îi dăduseră jos pantalonii. Materialul alb, subţire era întins, lăsând puţin pentru imaginaţia lui Kate. Tocmai se gândea la decenţa încercării de a-i trage în sus, când la uşă se auzi un ciocănit şi Hetty, ajutorul bucătăresei lor, băgă capul pe uşă.

— Mă scuzaţi, doamnă Peppin, dar cămara este încuiată. Privirea fetei căzu pe bărbat, rămânând cu ochii la şoldurile lui puternice, groase. Vai de mine şi de mine! Periculos de frumos, nu-i aşa?

— Ai grijă ce scoţi pe gură, Hetty, fetele de treabă de la ţară nu sunt aşa îndrăzneţe. Doamna Peppin căuta deja printre cheile de la talie. Să vă uitaţi la ochii lui, domnişoară Kate, adăugă ea ridicându-se. Am impresia că se mişcă.

Când ieşiră din cameră, Kate luă din nou mâna bărbatului. Era caldă şi grea, dar complet lipsită de viaţă. Unde naiba era doctorul Fitch? Se uită la ceasul de pe

poliţă.

Dar abia trecuse un pic peste jumătate de oră de când căzuse. I se părea o eternitate – şi un timp periculos de îndelung să rămână inconştient. În ciuda vinovăţiei ei, privirea lui Kate ajunse iarăşi pe corpul lui aproape gol – doar ca să observe cum îi urcă şi coboară pieptul, se asigură ea.

Kate nu era complet inocentă, dar nu văzuse niciodată un bărbat aşa de dezbrăcat. Ce femeie nu ar simţi o anumită fascinaţie la vederea muşchilor dăltuiţi, tari de pe braţele şi pieptul bărbatului? Şi acele şolduri. Da, putea să înţeleagă fascinaţia lui Hetty, pentru că aveau ceva distinct viril. Dar ce? Erau doar oase. Şi cu toate astea păreau să sugereze *ceva…*

Dar Kate era prea naivă să ştie ce. Mai aruncă o privire la ochii lui închişi şi cedă tentaţiei de a atinge umflăturile tari ale bicepşilor lui; până la pielea caldă, catifelată de la îndoitura cotului.

Ochii lui nu se mişcară. Ea trecu timid cu palma peste abdomenul lui, mâna i se ridica şi îi cobora cu muşchii abdominali fermi care se întindeau de la baza sternului şi coborau… ei bine, Kate nu era prea sigură unde seduceau. Sub nodul acelor indispensabili, cu siguranţă…

Degetele ei curioase planară pentru un moment.

Apoi bunul-simţ reveni cu un val de ruşine. Kate îşi retrase mâinile. Doamne, Dumnezeule! Nu era vreo proastă. Ştia cum erau construiţi bărbaţii. Cum… *reacţionau.* Avusese un frate. Un sezon la Londra. Fusese ţinută ocazional nepermis de aproape. Şi o dată – *doar* o dată…

Kate inspiră adânc şi alungă imaginea din gând. Apoi, disperată să facă altceva decât să se uite la frumosul bărbat, sări din scaunul ei şi-i luă valiza. O deschise şi întinse metodic conţinutul pe cufăr.

Se răzgândi imediat cu privire la posibilitatea unei cariere în armată, pentru că acesta era un bărbat care se mişca repede şi uşor. Trei seturi de cămăşi curate erau rulate împreună cu o pereche de pantaloni şi o vestă. Un

brici, dar fără cureaua de ascuţit briciul. Săpun într-o cutie perforată din argint – îşi dădu seama că asta era sursa mirosului lui provocator. Un pieptăn. Praf pentru dinţi şi o periuţă. Dar nici urmă de haine pentru noapte, observă ea ruşinată.

La fundul valizei mai erau trei lucruri. O pereche de ochelari cu rame aurii într-o cutie de piele, un exemplar din *Principele* de Niccolò Machiavelli şi, ultimul, un şirag de perle într-o pungă din catifea albastră.

Kate deschise cartea cu slaba speranţă de a găsi un nume pe prima pagină. Nimic. Făcu valiza la loc, mirosind o ultimă dată săpunul, apoi reveni la veghea ei. Tardiv, îţi dădu seama că *nu* găsise bani. Sigur un bărbat aşa de bogat n-ar călători fără fonduri?

Prea puţin conta, era în grija ei acum că reacţia lui rapidă, aproape suicidală o salvase de a fi lovită de o copită prin aer. Putea doar să se roage ca bărbatul să nu plătească preţul suprem pentru aşa un egoism. Într-un impuls neaşteptat de tandreţe, ea îşi puse mâna pe obrazul lui cald, cu peri uşor crescuţi.

El deschise ochii – nişte ochi în cea mai surprinzătoare nuanţă de verde.

Kate exclamă uimită, retrăgându-şi mâna. Dar bărbatul o prinse de încheietură – cu forţă. Era prinsă, cu nasul la câţiva centimetri de al lui, privindu-se în ochi.

— E… Edward? şopti ea.

Ochii lui îi cercetară chipul pentru ceea ce păru o eternitate, apoi el înghiţi din greu.

— Cine eşti? zise el sugrumat, cu o voce răguşită.

— Kate, rosti ea. Lady d’Allenay. Ai fost rănit. Îţi aminteşti?

El o strânse mai tare.

— Unde dracului sunt? şopti el, plimbându-şi privirea prin cameră.

— Acasă la mine, zise ea, în Somerset. Ai căzut, domnule. Te rog, poţi să fii amabil şi să-mi dai drumul?

Capul lui se roti pe pernă şi privirea se îndreptă spre degetele sale, încă în jurul încheieturii ei. Se uita de parcă

se întreba cui aparţineau şi, pentru o clipă, Kate se temu că e orb.

— Edward, zise ea pe un ton mai autoritar. Dă-mi drumul.

El îi dădu lent drumul. Acum ochii lui se plimbau peste chipul ei, analizând-o. Uşurarea o cuprinse.

— Îmi pare aşa de rău, zise ea repede. Nu mă aşteptam să fie cineva pe drumul nostru. Am sărit peste gardul ăla prea repede.

El clipi o dată.

— *Cine* eşti?

— Baroneasa d'Allenay de Bellecombe, zise ea. Şi tu… ei bine, eşti Edward, da? Îmi pare rău; nu-ţi ştiu numele de familie. Pot să trimit după cineva – poate o soţie?

— Nu sunt căsătorit, zise el.

— Şi numele tău?

El clipi din nou şi clătină din cap, buzele i se subţiară.

— Edward…? zise el.

Dar nu era o afirmaţie. Pe Kate o străbătu un fior rece. Reveni într-un impuls cu mâna la faţa lui.

— Şi… şi numele tău de familie? Casa ta?

Privi îngrozită cum ceva asemănător spaimei se întinse peste chipul lui.

— Nu… nu ştiu. Gâtul lui se mişcă furios un moment. Doamne, Dumnezeule! zise el. Nu ştiu!

Capitolul 3

În care doctorul Fitch se ocupă de pacient

Doctorul Fitch închise geanta cu un pocnet, înaintând în salonul privat al lui Kate. Refuzând scaunul oferit de Kate, îşi puse geanta şi o sticlă maro pe măsuţa de ceai.

— Păi, în general, domnul Edward este un bărbat sănătos, în floarea vârstei, declară doctorul. L-am lăsat să se odihnească, Lady d'Allenay.

Nancy, a cărei căinţă se stingea, începu să pună întrebări, să facă comentarii şi să aibă păreri faţă de Kate şi doamna Peppin de cum doctorul intrase în camera bolnavului. Acum îşi îndrepta întrebările spre Fitch.

— Doctore, ăla-i laudanum? întrebă ea, arătând la sticluţă. Credeţi că-i înţelept? Şi când îi va reveni memoria? Şi-a amintit *ceva?* Poate accidentul.

— Domnişoară Wentworth, vă rog! Doctorul Fitch ridică o mână. Întrebările pe rând.

— Poate că laudanumul este pentru mine, zise sumbră Kate, ca să mă pot seda.

Nancy îi aruncă o privire întunecată, dar uşor tristă.

— Păi, eu doar am vrut să spun, cum bietul om s-a rănit la cap…

— Încetează, domnişoară Nan, o mustră doamna Peppin. Sper că ştiu cum să dozez laudanum pentru un bărbat! Altfel o să aibă dureri de dimineaţă.

— Exact, zise Fitch. Pe lângă o contuzie severă, este lovit rău şi şi-a sucit glezna. În plus, i s-a fisurat clavicula şi nu prea ai ce să faci pentru asta. Deci da, deşi nu este ideal, domnul Edward poate să primească laudanum dacă are dureri de cap insuportabile sau dureri severe.

— Ne vom ocupa, nu vă faceţi griji, îl asigură doamna Peppin. Acum, ce poate mânca bietul domn?

— Orice, dar începeţi cu supa de vită şi terci, le sfătui doctorul. Trebuie să se odihnească şi să nu facă alte mişcări în afară de cele pe care le cere organismul. Fără citit sau muncă timp de aproape două săptămâni.

— Fără *citit?* zise îngrozită Kate.

— Creierul lui este zdruncinat, zise ferm doctorul Fitch. S-ar putea chiar să nu poată citi – se numeşte alexie. Mai mult, uneori pacienţii au comportamente ciudate sau suferă de un grad de dezinhibare. Colegul meu a avut un pacient care se credea prinţul Albert şi a fost arestat pentru că s-a căţărat pe porţile palatului. Da, odihna este esenţială.

Dar Kate văzuse destule deja ca să ştie că omul nu va fi aşa de liniştit.

— Sigur nu o să înnebunească?

— Trebuie să aveţi grijă să nu, zise doctorul. Citiţi-i. Conversaţi cu el.

— Cărţi? sugeră Nancy. Aş putea să joc pichet cu el.

— Nu până nu trec minim două săptămâni, zise doctorul Fitch. Şi apoi, domnişoară Wentworth, mă scuzaţi că o spun, dar sunteţi o persoană prea nărăvaşă pentru un bolnav la pat. Se opri şi-şi luă geanta. Acum, bunele mele doamne, voi reveni în două zile. Dar trimiteţi după mine dacă are loc vreo modificare.

Kate trecu cu mâinile peste partea din faţă a fustei.

— Şi… memoria lui, doctore? Am vrea foarte mult să luăm legătura cu familia lui.

Doctorul Fitch dădu din umeri.

— În mod normal, pierderea este trecătoare, zise el, dar nu vă voi minţi, Lady d'Allenay. S-ar putea ca domnul Edward să vă fie oaspete câteva săptămâni.

— Şi dacă nu-i revine memoria?

Doctorul clătină din cap.

— N-am văzut să se întâmple asta vreodată, zise el încrezător. O, mai citeşti despre astfel de lucruri. Dar să o şi vezi? Nu. Până şi prinţul nostru Albert şi-a revenit.

Şi cu asta doctorul făcu o plecăciune şi porni spre uşă, urmat de doamna Peppin.

Kate ridică mica grămadă de haine de noapte adunate.

— Păi, zise ea, privind gânditoare spre hol, am face bine să ne întoarcem şi să vedem ce face oaspetele nostru.

— Eu nu! În ochii lui Nancy sclipi voioşia. Eu sunt prea *nărăvaşă.* Şi apoi, tu eşti cea care aproape l-a omorât.

— Ah, văd că ţi-ai revenit, zise sec Kate. Mă întreb ce vei face cât eu mă ocup de pacientul meu?

— Îi scriu unchiului Upshaw, zise ea, ieşind din cameră, să-i spun că vreau să mă mărit imediat.

— Ah! Kate o urmă. *Imediat,* deci?

— Mi se pare cursul prudent, zise Nancy, făcând o piruetă dramatică în mijlocul holului. Acest accident îngrozitor mi-a amintit că viaţa este preţioasă, Kate, şi nu

vreau să o irosesc.

Oftând, Kate ciocăni delicat la uşă. Înăuntru fu uşor uimită să-l vadă pe oaspetele ei întins acum sub aşternuturi, cu cearşafurile trase până la bărbie. În mod ciudat, se simţi mai stânjenită ca niciodată. El se mişcă de parcă voia să se ridice, cum orice domn ar fi făcut-o. Apoi îşi dădu seama de ciudăţenia situaţia şi încremeni.

— Nu, nu trebuie să te mişti, spuse ea, ridicând o mână să-l liniştească. Uite. Am adus nişte lucruri. O cămaşă de noapte şi un halat. O, şi papuci – care s-ar putea sau nu să-ţi vină.

— Mulţumesc, zise el simplu. Şi te rog să mulţumeşti oricui – soţului tău, poate? – a fost aşa de amabil să împrumute…

— Sunt ale lui Fendershot, zise Kate, scuturând cămaşa de noapte. Majordomul nostru. Nu sunt căsătorită.

— O. Se uită solemn la ea. Îmi pare foarte rău. Lady… d'Allenay, parcă?

— Da – O, dar nu… Dându-şi seama de concluzia lui, ea clătină din nou din cap. Nu sunt văduvă. N-am fost niciodată căsătorită.

El se uită un pic chiorâş la ea.

— Am moştenit titlul cu mulţi ani în urmă, explică ea, de la bunicul meu.

— Ah, zise el, părând aproape la fel de stânjenit ca ea. Asta-i… neobişnuit, nu-i aşa?

— Nu-i ceva comun, admise ea. Pot să te ajut cu cămaşa de noapte? Mă tem că-i curent în castel.

El mări ochii.

— Poate că m-am lovit eu la cap, milady, dar până şi eu îmi dau seama cât de nepotrivit este să fiu îmbrăcat de o lady necăsătorită.

— Eu te-am dezbrăcat, zise ea.

— Şi acum mă pot reîmbrăca singur, zise el un pic iritat.

— Fără îndoială, răspunse ea pe un ton egal, dar nu te poţi mişca atunci când faci asta. Acum, nu mai fi aşa ceremonios. O să-ţi trag asta peste cap, Edward, şi vei…

— De unde ştii că numele meu este Edward? interveni el.

— Era gravat pe ceasul tău.

— Ce ceas?

— Un superb ceas de buzunar din aur.

Pe un val de simpatie, Kate se duse la cufăr şi luă ceasul.

El îl luă şi-l deschise.

— De la mătuşa Isabel, zise el încet, întâlnind privirea ei. Mătuşa Isabel, zise el din nou, de parcă repetând cuvintele ar putea invoca o amintire. Doamne, Dumnezeule! Cine o fi?

Kate râse.

— O mătuşă bogată şi iubitoare, după câte se pare, zise ea, scoţând cămaşa de noapte. Ceasul ăsta este din aur de optsprezece carate, de la cel mai bun producător din Londra.

El îşi încreţi un pic frunte, încruntându-se.

— Nu asta am vrut să spun, zise el, lăsând ceasul deoparte.

— Ştiu, răspunse ea mai blând. Probabil că te simţi teribil de frustrat – şi îţi este teribil de *frig* – sau îţi va fi, oricum. Aşa că am să-ţi trag asta peste cap şi peste umeri. Apoi, când mă întorc cu spatele, o tragi în jos – fără să te mişti, te rog.

— Şi cum naiba fac eu asta?

Ea îi puse cămaşa peste cap, având grijă de firele proaspete, apoi se uită la el cu un mic zâmbet.

— Ştiam eu că nu o să treacă mult până te afirmi, zise ea pe un ton egal. Aşa, acum. Intră în ea – delicat!

Ea se întoarse şi ascultă eforturile lui, observând cu o oarecare îngrijorare un mic geamăt de durere.

— Să chem un servitor să te ajute? îndrăzni ea.

— Nu! se răsti el. Adică – mulţumesc, nu. Şi ce vrea să însemne asta? Că m-am *afirmat*? Gata, te poţi întoarce dacă doreşti.

— Chiar doresc, zise ea, întorcându-se să-l supravegheze. Şi este doar vorba că ştiu ce tip de bărbat

eşti.

— Ah! Se uită iarăşi pieziş la ea. Şi care-i tipul, exact?

— Genul care preia controlul, răspunse ea. Genul *mă dau jos din pat când am eu chef.*

— Trebuie să recunosc, milady, că ai un limbaj destul de colorat. Dar zâmbea uşor. Şi pari remarcabil de bine informată, ţinând cont că eu nici măcar numele nu mi-l ştiu.

— Ba da, ţi-l ştii. Este Edward.

— Te-ai gândit vreodată că poate am furat acel ceas? sugeră el. Sau că l-am cumpărat de la amanet?

Ea râse din nou şi de data asta se aşeză lângă pat pentru a se uita mai serios la el.

— Nu, eşti un domn – din Londra, sunt destul de sigură – care s-a aventurat în vestul ţării pentru un motiv, zise ea şi de data asta îi luă mâna şi i-o strânse puternic. Trebuie doar să aşteptăm să apară acel motiv. Cât aşteptăm însă, doctorul te-a sfătuit să nu-ţi suprasolicitaţi mintea. Doar odihneşte-te, Edward. Eşti binevenit aici.

În ochii lui scânteie umorul.

— Un hoţ de ceas nebun primit cu braţele deschise de o femeie care ar trebui să fie măritată, dar nu este, zise el. Amândoi suntem într-o situaţie curioasă, Lady d'Allenay.

Ea îi lăsă mâna şi-şi puse cotul pe una dintre noptiere, încercând să pozeze nepăsătoare.

— Kate, zise ea încet. Până îţi aflăm tot numele, trebuie să-mi spui Kate, pentru că eu nu-ţi pot spune altfel decât Edward.

— Kate, zise el, brusc cu o expresie serioasă. De la Katherine?

— Da, zise ea. Acum, am să cer nişte supă de vită. Spune-mi, te doare capul?

El zâmbi vag.

— Un pic, zise el. De unde ştii?

— O văd în ochii tăi, zise ea. Doctorul Fitch a lăsat laudanum. Vrei puţin?

— Doamne, nu! Mi-e rău de la porcăria aia, zise el. Stai – de unde ştiu asta?

Privirea lui se întâlni din nou cu a ei şi de data asta ea

îl văzu că se alarmează.

— Ai ştiut că nu eşti căsătorit, zise ea.

Privirea lui se îndreptă spre interior şi ea-l văzu luptându-se cu teama.

— Asta ştiu, zise el, înghiţind greu. Ştiu că mi-e greaţă de la laudanum. Şi ştiu că ar trebui să-mi placă – mai mult decât orice, se pare – nişte supă de vită! Doamne, masculinitatea mea s-ar putea să nu-şi revină vreodată!

— O, sunt destul de sigură că masculinitatea ta nu te-a părăsit niciodată, zise ea râzând. Apoi, simţindu-se uşor stânjenită, se ridică să sune clopoţelul. Poate că n-ar trebui să încerci să gândeşti aşa de mult.

— Să încerc să *nu* gândesc? zise el iritat. Cum pot să nu gândesc? Încerc din răsputeri să-mi amintesc ceva – orice – despre mine.

Ea reveni la scaun şi-l privi serios.

— Mă îndoiesc că putem forţa memoria, murmură ea, aşezându-şi gânditoare bărbia în pumn. Nici măcar cineva aşa de formidabil ca tine.

— Formidabil? pufni el. Sunt îngrozit.

— Şi cu toate astea îţi păstrezi – nu ştiu – solemnitatea, poate? Sau calmul? zise ea pe un ton egal. Pari foarte relaxat.

— Sunt speriat de moarte, mormăi el.

Ea râse şi sări când Hetty ciocăni. După ce ceru tava pentru el, reveni la scaunul ei.

— Facem o înţelegere, zise ea. Dacă încerci să nu gândeşti, rămân aici şi doar stăm de vorbă până te ia somnul.

— De vorbă?

— La modul să ne cunoaştem, zise ea. Ca şi cum tocmai ne-am cunoscut… în tren, să zicem. Într-o călătorie îndelungată. Poate aşa se trezesc din greşeală nişte amintiri.

El privi în jurul camerei, care era mare şi mobilată dramatic într-un stil aproape medieval.

— Eşti baroneasa d’Allenay de Bellecombe, zise el, şi fără îndoială îţi permiţi un compartiment de clasa întâi,

privat.

— O, ai fi surprins de câte nu-mi pot permite, zise ea.

— Oricum, nu ai călători cu unul ca mine, răspunse el.

Ea-l privi nedumerită.

— Ce înseamnă asta? Unul *ca* tine?

Fruntea lui se încruntă din nou.

— Nu ştiu, zise el în sfârşit. Dar din câte ştiu eu, Lady d'Allenay, sunt un om foarte rău. Şi iată-te aici singură cu mine.

— Prostii, zise ea maliţioasă. Sunt în casa mea, înconjurată de oameni care, te asigur, se gândesc la binele meu şi al tău. Mai mult, tu eşti un domn. O văd în ţinuta ta. În vocea ta. În atitudinea ta. Să nu mă iei niciodată de proastă, Edward.

Dar dintr-odată i se păru ciudat să-i spună pe numele de botez. Şi el încă o privea cu o intensitate gravă.

— Există mulţi *domni,* milady, zise el în sfârşit, care chiar sunt nişte păcătoşi. De fapt, m-aş aventura să spun că mai mari sunt şansele să fie aşa domnii, decât populaţia în general.

— Pari destul de sigur de asta, zise ea. Studiezi natura umană?

— Cred că da, răspunse el pe o voce rece, sigură. Poate că sunt eu pe jumătate gol şi două treimi îngrozit, dar se pare că nu mi-am pierdut talentele, aşa cum sunt ele. Şi apropo, Lady d'Allenay, *majoritatea* oamenilor sunt proşti.

— Îmi dau seama că nu te pot contrazice, dar pari un pic radical, zise ea. Acum vrei să-mi ţii o prelegere despre dreptul universal la vot al bărbaţilor? Dacă da, îţi pierzi timpul. Eu sunt total pentru – sau aş fi, dacă m-ar lăsa să-mi ocup locul.

— Ah, o cartistă secretă! zise el chicotind. Apoi vor vrea şi femeile să voteze?

— Nu cred că l-am exersa mai rău, nu-i aşa?

— *Touché,* Lady d'Allenay, murmură el. Un demagog. Începi să-mi placi tot mai mult.

Împotriva voinţei ei, ea izbucni în râs, apoi duse degetele la gură.

— Doamne sfinte, *gândeşti,* zise ea. Doctorul Fitch mi-ar lua capul.

— Şi ce cap minunat ar fi, zise el lin. Pot să îndrăznesc să sugerez o garnitură de pătrunjel şi varză de iarnă? Ţi-ar scoate foarte bine în evidenţă tenul crem.

Kate simţi că-i tresare inima, apoi reveni la realitate.

— Domnule, mă tem că flirtezi, zise ea, ceea ce suprasolicită mintea, zic eu, mai mult decât gânditul. Trebuie să insist să încetezi imediat.

Ochii lui scânteiară, deschise gura de parcă voia să-i răspundă, apoi o închise brusc, strângând cuverturile de parcă nu se simţea bine.

— Mă scuzi, zise el. Ai dreptate. Mi-a… scăpat. Probabil că-ţi par un nerecunoscător.

— Nu, îmi pare rău. Doamne, bărbatul părea să o ia mereu prin surprindere. Dacă te amuză să te prefaci că flirtezi…

— Să mă prefac?

Ochii lui se aprinseră cu veselie.

— Da, zise ea maliţioasă, şi dacă ţi se pare amuzant, zic că trebuie să rezist cu graţie. Pentru că dacă n-aş fi fost eu, tu n-ai fi fost în situaţia asta ciudată.

— Da, ai sugerat asta şi mai devreme, zise el. Şi sunt sigur că nu-i cazul. Cu toate astea – şi spune-mi clar –, ce naiba s-a întâmplat?

— Ba este cazul.

Kate îşi frânse mâinile şi îi spuse cum caii lor aproape că se ciocniseră şi cum el îşi forţase calul să se întoarcă, luând asupra lui partea mai rea.

Dar bărbatul nu insistă asupra poveştii şi zise simplu:

— Şi de ce, Lady d’Allenay, îţi pierduseşi cumpătul? Mărturisesc că nu pari genul.

— Pentru că nu mă cunoşti, zise ea. Am un temperament îngrozitor şi deseori nu-mi face bine. Cât priveşte motivul, ei bine, mă certasem cu Nancy. Sora mea.

— Ah, răpitoarea domnişoară Wentworth, zise el direct. Am întâlnit-o când a intrat doctorul. Vrei să-mi spui despre ce a fost cearta?

— Cu siguranţă nu, zise Kate. Nu te-ar interesa deloc.

— Sunt ţintuit în pat, îi reaminti el. Până mâine la orele astea, o să mi se pară captivante graficele cu mareea de la Bristol.

Chiar atunci se auzi un ciocănit şi fu adusă tava. Kate ceruse o gustare uşoară, nu doar supa, dar şi pui şi un pic de pâine şi brânză.

— O, binecuvântată să fii, zise el, repezindu-se spre tavă, înfometat. Mă temeam că voi primi terci.

— A fost sugerat, zise ea lejer, dar nu pari aşa de neputincios. Şi până la urmă, lovit a fost creierul, nu stomacul.

Aşa părea să fie cazul. După un pic de ajutor cu aranjarea tăvii şi cu cele mai exigente maniere la masă, Edward rezolvă repede cât Kate vorbea despre vreme şi încerca să nu intervină.

Când reveni după ce o ajută pe Hetty să iasă, se opri la picioarele patului masiv, cu mâinile uşor încrucişate.

— Păi, zic că ar trebui să te las acum, zise ea. În sala mare este un servitor tot timpul. Dacă ai nevoie de ceva, trebuia doar să tragi de acel clopoţel.

El întoarse capul pentru a se uita la firul care acum era legat în jurul tăbliei patului.

— Da, menajera ta l-a înşirat cu dibăcie în jurul camerei ca pe o panglică.

Kate îşi desfăcu mâinile.

— Cârligele erau deja acolo, răspunse ea. Aceasta a fost cândva camera fratelui meu. Aici a trăit o vreme ca invalid şi locul iniţial al firului era prea departe să ajungă la el.

— Ah, înţeleg. El tăcu un moment. Dar acum el nu mai este, nu-i aşa? Altfel, titlul ar fi fost al lui?

— Da, zise ea simplu. Aşa că firul ajunge direct la locul unde-i servitorul. Chiar şi în miezul nopţii, va veni prompt. Şi nu trebuie sub nicio formă să te ridici. Nu în seara asta şi cu siguranţă nu pe timpul nopţii. Mă rog, doar dacă nu…

Se uită stânjenită spre uşa toaletei.

El flutură din mână pentru a înlătura jena.

— Înţeleg, Lady d'Allenay, zise el. Şi ca să fiu sincer, mă simt de parcă m-a călcat trenul şi nu-mi doresc deloc să mă mişc din patul ăsta.

— Bine. Ea încuviinţă scurt din cap. Atunci îţi urez o seară plăcută.

— Dar credeam că vom continua discuţia noastră din tren, zise el cu o privire directă.

— Poate de dimineaţă.

Kate deschise uşa.

— Te-am jignit, zise el încet.

— Deloc. Kate încercă să aibă o privire blândă. Dar pari obosit. Şi eu vreau să mă duc în birou şi să-mi studiez hărţile.

— Hărţile tale?

— Da. Ea încuviinţă din cap. Mâine, dacă eşti de acord, vreau să trimit unul dintre grăjdarii mei pe calul tău negru, zise ea, să se intereseze.

— Să se intereseze?

— Nu eşti de pe aici, zise ea din nou. De asta sunt sigură. Şi nu are sens să cred că ai venit aici călare de la Londra sau chiar şi de la Bristol. Cu siguranţă nu ai trăsură. Deci trebuie să fi venit cu trenul.

El păru să se gândească la asta.

— Poate că eram în vizită undeva, propuse el, şi am ieşit pur şi simplu la o plimbare călare?

Ea înclină capul într-o parte.

— Nu cred, zise ea. Purtai o manta şi ai o valiză plină de lenjerie curată.

El rânji.

— Ţi-ai băgat nasul prin hainele mele, nu?

— Da, zise ea. Căutam ceva care să te poată identifica, pentru că mi-era teamă…

Chipul lui se înmuie.

— Ţi-a fost teamă că s-ar putea să nu mă trezesc, zise el. Îmi pare rău că te-am speriat.

— Sigur n-ai vrut să faci asta, zise ea un pic cam strident.

— Nu. El păru în treacăt plin de speranţă. Dar n-ai găsit nimic?

Ea clătină din cap.

— Mă tem că nu, răspunse ea. Dar porţi ochelari şi ai un gust destul de rafinat în lectură. Mâine, când o să fii mai bine, o să vedem dacă ceva din carte îţi zgâlţâie memoria.

— Da. Părea descurajat. Da, bun plan.

— Între timp, adăugă ea, grăjdarul meu va trece pe la fiecare grajd şi casă de ţară de prin preajmă, până când cineva o să recunoască ori calul, ori descrierea unui bărbat mare, recalcitrant căruia nu-i pasă să doarmă când i se spune să facă asta.

Astfel mustrat, el trase din nou cuverturile până la bărbie.

— Strică distracţia, mormăi el.

Ea aprinse lampa şi micşoră lumina.

— Am să mai trec pe la tine după cină, zise ea. La acea oră mă aştept să te găsesc dormind.

El răspunse cu un sforăit sonor şi cu ochii deja închişi.

Kate râse, apoi reveni spre uşă, oprindu-se la jumătatea ieşirii.

— Noapte bună, Edward!

Dar el nu mai răspunse decât după ce uşa fu închisă.

— Noapte bună, Kate, zise el atunci foarte încet.

Capitolul 4

Devenind Edward

Edward se trezi în sunetele unei case ce revenea la viaţă. Se scufundă mai adânc pentru un moment în moliciunea patului său şi încercă să alunge realitatea. Nu funcţionă. Se ridică nesigur în capul oaselor şi descoperi că nimic nu părea cunoscut în lumina slabă a dimineţii. Confuz, dădu la o parte aşternuturile şi coborî privirea ta cămaşa de noapte pe care nu o recunoscu.

Într-adevăr, el nici măcar nu avea o cămaşă de noapte.

Poftim, iarăşi chestia asta. Un alt fapt obscur.

El nu avea o cămaşă de noapte.

Realitatea începu să revină – cel puţin cele câteva ore precedente. Oftând, Edward căzu la loc în pat, luând cu el plapuma umflată şi cuvertura de lână, ambele mirosind a aer proaspăt de ţară.

Îşi dădu seama că exista o ciudată senzaţie de plăcere să te trezeşti într-un astfel de loc primitor. Deşi se simţea oarecum apăsat de un grad de nesiguranţă, avea şi o ciudată senzaţie de confort şi corectitudine şi îşi dădu seama vesel că nu avea niciun loc unde să se ducă şi nicio obligaţie.

Ar trebui să nu se obişnuiască cu asta. Cu siguranţă avea obligaţii.

De fapt, ştia că le are. Şi una dintre ele era destul de presantă.

Dar ce era? Ceva pâlpâia chiar la marginea minţii lui conştiente, ca o flamură bătând în vânt. Nu putea să ajungă la ea. Rămas fără alternativă, urmă sfatul medicului şi lăsă amintirea să se ducă, apoi se întinse leneş, ca o pisică.

Îl dureau destul de tare umărul şi glezna – vânătăi probabil –, dar nimic de neîndurat. Şi deşi părea că are ceva probleme cu vederea, nu-l mai durea capul.

Rămase întins o vreme ascultând casa, sunetele delicate, iuţi ale picioarelor servitorilor pe covorul gros şi clinchetul sau zăngănitul ocazional al unei găleţi sau mături. Bănuia că astfel de case mari erau toate probabil la fel la o asemenea oră. Doar că acesta era un castel, aşa spusese gazda lui.

Castelul Bellecombe. În Somersetshire.

Şi aparent el venise călare aici. De undeva. Edward închise ochii şi încercă să invoce o amintire – sau măcar o idee – despre cum ar putea să arate un castel. Era mare, vechi şi cu multe creneluri? Sau erau unul din acele castele false, preferate de noii îmbogăţiţi, cu turnuri şi fortificaţii construite de spectacol?

Nu, acesta era un castel adevărat. Era sigur de asta.

Şi curioasa lui gazdă, Lady d'Allenay, era o aristocrată adevărată.

O, ai fi surprins câte nu-mi pot permite, îi zisese ea noaptea trecută.

Acea admitere tăcută şi onestă era marca unui adevărat sânge albastru. Aceste monstruoase case vechi îi secătuiau uneori. Sau fiii lor o făceau.

De unde ştia el asta?

Edward dădu din umeri. O ştia aşa cum ştia că în mod inevitabil soarele va răsări. Într-adevăr, răsărise, şi acum începea să încălzească încăperea. Ridică privirea la bârnele negre din tavan care nu fuseseră acoperite, slavă Domnului, cu ipsos decorativ şi la patul masiv, ca de abanos din cauza vârstei, care părea să se afle în acelaşi loc ca din vremea reginei Elisabeta.

Îi plăcea asta. Îi plăcea locul ăsta. Se simţea ca un cămin, deşi n-ar fi putut să spună de ce.

Apoi încercă din nou să se gândească la ce l-ar fi putut aduce aici.

Avu din nou senzaţia de *ceva* – ceva important, sau aşa simţi. Nu era tembel, se linişti el. Era destul de sigur că el *era* Edward. Că venise aici pentru un motiv – un motiv întemeiat, se gândi el. Mai mult, conversaţiile lui de când se trezise ieri în această cameră îi erau chiar clare.

Se ridică în picioare cu mare grijă, oarecum liniştit că durerea nu era mai intensă. Dar se simţea încă un pic nesigur, de parcă era mahmur. Doamne, nu mai avusese o astfel de dimineaţă de când…

De când?

Din… armată?

Stai. Fusese în armată? Avea o idee – un fragment de amintire în care stătea în jurul unui foc…

Râse. Ar fi putut să fie şi un văcar, din câte ştia el. Sau un cioban.

Dar iată iarăşi acea fărâmă de amintire; un foc scânteind şi o sticlă pasată, reflectând lumina în timp ce trecea. Apoi amintirea se duse şi Edward avu senzaţia

neplăcută că nu voia amintirea înapoi.

Că nu voia nicio amintire înapoi.

Dar ce idee nebunească! Ce fel de om nu şi-ar vrea viaţa înapoi?

Era pur şi simplu enervat de toată nesiguranţa. Îşi dori ca ea să bată din nou la uşa lui. Lady d'Allenay. Kate. Zeiţa.

Doar că ea de fapt nu era o zeiţă. Era prea înaltă, cu cei mai banali ochi gri şi păr castaniu imaginabile. Lipsită de culoare, ar fi zis el.

Doar că ochii ei erau plini de inteligenţă şi de umor sec, aveai senzaţia că Lady d'Allenay râdea des – şi de multe ori de ea însăşi. Da, era multă culoare în ea. Şi părul ei – deşi părea să nu fie deloc ondulat şi în ciuda faptului că îl aranja cât mai sever şi simplu posibil – i se potrivea; arăta eficient şi practic.

Dar dacă o femeie are părul lung, este o glorie pentru ea, pentru că părul i-a fost dat să se acopere.

Cuvintele îi veniră în minte nepoftite. De ce?

Pentru că era genul *ăla* de păr. Părul unei femei modeste, se gândi el, un păr care ar fi căzut în jurul corpului ei gol ca o draperie de mătase. Păr care scânteia cu nuanţe accentuate şi misterioase de castaniu-roşcat, dar doar când lumina se prindea în el.

Poate chiar era o zeiţă. Nu Venus, ci Vesta; strălucind de la flăcările vetrei şi ale casei în loc să mocnească seducţie sau un farmec facil. Şi cu toate astea, el o găsea oricum fascinantă.

Doamne, ce idei fanteziste! Se întrebă dacă mereu fusese aşa un prost sau dacă se dereglase de la lovitura de la cap. Avea o profundă certitudine că nu se purta ca el însuşi, cel puţin nu ca omul care fusese. Şi ce alt fel de sine mai exista?

Enervat, Edward dădu cuverturile la o parte şi, în ciuda durerilor de la vânătăi, făcu exact ce nu trebuia să facă. Se dădu jos din pat. După ce camera nu se mai învârti – mă rog, încetini –, se duse un pic nesigur la dulapul din mahon, ştiind deja ce va vedea. Trase de zăvor şi deschise larg ambele uşi.

Înăuntru erau agăţate haina lui de călărit, două veste şi trei cămăşi proaspăt călcate. Pe raftul de dedesubt erau împachetate frumos două perechi de pantaloni; unii erau cei purtaţi ieri, acum proaspăt periaţi, împreună cu un teanc împachetat de lavaliere şi indispensabili. Până şi cizmele îi fuseseră proaspăt lustruite.

Da, îşi aminti cumva ce purtase ieri. De ce nu-şi putea aminti unde se îmbrăcase? Sau de unde cumpărase hainele?

Oricum, era momentul să se ridice şi să-şi vadă de treburile lui. Vânătaia profundă şi durerea se vor reduce cu atât mai repede, se linişti el. Şi sigur trebuia să existe apă? Se clătină spre anticamera ce servea drept un fel de baie şi vestiar, ţinându-se de mobilier în timp ce înainta. Acolo se ocupă de chemarea naturii, apoi turnă tot urciorul de apă în ligheanul de pe lavoar.

Fu ultimul lui gând clar.

Nu auzi prăbuşirea ligheanului când căzu, nici sunetul făcut de uşa lui deschizându-se un moment după aceea. Şi următoarea lui amintire – nu că ar fi fost una mai clari – era cu multe mâini reci şi eficiente care-l duceau la patul proaspăt şi moale.

Când se trezi din nou, lumina zilei strălucea prin crăpătura draperiilor lui. Se ridică slăbit şi descoperi că lângă patul lui fusese pus un mic pat pliant şi că un servitor în livrea – un bărbat tânăr, în jur de douăzeci de ani, poate – stătea acum în interior, aţipit cu bărbia în piept.

Bine. Se părea că zeiţa lui trimisese spioni.

Şi poate aşa era înţelept. Puţin iritat, trase de firul din jurul stâlpului de la pat. Spre surprinderea lui, intră domnişoara Wentworth, cu buclele ei roşietice-aurii neîmblânzite adunate cumva sub o bonetă şi cu un pămătuf de praf în mână.

— Jasper? zise ea, uitându-se după uşă la servitor.

— Lasă bietul băiat să se odihnească, zise Edward.

Ea se întoarse veselă spre el.

— Bună dimineaţa, zise ea. Vă simţiţi un pic mai stabil acum?

— Da, mulţumesc.

Lui Edward puţin îi păsa că era văzut în cămaşă de noapte de o tânără domnişoară aşa de drăguţă. Ceea ce nu însemna că multe femei nu-l văzuseră şi mai puţin îmbrăcat, simţi el. Dar în acest caz se simţea ciudat – şi avea o ciudată senzaţie că era în dezavantaj.

Asta îl enerva. Nu era un bărbat care să fie prins prea des în orice fel de dezavantaj. De asta era destul de sigur.

Servitorul sărise din scaunul lui să-şi netezească vesta în încercarea de a pretinde că nu adormise.

— Mulţumesc, Jasper, zise domnişoara Wentworth. Fii amabil, du-te jos şi cere-i bucătăresei să trimită un mic dejun uşor pentru domnul Edward.

Îi era foame, fir-ar să fie! Dar în mod ciudat, nu mâncarea era prima în mintea lui.

— Unde e Lady d'Allenay? întrebă el.

— A plecat devreme cu Anstruther, administratorul ei, zise domnişoara Wentworth. O face deseori. V-a modificat aranjamentele un pic înainte să plece.

Domnişoara Wentworth gesticulă spre patul pliant.

— La naiba, rosti el în şoaptă. Era aici când am leşinat? zise el mai tare. Am leşinat, nu-i aşa?

— O, da, era, zise domnişoara Wentworth cu ochii mari. A traversat holul în fugă în cămaşă de noapte şi i-a ajutat pe Jasper şi pe Fendershot să vă ridice înapoi în pat.

Edward simţi un val de jenă.

— Să mă ridice?

— Cred că v-a ţinut doar de picior, dar Kate este surprinzător de puternică, continuă domnişoara Wentworth. Jasper şi majordomul v-au prins fiecare de câte un umăr. Eu am intrat la timp cât să şterg apa.

— Îmi cer scuze, zise el ursuz. V-am făcut o grămadă de probleme tuturor.

— Deloc, zise fata. Până la urmă *este* vina lui Kate – şi a mea, mă rog.

— Da, am auzit că vă certaţi, zise el zâmbind larg. Mă întreb din ce cauză s-ar putea certa două domnişoare aşa de încântătoare?

— Un bărbat, zise domnişoara Wentworth, ridicând dintr-un umăr. Serios, dacă este să fim sinceri, femeile se ceartă din alte motive?

Edward nu ştiu cum să răspundă la asta. Un bărbat. Ce ciudat! Cumva îşi imaginase că…

— La ce oră se întoarce Lady d'Allenay? întrebă el, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

În ochii domnişoarei Wentworth scânteie umorul.

— O, peste ore, răspunse ea. Călăresc pe păşunile joase, se pregătesc pentru umezeala de toamnă.

El ridică o sprânceană.

— Umezeală?

Ea zâmbi sclipitor.

— Da, oile trebuie numărate şi verificate că sunt sănătoase pentru iarnă, apoi mânate de pe terenurile cu febră aftoasă. Febra aftoasă este o boală a oilor.

— Sună îngrozitor, zise el vag.

— Da, tenii sau paraziţi la ficat ori ceva de genul ăsta. Dădu din umeri. Kate poate să explice mai bine decât mine.

— Probabil că sora ta deţine remarcabil de multe cunoştinţe, zise el sec.

— O, dacă trăieşti aici suficient, înveţi totul despre oi, că vrei sau nu, răspunse ea. Şi apoi, Kate trebuie să ştie. Păşunile noastre joase sunt prea umede pentru iernat.

— Cred că nu-s crescut la ţară, zise Edward, pentru că nimic din toate astea nu i se păreau cunoscute. Dar ar trebui să-mi cer scuze. V-am reţinut destul şi se pare că eraţi ocupată.

— O, da! Încreţindu-şi nasul, domnişoara Wentworth se îndreptă spre uşă şi gesticulă dramatic cu pămătuful. Mă cheamă datoria cu disperare!

— Cu disperare? Cum aşa?

Peste chipul domnişoarei Wentworth trecu o expresie de exasperare.

— Mama mea, Aurélie, vine în vizită, zise ea, aşa că facem curăţenie generală şi pregătim toate camerele de oaspeţi. Toată lumea participă.

El râse.

— De câte camere de oaspeţi are nevoie?

— Doamne, cine ştie? Deschise larg braţele, aproape lovind o vază cu pămătuful. Asta-i jumătate din problemă. Ea zice patru şi vine cu o duzină. O dată a venit cu opt trăsuri şi douăzeci de servitori – nu-i plac deloc trenurile –, dar amicii ei trebuie neapărat să împuşte şi Aurélie nu se mişcă niciodată fără un anturaj.

— Impresionant, zise el. Dar mama dumneavoastră nu locuieşte aici?

— Nu, i se pare prea mohorât lângă mlaştini. Îşi petrece sezonul la Londra şi iernile în Franţa.

— Şi nu mergeţi cu ea?

Domnişoara Wentworth ridică din umeri.

— Nu, zise ea, şi mătuşa noastră Louisa spune că Aurélie nu are răbdarea – sau, sincer, reputaţia – să se ocupe de o debutantă, ceea ce sunt eu aproape.

— Hmm, zise el. Şi care-i numele întreg al acestei doamne elegante?

— Doamna James Wentworth, zise fata, dar este văduvă de câţiva ani.

Edward nu recunoscu numele, dar apoi, el abia-şi ştia propriul nume.

— Deci în scurt timp vine peste voi un grup pus pe distracţie. Trebuie să mă refac şi să nu vă stau în cale.

— O, nicidecum! Am douăzeci şi trei de camere de oaspeţi şi nici măcar mama nu poate să umple atâtea camere. Încreţi din nou nasul. Dar, cele din turnul de sud sunt un pic cam neîngrijite.

Edward îşi aminti remarca lui Lady d’Allenay despre cum nu-şi putea permite. Dar nu avu ocazia să aprofundeze acel subiect – nici nu era de datoria lui să o facă.

Servitorul reveni cu o tavă şi domnişoara Wentworth ieşi.

— O, apropo, Edward, zise ea, în timp ce Jasper ridică capacul de pe o farfurie cu o omletă caldă, lucrurile dumneavoastră au fost călcate şi atârnate în dulap şi valiza este în cufăr.

— Cufăr?

Ea arătă cu pămătuful spre cufărul medieval ce se afla la picioarele patului său.

— Aveţi grijă la capac, îl avertiză ea. Este foarte greu – ca tâlharii vikingi să nu ne ia argintăria, parcă.

— Mulţumesc, repetă el.

Apoi domnişoara Wentworth dispăru cu pămătuful ei. Edward mancă cu poftă, apoi se surprinse adormind prompt la loc.

*

În timp ce toamna se lăsa tot mai sigur peste castelul Bellecombe, o zi se transformă în trei şi vânătăile lui Edward trecură de la nuanţele roşietice la urâtele nuanţe de mov-gălbui. Doctorul Fitch veni din nou, declarând că pacientul său se simţea cât de bine te puteai aştepta, şi Richard Burnham veni să-şi ofere rugăciunile.

Kate ajunse să regrete că-l văzuse aproape gol, pentru că imaginea cu acel piept solid şi dâra de păr întunecat şi tentant începuse să o tortureze în timpul nopţilor.

— Cum se simte bolnavul nostru? întrebă Nancy la cină în acea seară.

— Se odihneşte comod, Kate se uită la ea peste o furculiţă cu păstârnac. Ceea ce poate că ai şti dacă nu ai fi ales să-ţi petreci toată după-amiaza la St. Michael’s.

— Doamne, zise lejer Nancy. A fost oare o persoană mai mustrată pentru că petrece prea mult timp la biserică?

— Păi, cred că-i cea mai curată biserică din toată creştinătatea cu tine şi doamna Burnham în ea şase zile pe săptămână.

La asta Nancy se simţi insultată.

— Să ştii că eu şi Peppie am făcut curat în dimineaţa asta în patru dormitoare din turnul de sud, răspunse ea, în timp ce tu îi citeai din *Eclectic Review* lui Edward.

— Am crezut că dacă-i citesc dintr-o revistă londoneză s-ar putea să-şi amintească ceva, zise Kate pe un ton egal. Cât de rău a fost?

— Cât de rău a fost ce?

— Turnul de sud.

Nancy dădu din umeri.

— Nu aşa de rău cum mă temeam, recunoscu ea. Acum că ne putem permite saltele şi geamuri noi, nu mai este miros de mucegai. Asta şi faptul că Peppie a dat la spălat toate draperiile.

— La spălat? zise Kate nevenindu-i să creadă.

Nancy se duse la bufet şi reveni cu decantorul de vin.

— Depăşiseră punctul de a fi scuturate şi aerisite, zise ea, umplând din nou paharele. Ori le spăla, ori le ardea.

Kate ridică o privire neliniştită.

— Au supravieţuit?

— Satisfăcător. Nancy oftă. Kate, este un castel. Camerele alea au fost construite în secolul şaisprezece. Nimeni nu se aşteaptă la lux, dormitoarele vor fi bune dacă e nevoie. În scurt timp va sosi hoarda mongolă.

Kate se strâmbă.

— Atunci să ne rugăm că nu va trebui să cazăm pe nimeni din hoarda noastră în turnul de sud.

— Eu mai repede i-aş pune pe toţi acolo, zise Nancy. Ar cam fi timpul de un îngheţ din ăla bun şi brusc, şi nişte brumă îngheţată pe noile geamuri s-ar putea să-i gonească pe toţi.

— Doamne, bietul Richard! Kate clătină din cap. Să-şi dorească o soţie cu aşa o lipsă de milă creştină!

Nancy doar se încruntă la ea.

— Nimeni n-are nevoie de o soţie practică mai mult decât un preot blajin de parohie, răspunse ea. Şi apoi, nici tu nu vrei hoarda lui Aurélie aici, cum nici eu nu o vreau. Dar asta ne duce la o întrebare, Kate – ce facem cu Edward?

Era o chestiune care o apăsa pe Kate. Oaspetele ei devenise tot mai nerăbdător pe durata recuperării sale şi nu avea să mai rămână mult timp în pat. Una era să găzduieşti un bărbat care era prea bolnav să se ducă altundeva. Dar când el va fi în picioare şi va putea umbla – după ce rănile îi vor deveni mai nevăzute decât aparente –

s-ar putea să nu fie complet potrivit ca el să rămână la Bellecombe.

Dar unde să-l trimită?

Prea puţin conta, pentru că Kate nu suporta gândul ca el să plece din Bellecombe până nu-şi revenea complet şi-şi putea relua viaţa pe care ea i-o reţinuse cu aşa o nesăbuinţă. Da, vinovăţia o apăsa. Şi dacă exista o mică parte în ea care era vag fascinată de bărbat… ei bine, nu trebuia să se gândească la asta acum.

Desigur, i se adresase tăios cu privire la datul jos din pat. Şi de atunci el fusese… ei bine, dacă nu un pacient model, măcar unul mai ascultător. Într-adevăr, se declarase hotărât să-i facă ei pe plac, pretinzând că prefera să se uite la ea în loc de Jasper.

O spusese şi făcând cu ochiul, gest care o făcuse să simtă cum îi tresare stomacul. Apoi urmase zâmbetul lui surprinzător de libertin, un zâmbet care, dacă te gândeai mai bine, părea complet ieşit din context pe un chip care altfel era aşa de serios.

— Kate, zise nerăbdătoare sora ei, ce facem cu Edward?

— Nu putem să facem nimic până nu-şi revine, răspunse Kate. Şi apoi, lui Aurélie o să i se pară o glumă grozavă.

— Aşa este, fu de acord Nancy, şi tuturor prietenilor ei bârfitori. Şi Aurélie nu are suficientă minte să se gândească la cum ne-ar putea afecta asemenea zvonuri nefericite.

Kate oftă şi strivi şervetul în poală.

— Nu, pur şi simplu va flirta scandalos cu bietul om şi se va convinge că o face pentru o cauză bună – că-i ridică moralul şi toate prostiile alea.

Dar Nancy îşi pusese bărbia în palmă aproape morocănoasă.

— Uneori sunt uimită, zise ea, că Richard este dispus să mă ia, ţinând cont de descendenţa mea.

Kate nu avu răspuns la asta. Făcu însă semn ca farfuriile să fie luate şi încercă să nu se gândească la iminenta furtună.

Capitolul 5

Perfidia lui Jasper

La trei sau patru zile după accidentul său, Edward se trezi şi văzu cum soarele de după-amiază împânzeşte peretele opus patului său, modelul mişcându-se odată cu copacii de afară. Servitorul adormise iarăşi profund. Scaunul îi era înclinat pe perete într-o remarcabilă performanţă fizică.

Edward alungă ultimele rămăşiţe dintr-un vis ciudat şi bâjbâi pe masă după ceasul lui de buzunar. Dar încă i se părea că nu vede bine şi, chiar mijind ochii, nu reuşi să citească ceasul. Privi nerăbdător peste umăr la unghiul cu care intra lumina prin geamurile mici, în formă de diamant. Da, foarte jos unghiul.

Dormise încă o zi. Şi se cam săturase să facă asta. Una era să stai aici întins şi să asculţi vocea perfect modulată, aproape senzuală de contralto a zeiţei în timp ce-i citea din *Times* sau îi povestea una din istoriile ei dezinvolte despre viaţa la ţară, în timp ce privirea lui călătorea leneş în jos pe pielea ei de porţelan, pe gâtul ei ca de lebădă şi până la ceea ce părea a fi o pereche de sâni mici perfecţi.

Dar să stea aici şi să se uite la dinţii lui Jasper în timp ce el sforăia?

Măcar Edward nu mai avea deloc dureri de cap. Dar glezna dreaptă încă-l durea îngrozitor şi, în afară de firele de la cap, avea o vânătaie urâtă pe spate până la jumătatea coapsei. Mai rău, din cauza plictiselii era arţăgos.

Avea nevoie de distracţie. La naiba, avea nevoie de *acţiune.* Nu era un bărbat care să stea pur şi simplu întins aşa. Edward ştia asta chiar şi fără memorie. Şi cum corpul

lui începea să fie frustrant de reactiv la prezenţa lui Kate, ştia şi că era departe de moarte.

Trecu cu mâna peste chipul nebărbierit, apoi îşi drese vocea un pic mai tăios. Servitorul se trezi imediat şi picioarele din faţă ale scaunului se loviră puternic de parchet.

— Da, d... domnule? se bâlbâi el, trezit brusc din somn.

Edward se gândi un moment la situaţie. Se dădu jos din pat pe nişte picioare care erau rezonabil de ferme şi se îmbrăcă cu halatul majordomului.

— Jasper, zise în sfârşit, eşti cumva un bărbat căsătorit?

Jasper clătină din cap un pic cam prea empatic.

— Nu, domnule.

— Atunci ai o mamă?

— Da, domnule. În Nether Stowey, domnule.

Edward îşi imagină că Nether Stowey era un sat mărunt pe drum.

— Ei bine, fără îndoială că ea încearcă să te cocoloşească cu bunătate şi haine de lână, zise el, şi tu probabil ai venit să munceşti aici ca să fii bărbat pe cont propriu. Să pleci de la fermă şi de sub laba pisicii – nu că n-ar fi o labă bine intenţionată, adică.

Jasper zâmbi, dezvăluindu-şi din nou dinţii din faţă.

— Cam aşa a fost, domnule.

— Aşa sunt femeile. Era încă unul dintre lucrurile pe care le ştia. De fapt, aş îndrăzni să zic că Lady d’Allenay este un pic aşa?

Jasper mări ochii.

— Sunt sigur că nu ştiu, domnule.

Maxilarul Lui Edward se întări.

— Aşa este, Jasper, zise el. M-a înfăşurat tot în lână, dar eu trebuie să fac o baie. Şi să mă bărbieresc. Crezi că ai putea să-mi aranjezi aşa ceva?

Ochii lui Jasper se măriră şi mai mult, declarând că nu ştia.

— A pregăti o baie nu este ceva ce ai face în mod

normal la cererea oricărui oaspete? sugeră Edward. Mai mult, ţi s-a interzis să-mi pregăteşti o baie?

Jasper clătină din cap.

— Nu… exact.

— Atunci fii amabil şi fă-o îndată, zise Edward. Ştiu că ţi-e teamă că te va certa Lady d'Allenay şi, dacă o face, o să spun clar că nu ţi-am dat de ales. Am terminat cu a fi spălat într-un lighean cu apă caldă.

Ochii lui Jasper se îndreptară spre uşă, de parcă cerea ajutor.

— La naiba, omule, am stat întins în patul ăsta ore întregi şi nu-s o companie potrivită nici pentru om, nici pentru animal, zise el. Acum du-te jos şi vino înapoi cu nişte apă fierbinte cât eu scot cada aia veche.

La asta Jasper sări în acţiune.

— Nu, domnule, zise el ferm. Staţi în acel pat, domnule. Scot eu cada.

*

Kate îşi savura ceaiul cu Nancy, doamna Burnham şi soţia unui moşier local când doamna Peppin se ivi în cele două uşi duble largi. Întreaga conversaţie se învârtise în jurul identităţii misteriosului oaspete de la Bellecombe.

Doamna Cockram, soţia moşierului, îşi dădu cu părerea că el *ar putea* să fie un spion francez, venit pe furiş de peste canal. Faptul că Bellecombe era prea în interior ca să merite recunoaştere şi că întreaga naţiune franceză era încă ocupată cu efectele celei mai recente revoluţii a lor nu o putea abate pe femeia de treabă de la această teorie.

Doamna Burnham, văduvă de preot, sugeră că era o perspectivă nemiloasă de a privi un domn prea bolnav să se apere. Kate îşi imagina că oaspetele ei era departe de a fi incapabil de a se apăra, dar îşi ţinu gura şi începu să-şi facă griji din cauza expresiei presante de pe faţa menajerei ei.

Era cumva sigură că acea expresie avea de a face cu încăpăţânatul ei pacient şi se ridică cu un zâmbet trist.

— Cred că oaspetele nostru are nevoie de atenţia mea, zise ea, nefiind complet dezamăgită că era chemată. Vă rog să mă scuzaţi. Nancy, toarnă din nou.

Dar doamnele se ridicară odată cu ea, declarând că stătea să plouă şi că stătuseră deja prea mult, ceea ce nu era *chiar* adevărat.

— Cu toate astea, este o chestiune *aşa* de tulburătoare, zise doamna Cockram, alunecând spre uşa salonului, ca două domnişoare necăsătorite să adăpostească un bărbat necunoscut. Jur, mă întreb dacă n-ar trebui să-l trimiteţi la domnul Cockram şi la mine la Hall?

— Păi, dacă bietul domn trebuie trimis undeva, interveni mama pastorului, trebuie să vină la casa parohială. Nu ar fi bine aşa?

— Nu ar fi. Kate îşi încrucişă ferm mâinile în faţa ei. Mulţumesc, doamnelor, dar vă asigur că ne descurcăm foarte bine. Şi nu poate fi mutat din patul său. Este foarte fragil.

— Atunci Richard trebuie să revină să se ocupe de nevoile lui spirituale…

Cuvintele doamnei Burnham se opriră pentru că o umbră masivă tocmai căzuse peste prag. În timp ce ochii doamnei Cockram se măriră aproape comic, Kate se întoarse lent, rugându-se să nu fie pe cale să vadă ceea ce se temea că va vedea.

Dar era fix lucrul de care se temea. Îndărătnicul ei oaspete stătea în uşă, îmbrăcat în eleganta lui haină neagră şi o vestă din brocart vişiniu care-i sculpta practic linia suplă a taliei. Şi era mult mai înalt – şi *mult* prea masculin – în picioare faţă de întins şi sprijinit pe o grămadă de perne.

— Edward! reuşi ea să spună. Ce naiba…?

Proaspăt bărbierit – şi mirosind complet diferit de un om aflat pe moarte era încălţat cu cizmele lui înalte de călărie şi îmbrăcat cu pantalonii strânşi. Apoi Kate îşi aminti că nu avea alte haine.

Dar cum doamnele Cockram şi Burnham nu ştiau asta, bunele creştine se uitau de la Edward la Kate într-o

manieră care spunea foarte clar că se îndoiau de veridicitatea spuselor ei.

— Bună ziua, zise el un pic timid.

— Edward, nu ar trebui să vă ridicaţi! Nancy intrase în acţiune şi trase un scaun. Luaţi loc, domnule, înainte să cădeţi.

Dar Edward nici nu se uită la scaun. Părea în schimb uşor jenat.

— Mă scuzaţi, zise el băţos. Nu ştiam că aveaţi musafiri, milady, şi m-am gândit doar să fac un pic de mişcare.

Ca ea să nu pară o totală mincinoasă, măcar îşi sprijinea o parte din greutate pe un baston cu mâner din alamă care-i aparţinuse lui Stephen. Şi părul lui auriu ud era pieptănat pe spate, dezvăluind clar rana marmorată şi cusută.

— Un pic de mişcare? repetă ea. Fără permisiunea doctorului Fitch?

— Nu mi-a spus că n-aş putea să mă mişc, răspunse Edward. A spus că trebuie să mă odihnesc, să evit lumina puternică şi să nu gândesc.

— Într-adevăr, domnule, arătaţi mult mai bine în după-amiaza asta, zise Nancy făcând o mică reverenţă. Parcă-i un miracol! Dar mă scuzaţi, eu le însoţeam pe doamna Burnham şi pe doamna Cockram la uşă.

Poftim, bunele femei păreau să regrete brusc decizia lor de a pleca. Nu că ar fi fost încurajate de gazda lor, dar zăboviră doar puţin.

După ce se fandosiră cu prezentările, oferiră în mod corespunzător mâinile frumosului bolnav, bătând din gene şi înroşindu-se de parcă el era însuşi prinţul, apoi îi urară însănătoşire grabnică.

Dar lui Kate nu-i scăpară privirile speculative îndreptate spre ea când ele plecau.

Edward le privi plecând, apoi se întoarse spre ea.

— Am groaznica teamă că ar trebui să-mi cer scuze, zise el. M-am purtat greşit?

Calmându-se în faţa seriozităţii lui, Kate ridică mâinile

râzând.

— Tocmai eram mustrată cu amabilitate pentru că găzduiesc sub acoperişul meu *un bărbat cu caracter necunoscut,* zise ea. Le-am asigurat că erai bolnav de moarte şi perfect inofensiv şi – o! Acum văd că îţi pierzi echilibrul.

Şi aşa era. Brusc, Kate îşi petrecu o mână sub cotul lui şi-l îndemnă să ia loc în scaunul de lângă masă.

— Mă scuzi, zise el din nou când se aşeză şi lăsă deoparte bastonul. Piciorul ăsta blestemat, vezi tu, reprezintă jumătate dintre problemele mele.

Kate rezistă impulsului de a îngenunchea şi de a-l examina.

— E mai rău?

— Cred că n-am priceput cât de rău mi-am sucit glezna.

— Nici eu. Kate începuse să se plimbe prin cameră. Îţi aminteşti dacă Fitch a examinat glezna atent? adăugă ea agitată. Ar putea fi ruptă?

— Da, a examinat-o şi nu, n-ar putea fi ruptă, zise Edward. Lady d’Allenay, fii amabilă şi ia loc. Mă ameţeşti cu atâta învârtit. Sunt într-o stare slăbită, să ştii.

Privindu-l cu precauţie, ea se aşeză, strângându-şi cu grijă fustele într-o parte.

— Poftim, zise ea, acum fii amabil şi spune-mi care dintre servitorii mei a conspirat împotriva mea şi s-a ocupat de apa ta de baie?

— Jasper a fost, mărturisi Edward, dar a trebuit să-l alerg şi să-l biciuiesc fără milă mai întâi.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

— Cu piciorul ăla?

— Da. Incredibil de lent, bietul băiat.

— Hmm. Bine, nu mai zic nimic. După cum am menţionat, cunosc genul tău.

La asta el zâmbi larg.

— Ai spus asta, nu-i aşa? fu el de acord. Să-ţi fie învăţătură de minte.

— Învăţătură?

— Da, data viitoare când ai de gând să dărâmi un biet individ nebănuitor, alege un tip mai docil. Se opri suficient să se uite la tavă. Ăla-i ceai, din întâmplare?

Kate renunţă la orice speranţă de a trimite bărbat înapoi în pat.

— Da, Nancy n-a băut deloc, zise ea, luând din nou ceainicul. Poţi să iei ceaşca ei. Vrei lapte? Zahăr?

Edward se opri un moment.

— Nu ştiu, zise el. Cred că vreau din amândouă. Găsesc că am chef să mă răsfăţ cu tot ceea ce are de oferit viaţa.

Ea râse şi înclină ceainicul.

— Ce ciudat! zise ea. Nancy a spus recent ceva asemănător.

Se rezemară de spătarele scaunelor şi băură ceaiul într-o tăcere amicală. Edward se relaxă în fotoliul lui. Kate era aşezată pe canapeaua lungă pe care ea şi Nancy stătuseră împreună cu câteva momente mai devreme. După o vreme, el puse ceaşca pe farfurie cu un clinchet delicat şi se uită la ea un pic răutăcios.

— Deci, Lady d'Allenay, am înţeles că am competiţie pentru favorurile tale?

Kate aproape că-şi scuipă ceaiul.

— Poftim…? zise ea, după ce înghiţi forţat ceaiul. Eşti complet nebun?

— Nu sunt chiar sigur, zise el sincer. Din câte ştim, aş putea tocmai să fi evadat de la Bedlam şi să fug spre mlaştini.

— Edward, despre ce vorbeşti?

— Nu asta face de obicei personajul negativ în romanele gotice? Ridică din sprâncenele arcuite. Fuge să se ascundă prin iarbă neagră şi ferigi până-l pun la pământ dulăii prin vreo gaură mizerabilă, mlăştinoasă?

— O, Doamne! Nu la asta m-am referit, şi tu o ştii.

— Ah, te-ai referit la partea cu competiţia? zise el. Eu doar întreb pentru că până acum m-am bucurat de aproape întregul tău devotament – mă rog, cu excepţia oilor şi a recoltei târzii – şi mi-am dat seama că nu sunt dispus să

renunţ.

— Ce flatant, Edward, când şederea ta aici a fost aşa de scurtă, zise Kate un pic cam maliţioasă. Dar, te rog, continuă.

El dădu din umeri un pic vag, deşi Kate începuse să bănuiască faptul că bărbatul nu avea nimic vag în el.

— Doar că domnişoara Wentworth a sugerat că, poate, ai pus ochii pe altcineva, zise el cu ochii lui verzi încălzindu-se. Lady d'Allenay, nu sunt chiar sigur că vei avea timp pentru altcineva, încep să mă tem că recuperarea mea s-ar putea să se prelungească şi că eu s-ar putea să am nevoie de întreaga ta atenţie.

— Păi, cu siguranţă o ai acum, zise ea sumbră. De ce nu-mi spui *exact ce* anume ţi-a spus sora mea?

— Că voi două vă certaţi din cauza unui bărbat.

— Ah, şi aşa este. Kate se relaxă pe canapea. Dar nu are nimic de-a face cu mine.

— Trebuie să aibă, sublinie el, sau nu ai fi fost furioasă.

Kate se uită precaută la el peste masa de ceai.

— Sora mea a dezvoltat un fel de mezalianţă, zise ea. Şi despre asta ne certam.

— Ah! Deci nu eşti interesată de domn?

— De Richard Burnham? Kate dădu ochii peste cap. Doamne, aş vrea să sper că nu.

— Ah, Richard! repetă el. Ce nume puternic, viteaz.

— Dacă ai fi fost treaz miercuri, sublinie ea, ai fi ştiut că Richard este pastorul nostru.

— O, bine. Tot ar putea să fie puternic şi viteaz, nu-i aşa?

— Ar fi bine să fie, dacă vrea să se însoare cu Nancy.

— Dar ai spus că-i o mezalianţă, sublinie el.

Kate dădu din umeri.

— O alegere nefericită de cuvinte, zise ea. Am cea mai mare consideraţie pentru domnul Burnham. Dar Nancy este, după cum probabil că ai observat, frumuseţea familiei. Se spera ca ea să poată face o partidă strălucită.

— Se spera de către cine?

Kate ezită, clipind un moment.

— O, de mătuşa mea Louisa, care-i Lady Upshaw, zise ea în sfârşit. Ea şi unchiul Upshaw locuiesc la Londra şi sunt foarte grandioşi. El este tutorele lui Nancy până ajunge ea la majorat. Vor să-i facă debutul cu mare stil şi să o mărite cu vreun duce, din câte am înţeles.

— Ah, zise el încet. Şi tu ce vrei?

— Eu vreau ca sora mea să fie fericită, zise Kate.

El se opri o fracţiune de secundă.

— Şi fericirea asta necesită averea şi statutul pe care un astfel de mariaj l-ar aduce?

Kate oftă tăios.

— De fapt, încep să cred că pentru fericirea ei este nevoie de Richard. Dar nu ştiu ce se poate face pentru asta.

— Interesant, zise el încet. Dar nu asta am vrut de fapt să spun cu întrebarea mea iniţială.

— Care întrebare iniţială?

— Ce vrei *pentru tine?* întrebă el cu vocea coborâtă aproape sugestiv.

— Pentru mine? Se uită în gol la el. Ce mi-aş mai putea dori? Am Bellecombe.

— Da, ce, într-adevăr? După o pauză lungă el continuă: Păi, să înţeleg că ţi-ai descurajat sora din a-l căuta pe pastorul vostru?

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa am făcut.

— De ce?

Kate se apucă să-şi netezească faldurile fustei.

— Nancy are doar optsprezece ani. Nu ştie nimic despre lume.

— Şi tu ştii?

Se uita întrebător la ea.

Kate zâmbi mută.

— Ştiu tot ce-mi doresc despre lume, zise ea. Am fost la Londra un sezon sau două. Am… cunoscut oameni – unii au fost chiar amabili, dar mulţi erau doar pur şi simplu egocentrici. Prefer Somerset.

— Şi sora ta n-ar putea să prefere acelaşi lucru? Să

prefere Somerset, adică?

— Fetele tinere nu ştiu ce vor, răspunse Kate. Fac alegeri proaste. Este de datoria celor mai vârstnici să verifice acele alegeri.

— Hmm, zise gânditor Edward. Mă întreb de ce asta sună ca vocea unei experienţe amare? Spune-mi, Lady d'Allenay…

— Kate, interveni ea lejer. Discuţia cu el devenea prea personală – şi poate prea aproape de adevăr – pentru confortul ei. Trebuie să fim egali, domnule. Aşa că dacă tu nu-mi poţi spune Kate, trebuie să inventăm un nume de familie temporar. Propun… Clutterbuck. Da, domnule Edward Clutterbuck.

— Clutterbuck? zise el, realmente amuzat.

— Nu, se răzgândi ea. Bracegirtle. Edward Bracegirtle. Avem un clan întreg cu numele ăsta la Lynmouth. Obişnuiau să fie contrabandişti.

— Bine, Kate, zise el provocator, aş putea să fiu contrabandist, din câte ştim. Dar un Bracegirtle? Nu, nu cred. Şi dacă descoperim că sunt, atunci am să mă simt obligat să mă arunc peste un parapet. Trebuie să existe un parapet pe aici, nu-i aşa?

— Avem, zise ea, şi de-a lungul secolelor unul sau două corpuri au fost aruncate peste. Dar aş prefera ca al tău să nu fie următorul, pentru că sunt personal răspunzătoare de tine.

— Ah, zise el încet. Atunci înseamnă că eşti fix unde vreau eu.

— Aşa deci? Se uită întrebător la el. Şi unde anume?

— Datoare, zise el coborându-şi vocea cu o octavă, mie.

Ultimul cuvânt păru să se prelingă în jurul lui Kate şi ei nu-i plăcu senzaţia ciudată, tresărirea generată în stomacul ei. Îşi dăduse seama destul de devreme că lui Edward îi plăcea să tachineze.

Pe de altă parte, doctorul Fitch spusese că pacientul lor s-ar putea să sufere de o lipsă temporară de inhibiţie, aşa că până acum ea nu băgase în seamă acest tachinat.

Acum însă i se părea mai înţelept să-l atenţioneze înainte ca el să se facă de râs.

— Edward, mă tem că iarăşi flirtezi, zise ea serioasă. Nu poate să fie bine pentru creierul tău tulburat.

— O, zise el pe un ton egal. Păi, mie mi s-a părut destul de plăcut. Dar, milady, dacă nu putem discuta despre noi, mi-ar face plăcere să vorbim despre tine.

— Despre mine? În ce fel?

— Cum de o lady aşa de fermecătoare şi de inteligentă nu este căsătorită la o vârstă aşa de… Aici făcu o pauză şi-şi drese vocea… *potrivită* de căsătorie?

— Da, la douăzeci şi opt de ani mă apropii de bătrâneţe, zise ea sec. Şi s-a întâmplat, aş zice eu, cam cum se întâmplă în viaţă. Treptat, dar inexorabil, şi cu foarte puţină planificare.

— Deci nu îţi displace în mod deosebit specia bărbătească? zise el lejer. Din câte am înţeles, există unele femei cărora bărbaţii le displac.

Ea ridică din umeri.

— Păi, am cunoscut mai mulţi decât câţiva bărbaţi pe care i-am considerat aroganţi şi impertinenţi.

— Asta mă include şi pe mine?

— Nu încă, zise ea, avertizându-l.

Pe chipul lui se întinse un zâmbet provocator, dezvăluind două gropiţe superbe care-i înmuiau pomeţii tăioşi.

— Deci Nancy a ta are peţitorul ei merituos, zise el gânditor, dar tu? Tu n-ai fost niciodată tentată să păşeşti în cursa de şoareci a pastorului?

— Pentru un bărbat care nu-şi poate aminti propriul nume, eşti remarcabil de îndrăzneţ, zise ea cu un pic de ranchiună.

Într-adevăr, era surprinzător de facil să discute cu Edward – poate pentru că el nu ştia cine era. Astfel, el nu era cineva. Era de asemenea şi complet lipsit de prejudecăţi – şi deci, complet fără sfaturi.

— Am fost logodită o vreme, mărturisi ea, întâmplător, cu un vechi prieten de familie. Îl adoram de la

distanţă din copilărie. Dar până la urmă am hotărât că nu ne-am potrivi.

— Cu alte cuvinte, *tu* ai hotărât? zise Edward.

— Da. Bănuiesc că eu am hotărât.

— Bietul om. Edward zâmbi subţire. Cu inima frântă de către Vesta, zeiţa focului din cămin şi a căminului, cel mai probabil nu şi-a revenit niciodată.

— O, te asigur că nu a fost ceva aşa de siropos.

— Deci peţitorul tău s-a scuturat de praf şi a mers mai departe? Tonul lui redeveni voios. Individul a făcut un alt mariaj în altă parte şi bănuiesc că a făcut, fericit, vreo şase plozi?

La asta Kate îşi feri privirea.

— Deci? zise el curios.

Ea ridică privirea şi-l văzu pe Edward studiind-o cu mai multă seriozitate decât cerea conversaţia.

— De fapt, nu s-a căsătorit niciodată, răspunse ea. Cred că n-a întâlnit niciodată persoana pe care s-o iubească aproape la fel de mult cum se iubea pe sine.

— Nici măcar pe tine?

— Cu siguranţă nu pe mine.

— Ah, atunci ai luat o decizie înţeleaptă, frumoasă Vesta.

Ceva în tonul lui o enervă şi Kate se ridică din nou.

— Am face bine să vedem dacă s-a întors Motte, zise ea, pornind spre fereastră.

Edward se întoarse în scaunul său în timp ce ea trecea.

— Cine anume este Motte?

— Grăjdarul nostru şef. L-am trimis din nou în dimineaţa asta pe calul tău. Trebuie să aflăm de unde ai venit.

Şi apoi să te trimitem înapoi cu următorul tren…

Dar asta nu o spuse cu voce tare. Într-adevăr, nu prea voia asta – ceea ce reprezenta jumătate din problemă. Se temea că şi el o bănuia. Kate îi simţea privirea intensă urmărind-o prin cameră, aproape că simţea greutatea cuvintelor lui asupra ei.

Luase ea o decizie înţeleaptă?

Gândindu-se la asta, Kate trase draperia cu un deget şi se uită în jos în curtea interioară a castelului. La acel moment fusese destul de sigură de alegerea ei; sigură de ceea ce văzuse şi sigură de ceea ce însemna.

Că Reggie nu o iubea.

Şi Kate avusese *nevoie* ca el să o iubească. Cu disperare. Într-adevăr, se convinsese că-l iubea. Dar îl iubise? În felul ei, da. Dar fusese îndrăgostită? Ideea i se părea ridicolă acum.

Mai mult, ţinând cont de zvonurile din Londra pe care mătuşa Louisa le transmitea aşa de des, Kate avusese noroc să scape; notorietatea lui Reggie era legendară. Kate nu aproba cu siguranţă modul în care el îşi administrase moşia. Şi într-un final ar fi tras în jos cu el şi Bellecombe. Ştia asta.

Atunci de ce începuse să se îndoiască de alegerea ei în aceşti ultimi ani?

Pentru că acum era mai aproape de treizeci de ani, nu de douăzeci, şi nu mai apăruse nimeni?

Nu, mai degrabă pentru că acum înţelegea că, chiar dacă cineva ar fi apărut, explicaţiile ciudate pe care onestitatea i-ar fi cerut să le dea probabil că ar fi terminat-o pe Kate – şi ar fi distrus orice speranţă avea la fericire.

Deci până la urmă ar fi fost mai bine să se mărite cu Reggie? Ca moşiile lor să se unească, să-i facă copii, să ducă o luptă pe cinste pentru a păstra capitalul lor şi să se uite pur şi simplu în altă direcţie când ochiul lui – şi alte organe de ale lui – ar fi hoinărit?

Nu. Nu ar fi fost.

Şi Kate nici de a naibii nu va lăsa singurătatea să o ducă în braţele regretelor. Era mai puternică de atât. Lăsă draperia să cadă.

— Curtea-i goală, zise ea, afişând un zâmbet pe faţă când se întoarse. Probabil că Motte este încă…

Dar spre şocul ei, se lovi practic de un perete de piept bărbătesc. Cu mâna sprijinită pe un scaun din apropiere, Edward stătea chiar în calea ei.

— Ce faci în picioare? îl mustră ea.

Peste chipul lui trecu doar un licăr de nesiguranţă.

— Cred că sunt pe cale să fiu arogant, murmură el, şi *foarte* impertinent.

Kate încremeni ca un iepure în calea unui prădător foarte mare şi dominant. Se uita în ochii care aveau o remarcabilă nuanţă de verde şi erau doar vag provocatori acum. Spre ruşinea ei, nu făcu nicio mişcare să reziste, ştiind chiar şi în naivitatea ei, ce urma să se întâmple. Şi când mâna lui se întinse după a ei, ea lăsă pe jumătate genele.

Edward îşi petrecu degetele prin părul de la ceafa ei, apoi îşi coborî lent gura peste a ei. Era un sărut languros, dar şi posesiv. Buzele lui se aşezară calde peste ale ei întâi, modelând şi formând, apoi se deschiseră pentru a se cufunda în gustarea intimităţii pure.

Kate închise pur şi simplu ochii pentru un moment şi nu făcu nimic decât să savureze senzaţiile calde, ameţitoare în timp ce gura lui se mişca cu blândeţe, dar hotărâtă peste a ei. Celălalt braţ al lui o cuprinse lent, palma mâinii lui se aşeză la baza coloanei ei, făcând cercuri lente ce o topeau, în timp ce el o îndemna spre el.

Mâinile ei alunecau cumva în jurul taliei lui, pe sub haina neagră, simţind netezimea mătăsoasă a vestei în timp ce coastele lui se ondulau sub palmele ei. Cu un geamăt adânc, Edward o sărută mai apăsat, limba lui atingând lent, apoi împletindu-se sinuos cu a ei în timp ce înainta.

Kate îşi lăsă mâinile să alunece pentru a ajunge pe spatele lui, sub căldura haine lui, eliberându-i căldura şi parfumul într-un nor erotic de miros de săpun şi esenţă masculină. Oftă, cuprinsă de o letargie caldă, dulce, care o străbătu cu un tremurat, luând-o cu ea. Rămase doar dorinţa de a avea asta – orice era *asta*.

Se temea că era ceva mai mult decât un sărut. Ceva cald, sigur şi intim; un lucru care o făcea să-şi dorească să se topească în forţa lui chiar când căldura începea să crească şi să trosnească într-o flacără necugetată ce bloca

lumea în jur şi o trăgea tot mai aproape în furtuna lui.

Dar Kate fu salvată din nebunia ei când, undeva prin apropiere, o uşă fu trântită. Speriată, se retrase, apoi îşi puse palmele pe pieptul lui, îndepărtându-se.

Edward cedă lent, ridicându-şi gura de pe a ei. Ochii lui erau grei şi aproape închişi, avea expresia unui hedonist, lascivă, dar uşor frustrată.

— Ah, zise el încet, îndepărtând mâna caldă şi grea de pe coloana ei. Lumea intervine, zeiţa mea.

Kate se dădu înapoi, uitându-se în ochii lui şi ducând nesigură degetele la buze. Doamne! Nu era o zeiţă. Nu era *nimic* pentru el. Era însă nebună cel mai probabil.

Sau disperată.

Patetic de disperată.

Edward însă se uita serios la ea, dar cu o fărâmă de umor ironic în ochi.

— Te flagelezi singură, Kate, zise el pe o voce groasă, seducătoare, aşa de fără rost.

— Dar… n-ar fi trebuit.

— Probabil că nu, zise el anost.

Edward îşi sprijinea din nou greutatea pe spătarul scaunului şi mâna care se aflase pe ceafa ei acum era pe şold, dând haina spre spate pentru a-şi dezvălui talia suplă.

— Nu, probabil că nu, repetă el mai gânditor, dar din păcate, nu m-am putut abţine.

Kate clătină lent din cap.

— Nu cred asta, zise ea. Eşti un bărbat cu o autodisciplină totală. Mă îndoiesc că ai făcut vreodată şi cel mai mărunt lucru fără să vrei.

Expresia mâhnită reveni.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. Dar niciunul dintre noi nu ştie, nu-i aşa? Într-adevăr, nu ştim nimic despre mine. Oftă. Ai dreptate, Kate. *Nu ar fi trebuit.* Nu pentru că eşti promisă, pentru că nu eşti. Şi pentru că eu aş fi, pentru că nu sunt. Dar aş putea să fiu cel mai sfruntat ticălos de pe pământ. Şi asta, vezi tu, este problema.

— Cum ştii asta? şopti ea.

Nedumerirea apăru.

— Cum ştiu ce?

— Că… că nu eşti promis. Ea simţi cum căldura îi urcă în obraji. Cum poţi realmente să ştii?

El ridică din umeri. Mâna îi părăsi talia, ezită aproape incertă pentru un moment, apoi trecu gânditoare prin coama lui deasă de leu.

— O ştiu aşa cum un om ştie dacă este dreptaci sau stângaci, zise el în sfârşit. O ştiu într-un fel care nu poate fi spus în cuvinte, Kate. Nu există o altă jumătate a mea, sunt doar ceea ce vezi în faţa ta. Şi am senzaţia… am senzaţia că niciodată n-am fost altceva.

— Nu eşti un tinerel, zise ea încet.

Ochii lui se încreţiră.

— Nu, nu sunt, fu de acord. Pe un bărbat mai tânăr nu l-ar durea şi n-ar şchiopăta după o simplă căzătură.

Kate oftă din nou şi-l ocoli.

— O, n-a fost o simplă căzătură, crede-mă.

El râse şi îşi puse braţul în jurul taliei ei, dar într-un mod amical.

— Deci să înţeleg că, chiar dacă se dovedeşte că *nu* sunt un ticălos sfruntat, aş fi pur şi simplu prea bătrân pentru tine? întrebă el, revenind la canapea împreună cu ea.

Ea îl lovi şi-l împinse la loc în scaunul lui.

— Nu fi ridicol, răspunse. N-am văzut niciodată un bărbat aşa de… aşa de foarte…

— Aşa de foarte cum? o îndemnă el, făcând cu ochiul.

— Arogant, se răsti ea. Poftim, ai reuşit.

Zâmbetul larg apăru din nou.

— O, nu cred că asta ai vrut să spui, Kate.

— Foarte bine, atunci viguros, se răsti ea. Viguros şi viril. Poftim, eşti mulţumit? Dacă păcatul, pericolul şi tentaţia ar fi o treime nesfântă, întruchiparea lor ar semăna cu tine.

El fu prea uimit pentru un moment ca să răspundă. Ea continuă să se uite urât la el.

Apoi el chicoti delicat.

— Doamne, Kate, zise într-un final. Poate că ar fi mai bine să-mi iau ochelarii. Nimic nu subminează virilitatea unui bărbat aşa de repede. Asta sau un corset care scârţâie.

— Sau un *posset,* zise ea pufnind. Sau o pernă pentru gută. Sau, dacă vrei, pot să-ţi înfăşor glezna aia în muştar şi flanel.

Apoi, spre disperarea ei, amândoi izbucniră în râs.

— Draga mea, zise el, rezemându-se de scaunul său, ai reuşit să mă castrezi complet.

O, nici pe departe, gândi Kate.

Şi mila era şi mai multă. Într-adevăr, cum stătea el în scaunul mic, acum părea complet prea mare şi prea periculos. Da, prea viril.

Chiar atunci în cameră reveni Nancy, cu o bucată de hârtie în mână.

— Domnişoară Wentworth, zise elegant Edward, pregătindu-şi mâinile pentru a se ridica.

— Să nu îndrăzniţi să vă ridicaţi. Nancy ridică o mână. Eu doar voiam să vă spun că Motte s-a întors, fără să afle ceva. Acesta este drumul făcut în ultimele două zile. Îi dădu hârtia lui Edward. Poftim, poate ceva vi se pare familiar.

Privirea verde pătrunzătoare a lui Edward se concentră pe hârtie.

— Taunton, douăzeci şi doi de kilometri, murmură el, aruncând un ochi peste hârtie. Bridgwater, nouăsprezece kilometri. Pe Nether Stowey, doisprezece kilometri. În sus, pe Minehead, aproape treizeci de kilometri.

— Doamne! Ce mai drum!

Kate se ridică, hotărâtă să se uite peste umărul lui Edward.

— Şi a trecut pe la fiecare han, grajd, gară şi tavernă în drum. Nancy se purta ciudat şi se retrăsese de parcă nu era sigură că era binevenită. Motte şi calul ăla negru arătau complet extenuaţi.

Kate puse o mână pe spătarul scaunului lui Edward.

— Până la Minehead, se minună ea. Bietul Motte! Câţi kilometri sunt în total?

Dar Edward încă se uita la notiţele grăjdarului.

Nancy se apropie.

— Edward? zise ea tăios. Vezi ceva?

Dar Edward nu se uită la ea. Se uită în schimb la Kate cu o privire aproape afectată.

— Poftim, zise el, întinzându-i hârtia. Ia-o. Eu nu pot…

Kate simţi un val rece de frică.

— Edward, ce este?

El clătină din cap, cu ochii sumbri.

— Pot să le văd, zise el, dar nu le pot aduna.

Kate luă hârtia.

— E doar scrisul lui Motte, zise ea. Este aproape ilizibil.

Edward o prinse de încheietură cu o strânsoare aproape mortală.

— Nu, zise el tăios. Pot să le citesc, Kate. Dar nu pot… nu pot să *le adun.*

Kate auzi alarmarea din vocea lui. Se lăsă într-un genunchi lângă scaunul lui. Nancy stătea de partea cealaltă şi ţinea hârtia. Cuvintele şi numele erau perfect lizibile.

— O, cerule! zise Nancy pe o voce panicată. Kate. O, Kate. Nu trebuia să-l lăsăm să citească ceva!

— Este în regulă, Nancy, nu-i asta. Un pic de citit n-a stricat nimic. Kate se întoarse spre Edward. Edward, ce vezi când te uiţi la numere?

El deschise şi închise gura fără să scoată un sunet, apoi înghiţi cu greu.

— Semne care… care nu sunt litere, zise el, mişcând un deget pe foaie. La fel a fost cu ceasul meu. Am crezut că poate-i vorba de vederea mea, nu ştiu.

— Deci îţi dai seama care *sunt* numere?

El clătină din cap, cu sprâncenele lui dure unite.

— Da, le văd, zise el arătând. Lucruri care ştiu în mod logic că sunt numere. Dar… ele nu înseamnă nimic. Şi trebuie să însemne, nu-i aşa? *Trebuie* să însemne. *Trebuie* să înţeleg numerele, Kate. *Trebuie.* Totul depinde de asta.

— Totul? Vehemenţa lui o şoca, dar adoptă un ton liniştitor. Da, da, desigur. Pentru noi toţi. Fac parte din viaţa

noastră zilnică. Dar îţi vei reveni, Edward. Vor reveni.

— Oare? Edward îşi descleştă mâna de pe încheietura ei. Da, da, normal că vor reveni. Trebuie, nu-i aşa?

— Uite, cum a zis Nancy, am făcut exact ce ne-a zis doctorul Fitch să nu facem, zise Kate, ridicându-se. Te-am lăsat să pui presiune asupra minţii tale. Întinse mâna în jos. Nancy, spune-i te rog lui Peppie că vreau ca Fitch să revină de dimineaţă. Acum, haide, Edward. Dă-mi voie să te însoţesc înapoi în camera ta ca să te poţi odihni.

— La naiba, Kate, nu sunt un copil, zise el iritat.

— O, sunt destul de sigură de asta, murmură ea, refuzând să-i lase mâna. Dar te-ai ostenit. Creierul tău nu-şi va reveni fără odihnă. Asta a spus Fitch şi acum vedem ce dreptate a avut. Aş zice că trebuie să fim recunoscători că nu te crezi prinţul Albert.

— Poftim?

Se uită cu neîncredere la ea.

Kate îl invită cu mâna.

— Haide, o să-ţi povestesc istoria amuzantă a lui Fitch cât ne întoarcem în camera ta.

— O, şi Kate? zise Nancy în timp ce porneau din cameră. Motte a mai zis ceva. S-ar putea să fie important.

— Da?

Kate se întoarse să se uite peste umăr.

— A zis că calul lui Edward nu-i tânăr, adăugă Nancy, poate are vreo cincisprezece sau şaisprezece ani. Dar este mult prea frumos, chiar şi aşa, ca să fi venit dintr-un grajd. Şi harnaşamentul este cel al unui domn bogat. Motte zice că şaua este făcută la comandă de Sowter’s în Haymarket şi că-i una dintre cele mai frumoase ale lor.

Edward se uită pieziş la ea cât ei urcau în dormitorul lui.

— Kate, la ce te gândeşti?

— Că eşti ataşat emoţional de calul tău, răspunse ea. George Motte este un grăjdar expert, instruit în casa unchiul Upshaw din Londra. Dacă spune că ai un cal bătrân şi că harnaşamentul tău este rafinat, atunci aşa este.

— Hmm, zise el.

Dar Kate avea ciudata senzaţie că nu răspunsese la întrebarea la care el voia de fapt un răspuns.

Nu fu deloc uşor să-l returneze pe Edward în grija lui Jasper şi să-l convingă că o oră de somn înainte de cină va fi cel mai bun lucru. După părerea lui nu era niciun fel de chestie. Era ceva enervant. O încălcare a bărbăţiei lui. Şi până la urmă, doar promisiunea că ea-i va citi din nou în ziua următoare îl îmbună.

Kate simţi că se apropiau repede de momentul în care Edward nu va mai fi contrazis sau în care niciun fel de simptom, oricât de grav, nu-l va mai ţine sub oblăduirea unei simple femei şi a unui servitor fricos.

Oftă şi rămase suficient cât să-l vadă pe Jasper cum îl ajută să-şi dea haina jos. Astfel asigurată, chiar dacă într-o mică măsură, că el avea de gând să stea liniştit, Kate reveni în salon şi văzu că Nancy ceruse să se facă focul din cauza serii reci.

Stătea lângă vatră, cu mâinile întinse la căldură. Pe chipul ei era o mască de îngrijorare când se uită spre uşă în timp ce paşii lui Kate se apropiau.

— O să fie bine? zise ea încet.

Kate îşi prinse mâinile în faţă, apoi încuviinţă lent din cap.

— Aşa cred, zise ea. Doctorul Fitch a zis, dacă-ţi aminteşti, că uneori poţi pierde capacitatea de a citi. Cred că-i ceva similar. Cred că, cu odihnă, facultăţile îi vor reveni.

— Bun, zise Nancy, cu o voce devenită puţin rece. Atunci probabil că va pleca de aici înainte ca tu să fii iremediabil ruinată.

Kate simţi un gol în stomac.

— Poftim?

Nancy se întoarse în sfârşit de la foc, cu gura într-o strâmbătură amară.

— Cine crezi că a trântit uşa aia aşa de tare? zise ea. Era un avertisment, Kate. Şi ai noroc că am fost eu cea care a intrat peste tine şi nu unul dintre servitori.

— Cerule mare! Kate duse o mână la tâmplă. Dar,

draga mea, a fost… a fost doar un sărut.

Era o apărare jalnică şi Nancy o zise direct.

— Şi a fost mult mai mult decât un sărut, adăugă ea cu duritate. Pentru Dumnezeu, Kate, dacă Reggie te-ar fi sărutat vreodată aşa, bunicul şi unchiul Upshaw nu ţi-ar fi permis niciodată să desfaci logodna.

— Dacă Reggie m-ar fi sărutat vreodată aşa, zise Kate cu răceala, poate că nu aş fi vrut să desfac logodna.

Nancy dădu ochii peste cap.

— O, Kate! Eşti nebună?

— Cu siguranţă nu, răspunse Kate, şi mai mult, tu nu eşti în poziţia de a mă critica pentru un sărut.

— Păi, Edward s-a lovit îngrozitor la cap, răspunse Nancy. Nu te poţi bizui pe el să demonstreze că are minte.

— Şi sugerezi că eu nu pot?

Dar Kate se temea că sora ei avea dreptate.

Nancy se îndreptă spre uşă, pufăind.

— Păi, măcar eu ştiu că-s logodită cu Richard, zise ea cu răutate, şi că el are cele mai onorabile intenţii. Îi ştiu numele. Ştiu că nu-i însurat. Sau că nu-i un nemernic. Ori un jucător. Sau chiar un infractor.

— Edward este un om bun, contră slab Kate. Nu a vrut să facă rău.

— Şi Richard este pastor şi doreşte să se *însoare cu mine!* zise Nancy. Dar *tu* nu-l laşi! Îl ştim aproape la fel de bine cum ne ştim pe noi înşine. Gândeşte-te la ipocrizia acestei situaţii, Kate!

Ca să fie sigură, Nancy trânti uşa când ieşi, făcând ca jumătate din lumânări să se stingă de la curent.

Kate rămase cam vreo jumătate de oră în întuneric, gândindu-se ce proastă fusese.

Ştia că critica lui Nancy la adresa ei nu era nici pe departe nedreaptă. Dar ea nu era Nancy. Situaţia ei era foarte diferită, mai diferită decât ar putea să ştie vreodată Nancy. Şi Edward o dorea, Kate nu era o proastă şi să nu fie în stare să recunoască acea emoţie ce mocnea în ochii unui bărbat.

Nu, n-ar fi trebuit să-i permită să o sărute. Şi dacă el

va încerca să o facă din nou… ei bine, ea-l va lăsa. Se cutremură din cauza unui mic frison de conştientizare senzuală când îşi dădu seama de asta.

Da, îl va lăsa.

I se părea o nebunie.

I se părea cel mai logic lucru de pe pământ.

Era un bărbat izbitor de chipeş şi de viril care se uita la ea cu aşa o căldură că ei i se tăia respiraţia. Asemenea lucruri nu se petreceau în viaţa obişnuită – *enervant* de obişnuită – a lui Kate. Şi dacă el o dorea în acest mod, ea de ce să nu-l aibă?

Da, existau riscuri. Riscuri pentru inima ei – şi alte riscuri. Dar nu era mai bine să trăiască cu o inimă frântă decât cu o inimă îngheţată şi goală? În ceea ce privea celelalte riscuri, existau metode de ale minimiza şi pe astea.

Kate se uită la umbrele făcute de foc şi-şi dădu seama că răsucea inelul cu sigiliu al bunicului în jurul degetului.

O, asta *era* o nebunie! Nu se cădea. Edward era un afemeiat fermecător, nimic mai mult. Şi ea – ei bine, ea era ceea ce fusese mereu. Obişnuită, cu limba ascuţită şi banală, cu puţine să o recomande.

Cu acest gând, Kate stinse şi restul lumânărilor. Avea suficiente probleme reale fără să mai provoace şi altele visând. Scrisori de scris. Socoteli de făcut. Şi să introducă cumva în bugetul gospodăriei ei nişte lăzi cu vin scump pentru că sosise cea mai recentă scrisoare de la Aurélie. Hoarda chiar venea – şi aduceau, ameninţa mama ei – o *surpriză şocantă.*

Aurélie era deseori şi şocantă, şi surprinzătoare. Şi acele două lucruri într-o singură propoziţie – oricât de redundant – nu erau de bun augur.

Capitolul 6

Hotărât să se lepede de rolul de invalid, în după-amiaza următoare Edward se duse să o caute pe Kate în biroul castelului Bellecombe unde, fusese în mod credibil informat de bunul Jasper, ea-şi petrecea majoritatea după-amiezilor.

După ce se spălase, se bărbierise şi se îmbrăcase, porni în căutarea ei simţindu-se un pic mai sigur pe lume. Şi foarte sigur că-i era dator gazdei lui cu nişte scuze.

Nu-şi putea da seama sub nicio formă de ce o sărutase şi încă aşa de lasciv. Sau de ce avusese vise aşa de toride, senzuale cu ea în noaptea trecută. În fanteziile lui, Kate tremurase sub el, degetele ei fuseseră în părul lui, sânii ei mici, perfecţi, ai lui pentru a-i gusta. Se trezise încurcat în cearşafuri, dornic să o sărute din nou, cu transpiraţia pe frunte.

Era… tulburător.

Poate chiar era din cauza loviturii la cap? Bunul doctor îi ordonase să nu gândească şi aparent reuşise.

O, nu se credea un model de virtute – se temea că era chiar opusul. Dar nici nu avea senzaţia că era genul de individ care umbla seducând tinere domnişoare virgine – şi dacă era, atunci avea nevoie de o biciuire în toată regula.

Doar că Lady d’Allenay nu era neapărat tânără. Şi nu săruta ca o virgină. Dar nici ca o lady cu experienţă.

Poate că era ceva între?

Ea spusese că fusese cândva logodită. Cu un bărbat care nu o iubise. Cum se putea aşa ceva? Femeia nu era o frumuseţe, dar avea un caracter pur asupra căruia nu te puteai înşela şi o minte tăioasă, păcătoasă. Îşi imagina că un bărbat nu se putea plictisi niciun moment în compania ei.

Părea să nu existe vreo mare avere – chestia obişnuită care atrăgea peţitorii. O proprietate ca Bellecombe nu putea fi vândută, putea doar fi transmisă mai departe următoarei generaţii. Până când nu va fi înfloritoare, nu vor exista bani de tocat.

Deci se părea că, în ceea ce o privea pe Kate, cel puţin un domn fusese suficient de inteligent să vadă bijuteria ce sclipea – şi apoi îi scăpase printre degete. Edward îşi spuse că asta-l intriga, şi doar atât. Era doar un bărbat căruia îi plăceau enigmele.

Şi poate o provocare.

Cu siguranţă era mai interesant să se gândească la zeiţa lui în loc să cugete la marele vid negru reprezentat de trecutul său şi la incapacitatea pateticului său creier de a aduna doi cu doi. Pentru că dacă se gândea la asta, în curând se va scufunda în nisipurile disperării.

Aşa că se duse în căutarea ei. Să-şi ceară scuze. Şi da, poate să reia flirtul lor uşor de unde-l lăsase. Dar mai mult de atât? Era o linie peste care nu va trece. Nu, nu-şi va trăi fanteziile cu ademenitoarea Lady d'Allenay.

Jasper îi explicase că birourile castelului Bellecombe se aflau pe tot parterul turnului de sud şi că cel mai uşor ajungea la ele prin curtea interioară. Dar, în ciuda faptului că avea camera în corpul principal, Edward hotărî să urce şontâc-şontâc şase rânduri de scări până la parapetul deschis ce făcea legătura dintre turnurile de est şi de nord.

Din acest punct ridicat, puteai vedea că întreaga construcţie medievală originală era formată din patru turnuri legate de ziduri late, cu creneluri precum cel pe care se aflau ei. Dar o pereche de aripi mai moderne se extindeau dincolo de ziduri, făcând castelul Bellecombe ceea ce cu siguranţă era una din cele mai frumoase case din Anglia.

Mult sub el se afla curtea interioară pietruită şi, dincolo de asta, curtea exterioară, înconjurată de un al doilea rând de ziduri care păreau să găzduiască grajdurile şi aveau alte funcţii utilitare. Exista o poartă exterioară şi una interioară, ambele probabil cu grilaje, cu un pod lung, înalt între ele, o apărare solidă pentru timpurile tulburi. Şi, deşi castelul n-avea şanţ cu apă, unduirile pământului văzute de deasupra indicau că acesta existase cândva.

În jurul acestei frumuseţi robuste se ridicau dealurile verzi şi ondulate din Somerset, castelul fiind cuibărit ca un

diamant între ele.

Bellecombe. *Valea frumoasă.*

Se uită la turnul de sud şi văzu că uşile groase, de lemn, erau larg deschise spre curtea pietruită, pentru a prinde căldura dimineţii, bănuia el. O vedea pe Kate stând înăuntru, aplecată sârguincios peste un birou masiv, cu părul ei lucios strălucind în soare. Brusc, o dorinţă primară se răsuci prin el, tăindu-i respiraţia.

O alungă, înghiţind din greu. Se obligă să o privească în mod obiectiv. Cât de mică şi cu oase fine părea de la această distanţă. Purta o mare responsabilitate pe acei umeri supli. Ce lucru remarcabil că această proprietate mare şi veche ajunsese la ea şi la o vârstă relativ mică.

După ce în această dimineaţă îi citise din ziare, domnişoara Wentworth reamintise povestea despre cum sora ei moştenise moşia după moartea fratelui lor Stephen. Aparent, tânărul se rănise la coloană într-o cădere, apoi lâncezise în pat până când murise de pneumonie într-o iarnă.

Stephen Wentworth fusese educat pentru asta, Kate nu. Ea fusese complet nepregătită. Şi cu toate astea părea încrezătoare şi capabilă acum.

Edward ştia că existau câteva titluri englezeşti vechi care puteau fi date mai departe pe linie feminină, dar doar dacă nu existau băieţi. Un şir de şase sau opt surori mai mari perfect competente puteau fi date la o parte de un singur frate, chiar dacă avea doi ani. Sau de un beţiv risipitor. Sau chiar de un nebun.

Edward ştia mulţi astfel de bărbaţi – sau cel puţin ştia că-i ştia. Îi scăpa, poate din fericire, cine erau şi în ce circumstanţe îi cunoştea. Dar i se părea condamnabil că o femeie competentă avea mai puţine drepturi decât un prost cu o pereche de coaie între picioare.

Din păcate aşa era legea englezească.

După ce ascultase toate astea, Edward coborî prin turnul de est, ajungând într-o capelă mică, boltită, cu ferestre înalte. Vitraliile superbe scânteiau în nuanţe de roşu, auriu şi albastru în soarele dimineţii. Îl făcea să simtă

ca şi cum dacă Dumnezeu avea un loc, cu siguranţă ar fi fost un loc ca ăsta. Frumos şi totuşi cu stranele cu speteze rigide din stejar şi podeaua inegală de piatră, doar un pic umil.

Mai mult, îi fu şi mai clar că, indiferent de circumstanţele actuale, cândva în dinastia d’Allenay existase o avere mare. Cum ar fi dreptul de a avea creneluri pentru apărare, dreptul de a avea propria capelă erau privilegii acordate doar celor consideraţi atât avuţi, cât şi de încredere.

Închizând uşa groasă de stejar în urma lui, Edward o închise trăgând de un zăvor din fier lat cât încheietura lui, apoi traversă curtea interioară. Uşile biroului lui Kate erau încă deschise. El intră şchiopătând, ciocănind uşor în placa de stejar înnegrit.

— Edward!

Kate ridică privirea de la scrisoarea pe care o scria, zâmbind larg când se ridică şi întinzând ambele braţe în semn de bun venit. Şi în acel moment el îşi dădu seama că nimic la ea nu era nici pe departe banal. Cum de crezuse vreodată altceva?

— Bună, Kate.

— Mă bucur desigur că te văd, zise ea, pe un ton binevoitor, dar şi mustrător. Dar de ce te-ai dat jos din pat?

Îşi luă greutatea de pe elegantul baston cu mâner de alamă pe care-l sustrăsese şi zâmbi.

— Mă simt mai bine, zise el, lăsând bastonul să se mişte în aer, între două degete. Echilibrul meu s-a îmbunătăţit şi Fitch a zis că ar trebui să lucrez glezna o oră pe zi. Mai mult, a ordonat să-l eliberezi pe bietul Jasper din datoriile lui de infirmieră. Am cerut deja să fie luat patul pliant.

— Aşa ai făcut? Ea-i aruncă o privire precautä, apoi gesticulă spre scaunul de lângă biroul ei. Păi. Ia loc. Unde ai fost de când a plecat Fitch?

— Am explorat castelul tău, zise el. Este o minune medievală, draga mea, şi încântător de neatins de timp.

Ea îi aruncă o privire tristă.

— Da, mă tem că linia Wentworth mereu a avut şocanta înclinaţie să toace banii care ar fi putut fi mai bine folosiţi pe modernizare.

— Mi se pare că îndrepţi lent lucrul ăsta.

— Cinci sute de ani de prăbuşire? Gura ei se strâmbă. Mă rog. Fac şi eu ce pot.

— Sigur nu toţi strămoşii tăi au fost nişte pierde-vară?

Ea râse cu acel râs gutural, dezinvolt care lui îi plăcea aşa de mult.

— Nu, ai dreptate, recunoscu ea. Mulţi dintre ei au fost administratori excelenţi şi bunicul meu a făcut ce a putut. Dar locul a fost pierdut o dată sau de două ori – Cromwell, Războiul Rozelor – baronii d’Allenay au reuşit mereu să fie de partea greşită a oricărei mici ciorovăieli. Asta, plus câţiva jucători încrâncenaţi, vreo doi afemeiaţi – ni s-a spus că al şaselea baron a fost de-a dreptul bigam – *et voilà!* cum ar spune Aurélie – acoperişurile putrezesc şi cuferele sunt goale.

El privi în jur.

— O, nu arată aşa de rău, zise el. Cineva a muncit din greu la aranjarea fitilelor şi la lustruirea alamei.

Ea zâmbi drept confirmare.

— Bunicul m-a instruit bine, zise ea, şi Anstruther, administratorul nostru, este ca un membru al familiei. Dar destul despre asta. Ce a spus doctorul Fitch? Şi totul, te rog.

— Doamnă, un bărbat ar tremura la gândul de a păstra un secret de tine.

— Ha! zise ea râzând. Aş zice că tu n-ai tremurat o zi din viaţa ta.

Dar ea se relaxă în scaun şi se împinse de lângă birou. El îşi dădu seama că era îmbrăcată cu haine de călărie, un costum maro simplu care putea fi descris doar ca funcţional, cu o croială aproape masculină. Gulerul cămăşii ei era înalt şi apretat. El bănuia că ea fusese deja călare la una dintre ferme în această dimineaţă, pentru că pe călcâiul unei cizme era noroi.

Ciudat, îi plăcea asta. Kate arăta capabilă şi plină de

viaţă. Nu zăbovise în dormitorul ei până la prânz, agitându-se pe nimic mai important decât ce bijuterii să poarte la ceai.

Multe doamne făceau asta? Da, cumva credea că da.

— Deci? întrebă ea. Prognosticul tău, domnule?

— Fitch a zis că timpul va vindeca toate rănile, chiar şi pe cele pe care nu le putem vedea, zise Edward. Crede că-mi poate scoate firele mai repede. Nu a fost surprins de problema mea cu aritmetica. Şi, deşi pot să mă plimb un pic, el încă doreşte ca eu să mă odihnesc şi să evit să-mi obosesc ochii.

— Deci fără citit?

El clătină din cap şi simţi o altă înţepătură de frustrare.

— Ai simţit că îţi aminteşti ceva? Chiar şi o imagine?

El zâmbi subţire, ezitând înainte de a vorbi.

— Păi, am avut nişte vise ciudate toată noaptea, mărturisi el. Majoritatea nu merită repetate. Dar într-unul dintre ele mă plimbam într-un parc. Şi în vis, *ştiam* că era Green Park. Din Londra, da?

Se uită la ea pentru confirmare.

— Da, din Londra.

El încuviinţă din cap.

— Mi-am dat seama că mai fusesem acolo. Şi am simţit ca şi cum…

Se opri, încercând să se exprime în cuvinte.

— Ca şi cum ce?

Kate se aplecă peste colţul biroului şi brusc el vru să o sărute din nou. Privirea lui trecu peste chipul ei, sperând ca ea să nu vadă foamea acolo.

— Am simţit ca şi cum mă duceam undeva familiar, zise el încet. Era ceva urgent – *trebuia* să ajung acolo. Şi apoi mergeam prin acest pasaj îngust – ca o alee – cu lumini cu gaze la capăt. După care m-am trezit simţindu-mă ciudat de uşurat.

Kate bătea cu un deget pe birou.

— Din parc poţi să intri direct în St. James prin câteva locuri, zise ea după ce trecu un moment. Poate că locuieşti

în apropiere?

El ridică din sprâncene.

— Nu ştiam că ştii Londra bine.

— Nu neapărat, recunoscu ea. Dar înainte ca Belgravia să fie la modă, unchiul Upshaw şi mătuşa Louisa locuiau în piaţa St. James.

— Ah, da! Pe partea elegantă, aş zice?

Ochii ei se măriră.

— Vezi? Ştii asta. Ştii că există o parte neelegantă.

— Am ştiut, nu-i aşa? cugetă el.

— Ai putea merge în acea direcţie şi ca să ajungi la, să zicem, clubul Carlton, care-i foarte aproape de Spencer House, sugeră Kate, frecând absentă cu vârful cizmei o spărtură în piatră. Sau poate ţii de White's? Sau poate unul dintre celelalte cluburi elegante pentru domni? Şi cred ca în St. James mai sunt unul sau două locuri mai puţin savuroase – dacă unele dintre poveştile fratelui meu ar fi adevărate.

— Hmm, zise el. Alea nu par poveşti potrivite să fie auzite de o lady.

Ea dădu din umeri.

— Mă rog, oricum, dacă totul dă greş, ai putea să te duci la Londra când vei fi refăcut şi să te plimbi prin cartier.

— Ah, zeiţa mea este dornică să mă alunge de pe muntele Olimp? murmură el.

Ea respiră un pic ciudat.

— Nu, cu siguranţă nu, zise ea. Edward, te rog, nu mă tachina. Nu… nu aşa.

— Îmi cer scuze. El se întinse din nou peste birou şi-i luă mâna. Este o idee excelentă şi mă voi duce.

— Când te vei simţi în stare, zise ea.

Edward oftă.

— Kate, aici mă simt ca o obligaţie pentru tine.

În ochii ei scăpără ceva asemănător cu consternarea.

— Nu *trebuie,* zise ea ferm. Dacă n-aş fi fost eu, tu nici măcar nu ai fi în situaţia asta dificilă. Şi apoi, până la urmă vom descoperi de unde vii, Edward. Vom descoperi. Şi când o vom face, te poţi întoarce la… la familia ta sau la ce

ai lăsat în urmă. Şi asta sunt aproape sigură că-ţi va trezi amintirile.

Dar în pieptul lui creştea tensiunea. Ultimele ei cuvinte le auzi ca şi cum ar fi fost la distanţă. Şi apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru. Brusc tensiunea se transformă într-un val de emoţii – nu, teamă – aşa de puternică cum nu o cunoscuse niciodată. Ca şi cum întregul lui corp amorţise. I se opri respiraţia pentru un moment.

Nu voia să se întoarcă.

Era sigur de asta.

Expiră brusc. Doamne, ce fel de viaţă avusese? Ce se afla acolo, în fundul inimii lui, ca o bucată de smoală tare şi neagră? Fusese nefericit? Sau, Doamne fereşte, într-o căsătorie nefericită? Fusese aşa de sigur că nu era. Încă era sigur. Dar în trecutul lui exista un întuneric pe care nu dorea să-l reviziteze.

Oare suprima acele amintiri în vreo nişă ascunsă din sufletul lui? Permiţându-şi să stea aici, unde se simţea aşa de… ciudat de în largul lui? Aşa de acasă? Bellecombe i se părea un loc cald şi sigur.

Dar ce idee nebunească! Doamne, Dumnezeule, era un om în toată firea.

— Edward? Vocea lui Kate era blândă, dar întrebătoare. Ce este?

El ridică privirea şi ştia că era mohorâtă.

— Dacă nu-mi amintesc? zise el, obligându-şi mintea să fie calmă. Eu… Kate, Doamne fereşte, dar uneori cred că *nu* ştiu. Şi cum se poate asta?

— Nu are cum, zise ea ferm. Încă nu te simţi bine, asta-i tot. Te rog să nu te fixezi pe asta. Şi mărturisesc că mă bucur că eşti aici.

— Te bucuri? zise el, ridicând privirea spre a ei. Chiar da, Kate?

Fu rândul ei să-şi ferească privirea.

— Poate că mai mult decât ar trebui să fiu, murmură ea, ezitând un moment lung. Apoi îşi reluă gândurile, vorbind poate cam prea repede. Dar mă bucur să ştiu că nu te simţi incomod aici. De ce nu te odihneşti şi ia-o ca pe

un… fel de vacanţă? Ce-i rău în asta? Ce poţi să realizezi îngrijorându-te? Edward, nimeni nu doreşte să-şi piardă trecutul.

Edward se uită dincolo de ea, la o bibliotecă cu faţadă de sticlă, plină cu volume despre agricultură.

— Uneori am senzaţia că trecutul nu este departe de mine, recunoscu el. Uneori aproape-l pot zări – e ca şi cum ai urmări pe cineva pe stradă, despre care ai impresia că-l cunoşti. Apoi, în ultimul moment, chiar când te apropii suficient să-i vezi faţa, dispare după colţ.

Nu-şi dăduse seama că-şi pusese mâna pe biroul ei, cu degetele făcute pumn, strânse aşa de tare că încheieturile se albiseră, până când Kate nu o acoperise cu mâna ei.

Ea-l strânse tare.

— Edward, opreşte-te din urmărire. Opreşte-te din căutare. Aproape tot ceea ce căutăm în viaţă vine la noi doar când ne oprim să căutăm.

El râse aspru.

— Ai dreptate, Kate, zise el. Ştiu că ai dreptate – deşi nu ştiu cum ştiu. La dracu', nu ştiu cum ştiu ceva. O, dar scuză-mi limbajul! Kate, eu nu sunt deloc sigur că în viaţa mea anterioară am fost domnul care mă crezi tu.

— Eşti un domn prin educaţie, dacă nu prin născare, zise ea scorţoasă şi sigură, şi cel mai probabil ambele.

Edward dădu din umeri şi se uită la scrisoarea pe care ea o scria. Avea corecturi şi corecturi peste corecturi în câteva locuri, cu observaţii scrise pe margini.

— Ah, păi, destul cu văicăritul meu patetic, zise el, retrăgându-şi mâna. Ce faci?

Obrajii ei se îmbujorară un pic.

— Le scriu mătuşii Louisa şi unchiului Upshaw, zise ea. Îi invit să vină în vizită.

Edward fu surprins.

— Da?

— Da.

Ea-şi coborî privirea în poală şi începu să răsucească inelul de aur neobişnuit pe care-l purta pe al doilea deget,

un obicei pe care el îl mai observase. Era un inel bărbătesc şi acum se întrebă, pentru prima dată, dacă i-l dăduse logodnicul ei.

— Da, vreau să vină pentru petrecere. Din două motive.

— Ah, zise el încet. Şi pot să le ştiu?

Ea gesticulă plăpând prin aer.

— Vreau să-l cunoască pe Richard Burnham, mărturisi ea. Aseară m-am certat cu Nancy pe tema asta. Şi am ajuns să-mi dau seama că nu-i treaba mea să mă opun acestei căsătorii sau să-i dau vreun sfat.

— Dacă te consolează cu ceva, zise el încet, eu nu cred că sora ta este vreo proastă.

La început Kate nu răspunse la asta, doar răsuci din nou inelul.

— Nu, răspunse într-un final. Nu, nu este. Nancy este aşa de fermecătoare şi de frumuşică, încât te-ai aştepta să fie nestatornică. Sau să i se sucească iute capul cu toate complimentele. Dar nu este şi nu a fost aşa. Spune că vrea să se mărite cu Richard şi că doar pe el îl vrea.

— Şi ai ajuns să crezi asta?

Kate încuviinţă din cap.

— Aşa cred, zise ea. La cât ar conta părerea mea – ceea ce tehnic contează foarte puţin pentru că nu sunt eu tutorele ei. Poate că eu deţin Bellecombe şi administrez ceea ce după majoritatea definiţiilor este o avere imensă ca domeniu imobiliar, eu legal nu pot fi tutorele surorii mele. Nu-i aşa că-i o prostie?

— Este, zise el.

— I-am acordat lui Richard dreptul de a trăi de pe urma St. Michael’s, deci cred că părerea mea despre caracterul său este clară, continuă ea. Nu aş încredinţa parohia asta oricărui bărbat pe care nu-l admir şi respect. Şi poate dacă unchiul ar petrece nişte timp cu Richard – şi cu mama lui Richard –, ar putea să ajungă să vadă că Richard ar putea să o facă fericită pe Nancy.

Edward o privi îndelung, întrebându-se ce vedea pândind în ochii ei; o îndoială pe furiş, se gândi el.

Mâna ei stătea acum întinsă pe birou lângă scrisoare. El o ridică, uimit de eleganţa subţire a degetelor şi de unghiile scurte curate.

Kate nu făcu niciun efort să şi-o retragă, dar el observă cum neliniştea păleşte din privirea ei.

După ce trecu un moment îndelungat, Edward îi strânse degetele ca să o liniştească.

— Draga mea, zise el încet, te-ai gândit să insişti pur şi simplu ca lordul Upshaw să permită căsătoria? I-ai putea spune că tu ai încredere că se potrivesc.

Pentru un moment, se gândi că ea nu-i va răspunde. Când vorbi în sfârşit, Kate o făcu ezitând, de parcă-i scoteai cuvintele cu cleştele.

— Dar dacă judecata mea nu-i mai bună ca a ei? zise Kate într-un final. Ce ştiu eu cu adevărat despre viaţă? Despre căsătorie? Eu am ales greşit şi am... ei bine, am dat-o în bară cu viaţa mea.

— Mie mi se pare că n-ai dat deloc în bară, zise cu calm Edward. Te-ai logodit, după un timp ai decis că nu vă potriviţi şi te-ai eliberat dintr-o greşeală posibil pe viaţă.

Dar Kate îşi muşcă buza inferioară aproape cu brutalitate şi Edward îşi dădu seama că era ceva ce ea nu-i spunea. Nu era însă treaba lui să insiste.

Într-adevăr, insistase deja cu atenţiile lui asupra ei. Nu voia să insiste şi cu părerile. Îi ridică uşor mâna şi-i atinse degetele cu buzele, apoi îi dădu drumul.

Nu era un gest senzual, dar spera el să fie în schimb unul liniştitor. De consolare poate. Casa asta – şi Kate – îl alinau într-un fel pe care nu-l putea explica. Indiferent ce fel de bărbat s-ar dovedi că este, acum şi aici n-ar putea să facă şi el la fel pentru ea?

— Şi care era al doilea motiv? zise el încet.

— Poftim?

Kate părea confuză.

El zâmbi.

— Ai spus că ai două motive să-i inviţi pe unchiul şi mătuşa ta.

— O, asta. Kate se îmbujoră frumos. Păi, e vorba că

vine Aurélie – mama –, ştii, şi mătuşa Louisa să zicem că uneori are o... influenţă calmantă asupra ei.

— Interesant, remarcă el. Şi Lady Upshaw este sora mamei tale!

— Soră vitregă, deşi nici nu ţi-ai da seama. Kate zâmbi. Mama Louisei a murit când Louisa era mică. Un an mai târziu, tatăl ei a surprins întreaga familie căsătorindu-se cu frumuşica lor guvernantă franţuzoaică şi având-o repede pe Aurélie.

Edward nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— O, vai.

— O, exact vai, zise Kate. Dar spre meritul Louisei, nu i-a purtat niciodată pică lui Aurélie. Dar cred că fraţii ei mai mari au avut nişte resentimente. După moartea tatălui lor, Aurélie şi-a petrecut mare parte din timp în Franţa, în timp ce ceilalţi nu. Ei o privesc pe Louisa ca pe cea care... ei bine, o mai struneşte din când în când pe Aurélie. Dar nu ştiu dacă Louisa va veni sau nu la petrecere.

— De ce să nu vină?

— Are o familie destul de mare, zise Kate. Primii trei copii sunt deja aranjaţi, dar Louisa încă mai are fete la şcoală. Nu-i corect să o deranjez cu problemele mele.

— Am observat că şi tu, şi sora ta vă referiţi la mama voastră pe numele ei de botez.

Îmbujorarea se adânci.

— Aurélie spune că se simte bătrână când îi spunem mama, zise Kate. S-a căsătorit scandalos de tânără. Şi, într-adevăr, nu-i mare problemă să-i facem pe plac.

Lui Edward i se părea mai mult decât să-i facă pe plac, dar îşi ţinu gura.

— Kate, zise el în schimb, eu n-am venit până aici doar că să te întreb despre lucruri care de fapt nu mă privesc.

— Întrebările tale nu mi s-au părut deloc indiscrete, răspunse ea. Dar de ce, mă rog, ai venit?

— Cred că ştii de ce, zise el.

— Nu, răspunse ea. Nu ştiu.

El ridică din nou privirea spre a ei, cu o sprânceană

ridicată.

— Am venit să-mi cer scuze, zise el, pentru comportamentul meu de aseară.

— De ce, că ai fost nervos când am încercat să te trimit să te odihneşti? Îi aruncă o privire piezişă, aproape timidă. Sau că i-ai spus lui Jasper – culmea că am auzit – că poate să se ducă dracului când insista să te ajute să dai haina jos?

— Kate, zise el mustrător.

Ochii ei se aprinseră cu o recunoaştere amăgitoare.

— Ah, te-ai referit la acel sărut! zise ea. Regreţi?

— Desigur. Cum aş putea să nu?

— Doamne, ce jenant pentru mine! murmură ea. Atunci aş zice că nu mai vrei să o mai faci. Sunt un pic dezamăgită.

Pentru un moment fu ca şi cum inima lui se opri.

— Ah, Kate, zise el moale. Cred că amândoi putem fi siguri că nu sunt genul de bărbat care ar trebui să te sărute.

Ochii ei scăpărară.

— O? Ce gen ar trebui să aleg în schimb? Un vânător de avere, poate? Eu n-am nicio avere în afară de Bellecombe şi acum am sarcina de a-l conserva. Edward, opţiunile mele sunt limitate.

Edward încerca să înţeleagă.

— Tu te aşteptai să te măriţi, zise el. Şi laşi Bellecombe în grija fratelui tău şi să ai o familie şi un cămin al tău. Să ai copii.

Ea îşi feri privirea.

— Kate, încă poţi să faci acele lucruri, insistă el. Poate că ar trebui să te întorci la Londra în loc să o trimiţi pe sora ta? Lady Upshaw nu te-ar putea prezenta unor domni burlaci?

Buzele ei se subţiară şi clătină din cap.

— Nu am timp, zise ea. Lucrurile sunt prea precare aici. Ne-a luat cinci ani doar ca să aducem registrele moşiei la zi.

— Kate, administratorul tău nu poate…

— *Eu* nu pot, îl întrerupse ea. Mai mult, nu vreau. Uită-te la mine. Nu sunt frumoasă şi ştiu asta.

— Asta nu-i adevărat, o contră el. Şi mă uimeşte că ai aşa de multe virtuţi încât…

— Nu înţelegi. Clătină din nou din cap. Nu mai sunt domnişoara Katherine Wentworth cu o zestre modestă, dar utilă. Dacă *vreau* să mă mărit? Da, desigur. Dar chiar dacă aş avea timp să cunosc domni burlaci, cum aş putea fi sigură că un bărbat m-ar vrea pe mine şi nu venitul pe care această moşie îl va aduce într-o zi – într-o zi, dacă muncesc până-mi pică mâinile?

El bănuia că ea fusese cumva speriată de fostul ei logodnic.

— Kate, nu toată lumea este aşa.

— Bărbaţii care caută soţii trebuie să fie practici, Edward, zise ea. Trebuie să se gândească la ceea ce le poate aduce acea soţie. Nimeni nu se va uita la mine să vadă femeia simplă cu inimă bună. Vor vedea doar moştenitoarea Bellecombe. Dar tatăl şi fratele meu aproape că au secătuit acest loc şi nici de-a dracului nu am să las un alt bărbat să facă la fel.

Îşi dădu seama că o supărase. Ce tragic că ea nu-şi putea vedea propria valoare. Şi cu toate astea avea dreptate, valoarea ei era acum inseparabil împletită cu cea a baroniei şi, dacă înţelegea el legea, oricine se însura cu ea va controla probabil ambele.

— Şi cu toate astea poţi să fii foarte convingătoare, draga mea, zise el, încercând să destindă atmosfera. Nu mă îndoiesc că ai reuşi să ţii la locul lui un astfel de bărbat.

— Nu mă pot deranja cu un astfel de bărbat, se răsti ea. Aici am probleme reale. Nu am timp să mă înham la o luptă care nu trebuie dusă. Nu pot să-mi asum acest risc – nici cu Bellecombe şi nici cu familia mea.

— Aşa că dai la schimb… ce? întrebă el. Viitorii tăi copii pentru viitorul acestei moşii?

În ochii ei gri expresivi scânteie ceva asemănător durerii.

— Da, dacă aşa vrei să vezi lucrurile, zise ea încet.

Cred că merită sacrificiul.

— Şi ce se va întâmpla cu toate astea când tu nu vei mai fi? insistă el. Pentru cine construieşti – te sacrifici – dacă nu pentru copiii tăi?

— La cum stau lucrurile acum, Nancy este moştenitoarea Bellecombe, răspunse Kate. Moşia va fi bine slujită dacă moştenitorul va veni pe linie Burnham.

Edward ridică ambele mâini.

— Atunci se pare că ai luat decizia, draga mea, zise ea. Îmi pare rău că te-am sărutat. Chestia… asta pe care o avem, Kate – această prietenie fragilă – nu ar fi trebuit să o risc de dragul a ceva aşa de neînsemnat.

Zâmbetul ei fu mut, dar în ochii ei nu mai era căldură.

— Tu doar te-ai plictisit aici şi te simţi frustrat – cum s-ar simţi orice bărbat ambiţios şi energetic. Împinse un pic scaunul de lângă birou şi se uită la un vechi ceas care se afla deasupra şemineului. În ceea ce mă priveşte, îmi pare rău, dar trebuie să te las acum. Am treabă cu Anstruther.

— Ah. Mai multe oi?

Kate zâmbi, dar zâmbetul nu-i mai ajunse la ochi.

— Nu, avem nişte exploatări miniere de partea cealaltă a Dulverton, zise ea, luând o desagă ponosită din piele de pe podea. Acum ne ducem încolo.

— Cărbune? întrebă el.

— Nu, cărbune avem în apropiere de Bath, zise ea, asta-i doar o mică mină de argint.

— Nu pari fericită că te duci, zise el. Sau e din cauza mea? Kate, te rog. Spune-mi că nu te-am supărat. Cred că ar trebui să fac orice, numai asta nu.

— Ce prostuţ eşti, Edward. Se ridică şi se apucă să bage dosare şi registre în desagă. E doar că… ei bine, mă pricep la agricultură. Oi. Porumb. Rotaţia anotimpurilor. Dar minerit? Îl detest.

— Da? Atunci vinde.

— Tentant, dar nu-i înţelept. Kate închise catarama desăgii. Jumătate din veniturile Bellecombe provine din active non-agricole. Acum, administratorul vrea să discute despre o nouă propunere de afaceri şi eu voi înţelege cam

jumătate din ceea ce spune. Nu, nu-i vorba despre tine, Edward, crede-mă.

Edward spera că ea spune adevărul.

— Nu-i o treabă uşoară să fi baroneasa d’Allenay, nu-i aşa? zise el cu un zâmbet. Bine. Nu vreau să te mai reţin.

După ce-şi prinse pălăria maro şi trase vălul subţire peste faţă, Kate prinse desaga cu mâna liberă şi păşi vioi spre curte.

— O, mai era ceva, zise ea întorcându-se. În seara asta s-ar putea să întârzii. Dar cum Fitch ţi-a dat voie să te dai jos din pat, sper că vei cina cu noi mâine-seară!

— Mulţumesc. Edward expiră lent şi cu o mare uşurare. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere.

— Excelent, zise ea înclinând formal din cap. Îl voi invita pe Anstruther să ni se alăture. O să-ţi placă de el.

Edward o urmări cum traversează curtea, cu tocurile făcând clic vioi pe caldarâm şi cu fustele lungi ale costumului prinse frumos lângă desagă, de parcă făcea asta des. Silueta lui Kate era aranjată şi dreaptă ca a unei ducese în timp ce păşea pe sub primul grilaj, apoi ieşi în curtea exterioară, dispărând din vedere.

Şi brusc îşi dori să se ducă după ea. Să se ducă după ea şi să-i spună… ce? Doamne, nici măcar nu era sigur ce-i oferise ea. Doar un alt sărut?

Orice ar fi fost, respingerea lui, oricât de în glumă o spusese, cu siguranţă înfipsese un ţăruş în inima ei. Exact cum îi fusese intenţia. Şi cu toate astea Edward o urmase până la jumătatea grilajului înainte de a se opri.

Ce nebunie ar fi să o urmărească! Nici măcar nu-şi ştia propriul nume, pentru Dumnezeu! Nimic nu se schimbase. Brusc, auzi zgomotul copitelor de cai pe caldarâm. Iapa lui Kate ieşi la pas vioi, apoi se întoarse frumos spre lungul pod ce ducea afară din castel.

Ea era urmată de un bărbat înalt, necunoscut, pe un cal mare, un murg care ajunse repede lângă iapă.

Kate stătea elegant în şa, cu o postură perfectă ca şi strunitul animalului de sub ea. Nici ea, nici bărbatul de pe murg nu se uitară la el stând în umbra porţii, încremenit ca

un băiat de şcoală părăsit privind după ea.

Dar el nu era un băiat de şcoală. Şi cu siguranţă nu era părăsit în dragoste.

Cu toate astea, cum stătea acolo privind cum Kate şi calul ei dispar din vedere, Edward era sigur că tocmai făcuse o greşeală teribilă, poate cea mai mare din viaţa lui.

Dar cum putea el să ştie?

Era nimic. Viaţa lui – şi greşelile lui – erau invizibile. Nu-şi putea şti viitorul când abia îşi ştia trecutul. Nici măcar nu-şi ştia propriul nume, pentru Dumnezeu! Nu putea nici să facă nişte simple adunări – poate nici nu putea să gândească corect. Şi pentru prima dată de la accident, Edward voia să urle furios la cer.

Capitolul 7

Muzică frumoasă

În seara următoare Kate se pregăti pentru cină cu mai multă grijă decât dorea să recunoască până şi faţă de ea însăşi. Doamna Peppin stătea la locul ei obişnuit lângă şemineul din salonul privat al lui Kate, cu picioarele pe un mic taburet, tricotând în timp ce se uita la Kate care scotea pe rând rochiile pentru cină, apoi le punea înapoi în dulap.

— Satinul vişiniu, zise într-un final menajera, ocupată cu andrelele care zăngăneau. Este simplă, domnişoară, dar îţi vine bine.

— Toate rochiile mele sunt simple, mormăi Kate, scoţând rochia vişinie să o studieze.

Peppie îşi puse coşul deoparte.

— Da, şi cine le-a ales?

Kate îi aruncă o privire tristă şi agăţă rochia de cârligul uşii.

— Eu, recunoscu ea, înfoind fusta. Niciodată n-am fost menită să fiu un păun, Peppie.

— Nici o fată bătrână, domnişoară, o sfătui Peppie,

ridicându-se şi mergând la cordon. Şi Hetty trebuie să calce fusta aia. Chiar şi un păun arată rău când este şifonat şi în seara asta aveţi un bărbat chipeş la cină.

Kate simţi cum i se măresc ochii.

— Peppie, pentru Dumnezeu, o mustră ea. E doar Edward.

— Da, doar Edward, fu Peppie de acord. Chiar şi aşa, una-i să observi un bărbat când este întins că-i bolnav şi alta când e în picioare şi umblă ca o statuie romană ce a prins viaţă.

Kate se uită mustrător la ea şi intră complet în salon.

— Şchioapătă, nu umblă, o corectă ea. Şi apoi, Peppie, nu ştim nimic despre el.

Kate îşi dădu seama că ar fi putut să vorbească cu ea însăşi.

Într-adevăr, *ar fi trebuit* să o facă. Doamne, ieri încercase să *flirteze* cu el! Şi dacă răspunsul lui Edward la sugestia ei voalată nu ar fi prăbuşit-o la pământ precum Icar cu aripile lui de ceară, poate că limba ascuţită a lui Peppie ar putea.

Adevărul era că, la fel ca John Anstruther, doamna Peppin fusese mai mult un părinte pentru Kate şi Nancy decât propriii lor părinţi. Peppie avea dreptul să vorbească – şi nimeni nu trântea adevărul în faţă cu mai mult aplomb decât ea.

Şi totuşi, nu făcea chiar asta. Chipul ei cu riduri se lăsă un pic.

— Da, ai dreptate, zise ea. Dar a fost o plăcere să avem un domn agitându-se pe aici – şi încă unul frumos.

— Da, zise Kate un pic cam sumbră. Eu îmi tot doresc să poarte ochelarii ăia prin casă. Poate ar fi mai neatrăgător.

Peppie chicoti.

— O, domnişoară, ar fi nevoie de mai mult de o pereche de ochelari ca acest bărbat să-şi piardă strălucirea, zise ea. Am crezut că-i va suci capul domnişoarei Nan, dar deloc.

— Mă tem că nu cu Nancy trebuie să ne facem griji,

zise sumbră Kate. Mie mi se pare mult prea distractiv. Măcar începe să-şi amintească câte ceva.

— Da, şi într-o zi – sau aşa zice Fitch –, o să-i revină memoria şi ne vom despărţi de el, zise menajera oftând. Mie o să-mi pară un pic rău.

Kate îşi spuse că ei nu. Ea se va bucura. Se va bucura să revină la viaţa ei normală şi să scape de fanteziile care începuseră să o chinuie. Îşi tot spunea asta, chiar când Hetty călca rochia şi Peppie o convinse să-şi împletească părul într-o coroniţă la ceafă.

— Gata! zise Peppie, prinzând părul cu un pieptăn complex filigranat cu aur care aparţinuse bunicii ei. Eşti leită cu defuncta Lady d’Allenay. Nu-i de mirare, domnişoară, că erai preferata domniei sale.

Întorcându-se să se uite dintr-o parte în oglindă, Kate recunoscu că-i stătea bine. Pieptenele în formă de evantai era presărat cu nişte granate care reflectau lumina şi ofereau aranjamentului nu doar eleganţă, dar şi un soi de graţie de regină.

— Eu eram preferata bunicului, Peppie? întrebă ea un pic melancolică.

— Vai, da, domnişoară! Peppie se aplecă să-i aranjeze fusta în jurul crinolinei. O, l-a iubit mult pe domnul Stephen. Dar lordul d’Allenay a ştiut de la bun început că veţi fi cea mai bună pentru Bellecombe. A murit liniştit ştiind că va fi al tău.

— Aş vrea să-i dovedesc că a avut dreptate, murmură Kate, dar este greu. Declar că n-am înţeles nici jumătate din ce s-a zis ieri despre mină.

— Ce mină? zise o voce din uşă. Doamne, Kate! Dar ce dichisită eşti!

Kate se întoarse şi o văzu pe Nancy stând în pragul care despărţea dormitorul ei de salon.

— Port o rochie veche de cinci ani pe care tu ai văzut-o de sute de ori, zise Kate pe un ton egal. Dacă ăsta-i dichisit, atunci să ştii că am o revistă pariziană ascunsă în dulapul meu.

Nancy îşi încrucişase braţele peste piept într-un gest

pe care Kate îl ştia bine.

— Dar porţi pieptenele cu granate al bunicii, zise ea acuzator, şi acum îţi pui cerceii ei asortaţi care atârnă până la jumătatea claviculelor tale.

— Da, şi *tu porţi* colierul ei cu smarald şi diamant, sublinie Kate, vorbind peste umăr în timp ce închidea ultimul cercel. Vrei să facem schimb? Te asigur că pot să dau astea jos imediat.

— Smaralde pentru granate? zise dispreţuitor Nancy. Nu cred. Dar te dichiseşti pentru Edward. Ştim amândouă asta.

— Cu siguranţă nu, minţi Kate.

— Ba da, o provocă Nancy, şi sunt sigură că nu ştiu de ce este acceptabil ca tu să flirtezi cu un bărbat care, din câte ştim, poate fi un tâlhar, în vreme ce eu nu mă pot mărita cu unul despre care ştim că-i un sfânt.

— Domnişoară Nan! Peppie îşi puse mâinile în şolduri. Să nu începem cu astea acum.

— Cu astea ce? zise cu inocenţă Nancy.

— Dacă sora dumitale este în sfârşit de acord să se aranjeze un pic şi să întreţină un oaspete, ar trebui să fim toţi fericiţi pentru ea, zise Peppie. Domnul Edward este un gentilom. Şi sora dumitale are şi aşa puţine plăceri.

Dar Kate se întorsese de la oglindă, luându-şi şalul roşu-auriu în mers.

— Bine, admit, Edward ar putea să fie un tâlhar, zise ea vaporos, dar eu nu sunt deloc interesată de el. Mai mult, sunt cu zece ani mai mare ca tine, Nancy, şi am văzut câte ceva din lume.

— Foarte puţin, mormăi sora ei. Ar trebui să-i scriu unchiului Upshaw să-i spun că găzduieşti sub acoperişul nostru un bărbat misterios şi că trebuie să se facă ceva cu asta.

Kate se întoarse şi zâmbi luminos.

— Să ştii, Nan, că e prea târziu, zise ea. Am făcut deja asta. Acum, vino. Ne aşteptă Anstruther şi Edward.

*

Edward dădu de Anstruther umblând prin salon cu un pahar de whisky în mână şi-l recunoscu imediat ca bărbatul de pe murg. Scoţianul solid, cu perciuni, nu agrea convenţiile, aşa că se prezentă imediat şi scoase dopul de la decantor pentru a-i turna lui Edward de parcă era la el acasă.

— Mare păcat cu căzătura dumneavoastră, domnule, remarcă administratorul, dându-i paharul. Cred că abia aşteptaţi să vă vedeţi de treabă.

— Asta-i chestia, zise gânditor Edward. Nu ştiu. Nu simt vreo mare urgenţă. Dar simt că incomodez aici.

— Deloc! Doamnele nici nu gândesc asta, zise Anstruther, lovindu-l din suflet peste umăr.

Apoi începu să-i povestească lui Edward o istorie despre un coleg de şcoală care avusese o soartă similară la universitate.

— A căzut beat mort pe geamul de est de la Old College, zise Anstruther, când era cu gaşca în primul an. Norocul lui că băieţii i-au amortizat căderea. Dar oricum a dat cu capul de caldarâm. Bietul om nu şi-a ştiut numele timp de două săptămâni blestemate.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Fruntea lată a lui Anstruther se încreţi.

— Nu-mi amintesc cum, zise el, uitându-se spre uşa deschisă, dar şi-a revenit dintr-odată. Dar gata – nu trebuie să vorbim despre asta în faţa doamnelor. Seamănă prea mult cu ce a păţit bietul domn Stephen.

Edward nu pricepu pentru un moment.

— Ah, da, zise el. Domnişoara Wentworth a menţionat că fratele ei a murit după o căzătură, dar nu cum s-a întâmplat.

— O, s-a cocoţat după o ciocârlie cu bunul lui tovarăş, lordul Reginald, zise Anstruther, bădăranul beţivan.

— Lordul Reginald?

— Da, bădăranul. Anstruther gesticulă cu capul spre direcţia nord-vest. Ah, dar vorbesc despre ce nu trebuie. Domnişoarele încă au o febleţe pentru el, zic eu.

— Dar tu nu, să înţeleg.

Edward zâmbi larg.

Pe chipul administratorului trecu o expresie de îndoială.

— Era cel mai mic fiu al marchizului de Yelton şi plin de el, se plânse el. Mama lui, Lady Yelton, a fost crescută chiar de partea cealaltă a dealului şi băiatul era prinţişorul bunicii lui. Şi bătrâna nu ne-a făcut niciun bine când a murit.

— O? În ce sens?

Favoriţii lui Anstruther se mişcară când el clătină din cap.

— I-a lăsat nătângului ăluia casa şi trei ferme de arendat ca să le arunce pe geam, mormăi el cu un ochi la uşă. Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea, dar niciodată nu am considerat că a fost o influenţă pozitivă pentru domnul Stephen.

— Mi se pare că tinerii sunt etern în căutarea unei influenţe proaste, zise sec Edward.

— Da, păi, domnul Stephen nu erau rău, doar răsfăţat. Aşa că a plecat în Toscana cu lordul Reginald, s-a urcat într-un turn cât era beat şi a căzut cumva. Şi-a pierdut mai mult decât memoria.

Edward se uită la bastonul său împrumutat.

— Înţeleg că domnul Wentworth nu putea să umble prea uşor după accidentul său.

Anstruther clătină din nou din cap.

— N-a mai mers deloc, de fapt, zise el, deşi a fost ajutat să meargă şchiopătând un pic. Dar dacă un bărbat stă aşa întins liniştit prea mult, e terminat. Pneumonia va pune stăpânire pe plămânii lui de fiecare dată. Poate că aţi avut un accident, domnule, dar sunteţi bine şi puteţi umbla, slavă Domnului.

Chiar atunci Edward auzi sunetul paşilor doamnelor coborând repede scările. Anstruther îi aruncă o privire de avertisment, înclină paharul de whisky şi apoi îl goli.

— Anstruther! zise domnişoara Wentworth, intrând graţioasă în încăpere pentru a-l săruta pe obraz, ce bine

arăţi fără cizme şi surtuc.

Scoţianul se îmbujoră un pic şi băgă un deget sub cravată.

— Sunt aranjat ca o gâscă de Crăciun, domnişoară Nan, zise el. O, ai colierul bunicii dumitale! Ce dor îmi este de morocănoasa bătrână lady.

Începură o discuţie despre virtuţile defunctei Lady d'Allenay, care aparent erau o mulţime – în pofida morocănelii ei.

— Înseamnă capricioasă, murmură Kate, uitându-se la el peste sherry-ul pe care-l turna. Şi chiar n-a fost. Era doar pragmatică.

Cu un zâmbet mut, Edward ridică whisky-ul.

— Păi atunci, zise el, ciocnind paharul de-al ei, pentru femeile pragmatice. Eu le găsesc fermecătoare.

Spre încântarea lui Edward, Anstruther se angajă timp de câteva minute într-o conversaţie cu domnişoara Wentworth în partea cealaltă a încăperii. Cei doi conversau ca o pereche de gaiţe, lăsându-l pe Edward singur cu Kate.

El îşi dădu seama că în seara asta ea era remarcabil de frumoasă într-o rochie de catifea de un roşu-închis, tăiată să descopere fustele de satin de culoarea ocru. Corsetul strâns era plisat pe lateral şi cu o croială aşa de joasă peste umeri, încât abia-i atingea sânii înainte de a coborî. Dar decolteul era mai sugestiv decât tentant, pentru că o cămăşuţă ocru cu dantelă acoperea discret.

El observă că ea nu purta niciun colier care să spargă întinderea crem a umerilor goi şi-şi dăduse jos inelul pe care-l purta de obicei. Singurele bijuterii erau o pereche de cercei elaboraţi din aur în formă de frunze lungi, subţiri, încrustaţi cu pietre preţioase roşii şi un pieptene filigranat, aranjat ca o mică coroană peste aranjamentul cozilor ei. Edward nu prea se pricepea la moda feminină, dar recunoştea eleganţa şi simplitatea când le vedea.

Ea reveni după ce puse un pahar de *sherry* în mâna surorii ei.

— Văd că Anstruther ţi-a dat din whisky-ul lui, remarcă ea.

— Ah, whisky-ul *lui,* deci?

Kate îşi încreţi nasul.

— Eu rareori pot să-l beau, zise ea. Dar îl ţin pentru el, ca să-l putem ademeni din când în când în casă.

— Parcă ar fi un câine vagabond.

Edward îi zâmbi.

— Deloc, zise Kate. Are toată ferma din sud doar pentru el. Acolo este un conac mare, aşa că stă destul de confortabil.

— Este de mult timp cu voi?

— O, aproape de când m-am născut eu, zise Kate. A fost finul bunicii, să ştii, şi erau foarte apropiaţi. Bunicul l-a angajat.

— Şi ai încredere în el? întrebă degajat Edward. Este un bun administrator?

— Anstruther este ca din familie, zise Kate. Doamne, când trăia tata, Anstruther era singura persoană care putea să-i bage minţile în cap. Bunicul, cu toată înţelepciunea lui, i-a făcut toate poftele singurului său copil. Da, am încredere în el – ca şi toţi ţăranii noştri. Până şi mama îl adoră, deşi-l tachinează fără milă pentru felul lui mohorât de a fi.

— Cred că are multe responsabilităţi.

— Teribil de multe, zise Kate. Administrează moşia, ne ajută cu interesele noastre miniere şi se duce la Londra cel puţin o dată pe lună cu toate afacerile şi banca de acolo. Ştie că nu-mi place Londra.

Cuvintele ei erau în acord cu ceea ce instinctele lui Edward îi spuseseră despre caracterul omului.

— Apropo de minerit, zise el, cum ţi s-a părut întâlnirea de ieri? A fost aşa de cumplită cum te temeai?

Ea reuşi să zâmbească subţire.

— Nu, dar l-am dezamăgit pe administratorul nostru, mărturisi ea. El vrea să foreze un nou puţ la primăvară.

— Ce i-ai spus?

— Că *poate* ne permitem, zise ea gânditoare. Dar nu ne permitem să ne extindem în Cornwall, unde a pus ochii pe o potenţială mină de aluminiu.

— Aluminiu este o afacere constantă, remarcă

Edward.

— Aluminiul va fi prost cotat din cauza concurenţei din estul îndepărtat, sau era aşa. Clătină din cap. Nu. Cred că-i o afacere prea riscantă. Poate dacă aş înţelege mai bine… dar nu înţeleg. Şi din păcate nu am timp să învăţ.

Edward se gândi că era nevoie de destul de mult studiu. Tehnologia cu abur, care acum se îmbunătăţea cu paşi mari, prevestea că va revoluţiona mineritul. Deschise gura să spună asta, apoi o închise brusc.

Ce ştia el cu adevărat despre minerit? Şi dacă ştia ceva, *cum* de ştia? *Unde* învăţase? Dar ştia destule, era sigur de asta. Dar câtă aroganţă din partea lui, culmea, să-i dea sfaturi lui Kate despre investiţii de capital.

— Ce voiai să spui? întrebă ea politicos.

El clătină din cap.

— Nu, eu doar…

Edward fu salvat de potenţiala lui nebunie când intră Fendershot, făcu o plecăciune rigidă şi anunţă că cina era servită.

Fu surprins să descopere că surorile Wentworth nu păreau înclinate spre bârfe sau să discute despre ultima modă la cină cum poate că se aşteptase el, ci rămaseră la subiecte mai practice care-l interesau pe Anstruther.

Pe durata cinei, Edward află mai multe despre ultimele recolte, piaţa de lână şi livezile de meri decât simţea el că era necesar, dar i se păru interesant să o studieze pe Kate în elementul ei. În afară de acele câteva frânturi din viaţa ei pe care le văzuse în biroul de pe moşie, tot ceea ce ştia el despre Kate era despre bunătatea ei.

Peste felul cu merlan proaspăt în sos de unt, Anstruther vorbi contemplativ despre potenţialul minei de aluminiu. Dar nu fu în stare să contreze logica lui Kate referitoare la faptul că ar fi necesar un împrumut şi că vor trebui amânate îmbunătăţirile pentru casa fermei.

Pe scurt, nu se putea face.

— Da, niciodată un împrumut sau un cămătar, remarcă el visător. Dar este o oportunitate rară.

După asta însă nu se mai spuse nimic şi se retraseră

până la urmă în salon, unde domnişoara Wentworth fu convinsă să cânte la pian. Anstruther, spre surprinderea lui Edward, adusese într-o cutie ponosită o vioară şi o băgase după canapea. Acum o scoase şi se aşeză pe un scaun aproape cu faţa spre ea.

— Ce minunat, şopti Edward. Se pricep?

Kate zâmbi tăcută.

— Este suficient cât să spun că pentru această abilitate îi păstrez whisky-ul. Şi nu voi şti niciodată de unde are Nancy un asemenea talent. Eu sunt afonă.

Edward îşi dădu repede seama la ce se referise ea. Cei doi începură o sonată complicată pentru pian şi vioară şi o interpretară fără greşeală. Era evident că de mulţi ani cântau împreună, fiecare anticipând cu uşurinţă sincronizarea celuilalt şi el se simţi ademenit într-o stare de relaxare aproape de vis datorită perfecţiunii muzicii.

Cu toate astea se simţea complet conştient şi cu picioarele pe pământ: poate mai mult decât se simţise de câteva zile. O simţea pe Kate lângă el radiind căldură – un fel de senzualitate mocnită care era peste simpla frumuseţe. Într-adevăr, nu avea nimic de-a face cu frumuseţea. Dar avea mult de-a face cu valul brusc de dorinţă care se răsuci într-un nod în josul stomacului său.

Doamne, Dumnezeule! Edward inspiră adânc pentru a se linişti. Nu era un băietan fără experienţă. Era sigur că multe femei îi încălziseră patul. De ce aceasta îi poseda fiecare moment cât era treaz şi-i atrăgea privirile fierbinţi? De la lunga lor conversaţie din biroul ei, simţise ceva schimbându-se – modificându-se în capul lui de fapt deşi nu era complet sigur că era o schimbare pe care o va primi bine.

Ea se uită la el cu un zâmbet delicat când ultimele note se stinseră.

— Impresionat?

— A fost frumos, recunoscu el.

— Mozart, zise ea, aranjând faţa de pernă pe care o scosese să o repare.

— Da, ştiu. Edward se încruntă. Dar mă întreb cum

ştiu asta?

— Nu te mai gândi, zise Kate, pentru că începea o a doua bucată muzicală. Doar bucură-te de muzică. Mă îndoiesc că ai auzit pe cineva ca ei la Londra… sau la Paris, dacă tot veni vorba.

— Mă întreb dacă am fost vreodată la Paris? cugetă el.

Ea-i aruncă o altă privire de evaluare.

— De multe ori, zise ea, ridicând dintr-o sprânceană. Pot să-mi dau seama doar privindu-te.

El râse şi o parte din tensiunea sexuală se disipă, înlocuită de ceva mai dulce. Brusc, Edward se simţi ca şi cum se bucura de o seară tihnită cu un prieten drag.

Doar că nu era chiar aşa.

Nu, era ceva mai mult.

Dar în ce fel *mai mult*? Brusc, Edward se simţi confuz – mă rog, mai confuz adică decât fusese de când căzuse de pe blestematul lui de cal. Ce era această senzaţie ciudată de dor ce-l asalta când se uita la Kate?

Dar ea era pur şi simplu tot ceea ce avea el? Tot ceea ce ştia? Când îşi va recăpăta memoria, Kate va mai conta?

Era foarte sigur şi un pic temător că ea va mai conta.

Se uită pe furiş la ea acum, observând măiestria cu care acul intra şi ieşea din pânza ei. Era adevărat că nu era frumoasă. Ochii ei gri erau serioşi, aproape mohorâţi, pielea netedă, palidă ca fildeşul care nu avea niciun artificiu. Dar chipul era un oval mic, perfect, şi n-aveai cum să te îndoieşti de inteligenţa ageră din ochii ei.

Dăduse de înţeles că nu voia să se mărite.

Chiar era un păcat. Kate ar fi putut să fie o soţie bună pentru un tip vrednic. În acea privire fermă, neclintită exista o pasiune de netăgăduit şi mocnea inteligenţa.

Încercă să-şi îndrepte atenţia înapoi la domnişoara Wentworth şi la Anstruther, dar nu reuşi. Muzica lor, de data asta mai vioaie, era deja într-un crescendo.

Kate se uită la el şi zâmbi.

— Uneori, zise ea încet, mi-e dor de mama mea. Asta-i bucata ei preferată.

— Îi place muzica?

— Foarte mult, zise Kate.

— Dar sora ta a zis că nu-i place viaţa lângă mlaştini.

— O, vine şi pleacă, dar Aurélie pare să înflorească în agitaţia de la Londra, fu de acord Kate, oftând şi lăsând faţa de pernă să se mototolească în poala ei. Şi tata era la fel. Şi Stephen. Dar eu şi Nancy, noi mereu am fost mulţumite la Bellecombe.

— Mereu aţi locuit aici?

— Mai mult sau mai puţin, zise ea. Tata considera Londra un loc nesănătos pentru crescut copii. Mai ales pe Nancy. A avut plămâni slabi când era bebeluş. După ce a apărut ea, am fost trimise să stăm aici.

— Ce sacrificiu făcut de mama ta, murmură Edward.

— Păi, nu, nu a fost aşa. Se uită la el cu ceea ce ar fi putut să fie întristare. Aurélie stătea cu noi când putea, dar tata se enerva. Am locuit aici în mare parte cu bunicii noştri şi Anstruther. Până la urmă am rămas doar eu şi Nancy. Mă rog, până când Stephen s-a rănit. Atunci tata murise deja. Şi Aurélie a crezut că aerul de ţară i-ar prinde bine lui Stephen, aşa că l-a trimis aici să se refacă.

Edward începea să-şi facă o părere despre instinctele materne pe care le avea doamna Wentworth şi nu era o părere bună. Dar dacă Kate nu percepea lipsa de atenţie a mamei sale ca neglijare, cine era el să susţină altceva?

Şi uite, iarăşi asta.

Ivirea unui chip. O scăpărare de satin albastru ca gheaţa. O răsuceală înaltă a unui păr blond superb, reflectând soarele. Şi apoi dispărea, lăsând nimic altceva în urma sa decât parfumul de crini şi o senzaţie îngrozitoare de dor şi pierdere…

Dar parfumul nu era real. Nimic nu era real. Era doar o licărire, ca o scenă trecând în goană pe la geamul unui tren în mişcare, doar ca să dispară la următoarea respiraţie.

— Edward? Vocea lui Kate se auzi de departe. Edward, eşti bine?

— Poftim?

El ridică privirea şi-şi dădu seama că din nou se holba la Kate. Ea îl privea cu atenţie.

— Cred că mama mea era foarte frumoasă, zise el repede, de parcă gândul l-ar putea părăsi din nou, cu o… o aluniţă chiar în stânga gurii. Şi păr blond-închis care-i ajungea până la talie. Dar mereu îl purta ridicat foarte sus când ieşea.

— Da? zise cu calm Kate. Într-un coc? Sau împletit? Cum?

— Într-un fel răsucit, cu o diademă cu diamante, zise el. Nu ştiu cum i se zice.

— Şi care era numele ei? întrebă foarte delicat Kate.

El îşi feri privirea, frângându-şi creierul.

— *Mamma?* zise într-un final.

Trecu un moment îndelungat. Edward încercă să recreeze imaginea trecătoare. Dar nu reuşi. Kate îşi dădu şi ea seama.

— Păi, zise ea cu un zâmbet vag, măcar ţi-a permis să-i spui aşa.

Edward nu mai zise nimic şi Kate, draga de ea, nu insistă, de parcă simţise că mai multe întrebări ar putea alunga amintirile.

— Da, fu în sfârşit de acord, trebuie să ne bucurăm de micile noastre victorii când le găsim.

— Asta a fost mereu politica mea, zise încet Kate.

Şi el avu ciudat senzaţie că ale ei fuseseră puţin şi distante între ele. Da, victorii mici şi rare; toate trebuiau savurate. Măcar putea să vadă – *aproape* să vadă – chipul mamei lui.

Şi valul inexplicabil de emoţii amestecate generat de privirea ei? Acele explicaţii vor veni fără îndoială într-o altă zi. Dar nu era deloc sigur că le va primi bine. Sub tot, se afla o senzaţie de groază şi o anumită cunoaştere că despărţirea lor fusese una zbuciumată – poate chiar nefericită.

Avea asta ceva de a face cu reacţia lui aproape viscerală când venea vorba de mama lui Kate? Dar ce fantezie era asta?

— Ah, bine, zise el când Anstruther îşi puse arcuşul şi vioara în cutia lor. Seara asta pare prea plăcută ca să invoc imagini cu mama mea moartă.

Kate se apropie, cu o expresie concentrată.

— A murit?

Era sigur de asta, era moartă de ceva timp, gândi el, şi-i spuse asta lui Kate.

— Îmi pare rău, zise ea cu un zâmbet înţelegător.

Dar domnişoara Wentworth se ridicase de la pian şi traversa încăperea spre ei.

— Nu altă faţă de pernă jerpelită, Kate? zise ea uitându-se în poala surorii ei. Câte sunt cu asta?

— O duzină, zise tristă Kate.

Chiar atunci Anstruther veni să-i mulţumească lui Kate pentru cină şi să-şi ia rămas-bun. După ce lăsă cusutul deoparte, Kate se ridică pentru a-l conduce pe administrator. Aveau capetele plecate de parcă începuseră să discute din nou despre subiectul minei de aluminiu. Ieşiră din încăpere la braţ, arătând mai mult ca nişte prieteni, nu ca angajat şi angajator.

Edward îi privi plecând şi se întrebă în treacăt dacă Anstruther punea ceva la cale, dar alungă ideea cu următoarea respiraţie. Nu, era ciudat de sigur că John Anstruther era solid ca o stâncă.

Domnişoara Wentworth se aşeză la capătul canapelei şi sporovăi fericită cu Edward până reveni sora ei. Când Kate reveni după vreo zece minute, ea aruncă imediat o privire estimativă asupra lui.

— Nan, mă gândeam că a sosit momentul să facem nişte cumpărături.

— Măcar o dată, draga mea soră, suntem complet de acord, zise domnişoara Wentworth. Unde mergem?

— În Taunton, mă gândeam, zise ea, încă uitându-se mai mult la el decât la sora ei. Anstruther spune că se poate lipsi de mine mâine. Mai sunt câteva lucruri pe care vreau să le comand pentru vizita lui Aurélie. Şi Edward, sunt câţiva croitori buni acolo – desigur, nu cu ce eşti tu obişnuit –, dar nu poţi trăi în hainele alea de călărie.

— M-aş putea pur şi simplu întoarce călare la Londra în ele, sugeră el.

Ochii ei scăpărară frumos.

— Şi să te duci unde? întrebă ea. Într-unul dintre hotelurile alea dezgustătoare din Londra? Apoi să hoinăreşti pe străzi întrebând străini la întâmplare dacă te cunosc?

— Se poate face, zise el moale.

Şi adevărul era că se simţea suficient de bine să se ducă. Mai bine decât bine. Cu toate astea îşi ţinu respiraţia, simţindu-se ca Hefaistos pe cale de a fi alungat din paradis pentru imperfecţiunile lui.

Dar domnişoara Wentworth vorbi prima.

— O, Edward, îl mustră ea, nici nu se pune problema.

— Exact, fu de acord oarecum scorţoasă Kate. Şi dacă se ajunge la asta – ceea ce cu siguranţă nu s-a ajuns –, atunci vei merge cu trenul şi-l vei lua pe Jasper cu tine.

— Şi să te deranjez şi mai mult, Kate?

Ea îşi îndulci tonul.

— Din nou, cred că tu eşti cel incomodat.

— Da, zise domnişoara Wentworth cu privirea înmuiată. Probabil că familia ta este – sau cel puţin mătuşa ta Isabel – îngrozită. Mai aşteaptă măcar câteva zile, Edward. Rămâi aici şi fă cunoştinţă cu unchiul Upshaw.

Edward îi aruncă fetei o privire întunecată.

— Nu-mi pot imagina că lordul Upshaw va dori să mă cunoască, răspunse el. Va dezaproba puternic prezenţa mea aici.

— Prezenţa ta aici îl va face să vină mai repede, fu de acord Kate. O circumstanţă pe care am folosit-o în beneficiul meu. Unchiul nostru cunoaşte pe toată lumea şi are o grămadă de avocaţi la dispoziţia lui.

Edward făcu o plecăciune.

— Văd că voi, domnişoarelor, nu vă lăsaţi descurajate, murmură el. Atunci faceţi cum consideraţi mai bine. Dar cred că prezenţa mea aici poate doar să umbrească petrecerea mamei voastre.

Domnişoara Wentworth se ridică hohotind de râs.

— O, Edward, aici nici că te poţi înşela mai mult! zise

ea. Nu, prezenţa *ta* – o, misterul! Drama! Doamne, dacă Aurélie ar şti că găzduim un bărbat frumos şi misterios, ar veni mai repede!

Kate zâmbi.

— Mă tem că are dreptate, zise ea, punându-şi coşul de brodat sub scaun. La culcare, atunci, Nan?

— Doamne, nu! Mă duc să-mi fac lista de cumpărături, zise fata în ai cărei ochi albaştri încă scânteia umorul.

După ce ea plecă, Kate oftă.

— Probabil că-i trecut de ora zece şi jumătate şi eu voi avea scrisori de scris mâine înainte să plecăm.

Edward se uită la ceasul înalt de lângă uşă.

— Mă tem că-i aproape ora unsprezece, zise el, schiţând o mică plecăciune către ea. Păi. Mulţumesc pentru o cină minunată, Kate.

*

Odată ajuns sus, Edward nu-l chemă pe Jasper să-l ajute să se dezbrace. Îşi dădu jos cravata şi hainele, apoi reuşi să se descalţe de cizme înainte de a se duce la decantorul cu coniac pe care eficienta doamnă Peppin îl lăsase cu o zi sau două mai devreme. Cu suficient alcool va reuşi poate să îndepărteze dorinţa arzătoare pentru Kate.

După ce-şi turnă un pahar, se duse la geam şi se uită afară la peisajul luminat de lună. Era o seară fără nori şi în curtea de dedesubt îl văzu pe Anstruther încuind poarta interioară în urma lui, securizând castelul pe timpul nopţii. Edward îşi puse şoldul pe pervazul din piatră groasă şi bău gânditor din paharul lui.

Înţelesese că în două sau trei zile vor sosi doamna Wentworth şi amicii săi. Chiar nu voia să fie aici. Dar nici nu dorea să plece.

Se temea că doar se păcălea singur. Această pauză ciudată – acest răgaz languros de la viaţa lui obişnuită – nu putea să continue. Avea responsabilităţi. Îndatoriri. Începuse să le simtă greutatea chiar dacă nu-şi putea aminti detaliile lor.

Reveria lui fu întreruptă de un ciocănit uşor la uşă. Traversă camera în cămaşă şi ciorapi, aşteptându-se să fie îndatoritorul Jasper poate, deşi îl concediase ferm în urmă cu câteva ore.

Dar în pragul lui nu stătea Jasper.

Era Kate. Kate în cămaşă de noapte şi halat, cu părul desfăcut şi cu chipul aprins.

— Edward! zise ea, cuprinzându-i ambele mâini în ale ei. Gândeşte-te! Gândeşte-te ce tocmai s-a întâmplat! Cel mai minunat lucru!

— Minunat? Râse şi-i strânse mâinile. Vesta tocmai a coborât din ceruri să-mi bată la uşă?

Dar ea trecu pe lângă el destul de nerăbdătoare, retrăgându-şi mâinile din ale lui.

— Nu, nu, acum câteva minute, când eram jos, zise ea fără să respire. Chiar înainte să urcăm?

Edward încercă să-şi amintească. Şi apoi îl lovi.

— Doamne, ceasul! zise el, ducându-se imediat la noptieră pentru a-şi lua ceasul de buzunar din aur. Uite. Acum este unsprezece şi un sfert.

— Da!

Ridică privirea la ea şi înghiţi cu greu.

— Kate. Numerele – au sens!

— Poţi să faci calcule? întrebi ea, schiţând în aer. Imaginează-ţi… o, şase plus doisprezece?

— Optsprezece, zise el. Optsprezece. Le văd şi fără creion şi hârtie.

— Şi cu siguranţă toate celelalte vor urma! Kate îl prinsese de umeri şi dansa cu el prin cameră. Ţi-ai amintit de mama ta. De aritmetică. O, Edward, sunt *aşa de fericită!*

Apoi încetini şi ridică privirea, cu respiraţia un pic tăiată, cu chipul luminat de bucurie.

Şi atunci Edward făcu cea mai mare prostie posibilă; un lucru pentru care mai târziu nu va putea să-l pună în seama loviturii la cap.

O trase pe Kate spre el – o ridică practic de la sol – şi o sărută. O sărută serios, cu o mână urcând să-i cuprindă faţa, ţinând-o în timp ce gura lui o acoperea pe a ei.

Pentru o fracţiune de secundă, Kate îşi ţinu podul palmelor pe umerii lui. Şi apoi şi ea cedă în faţa momentului. O lăsă să alunece lent de-a lungul lui, fără să-şi desprindă buzele de ale ei. Îşi petrecu o mână în părul mătăsos de la tâmpla ei, apoi o atinse pe umăr şi coborî pe spate, tot mai jos, trăgând-o complet – şi senzual – spre el.

Cu un sunet delicat de plăcere, mâinile lui Kate alunecară pe lateralele lui, zgâriindu-l uşor cu unghiile.

Sângele începu să pompeze în capul lui în timp ce-şi împingea limba peste a ei şi-i simţea sunetele şoptite de plăcere. Se cutremură de dorinţă, apoi aceasta se adună fierbinte în măruntaiele lui. Mădularul lui se întări aproape brusc pe burta moale a lui Kate de parcă ar fi fost un băietan de şcoală fără experienţă.

Nările ei delicate fremătară în timp ce-i răspundea la sărut cu o nesăbuinţă inocentă. Vru în treacăt să o mişte spre pat, să-i ridice cămaşa de noapte şi să o aibă. Nebunia veni aşa de repede şi de urgentă încât fu nevoit să se lupte cu toată voinţa pe care o avea.

Ştia că trebuia *să se oprească.* Ştia că pierdea controlul corpului, şi al sufletului. Dar el lăsă palma să-i alunece pe umflătura dulce a şoldului ei, trăgând-o şi mai mult spre el, până când simţi cum mâinile lui Kate împing puternic în umerii lui.

Îl inundă un amestec îngrozitor de uşurare şi o dezamăgire aproape zdrobitoare. Îşi desprinse gura de a ei, cu respiraţia deja precipitată.

Dar nu era salvarea pe care şi-o imaginase el.

— Am uitat să închidem uşa, zise ea fără aer.

Traversă camera, închise uşa, apoi trase zăvorul.

— *Kate*, zise el sugrumat.

Ea se întoarse, tivul cămăşii ei de noapte trecând peste degetele goale, apoi se sprijini de uşa veche. Chipul îi era îmbujorat frumos şi ochii ei gri n-ar fi putut fi descrişi ca posomorâţi.

— Nu spune nimic, ordonă ea. O, te rog, nu! Edward, te rog, nu strica totul.

El se apropie, desprinzând-o de uşă şi luând-o în

braţele lui, sperând că îmbrăţişarea era mai puţin carnală.

— Kate, zise el din nou. O, Kate, iubire, fii serioasă.

Ea îşi lipi obrazul de pieptul lui. El îşi puse mâna pe ceafa ei, savurându-i căldura mătăsoasă a părului. Închise ochii şi se rugă să aibă forţa să facă lucrul corect.

Dar Kate nu-i era de niciun ajutor.

— Edward, şopti ea, şi dacă sunt serioasă?

Şi era. Edward auzi în vocea ei. Era complet dornică. Dornică să i se ofere. Dornică să-i adeverească cele mai întunecate visuri.

Pentru un moment, fu uimit, dar îşi reveni repede. Până la urmă o tachinase – şi-i spusese zeiţa lui. Era clar că mersese prea departe cu acest tachinat.

— Draga mea, nu suntem complet siguri ce fel de om sunt, şopti el. Cu siguranţă nu sunt genul care se joacă cu sentimentele unei tinere lady.

La asta ea îşi puse din nou mâinile pe pieptul lui şi se îndepărtă cu fermitate.

— Nu sunt tânără, zise ea, privindu-l în ochi. Şi nu mai sunt aşa de proastă să-i permit unui bărbat să *se joace* cu mine.

— Kate, Kate, murmură el. Mă onorezi. Dar, iubire, nu putem…

— Edward, tu ai idee ce fel de viaţă duc eu aici? interveni ea.

El lăsă capul într-o parte şi o studie un moment.

— Sper că genul de viaţă pe care *vrei* să-l duci, zise el. Greşesc?

Buzele ei se subţiară gânditoare, în timp ce formula cuvintele.

— Nu neapărat, recunoscu ea într-un final. Dar nu-i nici pe departe ca viaţa pe care mă aşteptam eu să o am. Şi deseori este o viaţă singuratică. Sunt părţi care sunt prea pline – prea aglomerate cu aşteptări şi probleme şi muncă din greu – şi apoi uneori noaptea sunt momente cu această… această pustietate îngrozitoare care mă inundă.

El îi cuprinse iarăşi chipul.

— O, Kate, şopti el, oricât de tentantă ar fi ideea, nu

vreau să fiu mijlocul de autodistrugere al unei lady, dacă, Doamne fereşte, la asta te gândeşti.

Culoarea ei palidă se transformă într-un trandafiriu şi el îşi dădu seama încă o dată cât de minunată era.

— Nu ştiu la ce mă gândesc, zise ea răguşită. Îmi cer scuze, Edward. Nu am vrut să te pun într-o poziţie stânjenitoare.

Vru să se retragă, dar el văzu suferinţa din ochii ei.

— Nu, nu, Kate, zise el, trăgând-o înapoi. Nu atribui înţeles ascuns cuvintelor mele. O, te doresc, draga mea. Te-am dorit cred aproape din momentul în care ne-am cunoscut.

Ea îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Când ne-am cunoscut eu aproape că te-am omorât.

— Şi cu toate astea, iată-ne, zise el cu un râs sugrumat. Se pare că am o înclinaţie pentru femeile periculoase. Dar sunt departe de a fi un sfânt, de asta sunt destul de sigur. Nu-ţi irosi virtutea pe mine, Kate, pentru că nu o merit. Şi cu siguranţă vei regreta.

Atunci ea îşi ridică faţa spre el, cu o expresie afectată, dar onestă.

— Am ceva experienţă cu regretele, zise ea foarte încet. Şi strict vorbind, n-am nicio virtute. Am irosit-o deja, vezi tu – să fac pe plac unui bărbat care *chiar* nu o merita. Nu, Edward, nu trebuie să vorbim despre regrete. Am avut regrete deseori în ultimii opt ani.

Era un discurs curajos, dar el simţi suferinţa din spatele acestuia.

O vreme îi susţinu foarte hotărât privirea, încercând să-şi înghită furia din fundul gâtului, furie amară ca bila. Apoi capitulă şi zise ce dorea.

— O, Kate, spuse el. L-aş putea omorî pe nemernicul ăla cu mâinile goale.

— De ce? zise ea simplu. Eu am făcut-o. Nu am fost… constrânsă.

Voia să spună că nu fusese violată, se gândi el sumbru. El se cam îndoia că ea ştiuse ce făcea.

Domnul respectiv însă – sau mai degrabă, *ticălosul* –

cu siguranţă ştiuse.

Dar Kate încă se uita la el cu ochii neclintiţi.

— Sincer, a fost o experienţă îngrozitoare, mărturisi ea. Am crezut că-l iubesc. Că va fi cumva magic.

Edward ridică din ambele sprâncene.

— Ah, logodnicul! murmură el.

Ea îşi coborî genele.

— Da.

— Cine a fost?

Ea clătină puţin din cap.

— Doar o veche cunoştinţă de familie, zise ea. Era frumos şi aşa de fermecător. Dar am învăţat prea târziu că am iubit o iluzie, că doar l-am idolatrizat ca fiind toate acele lucruri care eu nu eram.

El îşi dădu seama că ochii lui scânteiau periculos. Edward întinse mâna şi trecu cu un deget pe sub ochii ei, dar lacrimile nu curseseră.

Decise că nici nu vor curge.

— Îmi pare rău, Kate, că iubitul tău nu a fost cum ai sperat tu, zise el. Eşti genul de femeie care merită să i se adeverească visurile.

— Şi eu cred asta, zise ea simplu. Şi în ultima vreme… ei bine, în ultima vreme, te-am visat pe tine.

El clătină din cap, dar oricum o trase complet spre el.

— Kate, draga mea, murmură el în părul ei, cred că suntem nebuni, Amândoi.

— Nu sunt nebună, zise ea, cu obrazul lipit de zidul pieptului lui. Sunt complet conştientă de ceea ce este asta şi ceea ce nu este. Ştiu că nu vei rămâne aici. Că te faci bine şi în curând va trebui să te întorci la viaţa ta. Că nu ne vom mai vedea.

Bănuia că ea avea dreptate şi ştia că ar fi trebuit să se bucure. Dar cuvintele ei îl umplură în schimb cu o tristeţe inexorabilă, un dor aşa de profund că-l durea.

— Kate.

Mâna lui Edward îi atingea spatele în timp ce buzele ei le atinseră din nou pe ale lui.

Nu mai era nevoie de discuţii. Ea era Kate şi-l dorea.

Şi el va face tot ce va putea să fie – cel puţin în noaptea asta – iubitul pe care ea şi-l dorea. Bărbatul pe care-l merita.

Şi cu toate astea, nu putea să se înşele că în spatele propriilor lui ochi ceva era fierbinte şi ardea. Dorinţa pe care o simţea pentru ea părea să crească grăbită de una singură. Suferinţa părea atrasă dintr-o fântână de tristeţe şi dor pe care nu o putea explica. Şi o va potoli, fie ce o fi.

Buzele lui Kate se înmuiară sub ale lui în timp ce el o săruta fierbinte şi cu gura deschisă, cu ochii mari. Mâinile ei se mişcară din nou peste el, apoi începu să tragă dornică de cămaşa lui, scoţându-i-o din pantaloni până când atârna aproape liberă. Ca mătasea caldă, limba ei alunecă dornică alături de a lui, permiţându-i să intre adânc.

Edward ştia exact ce făcea – şi credea că ştia exact cum va reacţiona corpul lui. N-ar fi putut să se înşele mai mult. Pentru că în momentul în care mâinile suple ale lui Kate alunecară pe sub cămaşa lui, nevoia brută se ivi din nou şi-l făcu să se cutremure sub atingerea ei ingenuă.

La început, ea îl atinse timid, apoi mai imperios. El o mută cu mare grijă mai aproape de pat. Îi desfăcu cordonul halatului. Îl împinse peste umerii ei slabi şi ascultă căderea şoptită pe podea.

Kate scoase un sunet de plăcere şi începu să-i împingă cămaşa. Nerăbdător, Edward eliberă şi ultima bucată din cămaşă, apoi o trase peste cap. Ochii lui Kate se măriră inocent. Şi apoi – ca sirena care în secret era cum se temea el – îşi puse buzele pe sternul lui, atingându-l aşa de uşor cu limba, trasând o dâră fierbinte pe carnea lui.

— Edward, şopti ea, mişcându-şi buzele peste pielea lui. Am vrut să fac asta din prima zi; din momentul în care ţi-am dat jos cămaşa. Eşti aşa de minunat, de perfect de *bărbat.*

La acele cuvinte, dorinţa brută se răsuci adânc în stomacul lui, un nod agonizat de durere dulce pulsând. Erecţia pulsa insistent între picioarele lui. Şi orice ezitare pe care ar fi avut-o dispăru cu sunetul următorului ei oftat.

O sărută din nou şi o împinse uşor în jos pe pat,

împingând un genunchi între ale ei. Ea căzu pe spate cu un oftat în moliciune, mirosind a soare şi a iarbă după o ploaie de primăvară, toate numai inocenţă şi dulce seducţie. El veni după ea, îngropându-şi chipul în gâtul ei. Corpul lui Kate se arcui sub greutatea lui, părul ei castaniu frecându-se pe faţa de pernă.

Lampa pâlpâi pe noptieră, aruncând umbre dansând pe cearşafurile albe.

— Acum, Edward, zise ea răguşită, cu mâinile trăgând de cureaua pantalonilor lui.

Dar ea nu era pregătită pentru *acum.*

El o sărută exultat din nou, apoi se îndepărtă lent, sărutând-o delicat de-a lungul gâtului. Apoi se răsuci pentru a se aşeza pe pat, simţind podeaua rece la picioare în timp ce-şi propti mâinile pe genunchi.

Pentru un moment încercă să se convingă să nu facă ce era pe cale să facă. Dar era mult prea târziu şi el era mult prea pierdut. În spatele lui, Kate scoase un sunet nerăbdător şi coborî cu un deget pe spatele lui. Edward se întinse şi diminuă fitilul până când râmase doar o strălucire în întuneric. Nevoia lui de ea era ca un lucru palpabil, dorinţa din el, aşa de profundă încât se întreba deja cum va ieşi vreodată din asta.

Dar asta era o problemă pentru mâine. El şi Kate erau aici şi acum. Edward se ridică şi începu să-şi deschidă nasturii de la pantaloni.

Auzi salteaua scârţâind în spatele lui.

— Edward…?

Se uită peste umărul gol. Kate era în genunchi în spatele lui, ridicând marginea cămăşii de noapte cu degetele. Dar ochii îi erau fixaţi pe nasturii lui.

— Nu, zise el. Las-o pe tine.

Mâinile ei căzură.

— Trebuie?

El desfăcu ultimul nasture.

— Las-o pe tine *dacă vrei,* clarifică el.

Aparent nu voia.

Prinzând tivul cu ambele mâini, Kate ridică bumbacul

subţire şi-l trase peste cap, aruncând-o în întunericul din urma lui. Mâinile lui încremeniră în acţiunea de a da jos ce haine mai avea şi i se puse un nod în gât.

Superba perdea mătăsoasă a părului ei alunecase peste un umăr şi se împrăştiase în jurul picioarelor ei. La lumina lumânărilor, nuanţa castanie se încălzi spre un roşcat. Sânii îi erau ridicaţi şi rotunzi, aproape surprinzător de plini, cu sfârcuri mici, rozii deja întărite. Privirea lui coborî peste umflătura moale a pântecului ei, spre smocul de păr dintre coapse şi simţi cum ceva carnal *se* trezeşte în măruntaiele lui.

Era nevoia masculină de a o avea. De a o poseda. De o domina. De a intra în Kate şi de a-i venera feminitatea pură.

Închise ochii, dădu jos ce mai avea din haine şi se strecură la loc în pat, întinzând-o jos pe saltea cu el. O sărută din nou, penetrând lent în timp ce mâna i se încurca în părul mătăsos. Kate începu să se mişte urgent spre el, mâinile ei mişcându-se înfometate, chiar dacă fără experienţă, peste el.

După o vreme, el îşi calmă respiraţia. Îşi stăpâni pofta arzătoare cu o strânsoare aprigă pentru a putea să-i ofere plăcere cum se cuvine. Se rostogoli pe o parte şi se întinse de-a lungul, cu faţa spre ea. Îi ridică bărbia cu degetul şi o sărută pe vârful nasului ei perfect.

— Kate, iubire, eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap şi se întinse spre el.

— O, Edward, şopti ea, sunt *foarte* sigură.

Sunetul numelui său pe buzele ei aproape că-l distruse.

— Sunt sigură de tine, continuă ea. Sunt sigură că asta-i corect.

Dumnezeu să-l ajute, dar şi el era sigur.

Şi chiar atunci, Edward ştiu că o parte din el ţinea adevărul la distanţă. În acel moment simţi că ar fi putut rămâne lângă ea pentru totdeauna, pierdut în dulceaţa ei. Pierdut în liniştea acestui loc şi în căldura constantă din privirea lui Kate.

Şi la fel de sigur ştia că nu se va întâmpla niciodată. Că lua ceea ce nu merita. Pătând poate o inocenţă pură. Şi pentru o clipă simţi din nou apăsarea fierbinte a ochilor.

— Fă dragoste cu mine, murmură ea. Oferă-mi plăcere. Te rog.

Nu avu forţa să spună cuvântul pe care-l cerea onoarea. Poate că nu avea onoare deloc. Nu ştia.

— Voi face, iubire, o asigură el. Cu timpul. Dar eşti genul de femeie pe care un bărbat ar trebui să o iubească lent.

Ea se întinse atunci spre el, dar el îi prinse încheietura, oprind-o cu blândeţe. Apoi o împinse, trăgându-şi piciorul peste ale ei.

— Lent, Kate, zise el din nou, scoţând limba să-i atingă sfârcul.

— Aah, zise ea.

Cuprinzându-i complet sânul în gură, Edward îl supse, trăgând carnea în gura lui, apoi atingând vârful cu limba. Kate gemu în întuneric, şoldurile ei se arcuiră puternic sub greutatea coapsei lui.

— Fii fată cuminte, murmură el, coborând cu buzele pe sternul ei.

Ea însă îşi petrecu degetele în părul lui cu un geamăt delicat.

El o obligă să stea nemişcată cu greutatea braţelor şi a picioarelor sale, sărutând şi sugând fiecare sân pe rând. Ea îi şopti numele. Iar el se pierdu la sunetul vocii ei.

Era diferită de toate femeile cu care mai făcuse dragoste, ştia asta chiar dacă nu-şi putea aminti de nicio femeie înaintea ei. Avea senzaţia că, chiar şi cu memoria intactă, tot nu şi-ar fi putut aminti de ele.

Kate oftă din nou cu inocenţă şi dornică. O dorea, se temea că o dorea mai mult decât în acest simplu moment în timp. Şi când şoldurile ei începură să se arcuiască neobosite, Edward puse o mână pe interiorul genunchiului ei şi urcă lent, mângâind carnea aşa de caldă şi delicată că voia să se înece în ea.

Urcă tot mai sus cu mâna, până când ajunse la cuibul

de cârlionţi ce proteja centrul. Ochii lui Kate erau închişi acum, gura deschisă într-un ţipăt fără sunet. El o mângâie adânc, aproape atingându-i miezul.

— Deschide ochii, iubire, şopti el.

Ea deschise ochii. Pupilele erau dilatate în întuneric.

— Edward, murmură ea.

— Vreau să te ating, Kate, zise el. Vreau să te fac a mea.

— Atinge-mă, şopti ea, cu pleoapele grele. Atinge-mă, Edward.

La asta, el intră cu un deget în corpul ei şi simţi cum corpul ei se cutremură de la şoc. Ea gemu, un sunet care nu părea sunet, ci ceva ce vibra profund din ea în el. O mângâie din nou şi din nou. Respiraţia lui Kate se precipită şi cu o mână strângea cearşafurile.

Degetul lui mare găsi bijuteria umedă, tremurătoare şi o atinse delicat. Kate gemu, apoi îi murmură din nou numele. El se simţi cuprins de nebunie. Şi într-o uitare de sine, se lăsă condus de acel impuls adânc de a domina. Îşi permise să spună lucrul care nu era adevărat; îşi permise să facă promisiunea – sau ameninţarea – pe care nu o putea respecta.

— Kate, asta-i a mea, zise el. Mă înţelegi?

Ea închise ochii şi încuviinţă din cap aproape imperceptibil, cu părul frecându-se de pernă.

El respira greu acum, corpul îi era concentrat pe un singur lucru. Să o aibă.

— Înţelegi? întrebă el. Dacă facem asta – nu, indiferent – este a mea. Tu eşti a mea.

— Da. Cuvântul se auzi delicat, împletit cu nevoie. Ea înghiţi greu, gâtul urcând şi coborând. Sunt a ta, Edward. Fă să fie aşa.

El intră din nou în ea, cu două degete acum, iar cu degetul mare făcea uşor cercuri. Kate gemu şi începu să gâfâie, întorcând un pic capul în pernă. El se mişcă în mod repetat, simţind cum muşchii mătăsoşi ai vaginului ei zvâcneau. Îndemnându-l.

Dorinţa pulsa în el acum, nu doar în mădularul lui, ci

în toată fiinţa lui. Nu mai putea să aştepte. Veni cu totul deasupra ei şi-i desfăcu genunchii cu al lui. Aranjându-se între picioarele ei, intră în ea şi o simţi cum încremeneşte la invazia lui.

— E în regulă, iubire, şopti el, retrăgându-se lent.

— Ştiu, şopti ea, întinzându-se spre el.

Edward îşi coborî greutatea peste ea şi o sărută aprig şi apăsat. Un sărut prin care o revendica cu adevărat. Intră adânc, parându-i limba, plin de gustul ei.

Se retrase şi intră din nou cu mădularul. Kate gemu şi-şi ridică genunchii pentru a-l cuprinde. El îşi sprijini ferm braţele în saltea, se ridică şi intră în ea, rugându-se să aibă putere.

Era ca şi cum Kate ştia cum să-l înnebunească. Înclinându-şi şoldurile, mâinile ei calde alunecară pe spatele lui, apoi pe fese, trăgându-l spre ea cu un instinct feminin infailibil. El simţi cum i se cutremură corpul, intră din nou şi închise ochii.

Asta însemna să faci dragoste.

Gândul îi trecu prin minte, clar ca un fulger.

Era ceva rar. Unic şi perfect. Îşi dădu vag seama că asta însemna să fii unul cu persoana iubită. Kate se mişca tot mai imperios sub el. Edward îşi reprimă fără milă nerăbdarea şi imprimă un ritm ferm, potrivindu-şi mişcările cu ale ei. Kate scoase un sunet de plăcere şi-şi petrecu un picior în jurul taliei lui.

— Da, iubire, zise el. Arată-mi ce ai nevoie.

— De tine.

Unghiile ei îi zgâriară carnea, făcând să-i tremure spatele.

Cu fiecare mişcare era mai bine, făcându-l să urce tot mai sus, împingându-l tot mai mult spre prag. Îşi dădu seama că se putea îndrăgosti de ea, poate că deja o făcuse. Alungă adevărul care continua sa ameninţe şi urmă ritmul ei, hotărât să-i ofere plăcere. Hotărât să o lege de el.

Ea gemu şi se arcui spre el. El o mângâie adânc şi din nou, insistând asupra ei în acel unghi dulce, perfect. Şi apoi ea îşi dădu capul pe spate în pernă şi se cutremură sub el,

carnea lui trăgând-o pe a lui. Degetele ei se înfipseră în muşchii feselor lui şi genunchii ei îi cuprinseră şoldurile până când valul cutremurător de plăcere încetini într-un final. Edward mai împinse adânc o dată şi simţi cum realitatea se despică.

Era ca şi cum însuşi sufletul îi ieşea cu sămânţa lui, curgând în Kate ca un izvor neîncetat. O pătrunse din nou, simţind cum tendoanele gâtului şi ale spatelui se încordează precum coarda unui arc. Simţi cum îl cuprinde cu braţele, trăgându-l în jos.

În jos, într-un cosmos care se întindea dincolo de înţelegerea lui.

În jos, în îmbrăţişarea ei deosebită.

Capitolul 8

În care Fendershot se apucă de treabă

Cu ochii încă grei de la lipsa de somn, Edward luă micul dejun în dimineaţa următoare cu domnişoara Wentworth, un pic tulburat că ea ar putea cumva să vadă adevărul în ochii lui. Se întrebă ce ar spune ea dacă ar şti ce făcuseră el şi Kate noaptea trecută – toată noaptea trecută – cu excepţia ultimelor trei sau patru ore petrecute într-o dulce uitare?

N-ar fi de acord.

La dracu’, el n-ar fi de acord.

Dar o făcuse, şi dacă va avea ocazia, probabil o va face din nou, în ciuda faptului că simţea cum alunecă spre o prăpastie periculoasă. Deşi era sigur că se culcase cu multe femei frumoase – şi probabil fără să se gândească prea mult –, Kate era periculoasă.

Kate merita chibzuire. Şi gânduri ulterioare. De fapt, Kate începea să fie aproape o obsesie.

Edward îşi aminti că n-ar trebui să fie aşa. Nu era strălucitoare sau nici măcar de o frumuseţe clasică. Era

liniştită, aproape sfioasă uneori. Dar nu o mai credea banală. Nu, nici pe departe.

Cu toate astea, oricât de fermecătoare era ea pentru el, o femeie pe care abia o cunoscuse nu putea să reprezinte totul în viaţa lui. Nu era înţelept – mai ales pentru ea. Mai devreme sau mai târziu, realitatea va reveni asupra lui, că voia el sau nu. Şi atunci, da, va trebui să o părăsească.

Şi atunci ce? Pentru fiecare dintre ei? Ce va mai rămâne în afară de cenuşa unui foc ce arsese aşa de puternic, dar aşa de trecător?

Dar desigur exista un singur lucru mai rău decât cenuşa pe care ar putea să o lase în urmă. Ar putea să o lase însărcinată pe Kate.

La lumina zile se înfioră când îşi dădu seama cât de uşuratic fusese cu asta. Kate ar putea să plătească un preţ teribil pentru nesăbuinţa lui, preţul de a purta copilul unui bărbat pe care nu-l cunoştea.

Dacă ea nu putea să vadă grozăvia acestui lucru, atunci el trebuia să o vadă pentru ea.

— Edward, mai mult ceai?

Ridică privirea şi o văzu pe domnişoara Wentworth la bufet, cu ceainicul în aer.

— O. Zâmbi absent. Nu, mulţumesc.

Ea reveni la masă şi puse ceaşca jos cu un clinchet.

— Ce o fi apucat-o pe Kate în dimineaţa asta? murmură ea. Sora mea nu întârzie niciodată.

— Strict vorbind, n-a întârziat încă, zise el, scoţând ceasul de buzunar. Mi-a spus că vom pleca la opt.

Îi dăduse deja vestea bună domnişoarei Wentworth despre abilitatea lui de a înţelege din nou numerele. Acum ea îşi îndreptă atenţia doar spre ceasul lui care era superb.

— Da, zise absentă domnişoara Wentworth, dar Kate nu ratează niciodată micul dejun. Edward, pot să-ţi văd ceasul?

El ridică o privire curioasă spre ea.

— Desigur.

El desprinse ceasul şi i-l dădu. Domnişoara Wentworth

se uită la inscripţie, întorcând ceasul în mână.

— Ce-i semnul ăsta? întrebă ea după ce trecu un moment.

— Ce, semnul ăla mic?

— Da.

Ea întoarse ceasul şi lovi în mica gravură sub inscripţie.

El scoase ochelarii şi se aplecă, apropiindu-se.

— Cred că i se spune blazon, zise el. Este un semn heraldic folosit de doamne în locul unui blazon complet.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise domnişoara Wentworth. Întoarse ceasul şi se uită la asta. Ăsta-i stilul folosit de o văduvă sau de o domnişoară bătrână, nu-i aşa?

Edward se gândi la asta.

— N-am idee, zise el. De ce?

Domnişoara Wentworth îi întâlni privirea cu înţeles peste masă.

— Trebuie să aparţină mătuşii tale care ţi-a dat acest ceas, zise ea, întorcându-se în scaunul ei. Cred că Kate şi Peppie au fost aşa de ocupate cu citirea inscripţiei, că n-au studiat deloc modelul. Jasper?

Tânărul intră de pe coridor şi făcu o plecăciune.

— Da, domnişoară?

— Adu-mi-l pe Fendershot, da?

O clipă mai târziu, intră majordomul de la Bellecombe, un bărbat înalt, impunător, de cel puţin şaizeci de ani.

— Domnule Edward, domnişoară Nancy, zise el, plecându-se. Cum vă pot ajuta?

— Tu ştii un pic despre heraldică, Fendershot, nu-i aşa? zise ea.

— Tatăl meu a fost funcţionar la Colegiul de Heraldică, zise el. Ştiu câte ceva. Şi Excelenţa Sa avea în bibliotecă o colecţie frumoasă de materiale despre heraldică.

Domnişoara Wentworth îi dădu ceasul.

— Ce crezi despre asta?

El aruncă cea mai scurtă privire.

— Acela este blazonul unei văduve de nobil, răspunse el. Ne dăm seama după formă şi mica panglică.

— Şi simbolurile?

— O combinaţie între blazonul tatălui doamnei şi cel al defunctului soţ, zise el, sau aşa ar trebui să fie dacă-i făcut cum trebuie.

Domnişoara Wentworth se uită iar la Edward.

— Cred că mătuşa ta Isabel este probabil sora mamei tale, cugetă ea. Dacă ar fi fost sora tatălui tău, ar fi folosit blazonul complet al familiei, nu-i aşa? Dar poate că voia blazonul bunicului tău pe ceas?

— Nu ştiu, zise Edward. Mă depăşeşte eticheta heraldicii.

— Pe majoritatea îi depăşeşte, murmură Fendershot, studiind încă blazonul.

Domnişoara Wentworth reveni cu atenţia spre majordom.

— Fendershot, care sunt şansele să poţi identifica cine este această Isabel?

Bătrânul clătină din cap.

— Mă tem că-i foarte dificil, zise el. Dar nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-mi petrec dimineaţa căutând prin vechile cărţi ale bunicului dumneavoastră. Domnule Edward, pot să păstrez ceasul astăzi?

Edward flutură nepăsător din mână.

— O, te rog, zise el, dar te rog să nu te dai peste cap pentru mine.

Într-adevăr, o mică parte din el îşi dorea să ia ceasul înapoi şi să ocolească inevitabilul. Dar majordomul plecase deja din încăpere, cu obiectul muncii de dimineaţă în mână. O clipă mai târziu intră Kate, îmbrăcată deja într-o rochie de trăsură de un albastru-închis şi o mantie peste braţ.

— Doamne, am dormit prea mult! În ochii ei gri scăpară căldura când căzură peste el. Repede, Nan, toarnă-mi ceai cât iau o felie de pâine prăjită. L-am trimis pe Jasper după trăsură.

Zece minute mai târziu, Edward o ajuta pe Kate cu mantia ei.

— Îmi iau mantia şi poşeta, zise domnişoara Wentworth, ieşind în grabă din încăpere.

Edward o urmă pe Kate pe uşa deschisă. Atunci, în ultimul moment, răbdarea lui alunecă. O prinse de braţ şi o întoarse, lipind-o de perete. Ochii lui Kate se măriră şocaţi.

Nepăsător, o sărută până ei i se tăie respiraţia, o sărută apăsat şi posesiv, cu buzele, limba, mâinile, până când începu să respire precipitat şi ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului său.

Kate. Kate. Kate. Era ca şi cum numele ei curgea prin sângele lui, condus de înseşi bătăile inimii lui.

Îl înnebunea. Avea nevoie de ea. Cu disperare, se temea el.

Când nebunia trecu în sfârşit, el îşi lipi fruntea de a ei, căutând cuvintele de care avea nevoie.

— La naiba, Kate, zise într-un final. Nu ştiu în ce direcţie merge asta, dar…

— Ştt, murmură ea. Nu vorbi, Edward. Nu strica momentul.

— Trebuie să vorbim despre asta, zise el. Asta nu este… Nu este *nimic,* Kate. Nu ştiu ce este, dar este *ceva.* Ceva… mare şi aproape de neînţeles pentru mine.

— Nu acum, zise ea, atingându-i obrazul cu buzele. Vine Jasper.

Edward îşi forţă mintea să revină în prezent şi auzi paşi rapizi apropiindu-se dinspre holul mare al castelului.

Se îndepărtă reticent de zid, se întoarse cu un zâmbet mut şi-i oferi lui Kate braţul.

*

Drumul spre Taunton nu fu prea lung. Kate ceruse landoul ei, care avea un vizitiu ce părea născut cu un secol în urmă. Ziua era rece, dar domnişoarele doriră ca acoperişul să fie strâns. Edward le făcu bucuros pe plac, rugându-se ca un drum în frig să-i clarifice minţile – sau măcar să-i răcească ardoarea.

După un drum lung prin partea rurală din Somerset şi vreo şase sate pitoreşti, ajunseră la periferia Taunton.

Edward n-ar fi putut să spună cu exactitate când îşi

dăduse seama că magazinele şi casele în trecere i se păreau familiare; era mai mult o realizare lentă, neliniştitoare. Când văzu un turn ghemuit, din piatră, la distanţă, fu sigur.

— Ce-i locul ăla? întrebă el brusc.

— Staplegrove, zise domnişoara Wentworth, arătând spre copaci. Vărul lui Richard este vicar acolo.

Dar Kate, mai perspicace, simţi neliniştea din vocea lui.

— Ai mai fost aici, Edward?

El încuviinţă lent din cap.

— Da, zise el. Sunt aproape sigur de asta.

— Ai putea să fii de aici? Fruntea frumoasă a domnişoarei Wentworth se încreţi. Nu cred. Richard te-ar fi recunoscut. Cel mai probabil *noi* te-am fi recunoscut.

Cum Richard Burnham venise de două ori să-şi ofere serviciile pentru recuperarea rapidă a lui Edward, acesta se aştepta ca ea să aibă dreptate.

Burnham era un domn inteligent, cu o privire pătrunzătoare, care cu siguranţă nu venise să se ocupe de nevoile spirituale ale lui Edward, ci mai degrabă să se liniştească cu privire la bunăstarea iubitei lui.

Edward făcuse tot ce putuse să-l liniştească pe tânăr şi să pară cât putea de neameninţător un bărbat de înălţimea şi statura lui. Preotul plecase satisfăcut că măcar viitoarea lui mireasă – dacă nu chiar sufletul lui Edward – era în siguranţă pentru eternitate. Dar Burnham cu siguranţă nu-l recunoscuse.

— Ce zici de acel han, Edward? Domnişoara Wentworth indică în direcţia opusă. Ţi se pare cunoscut?

— Nancy, dă-i pace, o avertiză Kate, sprijinindu-se de banchetă. Până la urmă Edward îşi va aminti şi, până atunci, nu-l va ajuta dacă insistăm. Acum, ai lista de cumpărături la îndemână?

Edward încercă într-adevăr să-şi scoată asta din minte, dar nu putea să scape de senzaţia inconfortabilă de familiaritate. Îşi spuse că era un lucru bun. Dar nu-l simţea ca pe un lucru fericit. Nu, familiaritatea aducea cu ea o

tristeţe obsedantă şi senzaţia grea de obligaţie care-l necăjise în ultimele zile.

În ciuda stării lui, vizita fu un succes comercial pentru negustorii din Taunton. Era un oraş destul de mărişor şi, cum anticipase Kate, nu fusese dificil să găsească croitori, pălărieri şi cizmari destul pentru nevoile obişnuite ale unui domn.

După ce-i împrumută cu amabilitate o sumă generoasă de bani şi-l tachină că voia să-i reţină drept gaj ceasul de buzunar – Kate îl lăsă să-şi vadă de treburi, căzând de acord să se întâlnească la prânz la hanul unde fusese lăsată trăsura. Domnişoarele porniră în direcţia opusă de a lungul străzii, Kate aruncând o ultimă privire fierbinte peste umăr în timp ce mergea.

După ce-şi reveni după amintirile generate de acea privire, Edward trecu din magazin în magazin comandând – şi în unele cazuri cumpărând de a dreptul – acele lucruri de bază care erau necesare într-o vizită în provincie şi lăsând castelul Bellecombe ca adresă de livrare pentru hainele care trebuiau croite. Dar în tot acest timp rămase pe margine, cercetând fiecare chip văzut, aşteptând acel moment inevitabil când cineva îl va recunoaşte şi-l va striga pe nume.

Nu se întâmplă.

Fusese aşa de sigur că se va întâmpla. De ce? Din cauza unui turn ghemuit de biserică ce i se păruse vag familiar?

Dar nu putea să nege familiaritatea acelei scene şi nu putea să nege greutatea pe care o simţea în stomac.

Chiar şi aşa, nu vorbi nimeni cu el în afară de a-i mulţumi pentru comandă şi pentru a-i îndesa chitanţe în mână. Edward lăsase intenţionat bastonul în trăsură ca să aibă libere ambele mâini, încercând să se consoleze cu durerea vagă pe care o simţea în picior. Şi acea mână liberă îi fu utilă, pe la ora unu căra suficiente pachete cât să facă de ruşine un dandy fandosit din Londra.

După ce luară prânzul cu pui rece şi legume, Kate trimise după trăsură şi cei trei se întoarseră în direcţia de

unde veniseră, cu domnişoara Wentworth tachinându-l fără milă despre colecţia lui scandaloasă de cutii.

Aşezat pe locul din spate, Edward privirea cum Taunton dispărea în urma lor când trăsura trecu zdrăngănind peste şina de tren. Exact atunci zări o femeie grizonantă ce cobora dintr-un vagon deschis în apropierea gării.

Fu ca şi cum ar fi fost lovit în cap de un fulger. Îşi dădu imediat seama că o ştia.

O ştia *bine.*

Într-adevăr, bâjbâia deja cu disperare prin mintea lui după numele ei când ea se întoarse să se uite la el, cu o postură ţeapănă ca o statuie, cu mâna ridicată către o fată de poate doisprezece ani care rămăsese în vagon, aşteptând să coboare după ea.

Încă aşezată, şi fata se întoarse, de parcă voia să descopere ce atrăsese atenţia femeii. Privirea ei o surprinse pe a lui Edward. Apoi, cu o expresie perplexă – aproape rănită –, ridică mâna în semn de salut şi o flutură subtil şi firav.

Simţi că îngheaţă pe interior.

Era Annabelle.

Doamne, Dumnezeule!

Annie şi bunica ei, doamna Granger. Încă se uita la el de parcă văzuseră o fantomă. Ceea ce desigur că ar fi putut să fie, din moment ce el trebuia să fie… să fie unde? Unde dracului trebuia el să fie?

Unde plecase după ce părăsise căsuţa doamnei Granger?

Casa. Blestemata de casă pe care o luase de la Reggie. Cum se numea a naibii chestie?

Heatherfields.

Ajunsese acolo?

Nu. Nu, cotise greşit. Văzuse un castel superb într-o vale. Nu micul conac al lui Reggie. Enervat, întorsese capul şi-i dăduse lui Aragon capul…

Bucăţele şi piese din memoria lui începură să se unească, aşezându-se în locurile lor ca bilele pe un abac,

ajungând la o sumă îngrozitoare.

Îl luase pe Aragon din azilul lui fericit din grajdul doamnei Granger. Era în drum spre Heatherfields, să vadă ce se putea face cu proprietatea pe care o luase de la Reggie.

Lord Reginald Hoke.

Lord Reginald Hoke *de Heatherfields.*

Putea să audă dezgustul lui Anstruther în capul lui.

L-a lăsat nătângului ăluia casa şi trei ferme de arendat ca să le arunce pe geam, zisese el. *Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea, dar niciodată nu am considerat că a fost o influenţă pozitivă...*

Vedea cum imaginea se aşază în faţa ochilor lui. Ştia că faţa lui era probabil albă ca o foaie de hârtie. Simţea cum speranţa şi bucuria se scurg din el şi ştia fără niciun dubiu ce era acel nod negru şi tare din interiorul lui. Era inima lui.

Domnişoarele se certau pe o pereche de pantofi pe care ar fi trebuit sau nu să-i cumpere. Nu se uitau la el. Nu-l vedeau ca pe mincinosul care era.

Şi brusc, gândurile îi inundară urlând capul ca un râu umflat. O realitate strivitoare, venind în grabă. Şi o istorie. Se uită în jur şi recunoscu atelierul modistei din stânga lui.

Vedea boneta galbenă care fusese în vitrină în vara dinainte de Colombo şi Trincomalee. Maria o dorise. El nu avusese bani. Dar asta era înainte de incendiu. Înainte de armată. Văzu din nou tabăra, erau afară trăgând. Cineva... cineva se înecase. O tragedie cumplită.

Maria?

Nu. Maria murise în Anglia.

Înecul – ăsta se petrecuse în Ceylon. Edward clătină din cap, încercând să-şi ordoneze gândurile. Să sorteze ce conta şi ce nu. Ceylon nu conta, se terminase. Dar Maria conta. *Annie* conta.

— Edward?

Domnişoara Wentworth se uita ciudat la el din partea cealaltă a trăsurii.

Readus în prezent, el înghiţi greu.

— Da?

— Eşti bine? întrebă ea cu blândeţe. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar atunci nu era perfect sigur de ce ezită. Poate din cauza gândurilor – a amintirilor – care erau încă aşa de amestecate în capul lui.

— Nu, zise el. Nu, sunt bine.

Domnişoara Wentworth zâmbi şi reveni cu atenţia la Kate şi la pantofi. Era destul de sigură că fuseseră mai mult verzi decât albaştri. Şi că tocurile erau ori prea înalte, ori prea joase.

Neavând alternativă, Edward făcu ceea ce nu făcea niciodată. Alese calea laşului.

Nu era mândru de asta. Dar se prefăcu că adoarme oricum, înclinând pălăria înaltă peste ochi şi încrucişând braţele peste piept.

— Uite, zise domnişoara Wentworth după ce clarificară treaba cu pantofii. Edward a adormit, Kate! Eu sunt puţin îngrijorată. În dimineaţa asta nu arăta bine.

— Nu? zise vag Kate. Poate că nu a dormit bine.

— Clar n-a dormit bine, zise ea maliţioasă. Probabil că l-a ţinut ceva treaz azi-noapte. Poate ar trebui să-l chemăm pe doctorul Fitch?

— Cred că a fost o bufniţă de hambar, minţi Kate. Sus pe parapet. Nici eu n-am dormit bine.

— O bufniţă de hambar? zise fără să creadă domnişoara Wentworth. De ce ar fi o bufniţă de hambar pe parapet?

— N-am idee, zise Kate. Poate era alt soi de bufniţă.

— Poate că ai bufniţe în clopotniţă, zise sora ei.

Se ciondăniră prieteneşte tot drumul spre casă.

Edward îşi petrecu timpul încercând să respire sub borul pălăriei şi încercând să găsească metode eroice în care un domn se putea sinucide – apoi, cu următoarea respiraţie firavă, liniştindu-se că lucrurile nu aveau cum să meargă mai rău.

Restul zilei avea să-i dovedească contrariul.

Din nou, şi din nou, şi din nou.

*

La întoarcere, cei trei fură întâmpinaţi în holul mare de Jasper şi de Fendershot. Ultimul se clătina sub cutii şi mantii, în vreme ce primul îi conduse spre bibliotecă.

— Cel mai uimitor lucru, Excelenţă, îi spunea el lui Kate. Veniţi pe aici.

Toţi trei urmară majordomul în bibliotecă şi văzură un teanc de cărţi pe una dintre mesele lungi din stejar şi ceasul lui Edward deschis pe o pernă de catifea, cu o lupă lângă el.

Fendershot le aruncă o privire, apoi inspiră adânc.

— Cu cât am studiat mai mult blazonul – pentru că, vedeţi, acel grifon neobişnuit mi-a atras atenţia – şi unchiul meu a fost cândva în serviciul contelui de Oakley şi mi-am amintit că el avea un… un fel de tavă din argint pe care contele i-o dăduse în onoarea mulţilor ani de serviciu…

— Este în regulă, Fendershot. Kate puse o mână pe braţul lui. Nu trebuie să explici totul. Este clar că ai văzut ceva familiar?

Fendershot inspiră adânc.

— Exact, milady, zise el arătând spre ceas. Această parte din blazon este luată din blazonul contelui de Oakley.

— Nu-l cunosc pe lordul Oakley, zise Kate. Dar apoi, eu nu prea cunosc pe nimeni. Cine-i?

— Nu ştiu cine este acum, zise Fendershot. Un văr de-al şaselea al contelui, pentru că al şaselea conte a avut doar două fete. Şi titlul lui, spre deosebire de al dumneavoastră, putea să fie moştenit doar pe linie paternă.

Kate încuviinţă din cap.

— Doar de la tată la fiu.

— Exact, zise majordomul. Mai mult, dacă ne referim la rangul nobiliar al bunicului dumneavoastră, o să vedem că fiica cea mai mare a lui Oakley se numea Isabel şi fiica cea mai mică se numea Caroline.

Edward simţi un val de emoţie, ceva rece şi un pic

dezgustător.

Dar Kate şi sora ei studiau cartea deschisă lângă ceasul lui de buzunar din aur.

— Deci, dacă urmăm această linie…

Fendershot urmărea cu degetul o linie.

Hai să nu, se gândi Edward.

— …vedem că acea Isabel s-a măritat cu baronul Keltonbrooke, continuă majordomul, şi a devenit Isabel, Lady Keltonbrooke, acum o relicvă. Mai mult, milady, este important de observat că baronul Keltonbrooke era copil unic…

— Da, da, zise domnişoara Wentworth, aplecându-se peste carte, dar nu vrem să aflăm toate numele alea. Ce legătură au cu Edward?

— Eu doar explic că Lady Keltonbrooke nu are nepoţi din partea soţului, zise răbdător Fendershot. Nu are pe nimeni din partea soţului. Şi nu are niciun copil. Mai mult, are doar doi nepoţi din partea surorii ei Caroline.

— Da? zise Kate cu sprâncenele unite. Şi cine era sora ei?

— Era Lady Caroline Smithers, zise Fendershot, oprindu-se dramatic, *dar s-a măritat cu ducele de Dunthorpe!*

— O, Dumnezeule! ţipă domnişoara Wentworth, bătând din palme. Edward este un duce pierdut? Edward! Kate! Ce romantic!

— A… păi, nu, zise Fendershot, dar sunt destul de sigur că este Lord Niall Edward Dagenham Quartermaine, al doilea fiu al ducelui.

Probabil că Edward scosese un sunet sugrumat. Kate se întoarse să se uite la el.

— Edward, şopti ea. Erau nişte iniţiale. Pe valiza ta. *Acele* iniţiale. Cred că Fendershot are dreptate. Nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Nu, zise el încet. Nu… tocmai.

Kate privi cum o emoţie ciudată trece peste chipul lui Edward. Nu, nu o emoţie. Era mai mult absenţa unei emoţii, bizar şi un pic înfiorător.

Într-adevăr, de când plecaseră din Taunton se purtase mai mult decât puţin ciudat. Ea nu crezuse niciun moment că în drumul spre casă el dormise. Presupusese – în mod greşit, se temea acum – că el dorea doar să evite flecăreala lui Nancy despre pantofi.

Dar nu era asta. Nu. Văzuse ceva. Ştia *ceva.*

— Lord Niall Quartermaine! zise cu entuziasm Nancy. Ţi se potriveşte.

— Nu-mi spune aşa, rosti el. Nu mi s-a spus niciodată Niall. Nici nu folosesc vreun titlu acum.

Vocea lui era rece şi lipsită de emoţii, la fel ca expresia lui. Lui Nancy îi căzu faţa şi se uită la el uşor rănită.

Kate inspiră brusc şi-şi uni mâinile în faţă.

— Bine, Fendershot, zise ea, eşti o minune, ca de obicei. Mulţumesc. Acum, voi doi ne scuzaţi pe mine şi pe Edward? Avem de discutat nişte detalii, cred, în lumina acestei dezvăluiri şocante.

Majordomul se înclină.

— Desigur.

Nancy deschise gura să protesteze, apoi, aruncându-i o altă privire lui Edward, ieşi după Fendershot.

— Edward, astea nu-s veşti bune, nu-i aşa? reuşi Kate să spună de cum se închise uşa.

Edward începu să umble prin camera care nu era deosebit de mare.

— Nu, zise el plat. Mă tem că nu.

Alarmată de tonul lui, Kate îl urmă la geam. Cu mâinile strânse – prea strânse – la spate, Edward se uita absent la grădina formală cu trandafiri a moşiei Bellecombe, acum goală, cu excepţia ultimelor frunze uscate ce atârnau încă fără speranţă în tufişurile de trandafiri. Poziţia lui era complet rigidă, precum cea a unui soldat, şi liniile delicate din jurul gurii şi al ochilor lui se întăriseră în ceva mult mai fragil.

— Ţi-ai amintit ceva pe drum, nu-i aşa?

Kate încercă să pară nonşalantă.

El nu răspunse. Era ca şi cum era altundeva şi nici

măcar nu o putea auzi.

— Edward?

Îl atinse uşor pe braţ şi-l simţi cum tresare.

După un moment, el vorbi.

— Ai fost doar amabilă cu mine, Kate. Dicţia lui de nobil era fără cusur, dar vocea lui părea să aparţină unui bărbat diferit. Şi îţi datorez o explicaţie, mai ales ţie. Dar mă tem că va fi una neplăcută.

Ea lăsă mâna să-i cadă.

— Edward, şopti ea. Edward, te rog, mă sperii.

El nu mai zise nimic, de parcă învârtea ceva în minte. De parcă decidea cât de mult să-i spună sau cum să îndulcească lovitura.

— Kate, zise în sfârşit. Azi-noapte mi-am pierdut minţile. Ţi-am spus lucruri pe care nu aveam dreptul să le spun. Am sugerat lucruri. Îmi pare… aşa de rău.

Kate simţi un fel de amorţeală rece inundându-i corpul şi extremităţile şi pentru o clipă se temu că va leşina, pentru că prin minte tocmai îi trecuse cel mai îngrozitor gând.

— Doamne sfinte, murmură ea. Edward. Te rog spune-mi că… nu eşti căsătorit?

— Nu. Se întoarse în sfârşit de la fereastră, dar ochii lui erau fără suflet. Nu, n-am fost niciodată căsătorit. Am fost logodit o dată. Sau m-am crezut logodit. Dar ea a murit cât eram în armată.

— O. Faţa lui Kate se umbri. O, Edward. Îmi pare aşa de rău.

El dădu din umeri de parcă nu conta.

— Poate că n-ar fi durat, zise el. Era tânără. Şi familia ei nu era de acord.

— Eu… o, înţeleg.

— Mă îndoiesc că înţelegi, răspunse Edward. Dar nu despre asta-i vorba.

Ba despre asta era vorba pentru Kate, dar începuse să se cam sperie de expresia din ochii lui. Nu spuse nimic şi lăsă subiectul să atârne.

— Majordomul tău sugerează că sunt fiul ducelui de

Dunthorpe, zise el. Este adevărat că m-am născut din ducesa de Dunthorpe şi o vreme mi s-a spus Lord Edward Quartermaine. Dar când aveam zece ani mi s-a explicat că nu eram de fapt fiul ducelui.

— O. Kate inspiră. O, Edward. Asta e îngrozitor.

— O, cred că ducele a vrut şi mi-o spună, zise Edward cu colţurile gurii încordate. Niciodată nu a ţinut la mine, pentru ei nu semănăm cu el. Într-adevăr, semănăm mai mult cu mama care, am înţeles, nu era cea mai morală persoană.

— Chiar şi aşa, a fost foarte crud să-ţi facă asta, strigă Kate. Să... să spui aşa ceva unui copil! Şi serios, legea nu-i permite să te dea la o parte. Dacă te-ai născut din ducesa de Dunthorpe, legea concluzionează că eşti fiul lui. Nu poţi să declari tu... invers.

Edward dădu din umeri, în lumina din geam profilul îi era dur şi dezolant.

— Legea e una şi aspectele practice altceva, zise el. Într-o ceartă, mama a făcut greşeala de a-i trânti în faţă ducelui adevărul despre paternitatea mea. Şi asta a fost, cum se zice.

— Şi asta a fost ce? şopti Kate. Ce s-a întâmplat?

Edward se întoarse în sfârşit să se uite la ea – realmente să se uite la ea.

— I-a spus să mă scoată din casă şi să mă ducă la tatăl meu, unde mi-era locul, zise el cu calm, şi că dacă nu putea să facă asta, ne va da pe amândoi afară şi va solicita divorţul în Camera Lorzilor. Şi l-ar fi şi obţinut.

Senzaţia de rece şi ameţeală revenise.

— Şi ea... *a făcut asta*? Te-a scos din casa ta? Te-a dus la tatăl tău? Dar cine era el?

— Nu un om de treabă, zise Edward cu vorbe tăioase. Era genul de bărbat al cărui fiu probabil că n-ar fi niciodată binevenit în casa ta. Şi aş prefera să nu spun mai mult de asta.

— Dar, dacă el nu a luat măsuri legale, în ochii legii tu eşti în continuare fiul ducelui, zise Kate.

În ochii lui Edward scăpară ceva asemănător furiei.

— Dacă ăsta-i paiul de care inima ta bună se agaţă, draga mea, atunci te agiţi de un stuf fragil. Întinse un braţ tare ca piatra şi arătă spre masa lungă din bibliotecă. Poate că apar într-unul dintre volumele alea elegante, legate în piele, ale bunicului tău, dar nimeni nu-şi imaginează că sunt altceva decât ce sunt – un bastard al unei ducese frumoase, dar frivole, şi al unui gunoi ticălos care nu era bun nici să-i şteargă praful de pe pantofi, darămite să o seducă în… în…

Se întoarse din nou spre geamuri, ciupindu-se puternic de rădăcina nasului.

— Iisuse! zise el. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Că te-am târât tocmai pe tine dintre toţi oamenii în această mlaştină mizerabilă.

De data asta Kate nu-l atinse.

— Edward, ascultă-mă, zise ea prevenitor. Asta s-a întâmplat pentru că am avut un accident – un accident provocat de mine – şi asta-i tot. Mai mult, eu nu-mi fac griji cu ce gândesc sau doresc să creadă alţii…

— Păi, ai face bine să îţi faci griji, se răsti el. Kate, dacă nu te poţi gândi la reputaţia ta, ai face bine să te gândeşti la a surorii tale. Aminteşte-ţi că ea vrea să se mărite cu pastorul. Şi apoi mai este Lady Upshaw. Are, ce… Două sau trei fete la şcoală? Şi urmează să vină aici în următoarele câteva zile?

— Edward, îmi pare rău pentru toate astea, dar îngrijorarea ta este prematură, zise Kate, ridicându-se cât era de înaltă. În ceea ce-l priveşte pe Richard, este un om mai bun decât să se preocupe cu asemenea prostii. Cât despre mătuşa mea, nu vine cu fetele ei, şi chiar dacă ar veni, în casa asta contează părerea mea. Să nu crezi vreun moment altceva.

— Hristoase! zise el din nou.

— Edward. De data asta îl atinse, dar uşor. Nu te agita atâta, Edward. Te rog. Ascultă-mă. Mă bucur că-ţi revine memoria. Va fi bine. *Va fi.*

Dar Kate era zguduită. Nu putea să scape de teama că viaţa ei tocmai se schimbase total, că devenise la fel de

ternă şi goală ca acele tulpini de trandafiri zornăind în grădina ei, pierzând ultimele frunze ofilite ale toamnei.

Şi încă se vor mai afla chestii, Kate nu se amăgea. Încă se simţea ca Maria Antoaneta cu ghilotina la jumătatea drumului.

Mai mult, îşi dădu seama că în casă nu mai era tăcere, că paşii servitorilor începuseră să se audă în sus şi-n jos pe holuri şi pe scări. Sigur vestea despre Edward nu se împrăştiase deja?

Brusc, la uşa bibliotecii cineva ciocăni tare.

— Kate? zise Nancy, fără aer. O, Kate. Ai face bine să ieşi.

Kate se întoarse pentru a se uita urât la uşă.

— Ce este? se răsti ea.

Nancy ezită o fracţiune de secundă.

— Kate, mă tem că a venit mama, zise într-un final, şi cred… ei bine, cred că nu vei fi fericită cu surpriza ei.

Kate coborî privirea şi-şi văzu mâinile tremurând. Se enervă pe ea însăşi pentru slăbiciune.

— Bine, zise ea scorţoasă, mă scuzi, Edward. Se pare că mi-au sosit oaspeţii.

— Kate. Edward o prinse de braţ, chipul îndulcindu-i-se trecător. O, Kate. Chiar trebuie să discutăm mai multe. Sunt lucruri pe care trebuie să ţi le spun.

— Ştiu, dar nu acum, şopti Kate. Trebuie să plec şi să mă ocup de ceea ce fără îndoială va fi doar prima dintre problemele cu Aurélie. În ceea ce te priveşte, Edward, eşti oaspetele nostru până doreşti să pleci, aşa că insist să vii şi tu.

Kate intră în holul mare şi-l văzu pe bietul Jasper clătinându-se sub un alt maldăr de cutii pe care Nancy îl ajuta să o stabilizeze şi pe Aurélie care ciripea în franceza ei colocvială, încercând simultan să-i sărute pe Fendershot şi pe Peppie pe ambii obraji, cu o cutie de pălărie atârnându-i pe un cot, şi Filou, mopsul ei, peste cealaltă mână. O pălărie roşie imensă era cocoţată pe o grămadă ridicată de bucle negre şi fasonată cu o pană neagră ce se curba elegant spre spate, aproape atingându-i umărul.

Kate se opri în prag.

— Mama se crede franţuzoaică, murmură ea peste umăr, dar în mare parte e doar spectacol.

— Dumnezeule, zise încet Edward. Ea este mama ta?

— Remarcabil, nu-i aşa?

— De câte trăsuri are nevoie?

Se lungea să se uite afară pe uşă.

— Doar cerul ştie. Mama urăşte trenul. Apoi, cu un zâmbet larg, Kate ieşi la luptă. Aurélie! zise ea, deschizându-şi braţele. Foarte urât din partea ta să vii aşa devreme.

— O, *ma chérie, ma chérie!* declară mama ei, azvârlind o cutie de pălării deoparte. *Alors,* dă-i un sărut mamei tale. Ooo, ce dor mi-a fost de tine.

Uitând de mops, Aurélie o cuprinse pe Kate într-un nor de hermină, apă de parfum şi păr de câine, apoi îi dădu drumul.

— Deci, Katherine, cum îţi merge? O, *ma fille!* Părul tău! Ce i-ai făcut?

— Nimic, zise Kate, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Asta voiam şi eu să zic. Buzele lui Aurélie se bosumflară. O, *ma chérie,* arăţi ca un şoarece maro.

— Da, bine. Kate zâmbi forţat. Unde-i *le comte?* Lady Julia?

— La… undeva în urmă! Aurélie gesticulă absentă peste umăr. Sir Francis a dorit să se oprească în sat cât eu am adus bagajele. Dar vorbeam despre păr, *mon petit chou!* Să ştii că la Paris este la modă părul împletit, *oui?* Foarte sus, foarte strălucitor – *Ça alors,* cine-i el?

Brusc, ochii ei se măriră dramatic.

Îl observase pe Edward.

Kate făcu un pas în spate.

— Aurélie, acesta este domnul Quartermaine, care este oaspetele nostru de câteva zile. Domnule Quartermaine, aceasta este mama mea, doamna Wentworth şi… Filou.

Mama lui Kate era o creatură frumoasă, cu o înfăţişare aproape de zână, cu părul negru precum cerneala

şi nişte ochi vii care păreau cu cel puţin zece ani mai tineri ca ea. Bărbaţii se uitau mereu de două ori – deseori chiar de trei – la Aurélie, dar privirea lui Edward era de nepătruns şi complet neafectată.

Ochii lui Aurélie se măriră însă şi mai mult.

— Ah! zise ea lejer. Domnul Quartermaine, da?

— Într-adevăr. Edward făcu o plecăciune rece şi duse mâna ei la buze. O plăcere, *madame*.

Aurélie râse uşor. Apoi, înainte ca el să se ridice, îi aruncă lui Kate o privire întunecată – şi foarte cunoscătoare –, arcuind tăios dintr-o sprânceană.

— Domnul Quartermaine a avut un mic accident cu mine în apropiere de drumul spre sat, explică Kate. Mă tem că el a pătimit cel mai mult şi a fost un scurt timp inconştient.

— *Quel dommage!* declară Aurélie, privind la rana lui. Şi un bărbat aşa de frumos. Ah, bine! Este ora pentru somnul lui Filou, *ma fille.* Drumul – *oh, la, la!* – nu-ţi poţi imagina mizeria! Oboseala! Am fost zdruncinaţi fără milă. O, dar stai! Unde-i surpriza pentru Kate?

Cu un zâmbet viclean, Aurélie se întoarse să se uite prin uşa deschisă şi în jos pe trepte. Brusc neliniştită, Kate se aplecă pe după ea ca să se uite. Şi acolo era el.

Doamne, Dumnezeule!

Brusc, Kate nu putea să respire.

Dintre toate lepădăturile pe care Aurélie le-ar fi putut târî după ea din Londra, îl alesese pe lordul Reginald Hoke, fostul logodnic al lui Kate? Bineînţeles că Aurélie şi Reggie se învârteau prin aceleaşi cercuri prin Londra. Kate ştia asta. Şi nu era ca şi cum Kate nu-l vedea în cazuri rare.

Era mereu civilizată şi Reggie era mereu deosebit de linguşitor. Era o şaradă politicoasă de două minute. Dar asta era diferit. Simţea ca şi cum venise să-i invadeze pacea. Însăşi sanctitatea căminului ei.

Ei bine, nici de-a naibii nu va da vreun semn de slăbiciune – sau Doamne fereşte, regrete – în faţa acestui diavol.

— Deci, l-ai adus pe Reggie cu tine, zise sumbru Kate.

De ce, mă rog, ai face aşa ceva?

— Ah, *ma chérie*, îi e dor de tine! declară mama ei făcând teatral cu ochiul. Din păcate, Reggie este doborât în prezent. Îl înveseleşti tu, *oui*?

— Nu am să fac aşa ceva, zise ferm Kate. Nu-l dau afară. Dar dacă Reggie trebuie înveselit, tu vei face asta, Aurélie.

— O, ce obositoare eşti, Katherine! Reggie este un vechi prieten. Fluturând din gene, Aurélie duse dosul palmei la frunte. *Eh bien,* domnule Quartermaine, poate îmi oferi acel braţ foarte lung al dumitale şi mă conduci în camera mea? Şi geamantanul meu albastru? Trebuie să-l am pentru că pătura lui Filou este în el.

Dar Edward arăta mai ameninţător ca niciodată.

— Desigur, doamnă, zise el băţos.

Chiar atunci, însuşi Reggie intră pe uşă, împreună cu un valet care era îndoit sub greutatea unei valize mari, legată cu alamă. Reggie arăta elegant, suplu şi chipeş ca de obicei, iar Kate voia să-i dea un dos de palmă peste dinţi.

O zări imediat.

— Kate, draga mea! Ce frumos!

Fără alternativă, Kate traversă holul pentru a-l întâmpina.

Edward viră spre muntele de bagaje suficient cât să ia valiza albastră.

— Ce mai faci, Reggie? întrebă ea, luându-i mâinile în ale ei.

— Kate, dragă! Îi sărută mâinile pe rând. Eşti ca apa în deşert pentru mine.

Kate zâmbi.

— Nu te deranja să mă flatezi, Reggie, este nedemn pentru amândoi, zise ea cu nonşalanţă. Sper că drumul n-a fost plictisitor. Ce mai face mama ta în Devon?

— Foarte bine, zise Reggie. Îţi trimite salutări.

— Minunat, zise Kate. Acum pot să ţi-l prezint pe…

— Dumnezeule mare, Ned Quartermaine? Cu ochii mari, Reggie şovăi, privirea lui îndreptându-se spre valiza

albastră pe care o ţinea Edward. Te-ai angajat ca servitor la Bellecombe? Sau eşti aici doar ca să jubilezi?

— Reggie, nu fi mitocan, zise Kate.

— Ce mai faceţi, Lord Reginald? zise cu răceală Edward.

Cu un zâmbet răutăcios, Reggie întinse o mână.

— Păi, bătrâne, văd că-i adevărat ce se spune. Nu te mulţumeşti niciodată cu un simplu câştig când îl poţi transforma într-o pleaşcă.

— Da, aşa este, fu de acord Edward.

Era un comentariu ciudat. Şi ce ciudat, se gândi Kate, că se cunoşteau. Încă uitându-se la Edward cu coada ochiului, Reggie reveni cu atenţia spre Kate şi, înainte ca ea să poată protesta, o luă de braţ.

— Deci, draga mea, cum merge viaţa în dărâmătura asta? zise el, din nou vesel. Condu-mă sus şi ajută-mă să aleg un dormitor departe de sforăitul jalnic al contelui de Macey, da?

Kate îşi retrase braţul din al lui.

— Reggie, trebuie să-i întâmpin pe ceilalţi, zise ea cu răceală. Spune-i lui Peppie unde vrei să…

Reggie îi aruncă o privire întunecată.

— Draga mea fată, de Macy, Julia şi Sir Francis sunt la vreo trei kilometri în spate, zise el, coborând intim vocea. Trecutul nostru nu-mi dă dreptul la cinci minute din timpul tău? Crede-mă, vei dori să vorbeşti cu mine înainte să sosească cei trei – pentru că *ei* îl cunosc bine pe domnule Quartermaine.

Cu expresia rigidă, Kate o luă înapoi spre bibliotecă. Dar nu ajunse departe, doar după colţ. Acolo se opri.

— Prea bine, Reggie. Kate îşi încrucişă braţele peste piept. Cele cinci minute ale tale au început.

Linguşeala dispăru şi expresia lui se întunecă.

— Kate, zise el, ce naiba e în capul tău de i-ai permis acelui bărbat să intre în casa asta?

Kate îşi arcui sprâncenele.

— În casa mea, adică? repetă ea. Am avut impresia că este o cunoştinţă de a ta.

— Sigur că nu! pufni Reggie. Nu din societate. Şi doar pentru că acum Heatherfields este în mâinile lui, asta nu-i dă dreptul – şi cu siguranţă nu statutul social – să intre în reşedinţa unui domn când vrea el.

În furia ei, Kate nu absorbi complet cuvintele ei.

— Dar asta nu-i *reşedinţa unui domn,* nu-i aşa? zise ea prevenitor. Este reşedinţa *mea,* Reggie. Casa *mea*. O, eşti binevenit aici – până la urmă ai fost cel mai bun prieten al lui Stephen. Dar să nu uiţi nici măcar un moment cui aparţine Bellecombe.

— Păi, zise Reggie cu chipul schimonosit de furie. Despre asta a fost vorba mereu, nu-i aşa? Casa ta – şi vechiul şi bunul Reggie pus la locul lui!

— Nu fi ridicol, zise Kate, bătând nerăbdătoare din picior. Deci, este proprietarul Heatherfields?

— Doamne, nu ţi-a *spus?*

Kate evită întrebarea, dar creierul ei fierbea furios.

— Cum anume? Ai vândut-o?

— Păi, da. Reggie părea confuz. Ce pune la cale dracul ăsta? Face vizite într-o încercare zadarnică de a se împrieteni cu nobilimea locală?

— De fapt, Reggie, domnul Quartermaine stă aici, zise Kate, în vechea cameră a lui Stephen. Bănuiesc că ai fost aşa de şocat că ai uitat să observi firele de pe fruntea lui?

— Stă aici? Reggie părea afectat. Kate, tu… ştii cine este, nu-i aşa?

— Da, mi-a spus clar cine este, zise ea. Domnul a avut un accident pe drum – regretabil, din vina mea – şi cum nu putea să stea la Heatherfields în starea în care este…

— Al naibii! zise Reggie. Heatherfields este cea mai frumoasă casă din Somerset.

— Într-adevăr, zise Kate, şi aparent şi cea mai dărăpănată. Anstruther zice că ai lăsat să cadă acoperişul din aripa de sud.

— Kate, lasă Heatherfields. Reggie încă arăta mohorât. Îţi sosesc oaspeţi. Nu vei vrea ca ei să ştie că ai găzduit un…

— Ai grijă, Reggie, zise Kate, apropiindu-se de el. Nu

am să stau să te ascult insultându-l.

Faţa lui Reggie se albi.

— Draga mea, gândeşte-te la ce spui, răspunse el. Cea mai îngrozitoare bârfitoare din Londra, Lady Julia Burton, este practic la uşa ta. Vrei să se afle asta? O să împrăştie toată povestea asta mizerabilă!

— Lady Julia...? zise Kate nevenindu-i să creadă. Până şi *eu* ştiu că Julia s-a culcat cu jumătate dintre bărbaţii din Mayfair – şi eu stau la peste trei sute de kilometri distanţă! Contele de Macey este doar un afemeiat elegant. Şi ce să zic de noul căţelul al mamei, Sir Francis Smythe-cum-i-o-zice? E vreun model de virtute? Sau noul prieten al mamei, bancherul? O, sunt sigură că-s toţi nişte sfinţi!

— Kate, l-a dat afară pe bancher, zise Reggie pe un ton de avertisment. Am înţeles că s-a simţit ofensată că el a admirat săptămâna trecută una dintre cântăreţele de la Opera Regală.

— Doar de asta?

— Păi, ştii cum este ea, zise Reggie. Oricum ar fi, tot drumul până aici a trebuit să-i ascult iritarea – aşa că poţi să-l tai de pe lista ta de invitaţi.

O *gură în minus de hrănit,* se gândi nemiloasă Kate.

— Da, păi, îmi pare rău să aud de suferinţele lui Aurélie, zise ea, dar nimeni de aici nu-i în poziţia de a se uita de sus la domnul Quartermaine, şi ţi-o spun, Reggie, că nu voi tolera.

— Kate, zise el, prinzându-i din nou mâinile. Kate, fata mea, nu ştii ce faci.

Dar Kate era destul de sigură că ştia.

Şi din nou se înşela.

— Reggie, eu nu sunt fata ta, zise ea.

Expresia lui Reggie se înmuie cu ceea ce părea a fi o tandreţe reală.

— Nu, Kate. Nu eşti, zise el, şi am regretat aceste circumstanţe în fiecare zi de când m-ai părăsit.

Era aşa o prostie încât Kate nu se deranjă să răspundă.

— Reggie, trebuie să plec şi să o ajut pe doamna

Peppin să cazeze pe toată lumea, zise ea băţoasă. Bine ai revenit la Bellecombe! Mă bucur să te văd.

— Kate. O prinse de braţ şi o întoarse. Kate, nu-mi vorbi aşa de rece. O să-mi frângi inima.

— Reggie, nu fi ridicol! Tu n-ai nicio inimă.

— Doamne, Kate, cum poţi să fi aşa de crudă? După tot ce am fost unul pentru celălalt?

— O, Reggie, câtă dramă! zise ea. Probabil că nu te-ai gândit nici măcar de două ori la mine de când m-ai văzut ultima oară.

— Kate, nu-i aşa. Reggie îşi coborî genele dese negre. Mi-a fost dor să te văd. Mi-a fost aşa de dor că am venit tocmai de la Londra – şi nu cu trenul, ca o persoană civilizată, ci cu o trăsură, prizonier kilometri întregi alături de mama ta şi blestematul ăla de câine băşinos al ei.

Cuvintele lui se terminară pe o notă vag bosumflată. El chiar se aşteptase ca ea să cadă în braţele lui?

— Îmi pare rău de câine, zise nerăbdătoare Kate. În ceea ce priveşte celelalte lucruri, Reggie, noi am fost prietenii din copilărie care pentru scurt timp s-au logodit. Nu face mai mult din asta.

— Dar, Katherine, draga mea, răspunse el, apropiindu-se necuviincios de mult, a fost mai mult, nu-i aşa? Sper că nu ai uitat?

— N-am uitat că ai fost foarte clar că preferai pe altcineva.

Reggie încercă să-şi strecoare mâna în jurul taliei ei.

— Kate, iubire, bărbaţii au aventurile lor, murmură el. De ce nu mi-ai spus ce simţeai?

— O, şi atunci ţi-ai fi alungat amanta?

— Bess? Reggie dădu din umeri. Da. De ce nu?

Kate oftă şi încercă să se retragă.

— Reggie, ţi-aş zice că eşti un mincinos dacă mi-ar păsa suficient să mă cert, dar nu-mi pasă, aşa că te rog să-ţi iei mâna de pe…

În schimb Reggie o sărută. Fu rapid, dar dur şi când îşi ridică capul, ochii lui scânteiau aproape periculos. Kate încă se holba la ei când simţi un fior rece pe spinare.

— Katie, iubire, şopti Reggie, ştii că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Ştii că pot să te fac să simţi…

— Mă scuzi, Lady d'Allenay. Vocea groasă a lui Edward străpunse bezna din hol. Mama ta are nevoie de tine sus.

Umilită, Kate îl împinse pe Reggie şi se întoarse. Silueta mare şi imposibil de masculină a lui Edward stătea într-o rază a soarelui coborât de după-amiază.

Reggie râse în spatele ei.

— Scuză-ne, amice, zise el, trecând pe lângă ei. Doar reaprindeam o veche pasiune. Kate, iubirea mea, ne vedem la cină.

Edward se uită de sus până jos la ea.

— Eşti bine?

Kate voia să scuipe gustul lui Reggie de pe buzele ei.

— Sunt bine, zise ea, dar Reggie este un mitocan încrezut.

— Vrei să mă ocup de el? întrebă pe un ton egal Edward.

Ea râse tăios.

— Poftim? Pistoale la răsărit pentru *asta*?

— Nu, zise Edward. Eu nu sunt un domn. Nu trebuie să trec prin gestul delicat de a lăsa o batistă să cadă pentru a avea satisfacţie.

Kate flutură nepăsătoare din mână.

— Nu am să-i ofer plăcerea de a-mi păsa suficient cât să te încurajez, răspunse ea. Şi apoi, el o amuză pe Aurélie. Şi a fost ca un frate pentru Stephen. Se opri să ofteze. Celelalte trăsuri au sosit?

— Da, mă tem că trei.

În vocea lui era o nervozitate care nu-i plăcea lui Kate. Se opri şi ridică privirea la el.

— Edward, zise ea încet, mai cunoşti pe cineva?

Chipul lui era în continuare lipsit de emoţie.

— Da. De fapt, cu toţii sunt fix genul de oameni pe care eu îi cunosc.

— Asta o include şi pe Lady Julia.

— Da.

— Pe mama mea?

— Acum îi recunosc numele, admise el, şi ştiu că în anumite cercuri este foarte admirată pentru frumuseţea şi farmecul ei.

Era un fel diplomatic de a o spune. Kate îl privi precaută pentru un moment, dar nu avea luxul timpului. Cuvintele lui Reggie o speriaseră puţin.

— Edward, de ce nu mi-ai explicat că ai cumpărat Heatherfields?

— În parte pentru că nu te-ai oprit să mă asculţi mai devreme în bibliotecă, zise el. Şi pentru că nu este o explicaţie uşor de dat. Vezi tu, eu nu am cumpărat proprietatea. Am luat-o.

— Ai luat-o? Fruntea ei se încruntă. Dar Reggie a zis…

— Nu-mi pasă ce a zis, răspunse mohorât Edward. I-am forţat mâna, dar în mod politicos. Am luat Heatherfields în locul datoriilor lui de la jocuri, care erau mari. Asta trebuie să înţelegi. Ca mulţi de tipul lui, lordul Reginald îmi era dator. Şi eu mereu – *mereu* – iau ce mi se datorează, Kate. Conduc un club privat de jocuri. Un salon cu mize mari, în lipsa unei exprimări mai delicate. Vezi tu, asta a fost ocupaţia tatălui meu – cel *real* – şi eu am învăţat de la maestru.

Ea se holba la el, cu groaza explodându-i în piept precum sângele de la o rană înjunghiată.

— Înţelegi ce înseamnă asta, Kate? insistă el, înfigând cuţitul mai adânc.

Ea încuviinţă mută din cap.

— Da, desigur, reuşi într-un final să spună, şi în cel mai josnic mod posibil, tatăl şi fratele meu au trăit practic în astfel de saloane. Cum crezi că Bellecombe a ajuns praf, Edward? O serie de ghinioane?

El rămase tăcut în faţa ei, cu umerii umplând holul, cu o expresie încă rece, ca de afaceri. Nu făcu niciun gest să o atingă. După linia maxilarului, părea că se hotărâse să nu o mai atingă vreodată. Şi cu toate astea, dacă te uitai mai atent, în spatele ochilor lui se agita ceva asemănător suferinţei.

Kate închise ochii şi-şi aminti de atingerea lui.

Îşi aminti că el era tot Edward.

Că indiferent ce era el, ea încă… ce? Îl *iubea?* Ce prostii. Cândva crezuse că-l iubea pe Reggie, uite cum ieşiseră lucrurile.

— Dumnezeule, murmură ea simţindu-se brusc obosită. Deci incapacitatea ta de a citi numerele – de a le da sens – de asta erai aşa de îngrozit?

— Eram îngrozit, da, dar nu ştiam de ce. Kate, nu te-aş minţi niciodată. Ea îi simţi mâna caldă şi fermă alunecându-i sub cot, dar el nu trecu de acel punct. Kate, zise el din nou mai moale. O, Kate. Îmi pare aşa de rău. Pentru toate astea.

Ceva în inima ei se strânse.

— Ai auzit, deci? Ce a zis Reggie?

— Da.

— Păi, e doar Reggie, Edward, reuşi ea să spună. Nu trebuie să-l băgăm în seamă.

— Eu îl bag, zise el. Îl bag foarte mult. Dar… nu se înşală.

— Deci încă vrei să părăseşti…

Nu rosti ultimul cuvânt, *pe mine.*

— Kate, eu nu vreau să plec, zise el. Vrei să mă faci să o spun? Bine. Nu vreau să *te* părăsesc.

Ea deschise ochii.

— Atunci nu o face, răspunse ea. Nu-i da satisfacţie.

Cu buzele subţiate, Edward clătină lent din cap.

— Spune-i adevărul mamei tale, că tocmai am descoperit cine sunt. Te asigur că mă ştie după reputaţie, dacă nu din vedere. Fendershot va susţine povestea ta. Spune-i că ai fost păcălită, dacă vrei. Apoi spune-i că m-ai expediat. Atenuează daunele.

Dar Kate îşi dădu seama că răul fusese făcut. Reggie îl văzuse. Mama ei îl văzuse şi aparent avea o idee despre cine e el – ceea ce era destul de probabil, dat fiind cercul ei de prieteni. Edward tocmai admisese că îi ştia oarecum pe Julia, pe de Macey şi pe Sir Francis. Şi servitorii nu puteau fi vreodată opriţi din a vorbi.

Nu, mai bine să treacă prin asta. Şi apoi, nu-i va oferi lui Reggie plăcerea de a şti că avusese dreptate.

Îşi puse mâna pe braţul lui Edward, simţi cum degetele ei intră în lâna mânecii hainei lui.

— Un salon de jocuri, şopti ea. Unde?

— Contează? îi răspunse el, uitându-se la ea. În St. James. Între clubul Carlton şi Spencer House. Cum ea rămase cu gura căscată, el adăugă: Cum am zis, este un club foarte exclusivist.

Şi aflat printre cele mai scumpe proprietăţi din lumea creştină, îşi dădu ea seama. Decadenţa şi viciile fuseseră foarte darnice cu *Ned* Quartermaine.

Da, Reggie avusese dreptate. Ea nu ştia că Edward era genul de om care sărăcea tinerii domni pentru câştigul lui. Dar îi cunoscuse atingerea – în mod intim. Şi acum îi întuneca judecata. Kate o ştia chiar şi când vorbi.

— Te rog, nu trebuie să pleci, zise ea. Încă ai fire. Sunt încă răspunzătoare. Edward, simt încă…

— Ce? zise el, vorbind aşa de încet încât ea abia auzi.

Ea îşi coborî genele.

— Eu încă te vreau aici, reuşi să spună. Nu mă voi preface că aprob ceea ce faci, nu aprob. Dar tu nu eşti aşa. Nu cu mine. Nu pot să împac toate astea în mintea mea. Nu încă.

Cu toate astea, în Edward ceva se schimbase în minutele de la întoarcerea lor, se deplasase într-un fel pe care ea nu-l putea defini. Până şi faţa lui părea mai dură. Şi zâmbetul lui păcătos, acele linii din jurul ochilor lui – şi le imaginase ea pur şi simplu?

— Kate, draga mea, nu fi naivă, răspunse el în sfârşit. Fix asta sunt – şi mi-am învăţat meseria într-o şcoală dură, rece.

Kate clătină nedumerită din cap.

— Dacă aşa zici tu, răspunse ea. Dar eşti nobil prin naştere şi bănuiesc eu că eşti un bărbat mai bun decât cei care sunt pe cale să dea buzna peste mine.

— Din câte am văzut în holul tău acum, asta nu-i departe de adevăr, zise el sec.

— Aurélie preferă oamenii care o amuză, recunoscu Kate. Cât de bine îi ştii?

— Pe de Macey, doar după reputaţie, zise el. Sir Francis este un client frecvent. Lady Julia Burton a venit o dată sau de două ori la braţul unui domn.

Kate oftă.

— Păi, aş face bine să mă duc să-i întâmpin, zise ea. Mâine… mâine, Edward, vom fi cu toţii mai calmi. Hai să nu decidem nimic acum.

Edward făcu o plecăciune aproape în bătaie de joc.

— Cum doreşti.

Ea încuviinţă din cap şi porni pe coridor. Apoi se opri brusc şi se întoarse.

— *Poţi* să rămâi? întrebă ea. Îmi pare rău, nu m-am gândit. Ai o familie? Îşi face cineva griji pentru tine? Te aşteaptă? Sigur…

— Nimeni, o întrerupse el. Nu am pe nimeni. Managerul clubului se aşteaptă să fiu plecat câteva săptămâni, poate. S-ar putea să mă aştepte o scrisoare la Heatherfields, dar mă îndoiesc.

— Înţeleg, zise ea.

Dar în ochii lui Edward scânteie ceva nesigur şi Kate bănui că mai erau multe de zis. Ceva ce poate el nu dorea să spună. Dar ea nu insistă, avusese parte de toate surprizele pe care le putea îndura într-o zi.

— Bine, atunci, zise ea. Ne vedem la cină?

El încuviinţă din cap, dar se abţinu să o însoţească.

Nespus de sfâşiată, Kate reveni în holul mare. Acolo fu îmbrăţişată şi sărutată de Lady Julia Burton – o văduvă plinuţă, drăguţă care, ca şi Aurélie, avea o vârstă nesigură şi o moralitate incertă – şi de către contele de Macey, tovarăşul aproape constant şi amantul ocazional al mamei ei.

— Kate, draga mea! Domnul spilcuit o sărută uşor pe obraz, gâdilându-i urechea cu mustaţa lui enormă. Ce amabil din partea ta să ne primeşti.

Kate reuşi să zâmbească. Omul era un şmecher bătrân, da, dar n-aveai cum să nu-l placi. Cu ani în urmă

sperase că Aurélie s-ar putea căsători cu el şi că-i va curma suferinţa – că mama ei s-ar putea linişti în sfârşit –, dar acum Aurélie şi de Macey erau într-una dintre etapele lor de *doar prieteni.*

— Este o plăcere, de Macey, zise ea. Casa mea este a ta pentru totdeauna.

— Aşa ai spus mereu. Contele zâmbi. Vino, hai să te prezint noului nostru prieten, Sir Francis Smythe-Feldon.

De partea cealaltă a holului, un domn la modă fermecător se întrerupse din ce-i gângurea lui Nancy pentru a i se alătura lui de Macey, făcând o plecăciune peste mâna lui Kate şi declarându-se încântat.

Cei trei erau un grup binecuvântat de mic, ţinând cont de anturajul obişnuit al lui Aurélie.

Cam la vreo treizeci de ani, Sir Francis avea nişte bucle negre, pomădate şi o pereche de ochi periculoşi. Aurélie chiar îl adusese pentru Nancy? Acum Lady Julia avea braţul petrecut prin al lui şi arăta cam posesivă.

Poate, ca şi Filou, domnul era doar animalul de companie al doamnelor, adus doar pentru amuzament? Dacă era aşa, Kate putea doar să se roage că nu va trage la fel de multe vânturi.

— De Macey spune că vânătoarea este excepţională aici în perioada asta a anului, zise Sir Francis. Aşa de amabil din partea dumneavoastră şi a mamei dumneavoastră să ne primiţi. Noi trei ne vom strădui să întreţinem oaspeţii.

Kate se forţă să zâmbească sclipitor.

— Prietenii lui Aurélie sunt mereu amuzanţi, zise ea cu sinceritate. Apropo de asta, m-a chemat sus. Lady Julia, doamna Peppin te va caza lângă mine, vizavi de Aurélie. Ştiu că vei vrea să fii aproape de ea. De Macey, Sir Francis, cred că sunteţi cu un etaj mai sus. Să-mi spuneţi dacă nu sunteţi confortabili.

Kate îi lăsă foarte ocupaţi – împreună cu camerista mamei ei şi două servitoare pe care nu le recunoscu – sortând ultimele bagaje. Dar în loc să se ducă în camera mamei ei, fu laşă şi deschise uşa salonului ei, cu lacrimile

arzând fierbinţi în spatele ochilor.

— Iată-te, *mon chou!* Vocea leneşă a mamei ei venea dinspre vatră. Ştiam că până la urmă vei apărea.

După ce ochii lui Kate se obişnuiră cu lumina joasă, văzu că Aurélie stătea pe divanul preferat al lui Kate, lângă şemineu, cu picioarele ridicate pe o pernă şi un braţ peste ochi. Filou sforăia, cuibărit în faldurile fustei ei.

— Mamă?

Kate mirosi nemulţumită aerul.

— Ai un apartament aşa de frumos, murmură visătoare mama ei. Mereu l-am preferat.

— Atunci ia-l, te rog. Kate deschise draperiile. Dar mamă, nu poţi să închizi totul. Ce i-ai dat câinelui ăluia la prânz?

— Ooo, divanul ăsta este divin! declară Aurélie, întinzându-se languros, ca o pisică. Şi Filou a mâncat… stai să mă gândesc… *oui*, iepure confiat.

— Sigur nu era varză? mormăi Kate.

Filou sări jos mârâind şi veni clătinându-se şi adulmecând spre Kate când ea deschidea una din ferestre.

— Lui Filou i-a fost *vraiment* dor de tine, Katherine! declară Aurélie, ridicându-se poate vreo cinci centimetri ca să se uite peste spatele arcuit al divanului. Haide, ridică-l. *Oui, oui*, poţi să-l săruţi dacă vrei.

Mai mult ca să abată lacrimile care încă ameninţau, Kate îl ridică pe Filou şi-i scărpină absentă urechile.

— Serios, mamă, târâi aproape cu cruzime acest biet animal.

— *Mais non,* Filou nu poate să stea fără mine! declară Aurélie. Nici eu fără el! Acum, *ma chérie,* trebuie să-mi torni un pahar de ceva – ai nişte zmeurată de coacăze negre de a lui Peppie?

— Aşa cred. Puse câinele înapoi în poala mamei ei. Dar credeam că aveai de gând să tragi un pui de somn acum.

— *Mais oui,* aşa voiam, fu ea de acord. Şi apoi m-am întrebat: Aurélie, idioato, cât de des apuci să împărtăşeşti micile intimităţi ale vieţii cu fiica ta cea mai mare?

Kate se albi.

— Intimităţi?

Aurélie aruncă o mână moale, albă peste spatele divanului.

— Cele cordiale, *ma petite,* zise ea cu jale. Mi se pare foarte reconfortant. Aşa că *oui,* vino să stai. Trebuie să stăm – cum îi zice draga de Peppie? Să stăm la taifas confortabil.

— Ceva de genul, zise Kate, resemnată cu o soartă neplăcută.

În ciuda înfăţişării palide a lui Aurélie, a gesturilor fără vlagă şi a declaraţiilor ei constante că era fragilă, slăbită şi în general sătulă de lumea mare, Kate nu evaluă greşit nici măcar un moment inepuizabilitatea mamei ei. Urechile îi erau ciulite precum cele ale câinelui preferat al lui Anstruther, pentru că Aurélie urmărea ceva.

Şi Kate se temea că ştia ce e.

Bâjbâind în spatele uneia dintre uşile unui mic bufet, găsi sticla lui Peppie, scoase dopul şi-i turnă un pahar mamei sale. După ce puse sticla pe tava de argint de pe bufet, Kate se gândi mai bine, o luă din nou şi-şi turnă un pahar.

Unul generos.

După ce-i dădu paharul mamei ei, Kate se aşeză pe canapeaua de lângă.

— Prea bine, mamă, n-ai decât, zis ea. Aş zice că vrei să mă cerţi pentru domnul Quartermaine. Sau pentru cum l-am tratat pe Reggie.

Aurélie se aşeză graţios mai dreaptă.

— *Moi…?* zise ea, apăsându-şi pieptul cu mâna moale, albă. O, *chérie,* departe de mine să ţin cuiva predici pentru un bărbat!

Asta măcar era o observaţie inteligentă.

Dar Aurélie flutură spre uşa de la dormitorul lui Kate, care era deschisă.

— Uite, *ma petite* ce ţi-a adus *maman* de la Madame Odette din Paris. Atârnă pe uşă.

Punând paharul deoparte, Kate se duse la uşă şi

desfăcu învelişul din pânză care atârna acolo. Înăuntru se afla o rochie de cină de un verde smarald cu o jupă dantelată sclipind cu auriu. Mânecile, corsetul şi toate tivurile erau presărate delicat cu auriu şi decolteul adânc arăta mult, mult prea îndrăzneţ pentru Kate.

Dar tot era complet uluitoare.

— Mamă, este minunată, desigur, începu ea, dar…

— *Non, non,* Kate! Ce mă oboseşti cu protestele tale! se plânse Aurélie de pe divan. Asta, *ici,* este prea înaltă, şi locul ăsta, prea coborât. *Non, non.* Poartă rochia la cină, *mon chou.* Şi *oui,* este croită fix pe măsurile tale, aşa că nici măcar nu te gândi să i-o dai lui Nancy.

Kate mări ochii. Cu siguranţă rochia nu ar fi fost potrivită pentru Nancy. Uneori părea că Aurélie avea rumeguş în loc de creier.

Şi alteori… ei bine, nici nu merita să se gândească. Dar *Filou,* după cum îşi amintea Kate, se traducea aproximativ cu *păcălici.* Uneori se întreba cine ar purta mai bine acest titlu.

— Rochia este superbă, mamă, recunoscu ea, revenind la canapea. Da, poate că o voi purta într-o seară. Cred că nu în seara asta.

— *Oui,* cum doreşti, zise Aurélie, dând din umeri foarte franţuzeşte. Dar poartă acea rochie la cină, *mon chou,* şi Reggie îţi va cădea cel mai probabil la picioare.

Kate oftă.

— O, mamă. Ce o fi în capul tău?

Un zâmbet lent apăru pe gura senzuală a lui Aurélie.

— *Oui, oui*, *mon chou,* tânjeşte după tine! chicoti ea. Chiar m-a implorat în genunchi să-l aduc la tine. A fost impresionant.

— Mai degrabă tânjeşte după contul lui bancar, zise supărată Kate. Mamă, nu-mi displace Reggie, dar va îngheţa iadul înainte ca eu să mă mai gândesc să mă mărit cu el.

Din nou dădu din umeri în stil franţuzesc.

— Eh, *tant pis,* zise ea pe un ton egal. Eu doar i-am promis că o să văd ce se poate face.

— Şi acum vezi, zise Kate. Aminteşte-ţi, dacă vrei, că am rupt logodna dintr-un motiv.

— Oui, şi unul prostesc, poate, zise mama ei, aruncându-i o privire vicleană pe sub gene. Katherine, nu întinereşti.

În cameră se lăsă tăcerea. Kate lăsă vinul jos cu un clinchet! Duse mâna la frunte. N-avea nevoie de mama ei să-i amintească asta.

— Mamă, l-am prins în *flagrante delicto* cu amanta lui. Pentru capul meu a fost cel mai bun motiv.

— *Oui, oui,* murmură mama ei. Evident că Reggie a procedat urât.

Procedat *urât*?

Exista o cale frumoasă de a-ţi umili viitoarea soţie?

Lui Kate încă-i ardeau obrajii la îngrozitoarea amintire. La doar o săptămână după anunţarea logodnei lor, mersese la ultimul bal din sezon, mascată extravagant – destul de ridicol – ca Venus. Avusese intenţia de a-l surprinde pe Reggie. Şi-l surprinsese. În spatele unei draperii, cu mâinile şi limba într-o varietate de locuri unde n-ar fi trebuit să fie.

Mai rău, nu fusese singura care văzuse. Poate că nici ţipătul ei înfricoşător nu fusese de ajutor…

După aceea, cu masca încă la ochi, se dusese în grabă la toaleta doamnelor, se ascunsese în spatele unuia dintre paravane şi izbucnise în lacrimi. Zece minute mai târziu, trei doamne bine îmbrăcate intraseră, distrându-se pe seama întâmplării.

Serios, şoricelul de ţară chiar se aşteptase să-l îmblânzească pe păcătosul lord Reginald? Ea chiar nu-şi dădea seama că el se însura cu ea doar pentru banii ei? Până la urmă ar fi trebuit să se socotească norocoasă că un cuceritor aşa frumos a catadicsit să o ceară.

Cea mai rea parte era că ea rămăsese cu bănuiala că poate Reggie aranjase scena îngrozitoare, că poate îşi *dorise* să scape de logodnă.

Stephen murise doar de opt luni şi în acea perioadă ea şi Reggie se apropiaseră. Cu toate astea, bunicul lui Kate ieşise extenuat şi nefericit de la negocierea contractului de

căsătorie.

Kate îşi dădu seama că nu-şi întrebase niciodată bunicul despre asta. Poate că-i fusese teamă de ceea ce ar fi putut să audă. Dar ajunsese să bănuiască faptul că Reggie nu pricepuse complet starea sumbră a finanţelor Bellecombe înainte de a o cere în căsătorie.

După scandalul de la Londra, Lord d'Allenay nu protestase când Kate anunţase că pune capăt logodnei. De fapt, păruse uşurat.

Bunicul ei fusese un domn în vârstă viclean…

— Mă asculţi, *ma petite*?

Vocea subţire, rugătoare a lui Aurélie întrerupse reveria lui Kate.

Aceasta ridică capul.

— Da. Nu… îmi pare rău, mamă. Ce spuneai?

Aurélie oftă prefăcută.

— Te întrebam despre cină, zise ea. Vreau să mănânc supa de praz a bucătăresei. Şi vreau ca Nancy şi Anstruther să ne cânte după. Îl obligi tu?

Kate mări ochii.

— Mamă, nu pot să-l oblig, zise ea. Dar îl voi invita să cineze cu noi şi sper să fie de acord.

Gura mamei ei formă o linie irascibilă.

— Mă îndoiesc că va fi de acord, se plânse ea. John Anstruther este cel mai încăpăţânat bărbat de pe pământ. Şi tu – treaba asta cu Reggie – eşti la fel. Este sângele ăla scoţian înfricoşător, la fel ca bunica ta. Şi voi doi aveţi aceleaşi idei învechite ca şi ea.

Kate nu era sigură când ajunsese în aceeaşi oală cu bietul Anstruther, dar măcar era o companie plăcută.

— Nu cred că-i învechit să-ţi doreşti un soţ fidel.

— *Non,* doar nerealist, zise Aurélie în şoaptă. Apoi cedă şi-i aruncă o privire cunoscătoare lui Kate, O, haide, *ma chérie,* nu-s proastă. Ştiu cine-i Reggie.

— Atunci, pentru Dumnezeu, de ce l-ai adus cu tine?

Aurélie îi făcu cu ochiul peste paharul ei.

— Pentru că, *mon chou,* nu ştii niciodată ce se poate întâmpla când faci valuri, *non?* Lucrurile la Bellecombe

mocnesc de prea mult. Şi acum sora ta… Aici, Aurélie îşi încreţi nasul obraznic şi frumos. Acum vrea să se mărite cu acest… acest pastor? *Zut!* Ce plictisitor pare!

— Chiar nu eşti de acord pentru că el este pastor?

Ochii lui Aurélie se măriră inocenţi.

— *Mais non, ma petite,* zise ea. Nu sunt de acord pentru că omul este slab de inimă şi se târâie.

— Aşteaptă permisiunea unchiului Upshaw, îi aminti Kate.

Aurélie pufni dispreţuitor.

— Bah, un bărbat curajos nu aşteaptă! Dă femeia pe spate! Te poţi oricând căsători pe repede înainte. Ce-i lordul Upshaw pentru el?

— O, doar tutorele lui Nancy! N-avea sens să-i explice lui Aurélie că pastorii anglicani nu fugeau în Scoţia cu mirese furate, aşa că Kate încercă altă abordare. Mai mult, Upshaw are şi accesul la banii ei.

Aurélie rămase mută de uimire.

— Ah, deci asta este, *n'est-ce pas?* zise ea. Chiar şi aşa, este doar… un simplu detaliu! Te asigur că până şi Sir Francis ar avea suficientă minte să se ocupe de un asemenea detaliu mic şi neînsemnat.

Kate clătină nedumerită din cap. Apoi îşi dădu seama.

— Mamă, ce sugerezi? Un contrast? O… o competiţie? Asta încerci să pui la cale?

Aurélie zâmbi.

— Păi, dacă da, să câştige cel mai bun bărbat, zise ea. Dacă, după o săptămână în compania frumosului Sir Francis, sora ta încă-l preferă pe pastorul ei plictisitor, *eh bien,* ce se poate face? Cred că am să-i spun şi lui Reggie să flirteze cu ea. Dacă nu-l vrei pe bietul om, o să-l folosesc totuşi la ceva.

Kate doar clătină din cap, dar ajunsese să creadă că Nancy nu se va răzgândi. Dar Aurélie voi clar să o supună la test. Da, *eh bien,* într-adevăr.

— Richard Burnham nu-i plictisitor, mamă, o mustră Kate. În ceea ce-l priveşte pe Reggie, cred că chiar e cu buzunarele goale dacă a cedat Heatherfields.

Mama ei oftă şi bău gânditoare din zmeurată.

— Mărturisesc că nu am ştiut de acest mic ghinion până n-am plecat din Londra, zise ea un pic tristă. Şi acum să dau de păcătosul de Ned Quartermaine – dintre toţi oamenii – aici la Bellecombe? Ah, *chérie,* poate că valurile au fost deja făcute, eh?

— Ned. Aşa-i spusese şi Reggie, dar numele nu i se potrivea. Ce nume de brută.

— Poate să fie o brută, zise mama ei.

— Îl cunoşti?

Ochii lui Aurélie se măriră.

— *Bien sur,* cine nu-l cunoaşte? zise ea cam fără aer. Omul este faimos.

— Faimos? Mi se pare nemilos.

Aurélie flutură din nou nepăsătoare din mână.

— O, pe mine nu mă necăjeşte, răspunse ea, dar pe tinereii ca Sir Francis? Oui, le bagă frica în oase – şi tot se duc! Ca mieii la tăiere, ducându-şi pungile cu bani ca nişte ofrande preţioase. Şi el le ia. *Oui,* de fiecare dată, până la urmă Ned Quartermaine câştigă.

— Deci este foarte bogat? zise Kate.

— Foarte. Mama ei zâmbi larg. Să te uiţi la Julia cum o să-şi facă vânt cu evantaiul la cină în seara asta dacă nu mă crezi.

— Şi tu chiar îl cunoşti?

— *Mais non,* Katherine, ştiu *de* el, declară Aurélie. Deşi am multe vicii, *mon chou,* n-am putea susţine doi jucători în familie. Doar pe tatăl tău ni l-am permis.

— L-am avut şi pe Stephen, zise sumbru Kate. Şi nu ni i-am permis pe niciunul.

— *Oui, oui,* zise Aurélie tristă. Măcar era o pasiune pe care tatăl şi fiul o aveau în comun. Să ştii că unele familii nu au nimic.

Doar Aurélie putea să aducă o lumină pozitivă pe un obicei aşa de negativ.

— Ar fi fost mai bine *nimic,* zise Kate.

Din nou dădu din umeri apatică.

— *Mon Dieu,* Katherine, nu poţi să cerţi morţii!

Absentă, trase mopsul mai aproape şi începu să-l frece pe burta umflată. Nu, eu nu joc. Dar toţi domnii pe care-i cunosc eu joacă – *oui,* grupul meu înspăimântător de prieteni cu care tu vag nu eşti de acord. Aşa că da. Domnul Quartermaine nu-mi este necunoscut. Ai mare grijă cu el, *petite.*

— Pleacă într-o zi sau două, zise Kate.

— *Vraiment?* Aurélie păru brusc atentă. Şi tu nu vrei să plece?

Kate dădu din umeri.

— Nu ştiu ce vreau, mărturisi ea. Lui Reggie i-a făcut aşa o mare plăcere să-mi spună ce om rău este, că-s foarte tentată să-l rog să rămână.

— O, chiar este un om foarte rău, zise Aurélie, aruncând leneş o mână. Dar cum zic eu, *mon chou,* celelalte tipuri sunt mult prea plictisitori ca să-i iei în considerare.

— Cu siguranţă nu-i plictisitor, recunoscu Kate. Este… interesant.

Cu toate astea, punctul de vedere al mamei ei o lovi direct în inima visurilor ei sfărâmate, visuri pe care nu-şi permisese să le recunoască nici măcar la interior. Ce proastă fusese! Primul bărbat care-i sucise minţile era cu mult mai păcătos decât Reggie. Era proprietarul unui salon de jocuri.

Kate înţelese acum importanţa acestui fapt – dar tot ar fi fost tristă după plecarea lui de la Bellecombe şi din viaţa ei. Dacă asta era o lipsă de moralitate, era una cu care va trebui să trăiască. Îl dorea dincolo de raţiune.

Se părea că era fiica mamei ei până la urmă.

— Deci, înţeleg că Ned Quartermaine este aici de câteva zile? zise timid Aurélie. Încep să am speranţe pentru tine, *ma chérie.* Poate că ai mai mult suflet decât m-am temut eu cândva. Spune-mi cum a ajuns aici în vizită?

Kate dădu ochii peste cap.

— Am înţeles că era în drum spre Heatherfields şi a cotit greşit, zise ea. Aproape ne-am ciocnit, el a fost aruncat de pe cal şi s-a lovit la cap.

— Ce îngrozitor! zise anost mama ei. Sper că ai avut grijă de el – şi ai petrecut mult timp aplecată peste patul lui de bolnav în acest timp.

— Mamă, numai tu ai putea să încurajezi aşa ceva, zise ea. Mă întreb care dintre noi este mai nebună.

— Eşti o nebună? întrebă în glumă Aurélie. Nu-i nicio ruşine în asta, *ma petite,* pentru că femei mai înţelepte s-au îndrăgostit de buclele aurii ale lui Quartermaine. Sincer, eu mărturisesc că sunt ceva mai liniştită. Scrisoarea ta de luna trecută mi s-a părut melancolică. Mi-a fost teamă că te simţi singură. Într-adevăr, poate că n-ar fi trebuit să vin deloc?

— Mamă, despre asta-i vorba? întrebă Kate. Fac greşeala să-i trimit mamei mele o scrisoare din suflet şi aşa-mi mulţumeşti? Mi-l aduci înapoi pe logodnicul meu paria pentru că mă crezi disperată?

Mama ei ridică din nou leneş din umeri.

— Păi, cum am zis, Katherine, nu întinereşti. Mai mult, Julia s-a certat cu Lady Bushwell pentru că s-a culcat cu servitorul ei preferat. Şi eu – mă rog, printre atâtea lacrimi, m-am despărţit de bancherul meu.

— Lacrimi? Kate ridică delicat dintr-o sprânceană. Ale lui? Sau ale tale?

Mama ei zâmbi încordat.

— Ale lui, *ma chérie.* La vârsta mea nu mai plâng după bărbaţi. Oricum, mi s-a părut un moment potrivit să plec din Londra.

Kate reuşi să zâmbească.

— Păi, în ceea ce-l priveşte pe Edward – domnul Quartermaine lăsând buclele lui aurii, pleacă, zise ea. Într-adevăr, unora li s-ar părea scandalos că a fost aici.

Mama ei oftă.

— Da, fără îndoială, recunoscu ea. Bine. Vrei să vii la Londra ca să te distrezi? – nu, la Paris, cred, este mai bine în această perioadă a anului – *oui,* te iau, *mon chou.* Gata, nu-s eu o mamă bună? Mâine chem trăsura. Domnii pot să tragă fără noi.

— Mamă, nu pot să merg la Paris când vrei tu şi nu,

nu vreau să merg. Serios, nu trebuie să te agiţi prea mult cu scrisorile mele. Doar îmi plângeam de milă.

Aurélie făcu o faţă realmente tristă.

— Este din cauza noului nepot al Louisei? sugeră ea delicat. Este al – al doilea micuţ al Lydiei? Sau al treilea? *Vraiment,* nu-i mai pot număra. Şi e al Lydiei? Sau al Cassandrei?

— Asta te-a adus realmente, mamă? Cel mai nou nepot al tău? Scrisoarea mea sentimentală?

Aurélie dădu din umeri.

— Poate, zise ea, sau poate nu. Din păcate ştiu că sunt un părinte indiferent, Katherine, dar sper că nu-s unul complet nesimţitor? Acum, povesteşte-mi mai multe despre domnul Quartermaine.

— Nu-i nimic de povestit, zise tăios Katherine. La început şi-a pierdut cunoştinţa şi Fitch l-a consemnat la pat. Acum se simte destul de bine. Cred că firele pot fi scoase, dar Fitch este plecat câteva zile. Când se întoarce, mă aştept ca domnul Quartermaine să plece.

— Trebuie să plece? Pe bune? murmură Aurélie, cu o privire devenită distantă. Bine, bine. Ce-i de făcut cu asta?

— *Tu* nu faci *nimic,* zise hotărâtă Kate.

La asta mama ei se aşeză mai dreaptă, îmbrăţişând mopsul la pieptul ei.

— Fii sigură, Kate, că asta depinde doar de tine, zise ea, şi nu m-aş gândi să intervin.

Filou alese acel moment să expulzeze sonor efectele mirositoare ale păstârnacului.

Părea un punct potrivit unei minciuni aşa de notorii.

Kate oftă şi deschise încă o fereastră.

Capitolul 9

O invitaţie la petrecere

Edward se întoarse în camera lui printr-o rută

ocolitoare, disperat să evite mulţimea din sala mare – şi poate disperat să se evite pe sine, deşi nu avea de fapt această opţiune. Se simţea complet rece pe interior, de parcă amorţea lent, o senzaţie aproape reconfortantă prin familiaritatea ei.

De cât timp trăia aşa?

De ani de zile, bănuia. Şi cum toropeala însemna absenţa sentimentelor, nu ştiai că suferi de aşa ceva până când sentimentele nu începeau să se întoarcă. Atunci, ca la un caz de degerături, îţi dădeai brusc seama ce însemna durerea adevărată.

Era prea târziu pentru el, fusese dezgheţat în căminul arzător al Vestei prea mult – dar cu un răgaz ciudat. Doar când îi revenise memoria durerea se instalase cu adevărat.

Da, aprecia toropeala. Să rugă să revină cu toată furia ei rece.

Se gândi din nou la aglomeraţia de la parter şi înjură în şoaptă. Da, se potrivea perfect. Chiar şi de la distanţă, o recunoscuse pe Lady Julia Burton, cu frumuseţea ei scandaloasă, braţ la braţ cu unul dintre clienţii lui obişnuiţi, Sir Francis Smythe-Feldon.

Pe francezul de Macey îl ştia vag. Cu toată eleganţa lui, domnul nu era neapărat binevenit în clubul lui Quartermaine pentru că era o raritate: un jucător disciplinat. Şi un bărbat care, în ciuda bonomiei lui, putea să fie periculos când era păcălit.

Dar, indiferent de abilităţile lor, Edward dorea să-i evite pe toţi.

Şi dorea să-l evite mai ales pe lordul Reginald Hoke.

Sus, închise uşa şi se sprijini de ea, ridicând greutatea de pe piciorul care-l durea puţin. Undeva în haosul după-amiezii rătăcise bastonul lui Stephen Wentworth – poate că o pierdere prevăzătoare, pentru că dacă l-ar fi avut la îndemână când dăduse de lordul Reginald Hoke sărutând-o pe Kate, ar fi putut să-şi piardă cumpătul şi l-ar fi bătut măr pe prostul naibii.

Expiră lent şi-şi lăsă capul pe uşă, gâtul urcându-i şi coborându-i. Doamne sfinte, ce coincidenţă! Datoria

lordului Reginald. Heatherfields. Întâlnirea lui cu Kate. Care erau şansele unei asemenea întâmplări?

Dar Edward era un bărbat care supravieţuise mult timp – şi prosperase – navigând pe tăişul subţire al norocului. Până la urmă, mereu era de partea lui. Dar de data asta? Când în mod ciudat simţea că chiar ar conta cu adevărat?

Era pierdut. Văzuse dispreţul din ochii lui Kate când îi spusese cine – nu, *ce* – era.

Şi-o făcuse cu mâna lui. Chiar şi fără memorie, Edward bănuise ceva despre natura lui, pentru că natura unui om era o parte la fel de imuabilă ca şi culoarea ochilor săi. Simţise foarte clar că nu avea nicio treabă în acest Eden frumos. Că n-avea nicio treabă *cu ea.*

Cu toate astea, îşi permisese... să ce? Să se apropie de Kate? Nu-i va da alt nume, pentru că, atunci când denumeai ceva, acel lucru căpăta putere asupra omului. Învăţase de mult lecţia asta.

Dar, Doamne, trebuia să treacă peste asta. Acest dor fără nume, această emoţie care până la urmă nu trebuie să existe – şi nu va conta. Într-un val de frustrare, Edward se îndepărtă de uşă şi se duse la cufărul masiv din stejar de la picioarele patului său şi deschise capacul cu ambele mâini.

Înăuntru, exact cum promisese domnişoara Wentworth, îşi găsi valiza. O scoase, închise cufărul şi se aşeză pe suprafaţa sculptată pentru a o deschide. Cu memoria revenită, Edward trecu cu mâna peste fund până când simţi fanta familiară, apoi băgă vârful degetului în ea şi deschise fundul fals.

Dedesubt se afla actul de cumpărare al Heatherfields. Şi sub el, vreo cinci sute de lire în bancnote. O avere pentru majoritatea oamenilor. Pentru el doar bani de buzunar.

Măcar va putea să-i plătească împrumutul lui Kate – presupunând că ea se va atinge măcar de câştigurile lui murdare. Dar compasiunea ei? Bunătatea tuturor de la Bellecombe? Acelea nu le va putea răsplăti niciodată. Fără să vrea, ei îi oferiseră un răgaz de la o viaţă care cândva însemnase supravieţuire, dar devenise de mult timp simplă

cruzime reflexivă.

Era ca şi cum cursul întortocheat prin lumea lui dură şi urâtă mergea în paralel cu una mai pură, mai dulce şi normală şi acum linia dintre ele se estompase. Un pas greşit îl făcuse să treacă, fără să vrea, peste acea vale îngustă şi-i permisese să zărească ceea ce nu putea avea. Ceea ce poate aruncase cu mult timp în urmă.

Cândva se convinsese că ducea o existenţă aşa de dură, păcătoasă pentru Annie. Că-şi dorea ca ea să aibă o viaţă fără nevoi; una pătrunsă de atâta graţie câtă putea să cumpere un om cu veniturile lui ilicite unui copil.

Dar nevoile lui Annie – dacă nu ale bunicii ei – fuseseră satisfăcute de mult. Doamnei Granger îi fuseseră trimise rochii şi guvernante din plin pentru fată, şi cu ele, Edward îi acordase şi o zestre suficientă să facă toţi bărbaţii, mai puţin pe cei mai scrupuloşi, să treacă cu vederea circumstanţele obscure ale naşterii lui Annie. Şi acum exista şi Heatherfields adăugat la asta; o moşie care spera el că putea să fie demnă să poarte numele de reşedinţa unui domn.

Dar, gândindu-se la Annie îşi dădu seama ce *nu* era în valiză. Perlele lui Annie. Colierul cu perlă şi safir pe care-l luase în aşa grabă când plecase din Ceylon; cadoul lui de nuntă pentru Maria.

Doar că nu avusese loc nicio căsătorie.

Fusese doar o înmormântare şi un copil prea mic şi cu o sănătate prea şubredă, încât părea că va muri cu siguranţă. Şi domnul Granger aşa de supărat şi de neîncrezător, refuzând să accepte responsabilitatea pentru tragedia de nedescris adusă asupra căminului său de propria mândrie.

Şi acum Edward se întrebă ce se întâmplase cu perlele. Deşi era îngrozit de fiecare călătorie în Somerset – şi oricum făcea puţine purtase perlele cu el ca pe un talisman. Dar doamna Granger tot refuza ca Annie să le aibă.

Nu încă, spunea ea.

Dar de fapt voia să spună *niciodată.* Nu-l voia în viaţa

lui Annie. Şi făcuse tot ce putuse să-l ţină departe de copil – atât cât îndrăznea, oricum.

Cu toate astea, mândria se pierdea în faţa nevoii şi mare parte din mândria doamnei Granger se pierduse la scurt timp după moartea soţului ei, când Annie avea doar şase ani. Cu fiica şi soţul în mormânt şi cu micul lor conac vândut pentru a acoperi datoriile apăsătoare ale lui Granger, doamna răspunsese în sfârşit uneia dintre scrisorile de la Edward.

Da, în sfârşit acceptase banii murdari. Să-i spună cu o reticenţă mohorâtă naşul lui Annie. Să locuiască în căsuţa pe care el o cumpărase şi o plătea şi să mănânce din mâncarea cumpărată de el. Dar perlele – şi povestea lor? Nu. Continua să susţină că Annie era prea mică să înţeleagă.

Era un refuz curios când Edward nu era nici măcar sigur ce poveste avusese de gând să-i spună copilului. Adevărul? Era prea urât.

Probabil că i-ar fi spus pur şi simplu că demult o văzuse pe mama ei stând în portul Chain din Brighton cu vântul suflându-i panglicile bonetei şi se îndrăgostise de el. Că o venerase pentru frumuseţea ei şi spiritul ei vesel şi sperase din toată inima să se poată căsători cu ea, dar că pur şi simplu lucrurile nu ieşiseră.

Ceea ce era adevărul într-o oarecare măsură.

Şi printre adevărurile pe care nu le-ar spune era acela că, după moartea Mariei, pornise să se îmbogăţească. Pentru că oamenii bogaţi luau ceea ce voiau şi dădeau dracului refuzurile arogante. Pentru că cu Maria moartă, bunul nume şi cariera militară pe care o construise cu aşa grijă nu-i mai erau de niciun folos. N-avea nevoie să devină respectabil.

Aşa că devenise din nou fiul tatălui său.

Se adâncise în acea afacere urâtă de familie care tranzacţiona cu slăbiciunea şi prostia umanităţii şi obţinuse, din nou, un adevărat succes. Şi o făcuse cu ciuda fierbându-i în inimă.

Pentru că ştiuse că Granger era un prost mândru. Şi

ştiuse că, înainte ca omul să fie terminat, îşi terminase familia. Că până la urmă, totul se va reduce la cine era în stare să aibă grijă de Annie.

Şi ştiuse că acea persoană va fi bastardul dur al lui Alfred Hedge şi că familia Granger va învăţa să îi placă asta. Pentru că copilul avea nevoie de o prezenţă masculină înţelegătoare, responsabilă în viaţa sa. Nimeni nu ştia asta mai bine decât el.

Edward nu se îndoise niciodată de ceea ce era în stare să facă cu sudoarea frunţii lui şi cu munca minţii sale. Nu admisese niciodată o înfrângere – nici în acele întunecate, dezolante ore ale copilăriei lui. Mereu crezuse în el însuşi. Că putea să lupte – şi se va lupta – ca să câştige şi că-i va face pe cei care-l zădărniciseră să regrete ziua.

Dar da, mândria chiar se pierdea când cădeai. Şi se temea că Kate era căderea lui. Dacă jalnicul ăla prost de Granger se uita din rai – sau din iad probabil că râdea pe seama lui Edward acum.

Coborî privirea şi-şi dădu seama că mâna lui strângea puternic mânerele valizei. Cu un junghi de durere îi dădu drumul, puse fundul fals peste documente şi se ridică pentru a pleca să o caute pe domnişoara Wentworth. Din moment ce ea-i depozitase valiza, probabil că ea luase perlele lui Annie pentru a le păstra în siguranţă. Se gândi că era puţin probabil să le fi furat cineva în acest Eden pastoral.

Era puţin probabil să dea de Kate, de care aproape se ciocni.

Şi cu toate astea, se întâmplă. Ieşea din salonul ei în spatele doamnei Wentworth, cu mopsul gras al mamei ei în braţe, cu chipul palid şi clar crispată.

— *Bonjour,* domnule Quartermaine, zise doamna Wentworth, măsurându-l cu privirea. Îi privaţi pe cei trei prieteni ai mei de excelenta dumneavoastră companie? Chiar sunteţi crud cum se zice?

— Doamnă. Făcu o mică plecăciune ţeapănă, uitându-se la Kate în acest timp. Nu ştiam că se simte lipsa prezenţei mele.

— Dar cum să nu? Doamna zâmbi aşa de frumos încât el îşi aminti de ce, chiar şi la vârsta ei, jumătate din domnii de la Londra toastau pentru ea. Este o perspectivă incitantă pentru tovarăşii mei să anticipeze câteva zile în compania marelui Ned Quartermaine – şi pentru mine, desigur. O lovitură socială chiar, aş zice eu.

— Sunteţi foarte amabilă, zise el, uitându-se încă la Kate cu coada ochiului, dar am discutat cu Lady d'Allenay despre asta. Cred că-i momentul să plec din Bellecombe.

— Ah, domnule Quartermaine, dar trebuie să fi auzit de înclinaţia mea de a mă înconjura de bandiţi frumoşi? Doamna Wentworth îşi petrecu braţul prin al lui şi-i aruncă o privire cochetă. Şi apoi, aţi fost bolnav. Ce fel de vacanţă este asta pentru un domn? Suntem aici să mâncăm, să dansăm şi să vânăm. Veţi rămâne ca oaspetele meu. O ordon.

Edward se uită ferm la Kate.

— Mulţumesc, doamnă. Dar cred că această alegere este a lui Lady d'Allenay.

— Bah! Cu un gest indiferent, doamna Wentworth nici măcar nu-i aruncă o privire fetei sale. De ce ar trebui să o deranjeze pe Katherine? Eu mereu îmi târăsc prietenii la Bellecombe. Este obişnuită – şi ce părere poate să aibă societatea despre asta? A fost casa soţului meu, nu-i aşa? Cum se poate aştepta cineva ca Katherine să mă refuze – sau să nu-mi primească invitaţii? N-ar fi o fiică anormală dacă ar fi aşa de crudă cu draga ei *maman?*

El îşi dădu seama că doamna îi oferea o ieşire.

Sau o intrare?

Oricum i-ar fi spus, mesajul ei era clar, oricât de cochet era livrat. Avea să fie oaspetele *ei* la Bellecombe – să se alăture grupului de oaspeţi care se afla deja la marginea înaltei societăţi. Un grup care va fi un pic mai scandalos pentru că printre ei se număra şi fiul bastard al ducesei de Dunthorpe. Putea să rămână fără să-i facă rău lui Kate. Ăsta era scopul ei?

Dar ştia că ar trebui să plece. Dar cum rămânea cu escrocul de Reggie? Va continua să insiste cu atenţiile lui

asupra lui Kate? Ea nu era o proastă, desigur. Şi cu toate astea, descoperi că detesta să plece de lângă ea.

— Sunteţi foarte amabilă, zise el din nou.

— *Bien sur,* întotdeauna, zise dulce doamna Wentworth, atâta timp cât iese cum vreau eu.

— Câteva zile atunci, zise el reticent, privirea lui surprinzând-o pe a lui Kate. Doar dacă nu cumva fiica dumneavoastră doreşte altcumva?

— Nu doreşte, zise tăios Aurélie.

Apoi se întoarse, luă mopsul din braţele fetei şi plecă, lăsând-o pe Kate singură cu el pe hol.

Uitându-se după ea, Edward se simţi brusc inconfortabil. Avea ciudata senzaţie că tocmai fusese păcălit în vreun fel de o femeie aşa de prostuţă şi vanitoasă încât părea imposibil. Nu-i plăcea asta.

— Iată o forţă a naturii, murmură Kate, privind-o plecând.

— Nu-mi vine să cred că-i mama ta, zise el cu sinceritate.

— Cine ar putea? răspunse Kate. Toată acea frumuseţe şi acel farmec m-au ocolit cu totul.

— La naiba, Kate, mi-aş dori ca tu să nu…

Se opri şi strânse buzele într-o linie fermă.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Să nu ce?

El nu îndrăzni să se uite în ochii ei.

— Nimic, zise el pe o voce încordată. Ştii ce părere am. Nu are sens să mă repet.

Ea clătină din cap, cu ochii ei mari ca nişte bălţi fără fund pe holul slab luminat.

— Ştiu ce părere avea Edward despre multe lucruri, zise ea încet, şi poate am apucat să văd părerea lui despre mine. Dar nu-l cunosc pe Ned Quartermaine.

— Şi nu vrei, zise el mohorât.

— Este posibil să ai dreptate, admise ea, unindu-şi mâinile în faţa ei într-un mod liniştit, uşor cuviincios care lui îi plăcea. Dar nu eu trebuie să decid asta?

El nu răspunse, dar nici nu o părăsi pentru a se

întoarce în camera lui cum ar fi trebuit să facă. Ridică însă mâna, doar ca să încremenească cu ea în aer. Tânjea să-i cuprindă obrazul, să o tragă spre el şi să-i spună că era de două ori mai femeie decât Aurélie Wentworth putea să spere vreodată că va fi. Că n-avea defecte; cuviincioasă, adecvată şi perfectă aşa cum era. Că flirtul şi linguşelile erau efemere şi uşor de găsit, dar că un caracter bun era profund şi etern.

Dar ea îl privea cu o precauţie nouă. Şi apoi, ce ar putea să ştie un bărbat ca el despre caracterul bun? Lăsă să-i cadă mâna pe care abia o ridicase.

Tandreţea din ochii lui Kate se ascunse imediat.

— Edward, Aurélie ţi-a oferit timp, îl sfătui ea. Nu-i nevoie să pleci din Bellecombe decât dacă devii nefericit aici.

— N-are nimic de a face cu aici sau acolo, zise el încordat. Eu sunt doar… fir-ar să fie, Kate, nu ştiu ce sunt. Abia ştiu *cine* sunt. Şi ce ştiu nu-mi place aşa de mult.

— Atunci fii altfel, zise ea simplu.

Şi cu asta Kate se întoarse şi porni în direcţia pe care o luase mama ei.

— O, apropo, zise ea peste umăr, cina se serveşte la ora şapte.

— Kate, te rog… strigă el după ea.

Ea se întoarse imediat.

— Da?

El ezită un lung moment, prins între cuvintele de pe buze şi discernământ.

Măcar o dată discernământul câştigă.

— Erau nişte perle, zise el, într-o pungă de catifea albastră. În valiza mea, adică.

— O, da. Confuzia se ridică de pe fruntea ei. Cu o lacrimă din safir. Nancy le-a pus în seiful nostru pentru păstrare. În biroul moşiei. Anstruther este acolo, ţi le dă el. Doar cere-i.

Văzu curiozitatea de pe faţa ei, dar ea nu întrebă. Nu, se îndoia de el – şi de caracterul lui – acum. Nu-şi va forţa norocul cu întrebări la care poate nu dorea să primească

răspunsuri.

Edward încuviinţă scurt din cap.

— Mulţumesc.

Se priviră o vreme în abisul din hol. Voia să se ducă la ea şi să-i spună… *ceva.* Ceva care să o liniştească cu privire la ce simţea el – indiferent ce simţea. Şi voia să-i povestească despre perle. Dar nu era sigur ce să-i spună şi nu era deloc sigur că ea îl va crede.

Aproape nimeni nu-l credea. Nu când venea vorba de Annie. Şi el, Dumnezeu să-l apere, lăsase lucrurile aşa. Până acum ambiguitatea i se păruse mult mai bună pentru Annie decât adevărul.

— Mulţumesc, zise el din nou.

Pe chipul ei se citi dezamăgirea. Apoi, cu o altă încuviinţare regală şi vagă din cap, Kate se întoarse şi dispăru pe hol.

O oră mai târziu, după ce-i scrise o scrisoare lui Peters, managerul clubului său, Edward traversă curtea interioară şi văzu uşa biroului proprietăţii închisă din cauza frigului.

Aparent absorbit în gândurile sale, bărbatul stătea cu spatele la şemineul masiv. Unul dintre favoriţii lui superbi având spasme în timp ce el scria cu un creion într-un registrul lung, verde.

— Bună ziua, zise din prag Edward.

Anstruther ridică imediat privirea.

— Ah, domnule Edward! Intră, intră.

Cu un zâmbet destul de amabil, lăsă registrul din fetru deoparte. Dar Edward văzu o fărâmă de neîncredere în ochii marelui scoţian.

Zăbovi un moment în prag.

— De fapt este Quartermaine, zise el pe un ton egal. Domnul Fendershot mi-a stimulat în sfârşit memoria.

Peste chipul lui Anstruther trecu un fel de tresărire.

— Da, am auzit de asta, recunoscu el. Înţeleg că eşti un om de afaceri.

— Ăsta-i un eufemism politicos, zise Edward. Pot să iau loc?

— Sigur, stai în scaunul Excelenţei Sale, zise administratorul. Vrei să bei ceva?

Anstruther deschisese deja sertarul biroului. Când Edward încuviinţă din cap, scoase o sticlă şi două pahare, la care se uită în mod judicios într-o rază joasă a luminii de după-amiază.

— Pentru mine este suficient de curat, zise Edward.

Anstruther nu fu zgârcit cu whisky-ul, umplând două treimi din pahar şi împingându-l de pe biroul lui pe al lui Kate.

— Deci doar domnul Quartermaine? zise relaxat Anstruther chiar înainte de a ridica paharul său.

— Spre deosebire de Lord Edward? răspunse el oarecum pufnind. N-am mai răspuns la numele ăsta de mai bine de douăzeci de ani.

— Da, dar ai putea, zise pe un ton egal Anstruther. Unii bărbaţi ar face-o.

— Un titlu de curtoazie nu valorează nici cât o sticlă plină de pişat, Anstruther, zise Edward, şi ştim amândoi asta. Şi apoi, sunt mulţumit aşa cum sunt.

— Ah, şi Excelenţa Sa ce părere are despre acest subiect? întrebă administratorul.

Edward clătină din cap.

— Nu cred că lui Kate – lui Lady d'Allenay – îi pasă de titluri, zise el. Dar nu-i încântată de meseria mea. Ar trebui să plec, Anstruther. Am stat mai mult decât sunt binevenit. O ştii la fel de bine ca mine.

— Da? zise administratorul, luând o gură mare din paharul lui. Atunci pleacă.

— Voi pleca – sau am vrut –, dar doamna Wentworth a zis…

— Ah, zise cunoscător Anstruther. Ea este la mijloc? N-aş face-o.

— Pare aproape că improvizează modul în care ignoră dorinţele lui Kate.

— Nuuu, deloc, zise Anstruther. Aurélie Wentworth este vicleană.

— Deci mă manipulează? întrebă Edward, ridicând

privirea la Anstruther. Mai întâi îmi ordonă să rămân, apoi mă flatează şi dă din gene?

Anstruther râse un pic cam mohorât.

— Domnule, bărbaţi mai buni ca tine au subestimat voinţa acestei doamne, zise el. În ceea ce priveşte scopul ei, numai Aurélie Wentworth îl ştie. Poate nu are niciun scop.

— O ştii de ceva timp, zise Edward.

În ochii lui licări o emoţie ilizibilă, dar când vorbi, tonul lui era la fel de egal ca de obicei.

— O, da, răspunse el. Domnişoara Kate era un bebeluş când am venit eu la Bellecombe, şi eu eram deja cunoscut pe aici dinainte de asta. Fosta Lady d'Allenay îmi era rudă.

— Da, naşa ta, mi-a zis Kate.

— Da, aşa este. O ştiu pe Aurélie Wentworth de mult şi o ştiu bine. Nu te lăsa păcălit, domnule, doamna este departe de a fi o proastă.

Băură o vreme în tăcere şi Edward fu uimit de agerimea lui Anstruther. Era direct şi simplu şi la vorbă, şi la înfăţişare. Era exact ceea ce vedeai în faţa ta şi Edward nu se îndoia că obiceiurile lui de lucru erau la fel de clare.

Pentru un bărbat care, pentru a-şi câştiga existenţa, avea de a face în primul rând cu duplicitatea şi disimularea, Anstruther era o schimbare încurajatoare.

— Deci câţi sunt acum în casă? întrebă pentru conversaţie Anstruther, cuprinzând whisky-ul în mâna lui mare.

— Păi, vechiul tău amic Lord Reginald, o dată, zise Edward zâmbind pe jumătate. Lady Julia Burton, cu francezul de Macey şi un tânăr pe care... ei bine, să zicem că-l cunosc din vedere.

Administratorul moşiei ridică din sprâncenele stufoase.

— Da, am auzit că şi lordul Reginald îţi este destul de bine cunoscut.

Gândindu-se la ce să spună, Edward legănă paharul între două degete, apoi îl puse pe birou cu greu.

— Din necesitate, clubul meu este o instituţie foarte privată, Anstruther, zise el. Nu poţi să fii şi profitabil, şi exclusivist fără un nivel ridicat de discreţie.

— O, da, zise pe un ton egal Anstruther. Domni care doresc să-şi toace banii şi timpul au mereu nevoie de *asta.* Doamne fereşte să se afle ce proşti sunt.

Edward râse.

— Dar eu în schimb trebuie să-i mulţumesc Domnului pentru acei proşti, răspunse el. Fără ei, eu n-aş fi mai mult de un biet căpitan de armată trăind cu o soldă de nimic.

Anstruther ridică o sprânceană.

— Deci nu joci?

— Nu, pentru că am observat acest viciu din copilărie, zise Edward. Dar unii oameni sunt hotărâţi să-şi arunce banii pe şansă. Anstruther, indiferent dacă eu exist, dacă nu le iau eu banii, un alt individ întreprinzător o va face – şi s-ar putea să nu fie onest făcând asta.

— Hmm, zise administratorul fără răutate în vocea sa. Şi tu eşti? Onest, adică?

Edward făcea absent cerculeţe cu whisky-ul din paharul de pe biroul lui Kate.

— Păi, orice altceva ar spune oamenii despre mine, n-am auzit să fi fost numit vreodată un trişor sau un mincinos, zise el. Un nemernic fără inimă, poate – dar greu aş putea pune la îndoială asta, nu-i aşa?

— N-ar fi treaba mea să o spun, domnule, răspunse Anstruther.

— Păi, îţi pot spune asta, zise Edward. Îl cunosc pe lordul Reginald destul de bine încât să fiu în posesia moşiei care cred că-i vecină cu asta. I-am luat Heatherfields.

— Ah, aşa ai făcut?

Anstruther zâmbi larg.

— Era unul dintre motivele pentru care am venit în Somerset. Slavă Domnului că mi-am amintit. Ezită un moment, apoi se lansă. Apropo, Anstruther…

— Da?

Acesta ridică dintr-o sprânceană.

Edward se gândi atent la următoarele lui cuvinte.

— Trebuie să-mi fac griji că Lady d'Allenay va fi… ei bine, *deranjată* de lordul Reginald?

— Hmm, zise Anstruther. Este iar cu vechile lui trucuri, deci?

— Nu i le ştiu pe cele vechi, zise mohorât Edward, dar nu mi-a plăcut ce am văzut astăzi.

Anstruther trecu cu mâna peste maxilar.

— O, mă aştept ca Kate să se poată ocupa de Reggie. Dar nu ştiu ce a fost în capul mamei ei, ca să fiu sincer.

— Păi, zise Edward, poate voi mai sta câteva zile. Până la urmă trebuie să văd Heatherfields.

— Da, cineva ar face bine, mormăi administratorul.

— Referitor la asta, Anstruther, îmi pari un bărbat care ştie câte ceva, zise Edward. Aş aprecia orice sfat mi-ai da cu privire la readucerea moşiei la starea în care ar trebui să fie.

— Da, păi atunci adu banii de la Londra cu o roabă mare, domnule Quartermaine, zise administratorul, pentru că ai să ai nevoie de ei.

— Aşa de rău stau lucrurile? zise Edward. Am bănuit asta când am luat-o. Dar cred că am avut ceva speranţe…

— Păi, abandonează-le, interveni Anstruther. Acoperişul de pe una dintre aripile casei cedează şi clădirile exterioare şi fermele sunt şi mai rău. Pe o fermă nu mai are ţărani, nici măcar şobolani. Cred că lordul Reggie nu ţi-a spus asta.

— Cel mai probabil nu ştie, nu pare să fi acordat prea multă atenţie moşiei. Edward oftă. Bine. Bănuiesc că timpul este de partea mea.

— Deci nu vrei să locuieşti în ea?

Administratorul redeveni atent. Edward ţintui omul cu o privire fermă.

— Moşia este doar o investiţie, Anstruther, zise el sigur. După ce locul va fi locuibil, nu o voi mai deranja pe Lady d'Allenay.

Anstruther îşi ridică umerii masivi.

— Nu-i treaba mea să zic dacă ai deranjat-o sau nu, răspunse el. Domnişoara Kate poate să se exprime foarte

bine singură pe această teamă. Dar, dacă urmăreşti o investiţie, Bellecombe ar putea fi interesat ca şi extindere şi te-am scuti de costurile de reparaţie – presupunând că ne-am înţelege.

Edward ezită.

— M-am exprimat greşit, zise el. *Investiţie* nu este cuvântul potrivit. Am un scop pentru casă, dar nu-i pentru mine.

Anstruther deveni iar neliniştit şi Edward căută o cale de a-şi clarifica cuvintele când la uşă se auzi un ciocănit puternic şi Nancy Wentworth intră într-un vârtej de catifea albastră şi bucle roşcate-aurii.

— O, mă scuzaţi! zise ea când se întoarse şi-l văzu pe Edward.

— Eu tocmai plecam, o asigură el.

— O, nu din cauza mea! Domnişoara Wentworth se cocoţă pe un colţ al biroului lui Anstruther, dar se uita evaluator la Edward. Deci, am auzit că schimbi alianţele?

— Alianţele?

Edward o privi curios.

Pe chipul domnişoarei Wentworth apăru un zâmbi larg.

— Vei fi invitatul mamei, în loc de al lui Kate şi – o, asta-mi aminteşte! – Anstruther, ni s-a cerut o reprezentaţie după cină. Şi bucătăreasa face faimoasa ei supă de praz. Poate aşa va fi mai tolerabil?

Cu o mare grimasă, Anstruther se uită nefericit la fată.

— Cina cu grupul ăla? se plânse el. N-am de ales?

— Desigur! Domnişoara Wentworth se apucase să îndepărteze ceea ce păreau a fi scame de pe umărul hainei lui de stofă. Poţi să mergi la Aurélie şi să te scuzi. Dar cred că ştim amândoi ce rezultat va avea.

Anstruther goni fata.

— Las-o aşa, Nan, zise el, ridicându-se din scaun cu un oftat. Quartermaine, mă scuzi. Aş face bine să mă duc să mă îmbrac.

Administratorul ieşi din încăpere, luându-şi haina din

cui.

— Bine, zise domnişoara Wentworth când el dispăru. Să încerc din nou. Întinse mâna, cu zâmbetul ei obişnuit de luminos. Ce mai faci, domnule Quartermaine? Pot să-ţi mai spun Edward?

În ochii fetei era ceva cunoscător şi el regretă că se răstise la ea mai devreme. Îi luă mâna slabă în a lui.

— Nu poţi, zise el, strângându-i mâna afectuos. Nu când suntem în companie, domnişoară. Mă înţelegi?

Zâmbetul ei deveni provocator.

— O, da, zise ea dând drumul mâinii lui, pentru că ai un salon nelegiuit de jocuri.

— Cred că aceşti termeni sunt un pic redundanţi, răspunse el. Şi, apropo, cine ţi-a spus asta?

Ochii ei scânteiară.

— Reggie mi-a spus, zise ea conspirativ. Şi chiar direct. N-a avut niciun scrupul în a-mi spune cât de păcătos eşti.

— Şi dacă ai avea minte în cap, domnişoară Wentworth, l-ai asculta, zise Edward, la fel şi sora ta.

Fata ridică obraznic dintr-un umăr şi se dădu jos de pe biroul lui Anstruther.

— Din păcate suntem fetele lui Aurélie Wentworth, zise ea când tocurile îi atinseră piatra, şi probabil că n-avem un gram de creier.

Atunci Edward râse. Bănuia că cele trei aveau suficientă minte să dea jos guvernul britanic şi era de-a dreptul ridicol ca el să stea să discute despre ticăloşie cu o inocentă de la ţară. Se întrebă de ce Anstruther îi lăsase singuri.

Dar nimeni la Bellecombe nu părea aşa de scandalizat cum ar fi trebuit să fie, căliţi poate de scandalurile care existaseră înaintea lui.

— Păi, eu plec. Domnişoara Wentworth era deja pe jumătate afară pe uşă. *Edward,* ne vedem la cină.

Ultima frază fu aruncată imparţial peste umăr şi-i stătea pe limbă să strige după ea şi să o mustre. Dar Nancy Wentworth ţâşnise după Anstruther, strigându-i să-şi

amintească să-şi dea cu sacâz arcuşul.

Edward ieşi în umbrele reci ale curţii şi-i privi stând sub poarta interioară, discutând precum cei mai buni prieteni. Se gândi din nou că-i plăcea locul ăsta foarte mult; îi plăcea camaraderia şi cooperarea de aici. Se ataşa de Anstruther cel slobod la gură, aşa cum se ataşa de toţi ceilalţi de la Bellecombe şi-i părea un pic rău că doamna Wentworth şi prietenii ei veniseră să strice asta.

Dar apoi, el fusese aici înaintea lor.

Da, era timpul să plece. Ştia asta. Nu tocmai rostise aceste cuvinte către administratorul lui Kate?

Şi cu toate astea, nici cu jumătate de oră mai târziu, îi scrisese lui Peters pentru a-i da noi indicaţii. Şi mai grăitor, inclusese şi o scrisoare către Maggie Sloan. Probabil că se va simţi uşurată că terminau, povestea lor fusese o poveste romantică sporadică şi actriţele frumoase se aşteptau să fie întreţinute.

Edward nu făcea însă asta. Şi Maggie – ei bine, Maggie nu vărsa lacrimi. Decât dacă era plătită.

Aşa că nu, nu pleca de la Bellecombe, nu-i aşa? Nu încă. Va rămâne ca oaspete al lui Aurélie Wentworth, încă una sau două zile – doar ca să-l supravegheze pe lordul Reginald Hoke şi să se asigure că omul nu intenţiona să o insulte pe Kate.

Sau aşa îşi spuse.

Acum se făcuse frig între zidurile castelului şi se lăsa repede seara. Cu mintea într-un conflict profund, Edward se întoarse şi se intră în casa mare.

Abia atunci, la jumătatea treptelor, îşi aminti de perlele lui Annie.

Capitolul 10

Dilema lui Kate

Kate trecu prin următoarele câteva zile în mod

automat, socializând cu oaspeţii ei la micul dejun şi la cină, apoi petrecându-şi restul zilei prin jur, ocupându-se de îndatoririle faţă de moşie. Restul le lăsă în seama mamei – care oricum ar fi făcut cum ar fi vrut ea.

Spre eterna ei uşurare, vremea bună continuă şi ea reuşi să scape de atenţia greţoasă a lui Reggie când domnii plecară pe timpul zilei prin văi şi păduri în urmărirea păsărilor sălbatice.

Cu piciorul care-şi revenise mult şi cu clavicula fisurată de partea opusă umărului pentru armă, Edward o surprinse când se alătură grupului de vânătoare – alături de Lady Julia, care, deşi nu era atât de îndrăzneaţă cât să şi tragă, îşi luase însă cizmele şi plecase să admire vânătorii. Fuseseră invitaţi câţiva domni de prin vecinătate, veni şi Richard Burnham – nu din vreo iubire pentru sport, bănuia Kate, ci pentru că Nancy o însoţea zilnic pe Aurélie la miezul zilei cu generosul prânz pregătit şi împachetat de bucătăreasă.

În conformitate cu dorinţele lui Aurélie, coşurile cu mâncare – alături de al doilea cel mai bun porţelan de la Bellecombe, vin alb pentru oaspeţi şi bere pentru gonaci – erau apoi duse în zona de vânătoare pentru a fi întinse ca un festin mobil pe mese special făcute mobile de către tâmplarul de pe moşie.

Mesele erau acoperite cu cea mai bună pânză irlandeză. Vinul era franţuzesc. Filou stătea în poala lui Aurélie, îmbrăcat cu mica lui haină roşie şi mâncând bucăţele din farfuria ei, în timp ce câinii de la Bellecombe lătrau protestând pentru că făcuseră toată munca fără a primi vreo răsplată.

Lui Kate i se făcu milă de câini. Totul era destul de ridicol şi devenea şi mai ridicol prin faptul că Nancy şi Aurélie nu se plimbau în căruţe normale cu servitorii, ci cu trăsura cu arcuri a lui Anstruther, din moment ce el, oricât de irascibil se prefăcea că este, îi făcea toate toanele lui Aurélie, chiar şi când se plângea de extravaganţa ei.

În apărarea lui Aurélie, Kate fu obligată să admită că mama ei nu se înşelase cu anticiparea comportamentului

lui Lady Julia. Până la după-amiaza celei de a doua zile, Julia se întorsese la castel cu braţul petrecut amical prin braţul lui Edward, cu gura căscată la abilitatea mortală a domnului şi declarând cu respiraţia tăiată că el îi *permisese să-i ţină arma!*

În mod egoist, Kate voia să îndrepte o armă spre tâmpla lui Lady Julia.

Dar îşi ţinu gura închisă şi mâncă destui sitari fierţi să-i ajungă până la Buna Vestire.

Neglijat astfel de Lady Julia, Sir Francis îşi îndreptă tot farmecul spre Nancy. Asta-l făcu să se încrunte urât pe pastorul Burnham, iar pe Anstruther să pară că nu aprobă. *Le comte* răci, lucru atribuit cizmelor ude. Şi în ciuda încercărilor şi subtile şi evidente, Lady Julia nu reuşea să-l încolţească singur pe Edward – şi arma lui.

Până la urmă, nimeni în afară de Aurélie nu era fericită – şi ea era zăpăcită şi fericită ca de obicei.

În ceea ce o priveşte pe Kate, Edward păstră distanţa chiar şi la masă. Pentru că lăsase în seama lui Aurélie sarcina de a aranja oamenii la masă şi meniurile, Kate era iraţional enervată de obiceiul mamei de a-i pune pe Kate şi pe Edward la capete diferite la fiecare masă şi de a-l aşeza pe Reggie undeva în apropierea cotului lui Kate.

Puteai să concluzionezi că Aurélie nu pricepea cum definea Kate o zi rece în iad.

Până şi servitorii începuseră să observe. Vestea despre logodna ruptă dintre Kate şi Reggie fusese bârfa satului şi la Bellecombe şi la Heatherfields timp de două săptămâni. Acum bârfitorii începuseră să cântărească posibilitatea unei împăcări. Kate o vedea în ochii lor şi asta o îngrozea.

Lucrul fu confirmat când ea şi doamna Peppin se întorceau într-o după-amiază din sat pentru că menajera avusese nevoie de o livră de ceară de albine şi de nişte ulei din seminţe de în pentru a hidroizola cizmele contelui.

— Şi niciodată n-a existat un valet mai neglijent ca omul lui de Macey, domnişoară, se plângea doamna Peppin în timp ce Kate ocolea cu trăsura piatra fatală a lui Edward

şi o lua în sus pe deal. Ştie să lustruiască o cizmă, asta recunosc, dar este un individ care n-a cunoscut niciodată o băltoacă!

— Peppie, cred că în după-amiaza asta, când vine Fitch să-i scoată firele domnului Quartermaine, ar trebui să-i cerem să îl consulte pe conte. Kate se uita peste capul calului ei. Nu-mi place tusea lui.

— În după-amiaza asta, eh? Doamna Peppin pufni. Bine. Eu zic că domnul Edward o să strângă imediat. Şi nimeni nu va fi mai mulţumit decât lordului Reginald să-i vadă spinarea.

Kate zâmbi de parcă nu se gândise deloc la plecarea lui Edward.

— Sugerezi că Reggie are planuri cu Lady Julia, Peppie?

— Domnişoară Kate! Doamna Peppin îi aruncă o privire dispreţuitoare. Domnul Edward nu-i acordă atenţie ăleia. Ea-l adulmecă la fel ca mopsul ăla ce aleargă după mama ta. În ceea ce-l priveşte pe lordul Reginald, cred că ştim după cine umblă.

Kate îi aruncă o privire întunecată menajerei.

— Peppie, doamna Shearn a bârfit cu tine acum? Când îl plăteai pe domnul Hastings pentru ceară?

Chipul doamnei Peppin se îmbujoră furios.

— Ea vorbea, recunoscu menajera, şi eu o ascultam.

— Ah, îţi mulţumesc pentru această distincţie fină! zise Kate. Şi despre ce *anume* vorbea femeia?

Menajera ezită.

— În sat se vorbeşte că lordul Reginald s-a întors, recunoscu ea, şi se speculează mult dacă v-aţi împăcat.

Kate aproape că se întoarse în locul ei.

— Sper că i-ai scos repede asta din cap.

Doamna Peppin dădu din cap.

— N-ai cum să descurajezi bârfele, zise ea pe un ton egal, când există oameni dispuşi să creadă.

— De ce i-ar păsa cuiva? întrebă neîncrezătoare Kate.

— E vorba de Heatherfields, domnişoară, zise menajera, care s-a dus de râpă şi e ruinat. Un sat suferă

când un mare conac stă gol. Sunt mai puţini care au de lucru, se cumpără mai puţine lumânări, mai puţină făină şi mai puţin săpun. Toate adunate fac rău, domnişoară Kate.

— Şi Reggie este fermecător, zise în şoaptă Kate. La asta s-a ajuns.

— Nu cred că-i vorba despre asta, zise cugetând doamna Peppin. O, este cel mai mare seducător ce a trăit vreodată, dar toată lumea ştie că el a lăsat lucrurile să ajungă aşa. Nu, cred că-i vorba de tine, domnişoară. Cred că satul ar vrea din nou o familie adevărată la Bellecombe.

O familie adevărată.

Kate bănuia că ea şi Nancy nu erau aşa ceva, nu în ochii satului. Nu, ei voiau un lord al conacului cu cizmele ridicate lângă foc şi vreo şase copii care să-i poarte numele. De parcă ea nu voia acelaşi lucru.

— Îmi pare rău că am fost aşa o dezamăgire pentru tot ţinutul, zise cu amărăciune Kate. Mă întreb ce ar vrea să fac? Să răpesc un soţ?

La asta doamna Peppin puse mâna pe mâneca ei.

— O, domnişoară, nu o lua aşa, zise ea. Nu există suflet care să nu îţi vrea binele. Sigur ştii asta?

— Da, bănuiesc. Kate ajunse în vârful următorului deal şi struni un pic trăsura înapoi. Dar Reggie? Pe bune?

Doamna Peppin tăcu un moment îndelungat.

— Am auzit că domnul Edward are o ocupaţie urâtă, zise ea un pic cam prea nepăsător.

— Într-adevăr. Kate simţi cum i se subţiază buzele. Deţine un salon de jocuri.

— Şi asta-i foarte păcătos, am înţeles? zise speculativ menajera.

— Păi, nu e ca şi cum ar fi Circe strigând de pe stânci pentru a ademeni bărbaţii la pierzanie, zise Kate. Se duc de bunăvoie. Dar da, este păcătos. Sunt sigură că nu ar trebui să-l cunoaştem. Dar mamei nu-i pasă câtuşi de puţin de asta – şi nu sunt sigură că mie îmi pasă. Ştiu că ar trebui, dar…

Lăsă cuvintele să se stingă. Chiar nu avea cum să-i explice nici măcar dragii de Peppie cum se simţea. Rănită.

Dezamăgită. Învinsă. *Păcălită.*

Cu toate astea, nu fusese păcălită decât de ea însăşi. Edward o avertizase deseori. Nu ştiuse *cine* era, dar păruse să simtă *ce* era.

Din câte ştim, Lady d'Allenay, zisese el, *sunt un om foarte rău.*

Fusese primul dintre multiplele lui avertismente. Despre caracterul lui. Despre trecutul lui necunoscut. Şi cu toate astea, ea nu ascultase. Într-adevăr, nici măcar nu-i părea rău că nu ascultase!

Doamne, ce se întâmpla cu ea?

Doar cu câteva zile în urmă, Kate îi spusese pe hol că nu-l cunoştea pe Ned Quartermaine. Dar asta era o minciună, nu-i aşa?

Îl ştiuse de la bun început. Îl cunoscuse intim. Se dusese în patul lui ştiind că avea un caracter îndoielnic, pentru că i-o spusese el. Şi dacă ar mai avea ocazia, se pare că ar face-o din nou.

Doamna Peppin oftă adânc.

— Deci nu te lasă inima să-l ierţi pe lordul Reginald? zise ea. Ştiu că nu-l iubeşti, domnişoară, şi că a greşit, dar…

— Dar ar trebui să-mi mulţumesc? o întrerupse Kate. O, Peppie! Nu şi tu?

— Nu să te mulţumeşti, drăguţă. Doamna Peppin puse o mână între omoplaţii lui Kate şi făcu cercuri cum făcea deseori în copilăria lui Kate. Dar Heatherfields a fost în mâinile familiei lordului Reginald de aproape la fel de mult timp de când Bellecombe este în a ta. Şi apoi, ştiu că vrei copii. Şi cum altfel să-i obţii dacă nu te duci la Londra şi nu-l accepţi pe domnul Edward?

— Să-l accept pe Edward? Kate simţi ameninţarea caldă a lacrimilor grele. El… Doamne, Peppie! Nu m-a cerut. Şi… Dumnezeule, un proprietar de salon de jocuri? După toate prin câte a trecut Bellecombe? Nu-i însăşi antiteza a ceea ce ne trebuie?

Doamna Peppin doar mormăi.

— Eu zic că-i momentul ca nişte bani să vină spre

Bellecombe, în loc să se scurgă, zise ea superficial. Bărbaţii Wentworth, mă scuzi că o spun, sunt buni doar de la brâu în jos. Şi apoi, nu-i treaba nimănui, decât a dumitale.

Dar nu era doar treaba lui Kate, nu-i aşa?

Chiar dacă Edward era interesat de ea, cum rămânea cu perspectivele lui Nancy? Nancy, care-şi dorea cu disperare să fie soţia unui pastor. Un scandal n-ar ruina această perspectivă? Şi cum rămânea cu mătuşa Louisa cu trei fete mici care nu debutaseră încă? Şi indignarea sigură a unchiului Upshaw?

Poznele lui Aurélie reprezentau suficiente probleme pentru lordul şi Lady Upshaw, dar dacă Kate – capul familiei Wentworth şi cea pe care se bizuiau pentru a se comporta raţional – o, dacă *ea* s-ar căsători aşa de scandalos…

Ei bine, nici nu se punea problema.

Cum tocmai spusese, Edward nu o ceruse, nici nu avea să o facă. Însăşi ideea era o nebunie. Şi apoi, în viaţa unui asemenea bărbat nu exista loc de căsătorie, darămite de copii. Dar tot era un adevărat bărbat – chiar foarte adevărat, dacă era să judece ea. Şi, chiar dacă şi o debutantă prostuţă putea să-şi dea seama că Edward nu era genul cu care să te măriţi, n-ar putea el – cu un pic de convingere – să revină în patul ei?

Trebuiau restul zilelor ei să fie nu doar sterpe, dar şi mai rele?

Kate se gândi din nou la rochia sclipitoare adusă de mama ei de la Paris; la decolteul adânc şi la modul în care corsetul prea strâns îi ridica sânii. Doamne, dacă asta nu era convingere, nu ştia ce era.

Apoi, dându-şi seama de panta periculoasă pe care o luau gândurile ei, Kate închise ochii. Doamne, jocurile de noroc şi ticăloşia sărăciseră copilăria ei şi întreaga moşie. Acum chiar avea de gând să se urce în pat cu aşa ceva?

Dar data trecută nu se urcase, nu-i aşa? Edward o condusese pe moliciunea aşternuturilor din pat, venind deasupra ei ca un prădător mlădios, auriu…

— Oricum, zise doamna Peppin, de parcă-i citea gândurile, ăla-i un bărbat frumos cum n-am mai văzut – şi l-

am văzut gol adică. Nu are un şarm real, desigur. Dar şarmul nu ţine de cald unei femei noaptea.

— Peppie, zise încordată Kate, nu mă ajuţi.

— Păi, Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, zise doamna Peppin, şi eu dacă aş fi tânără ca dumneata, domnişoară, m-aş ajuta cu acest bărbat.

— Peppie. Kate duse o mână peste ochi. Asta-i scandalos.

— Da, poate, zise menajera, dar, domnişoară, nu-mi spune că nu te gândeai la asta.

Kate nu-i spuse. În schimb, iuţi pasul spre casă.

Deci toată lumea se aştepta ca ea să facă lucruri logic, nu-i aşa? Să se mărite cu Reggie şi să se bucure că escrocul o voia? Ei bine, n-aveau decât să se ducă dracului cu toţii. Începea să obosească să fie de încredere, predictibilă şi raţională.

Se va duce acasă şi va încerca rochia – *fără* şalul alb.

O să se facă de râs.

Din nou.

*

Ilustrul grup de la Bellecombe ajunsese la vioiul număr de doisprezece la cină în acea seară. Pentru că marea casă avea obiceiul de a întreţine nobilimea locală cu asemenea ocazii, fuseseră invitaţi câţiva vecini. Şi, desigur, Aurélie ceruse iarăşi prezenţa obligatorie a lui Anstruther.

Se aşezară bine dispuşi la cină. Edward se trezi între Lady Julia şi soţia moşierului Cockram, pe care o cunoscuse în trecere în ziua în care o stânjenise pe Kate în salonul ei. Ca de obicei, mopsul era sub masă la picioarele doamnei Wentworth, ridicându-se din când în când să adulmece podeaua. Edward începea să priceapă cum îşi menţinea doamna corpul zvelt.

Pe timpul mesei, ascultă atent pălăvrăgeala Juliei, dar se plictisi şi nu reuşi să se abţină din a-şi întoarce privirea în direcţia lui Kate. Îşi dădu seama că începuse să se obişnuiască cu modul ei simplu de a se îmbrăca – şi, dacă l-

ar fi întrebat, i-ar fi spus că o prefera aşa.

Dar asta era înainte de a vedea rochia verde cu auriu care-i descoperea umerii fermecători, îi învăluia talia suplă ca o a doua piele şi… ei bine, n-aveai cum să ai linişte când observai ce efect avea cu restul atributelor ei frumoase.

Nu era singurul care o admira. Chiar înainte ca grupul să se aşeze la cină, lordul Reginald alternase între a trece cu privirea leneş – aproape posesiv – de sus până jos pe corpul lui Kate şi a arunca priviri întunecate în partea cealaltă a camerei, spre Edward.

Îmbufnarea lui Reggie era ultima dintre preocupările lui Edward; din punctul lui de vedere, individul nu era mai mult decât o bătaie de cap. Dar apoi grupul se reuni în salon şi Lady Julia se sprijini de el într-un nor de parfum prea dulce.

— Domnule Quartermaine, crezi că vor forma o pereche? murmură ea, gesticulând discret spre perechea care stătea singură într-un colţ privat. De Macey crede că nu, dar Sir Francis a pariat douăzeci de lire cu el.

Edward simţi cum coloana îi devine rigidă.

— Poftim?

Zâmbetul lui Lady Julia se întinse.

— Lady d’Allenay şi lordul Reginald, clarifică ea. Am fost avertizată, ştiţi, de mama ei, şi înainte să plecăm din Londra. Bănuiesc că familia speră la o împăcare. Am înţeles că biata fată n-a avut nici un alt peţitor în ultimii ani.

— Dacă-i adevărat, zise el încordat, atunci fără îndoială că este alegerea ei.

— Aşa credeţi? întrebă Lady Julia, luând un pahar de madeira când Jasper trecea cu o tavă. Se spune că ea doreşte să se mărite. Este nevoie de un moştenitor pentru titlul de baron. Cred că mama ei spera ca poziţia ei faţă de Reggie să se fi îndulcit.

Chiar atunci, printre multiplele linguşeli ale lui Nancy Wentworth, o vecină se aşeză la pian şi interpretă o piesă exuberantă. Doamna Wentworth ordonă într-o clipită să fie strânse covoarele şi în curând unul dintre domni o conducea pe domnişoara Wentworth într-un dans de ţară

vioi. Doamna Wentworth încercă să-l tragă pe ringul de dans cu ei pe Anstruther, dar marele om clătină din cap. Doamna îşi îndreptă atenţia către de Macey, care-i făcu vesel pe plac.

— Ce pitoresc! O distracţie rurală. Julia îndreptă cotul spre Edward. Să le arătăm cum se face la oraş, domnule Quartermaine?

— Nu cred, zise el laconic. Încercaţi cu Sir Francis.

Sir Francis cu ochii lui negri se apropia. Lady Julia îi mai aruncă o ultimă privire, încruntându-se vag, apoi îl abandonă pentru oferta mai bună, punându-i în mână paharul ei.

Edward oftă în gând, apoi se întrebă de ce făcuse asta.

Lady Julia era fix genul lui de femeie, o văduvă frumoasă cu suficiente cunoştinţe cât să-l distreze în pat şi suficient pragmatism să ştie că el nu s-ar căsători niciodată cu ea.

Ar fi trebuit să fie ideal. Şi pentru o clipă, Edward chiar încercă să se convingă să se ducă după ea. Forţându-şi privirea să o urmărească în timp ce ea făcu o reverenţă şi se balansa, cu ochii scăpărând drăguţ, Edward bău vinul Juliei şi se gândi la ce renunţa că nu băga în seamă aluziile ei. Dar apoi atenţia îi fu atrasă de un fulger verde smarald şi gândul se pierdu.

Cu buzele un pic cam strânse, Kate îi permitea lordului Reginald să o conducă printre dansatori. El simţi cum se înfurie, apoi se controlă. Era gelos şi nu avea niciun drept să fie. Reggie era duplicitar şi leneş, dar nu era rău, se gândi el.

Existau domni mai răi. *Mult* mai răi.

Adevărul era că Edward îşi dispreţuia mare parte din clientelă. Jucătorii decenţi – bărbaţi precum de Macey, cu care puteai să stai jos, să savurezi o băutură şi o conversaţie inteligentă – erau rari. Mai rău, nu erau profitabili. Până acum se uitase la Reggie cu dispreţul obişnuit. Dar începea să-l urască realmente.

Nu încercă să se păcălească de ce. Dar în acelaşi timp

ştia că nu avea ce să facă; că nu o putea ajuta semnificativ pe Kate decât dacă păstra distanţa.

Kate dansă cum făcea totul, cu graţie, competenţă şi puţine înflorituri. Rochia pe care o purta, cu culorile ei îndrăzneţe şi corsetul decoltat, nu era făcută pentru o debutantă. Era o rochie îndrăzneaţă pentru o femeie curajoasă; una care ştia ce voia.

Ştia Kate ce voia?

Îl voia pe lordul Reginald Hoke? Îl iubise cândva?

Julia sugerase că ea dorea să se mărite. Era adevărat? Kate îi dăduse altceva de înţeles; că mariajul era un risc pe care prefera să nu şi-l asume. Nici măcar atunci nu era sigur că o crezuse. Acum era mai convins ca niciodată că nu o credea.

Edward o urmări până când muzica se opri, amintindu-şi cum se mişcase sub el în pat, cu aceeaşi graţie minunată şi hotărâre. Şi pentru o clipă avu aceeaşi senzaţie dureroasă de pierdere; sentimentul că alunecase în ceva adânc din care putea să nu mai iasă vreodată.

De când îşi recuperase memoria se chinuise să redevină el însuşi. Rece. Distant. Civilizat la exterior, dar nemilos la interior. Cu toate astea, uneori simţea că natura lui încerca să se mişte precum pietrişul liber sub picioarele lui.

Ştia că senzaţia nu va dura; că era ce era şi că până şi afecţiunea lui pentru Maria nu-l schimbase. Nici sentimentele pentru Kate nu o vor face – indiferent care erau acestea. Prefera să nu le analizeze prea atent.

Reggie îi prinsese mâinile lui Kate şi o învârtea prin încăpere. Bine. Un soţ. Avea nevoie de un soţ, se gândi el. Merita unul. Un om bun şi amabil.

Dar nu-l merita pe el. Nu, nu s-ar potrivi.

Şi cu siguranţă merita unul mai bun ca lordul Reginald Hoke.

Când muzica se termină, Kate se îndepărtă cu faţa îmbujorată de Reggie. El se întinse şi-i puse o şuviţă liberă de păr după ureche. Aurélie Wentworth puse un braţ afectuos în jurul fetei ei mai mici şi-i şopti ceva. Nancy râse,

se retrase şi-l luă pe Reggie de braţ pentru a-l trage mai aproape.

Cei trei păreau foarte veseli, de parcă împărţeau un secret fericit din care el nu va face niciodată parte. Aici la Bellecombe, până şi doamna Wentworth evoca ceva din acea mulţumire domestică de care el se bucurase pe durata recuperării lui. Înainte să ştie cine şi ce era.

Acum era un alt străin ce privea în interior, un om dur care trăise o viaţă brutală. Nu aparţinea acestui paradis liniştit şi frumos. Graţia era irosită pe unul care el, oricât tânjea el după graţie. Sau oricât tânjea el după Kate, simbolul graţiei.

Se opri din gândurile lui patetice pentru a privi în spate. Kate dispăruse – bănuia el că pe una dintre ferestrele ce dădeau spre grădina formală de trandafiri pentru că draperiile ce o acopereau încă se mişcau. Brusc, simţi o căldură intensă lângă el şi se întoarse şi o văzu pe doamna Wentworth lângă cotul lui, cu zâmbetul ei irezistibil în colţul gurii.

— *Ça alors,* domnule Quartermaine, nu dansaţi?

— Rareori, zise el. Mă invitaţi?

Ea râse, un sunet uşor de tril.

— *Vraiment,* domnule, cuvântul a invita pare mult prea inofensiv pentru a fi aplicat unui bărbat cu o privire aşa de sumbră. *Inviţi* un leu la cină?

— Dumneavoastră m-aţi invitat, sublinie el.

Ea chicoti de parcă el era cea mai inteligentă fiinţă de pe pământ.

— Este adevărat, recunoscu ea. Ah, văd că Fitch s-a ocupat de firele dumneavoastră! Acum aveţi doar o cicatrice care să confere farmec chipului dumneavoastră frumos.

— Un bărbat ca mine, zise el direct, probabil că ar trebui să-şi ia farmecul de unde poate.

Doamna Wentworth dădu din umeri, apoi înclină cochet capul.

— *C'est bien,* murmură ea, studiindu-i fruntea. Cred că eraţi *prea* chipeş înainte.

Edward luă o gură lungă, lentă din vinul pe care-l ţinea şi se gândi atent la următoarele lui cuvinte.

— Doamnă Wentworth, zise el încet, flirtaţi cumva cu mine?

Ea râse, dar fu un râs neliniştit.

— Şi dacă aş face-o?

— Atunci v-aş mulţumi pentru complimentul făcut, zise el, lăsând jos paharul Juliei cu un sunet tăios, şi v-aş spune că poate ar fi mai bine să mă întorc la Londra.

Ochii ei frumoşi se măriră alarmaţi.

— *Non,* zise ea, prinzându-l de braţ. Nu trebuie să plecaţi! Nu încă!

— Nu *trebuie*? Se uită în jos la degetele subţiri, palide, strânse pe mâneca hainei lui ca nişte gheare frumoase. Astea sunt nişte cuvinte puternice, *madame.*

Ea-i dădu drumul la braţ.

— Poate, dar eu cred că mă tachinaţi, zise ea cu genele coborâte. Veţi rămâne, *da?* Văd o disponibilitate reticentă în ochii dumneavoastră. Sunt recunoscătoare. Am nevoie de dumneavoastră, domnule.

— Nu-mi pot imagina de ce, zise el. Aveţi o clică de admiratori, *madame*.

— Nu de o clică am eu nevoie, zise ea, aruncând o privire piezişă spre Reggie. Domnule, mă tem că am adus un şarpe în casa fetei mele. Poate mă puteţi ajuta – *zut*, care-i fraza? Să păzesc poarta?

Edward ridică dintr-o sprânceană cu o expresie care de obicei agita clienţii şi personalul. Doamna Wentworth era făcută dintr-un material mai puternic şi doar dădu din gene.

— Explicaţi-vă, zise el.

Doamna înghiţi cu putere, gâtul ei de lebădă mişcându-se.

— Este vorba de lordul Reginald, şopti ea. M-a convins să-l aduc aici cu lacrimi şi promisiuni de adorare. Dar acum am aflat – *ma foi!* – că a pierdut totul sau aproape totul. Mai rău, a pierdut Heatherfields. Către dumneavoastră.

Edward o privi un moment într-o tăcere de piatră.

— L-am luat corect, *madame,* răspunse el într-un final, şi în termeni cavalereşti. Să nu fiţi aşa de îndrăzneaţă – sau nebună – să-mi cereţi compasiune. Nu o veţi obţine.

— *Mais non,* nu cer, răspunse ea grăbită. Eu doar vă cer…

În acel moment, Reggie veni lângă ei. Edward văzu peste umărul lui cum Nancy Wentworth se uita cu consternare la mama ei.

— Ai grijă cu ea, Quartermaine, zise mieros Reggie, petrecându-şi braţul prin al doamnei Wentworth. Până şi tu s-ar putea să-ţi fi găsit naşul cu *Madame* Cuceritoarea.

Doamna-l pocni aproape dureros.

— Reginald!

El zâmbi şi îl scrută cu privirea pe Edward.

— O, poate că alintă puişori ca Sir Francis, zise el chicotind, dar la micul dejun mănâncă bărbaţi răi.

— Cred că mă descurc, zise Edward.

Apoi înclină încordat din cap către doamna Wentworth şi plecă. Se învârti prin cameră, observând în timp ce făcea asta că doamna îşi aplecase capul spre al lui Reggie de parcă-şi făceau vreo confidenţă.

La ce se referise doamna Wentworth? Era un truc în numele lui Reggie? Sau era realmente îngrijorată? Femeia părea ultima persoană de pe pământ care să fie altruistă. Dar apoi, ce ştia el despre ea?

Prea puţin îi păsa în acel moment. Se strecură pe după una dintre draperiile grele din catifea şi deschise o uşă. Grădină avea formă de cerc, în centrul ei se afla o urnă masivă din marmură din care ţâşnea apă de ploaie în straturile de trandafiri. Aceasta era înconjurată de un fel de banchetă circulară care, vara, ar fi oferit o priveliște minunată.

Acum însă nu oferea decât posibilitatea de a degera. O găsi pe Kate tremurând printre trandafirii muribunzi.

— O să îngheţi de frig aici, zise el, dându-şi haina jos, şi o să distrugi complet visurile lui Reggie.

Kate râse isteric.

— Din cauza lui Reggie sunt aici afară, naiba să-l ia!

— Măi, ce limbaj, zise blazat Edward. Puse delicat haina în jurul umerilor ei. Gata. Mai cald?

— Mulţumesc, zise ea pufnind.

— Acum, insistă el cu blândeţe, ce a făcut Reggie?

Ea ridică mâinile.

— O, mă roagă să dansăm, să ne plimbăm la lumina lunii, să jucăm piquet şi să vorbim despre ce a fost, zise ea. Pe scurt, vrea ca mie să-mi *pese încă.* Şi mie nu-mi pasă – ceea ce lui i se pare foarte nepoliticos. Şi asta-l face ţâfnos. Mă întreb câţi bani datorează. Cred că o sumă destul de disperată.

Edward era sigur că ea avea dreptate, dar nu spuse asta. Departe de el să spună tristul adevăr despre datoriile lui Reggie.

Oftând, Kate se aplecă pe bancă, peste genunchi. Rămas fără alternativă – şi fără dorinţă reală de a face altfel –, Edward i se alătură. Sigur că va regreta mai târziu, puse un braţ în jurul umerilor ei şi o trase lângă el.

Kate se băgă în el şi tremuratul se mai atenuă. El se temea că înfrigurarea ei se năştea atât din oboseală, cât şi din cauza frigului.

— Oamenii ăştia, zise el sumbru, te extenuează.

— O, Edward. Nu-i asta. Nu-s aşa de slabă de înger.

— Atunci lordul Reginald Hoke, zise el, te extenuează. Aş vrea să-l altoiesc cu biciuşca mea pe câinele ăsta imprudent.

— O, nu-l băga în seamă pe Reggie, zise ea. Sunt doar obosită. Am avut o zi dificilă chiar dinainte ca el şi înceapă cu smiorcăiala lui.

Instinctiv o strânse mai aproape.

— Ce s-a întâmplat?

Ea râse iarăşi în mod curios.

— Am dus-o pe Peppie în sat pentru comisioane, zise ea, şi am găsit că toată lumea speculează dacă eu mă mărit în sfârşit cu Reggie.

— Mă tem că sătenii nu te cunosc la fel de bine cum cred ei, murmură Edward, dacă-şi imaginează că eşti un preş care să fie călcat.

— Într-adevăr. Oftă exasperată. Oricum, după aceea am venit acasă, am descoperit că am pierdut doi miei din cauza pneumoniei şi o scrisoare pe biroul meu de la unchiul Upshaw. Uitasem, Edward. Uitasem că-l invitasem. Vine, dar fără mătuşa Louisa.

— La naiba, mormăi el. Kate, ar trebui să plec.

Peste grădina de trandafiri atârna o tăcere grea.

— O, zise ea moale. O, Edward. Mi-aş dori să nu pleci.

— Ştiu câte ceva despre lordul Upshaw, o avertiză Edward. Este un conservator înverşunat şi dificil.

— …şi un infailibil moralist, adăugă Kate, dar îl iubesc. Şi-l respect foarte mult.

— Va fi nemulţumit să dea de unul ca mine la Bellecombe, o avertiză Edward.

Sub greutatea hainei lui mari, ea dădu din umerii ei slabi.

— Nu-i place de niciunul dintre prietenii lui Aurélie, zise ea pe un ton egal. Nu eşti aici ca oaspete *al ei?*

De fapt, era.

Şi din nou se întrebă ce punea la cale mama lui Kate. Pentru o femeie care-şi petrecea dimineţile în pat până la prânz şi după-amiezile lenevind cu mopsul ei mirositor, părea încă o intrigantă fără limite.

— Kate, zise el încet, îmi pare rău dacă am părut… *dur* în ultima vreme. Dar asta ar fi trebuit să se termine. Ţin la tine – mult – şi din cauza asta…

— O, te rog nu pleca, zise Kate. Ştiu că n-ar trebui să-ţi cer asta. Dar o să mă simt îngrozitor de copleşită numeric dacă pleci.

— La naiba, Kate, toată lumea se aşteaptă să te măriţi cu acel bărbat? întrebă ursuz Edward. Şi Upshaw?

Ea clătină din cap.

— Da pentru toţi. Şi *nu* pentru unchiul Upshaw. Nu i-a plăcut niciodată de Reggie. Cred că a fost mulţumit când am rupt logodna.

Edward îşi aplecă capul şi-şi lipi buzele de fruntea ei un moment îndelungat. Era un sărut de alinare şi ea nu-l respinse.

— Kate, murmură el în sfârşit, îmi doresc să nu fi venit aici.

— Păi, n-ai venit, nu-i aşa? zise ea tăios. Eu te-am doborât.

El îşi dădu seama că o rănise – şi probabil că nu pentru ultima oară.

— Nu te mai învinovăţi pentru asta, zise el cu blândeţe. M-am bucurat de vacanţa de la…

Nu putea găsi cuvintele. Un om nu putea să evadeze de el însuşi; nu mult.

— Ce? zise ea. Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, zise el, strângând-o uşor de mână. Arăţi fermecător în seara asta, Kate. Rochia asta… ei bine, n-am cuvinte, serios.

Cu capul încă pe umărul lui, Kate râse înăbuşit.

— Am purtat-o cu gândul de a te seduce, mărturisi ea pe o voce înceată. Dar asta nu pare a fi seducţie.

Şi totuşi, era. Era cel mai periculos fel de seducţie. Genul care-l făcea pe un bărbat să tânjească, să-i fie dor, să aibă regrete şi să-şi dorească lucruri pe care n-ar trebui să le aibă niciodată.

— Ah, Kate, zise el sărutând-o din nou pe frunte. Suntem nişte nebuni.

— Poate, zise ea.

Şi nu mai păru nimic de făcut decât să o sărute. Să-şi asume acel îngrozitor risc de a o răni şi mai mult. Şi apoi, Kate surprinsese resemnarea din vocea lui şi ridicase deja capul de pe umărul lui. Aşa că Edward îi ridică bărbia cu un deget şi-i atinse buzele cu ale lui.

— *Kate,* şopti el.

Braţul lui Kate urcă şi se curbă în jurul gâtului lui şi sărutul crescu în ceva mai fierbinte şi dulce. El simţi cum ei i se taie respiraţia. O atinse la îmbinarea buzelor, apoi le deschise cu limba, intrând în ea pentru a-şi împleti limba cu a ei.

Ea scoase un sunet dulce de plăcere, înfigându-şi unghiile în lâna gulerului hainei lui. Avea un gust acrişor, ca vinul, şi mirosea a săpun şi a iarbă proaspăt tunsă. Curată

şi pură.

Da, seducţie de genul cel mai rău. De genul inocent, creată perfect pentru a ademeni un bărbat care nu cunoscuse decât depravarea. Orice femeie plătită putea să seducă un bărbat cu corpul ei şi cu trucurile ei; unele ar face-o doar ca să dovedească că pot. Dar asta era o seducţie din inimă. O dorinţă aşa de profundă încât intra ca o ţăruş în sufletul lui.

Îşi mişcă sinuos limba alături de a ei, cu o mână încă pe curbura feţei ei şi simţi cum se aprinde sub atingerea lui. Mâna ei apăsa peste inima lui, încălzindu-i pielea prin mătasea vestei. Încercă să rămână cu mintea la uşă, să fie atent la orice sunet, dar fu inutil, îl îneca în dorinţă.

Dar Kate fu cea care întrerupse sărutul şi se retrase, respirând mai precipitat.

— Kate? murmură el, cercetându-i chipul în întuneric.

— Vino în patul meu la noapte, zise ea repede.

El îşi simţi deja sângele fierbând. Mădularul întărindu-se. Voinţa de a refuza dispărând.

Edward trecu cu buzele peste ale ei.

— Da, şopti el. La miezul nopţii?

Ea încuviinţă din cap.

— Aş face bine să mă întorc înăuntru, zise ea depărtându-se. Vei veni? Te-am sedus?

El simţi cum zâmbeşte în întuneric şi măcar de data asta nu fu amărăciune în asta.

— Kate, m-ai sedus din clipa în care am deschis ochii la Bellecombe.

— Edward, zise ea încet, nu trebuie să spui asta. Ştiu că nu sunt…

— Frumoasă? zise el cu blândeţe. Kate, frumuseţea ta este liniştită. Elegantă şi graţioasă. Şi indiferent cât de puţin vom fi amanţi, aş aprecia dacă nu mi-ai spune ce să cred.

— Bine. Se pare deci că ştii ce vrei. Ea porni spre uşă, dar se opri pentru a privi în urmă la el prin întuneric. Edward, eşti foarte bun, şopti ea. Şi te cunosc. Iartă-mă că am spus că nu.

— Kate, iubire, eu nu sunt acel bărbat, zise el. Bărbatul care a deschis ochii şi ţi-a văzut faţa. Bărbatul care te-a tachinat şi a flirtat aşa de fără griji cu tine. Nu-s eu; nu voi fi niciodată. Deci te-am indus în eroare. Şi-mi pare rău pentru asta.

Kate clătină lent din cap.

— Poate că ai lăsat ca munca ta – sau trecutul tău – să determine cine crezi că eşti, zise ea cu vocea uşor tremurată. Dar în tine există un alt bărbat. Ştiu. L-am văzut.

— Ai văzut un bărbat cu capul spart.

Ea râse slab.

— Nu, doar cu un cucui, răspunse ea. Te-am văzut *Ned* Quartermaine. Şi eşti un bărbat foarte decent.

Dar nu era. Nici nu era suficient de domn pentru a o corecta. Mai mult, n-ar fi fost de niciun folos. Kate era pe jumătate îndrăgostită de el. Sau măcar îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită.

Dar Kate îl făcea pe Edward să-şi dorească să-şi fi trăit viaţa un pic diferit. Să nu fi renunţat la gradul din armată în aşa o furie, să nu urmărească cu furie ceva ce nu fusese niciodată menit să aibă. Până şi fiul bastard al ducesei de Dunthorpe avusese o şansă de a duce o viaţă decentă.

Dar el ucisese această şansă şi – într-un acces de suferinţă şi furie de om tânăr – se transformase în ceva nu foarte diferit de ceea ce fusese tatăl său.

Şi acum acel bărbat se ducea în patul lui Kate. Era imoral. Intenţiile lui nu erau onorabile. *El* nu era onorabil.

Se ridică şi se duse la lampa de lumină, apoi scoase ceasul de buzunar.

Se părea că miezul nopţii nu putea să vină mai repede.

Capitolul 11

O întâlnire romantică

— Kate, ar trebui să ai o servitoare adevărată, zise Nancy, trecând cu peria prin părul surorii ei. O cameristă, adică. Cum mama o are pe Tillie.

— Poftim, cineva care-i plătită să-mi asculte istericalele? Şi să ridice pantofii pe care-i arunc prin cameră? Râzând, Kate ridică privirea din oglindă. Nu. Te am pe tine, Nancy. Pentru moment.

— Pentru moment, fu de acord sora ei, trecându-i din nou cu peria prin păr.

Nancy stătea în cămaşa ei de noapte şi în halat chiar în spatele lui Kate, cu părul ei de un blond-roşcat luxuriant atârnând pe spate în bucle rebele, scânteind la lumina focului în timp ce pieptăna părul aranjat neobişnuit de elaborat al lui Kate.

Ea şi Nancy mereu se descurcaseră aşa, pieptănându-se pe rând şi desfăcând şi descheind ce trebuia descheiat. Kate era croitoreasa, expertă în a înlocui nasturi şi a cârpi rupturi. Nancy se pricepea la panglici şi culori, deseori declarând râzând că, dacă Kate ar fi fost lăsată să facă cum voia ea, s-ar îmbrăca pur şi simplu în nuanţe de maro ca să nu fie nevoie să asorteze nimic.

Ţinând cont de toate astea, o cameristă păruse o extravaganţă inutilă. Aşa că, la finalul unei seri târzii – dacă trecea cu mult peste ora de culcare a dragii Peppie –, erau mereu doar Kate şi Nancy.

Nancy găsise un ac de păr rătăcit la ceafa lui Kate şi încerca să-l elibereze.

— Cum ţi s-a părut Aurélie în seara asta? întrebă ea pe un ton egal.

— Ooo, asta-i o întrebare grea, zise Kate, privind-o în oglindă. Per ansamblu, s-a purtat surprinzător de bine. Nu flirtează *prea* scandalos cu vreun domn, nici nu bea prea multă şampanie. Şi nu mi-l mai bagă pe Reggie pe gât.

— Încă insistă să vă aşeze unul lângă celălalt la cină, sublinie Nancy, aruncând acul de păr pe masa de toaletă a lui Kate.

— Da. Kate oftă. Mai este asta.

— Hmm, zise sora ei, luând din nou peria.

Kate îşi dădu seama că Nancy voia să discute despre ceva. Privi un pic neliniştită – şi cu egoism – la ceasul de pe poliţa şemineului.

Reveni cu privirea la oglinda din faţa ei.

— Deci, ce părere are Aurélie despre Richard?

— Îl adoră la fel de mult ca şi mine, zise Nancy. Nu-ţi dai seama?

— Şi totuşi, în seara asta, murmură Kate, ai dansat cu fiecare domn prezent, *mai puţin* cu Richard. Mă rog, şi Edward.

— De fapt, Edward a fost singurul domn pe care l-am invitat, recunoscu Nancy, dar m-a refuzat. Ce vrei să spui?

— Că Aurélie aruncă cu domni spre tine, mormăi Kate. Aş zice că noul ei plan este să-l chinuie pe bietul Richard să facă ceva nesăbuit. Te rog să ai grijă, Nancy.

De fapt, de două zile era evident că Aurélie cedase în faţa farmecului onest al lui Richard şi a devotamentului total faţă de Nancy. Kate n-ar fi putut să spună însă dacă asta se va traduce în sprijinirea căsătoriei lui Nancy – sau ceva mai întortocheat. Poate că fusese prea fixată pe propriile ei dorinţe ca să se gândească la ale lui Nancy.

Oricum, sprijinul sau lipsa acestui sprijin din partea lui Aurélie conta prea puţin; în conformitate cu legile arhaice englezeşti, o femeie nu era considerată competentă pentru a da permisiunea unei fiice să se mărite. Numai tatăl ei sau tutorele ei puteau să facă asta. Şi cum tatăl lui Nancy era mort, rămânea doar tutorele ei…

— Vine unchiul Upshaw, avertiză Kate. Cel târziu pe la jumătatea săptămânii.

Nancy oftă şi aruncă peria pe masa de toaletă cu un zăngănit.

— Păi, asta o să strice totul, zise ea. Unchiul îl va speria de moarte pe Richard. Şi faptul că Aurélie crede că trebuie să ne căsătorim îl va face să fie şi mai împotriva lui Richard.

Ochii lui Kate se măriră.

— Ea crede că ar trebui să te măriţi?

Nancy îşi mută privirea şi dădu din umeri.

— O, Kate, cine poate şti ce gândeşte cu adevărat Aurélie? zise ea. Nu face decât să-mi facă cu ochiul, să-mi zâmbească şi să-mi spună să am încredere că totul va fi bine până la urmă.

— Da, exact ca într-o poveste! zise tăios Kate. Se ridică de la masa de toaletă şi-şi îmbrăţişă sora. Voi vorbi ferm cu unchiul Upshaw, Nancy, zise ea, *dacă* eşti sigură că nimeni altcineva nu e bun?

În ochii lui Nancy se adunară lacrimile – şi, cu tot ceea ce făcea, Nancy era frumoasă când plângea.

— Nimeni nu va fi vreodată bun, zise ea. Vreau să fiu soţia lui Richard. Vreau să muncesc alături de el pentru binele parohiei noastre. De ce nu poate nimeni să vadă onoarea din a face asta?

— Eu o văd, zise Kate, prinzând mâinile surorii ei şi strângându-le. Voi discuta cu unchiul Upshaw şi-l voi face să vadă – sau măcar voi face tot ce pot, Nancy. Promit.

— Măcar părerea ta este de două ori mai importantă decât a mamei, zise Nancy, clipind puternic. Ea nu zice decât *„Oh, la, la,* nu-l băga în seamă pe Upshaw! Este doar un conservator ce trebuie ocolit”

— Hmm. Bine. Kate îşi sărută sora pe obraz. Voi face tot ce pot. Promit. Noapte bună, Nan!

— Da. Noapte bună! Sora ei era la jumătatea drumului de uşă când se opri şi se întoarse din nou, cu fruntea ei frumoasă încruntată. Dar Kate…

— Da? Kate se urca deja în pat ca să o descurajeze să mai zăbovească. Ce este?

— De ce s-au certat Aurélie şi Anstruther în seara asta?

— În seara asta? Kate clătină nedumerită din cap. Când? Eu n-am văzut nicio ceartă.

— Un pic după ce a început dansul, zise Nancy. Mama a încercat să-l convingă să vină pe ringul de dans, dar el n-a vrut, aşa că ea a luat… pe cineva. De Macey? După aceea, a vorbit un pic cu Edward – cu domnul Quartermaine, adică – şi apoi şi el a plecat pe undeva. Afară, cred. Şi apoi i-am văzut pe Aurélie şi Anstruther pe

hol, uitându-se urât unul la celălalt.

— Dumnezeule mare!

— Nu ţipau, adică, adăugă Nancy. Aurélie este prea rafinată să arunce cu pantofi, cuvinte sau orice altceva în afara dormitorului ei. Dar ştiu când e furioasă – şi ştiu şi când este Anstruther.

Kate tresări.

— Voi vorbi cu el, o asigură ea pe Nancy. Orice a făcut Aurélie – ei bine, voi desface. Fără îndoială că are ceva legătură cu vânătoarea de mâine.

— O, da. Probabil. Dar Nancy nu plecă. Şi Kate? Voiam să-ţi spun – doamna Cockram l-a încolţit pe Reggie înainte de cină în seara asta.

— O, Doamne. Soţia moşierului Cockram era a doua bârfitoare a satului, aproape la egalitate cu doamna Shearn. Ce a spus?

Nancy ezită un pic.

— A zis că tot satul se bucură să-l vadă acasă, răspunse ea, şi că are încredere că voi doi „aţi crescut un pic”. Că toată lumea contează pe el de data asta. Cred că insinuarea a fost clară.

— Mult prea clară, zise sardonic Kate. Bine. Cred că putem bănui că încă nu s-a aflat că Heatherfields a fost vândut către Edward.

— Nu, nicio şoaptă. Nancy îşi frângea un pic mâinile. Kate, ar fi trebuit să nu-ţi spun? Nu vreau să te îngrijorez. Nu vreau.

Kate zâmbi.

— Nu contează, minţi ea. Noapte bună, Nancy.

Simţindu-se vinovată că-şi gonise sora, cum Nancy închise uşa.

Kate se dădu jos din pat şi se duse repede la masa de toaletă. Se spălă şi spălă dinţii din nou şi se parfumă un pic cu apă de trandafiri.

Apoi, în timp ce se îmbrăca cu cea mai bună cămaşă de noapte a ei, Kate se zări în oglindă.

Brusc, se simţi aşa o escroacă. Nu arăta deloc ca genul de femeie care să-şi dea întâlniri romantice la miezul

nopţii cu un bărbat periculos, fermecător.

Arăta ca domnişoara Katherine Wentworth, un şoarece obişnuit de ţară.

Kate oftă şi se lăsă pe bancheta mesei de toaletă. Aurélie ar fi ştiut cum să continue – şi probabil i-ar fi dat sfaturi lui Kate dacă ea ar fi avut suficient curaj să i le ceară. Până şi Nancy ştia cum să arate ademenitoare; îi venea natural.

Kate luă peria lăsată de Nancy şi o răsuci în mâinile ei, dorindu-şi să poată absorbi un pic din farmecul surorii ei. De la întâlnirea lor întâmplătoare în grădina de trandafiri, Kate îşi dăduse seama că între ea şi Edward totul se schimbase radical. Cum putea ea să spere ca el să o placă acum?

Înainte, fusese mult mai simplu. Fusese o fantezie să facă dragoste cu un bărbat fără istoric – fără complicaţii, fără defecte şi fără amintiri. Simţise ca şi cum se agăţau cumva unul de celălalt într-o lume privată şi intimă; un loc extraordinar unde banalul nu exista. Pentru că într-un fel aşa fusese.

Dar acum, viaţa ei obişnuită era în jurul ei şi Edward era în mijlocul ei; nu era mai puţin atrăgător – dar cu siguranţă nu mai era o fantezie. Era un bărbat adevărat cu un trecut de care-şi amintea bine şi nişte muchii foarte periculoase. Ar fi trebuit şi se gândească mai bine la asta înainte de a-şi lua pe ea seducătoarea rochie verde-aurie.

Asemenea rochii nu erau oricum menite pentru fete ca ea. Rochia nu o făcea frumoasă, doar distrăgea atenţia de la banalitatea ei. Şi complica lucrurile. Pentru că viaţa lui Kate nu va reveni la normal după ce Edward va pleca. Se îndrăgostise ca o proastă de el.

Era îndrăgostită de nelegiuitul Ned Quartermaine, un bărbat care era însăşi antiteza a ceea ce avea ea nevoie. El nu era *domnul Edward,* oaspetele frumos, plăcut şi uşor rănit. Era ca un leu neîmblânzit umblând liber prin casa ei. Avea un pas încăpăţânat, un temperament violent şi un trecut marcat.

O, era sigură că în el exista o mare bunătate. Dar tot

era ultimul tip de bărbat de care ea ar fi trebuit să se îndrăgostească – şi ultimul tip de bărbat care ar fi trebuit să se îndrăgostească de ea, pentru că acum fără îndoială el îşi va aminti toate femeile dinaintea ei. Fiecare amantă pe care o avusese în patul lui. Şi Kate nu se păcălea singură. Fuseseră multe, multe femei în patul lui Ned Quartermaine.

Voia să creadă că în ochii lui Edward ea era atrăgătoare. Dar era foarte greu să creadă asta. Cândva, Kate crezuse că Reggie o dorea pe ea – şi doar pe ea. O, bărbaţii fac des asemenea declaraţii; acum ştia asta. Dar atunci nu o ştiuse. Avusese încredere totală în Reggie, ca prieten şi ca logodnic al ei. Îşi pierduse bunul-simţ în cuvintele lui de adoraţie şi iubire şi-şi pierduse complet minţile în planurile făcute cu viitorul lor.

Şi, dacă poate că nu-l iubise pe Reggie cu o pasiune care să-i doară inima, îl iubise oricum cu sinceritate. Fusese tânără, şi el era doar Reggie; îl cunoştea pe el – şi slăbiciunile lui – de o viaţă. Şi ea nu voise decât să fie fericită. Nu ameţitor. Nu îndrăgostită cu disperare, cu nebunie. Niciodată nu se aşteptase la asta.

Da, acceptându-l, Kate se mulţumise şi o făcuse cu bucurie.

Dar Reggie nu se mulţumise. El avusese de la bun început intenţia de a o păstra pe Bess, văduva frumuşică, dar fără bani pe care o aranjase în Bloomsbury. Din câte ştia Kate, poate încă o ţinea acolo – şi doi sau trei copii pe lângă. Învăţase pe propria piele că nu puteai să ai încredere în cuvântul ce ieşea din frumoasa gură a lui Reggie.

Trânti peria şi-şi forţă mâinile să nu tremure. Era o prostie. Edward nu era Reggie. Bărbaţii – indiferent de ce spunea deseori Aurélie în mijlocul supărărilor ei cu pantofi aruncaţi – nu erau toţi la fel. Şi dacă Edward ar fi vrut o amantă mai frumoasă, mai experimentată, se linişti ea, ar fi putut să o aleagă pe Lady Julia, care sigur îi arătase cărţile ei.

Prinsă între anticipare şi nelinişte, Kate se uită la ceas.

Era deja un pic peste miezul nopţii. Întârzia. Poate că

încă juca biliard cu de Macey. Sau poate că pur şi simplu îi venise mintea la loc. Sau poate Lady Julia îi arătase ceva din cărţile ei…

Un pic furioasă că-şi făcuse asemenea griji din cauza unui bărbat, Kate se ridică, stinse lampa dintr-o mişcare de încheietură, apoi se urcă înapoi în patul ei. Acum camera mai era luminată doar de focul din vatră. Se uită cum trosneşte şi consumă cărbunii, cu umbrele dansând pe peretele de lângă şi se întrebă dacă asta este tot ceea ce va avea mereu.

Un pat mare şi gol.

În ceea ce în seara asta se simţea a fi un castel mare şi gol.

*

Era mult peste miezul nopţii când contele de Macey băgă ultima bilă şi-l scuti pe Edward de suferinţa sa. Elegantul francez studiase fiecare lovitură de parcă era un exerciţiu de fizică de care depindea viitorul naţiunii lui. Pe scurt, era un jucător de biliard foarte bun şi mintea lui Edward fusese în altă parte.

Mai precis, în patul lui Kate.

După ce-şi puse tacul la loc şi plăti pariul de zece lire lui de Macey – cel mai mare pariu pe care şi-l permitea de obicei –, Edward se uită la ceasul său şi se întrebă dacă Kate îl va fi încuiat pe dinafară deja. Parcurse repede distanţa din acel colţ îndepărtat al castelului înapoi la scara principală.

În timp ce începea să urce scările însă, auzi voci în sala mare. Privind prin balustradă, îi văzu pe Aurélie Wentworth şi pe Richard Burnham stând în pragul de jos. Edward ezită pe treaptă, neştiind ce să facă.

Ultimii invitaţi plecau în sfârşit, pentru că pe uşa deschisă îl văzu pe Jasper însoţindu-l pe moşierul Cockram la trăsura familiei Burnham. Tânărul pastor părea că abia aştepta să plece. Dar doamna Wentworth îi prinsese una dintre mâini între ale ei, vorbindu-i pe un ton uşor

tachinator.

— Şi deci doriţi să vă căsătoriţi cu fiica mea, *n'est-ce pas*? zise ea cu gura formându-i acel zâmbet ciudat parţial care părea să existe perpetuu pe buzele ei. Ştiţi că este foarte tânără.

— Da, doresc cu disperare să mă căsătoresc cu ea. Burnham, bietul de el, înghiţi cu dificultate. Mai mult decât orice, doamnă.

— Asta-i foarte bine. Îl mângâie un pic condescendent pe mână. Dar ca să-i parafrazez pe prietenii noştri americani, *mon cher,* învingătorul ia prada.

El se retrase un pic.

— Nimeni nu se gândeşte la iubire ca la un război.

Doamna Wentworth râse lejer şi-i dădu drumul la mână.

— Poate că nu, domnule Burnham, dar după experienţa mea, aşa este, zise ea, şi la fiecare nivel. Ducem o luptă pentru iubire, uneori în fiecare zi.

— Într-adevăr, doamnă? Cu ambele mâini libere, pastorul răsucea aproape neliniştit borul pălăriei lui elegante de castor. Niciodată nu m-am gândit aşa la iubire.

Doamna Wentworth se apropie foarte mult.

— Spune-mi, Richard… *pot* să-ţi spun Richard?

— Sigur, aş vrea să-mi spuneţi.

Din nou cel mai păcătos zâmbet.

— Atunci spune-mi, Richard, zise ea. Eşti acea creatură rară pe care orice femeie o caută?

— Păi, sper că da, doamnă. Dar ce fel, mai precis?

— Un luptător, zise doamna Wentworth, şi un bărbat în care poţi să ai încredere cu toate lucrurile.

— Sunt un pastor, doamnă Wentworth, zise tânărul un pic cam băţos. Aş vrea să sper că se poate avea încredere în mine cu toate lucrurile. Cât priveşte luptatul, în ceea ce o priveşte pe Nancy, voi face ce trebuie.

— Excelent, excelent! zise doamna Wentworth, mângâindu-l de rămas-bun. Bine, Richard, poate că ar trebui să mai discutăm despre acest subiect într-una din zilele astea?

Dar Edward se întorsese deja ca să urce scările. Nu dorea şi intervină – sau să cadă iarăşi în ghearele doamnei –, aşa că plecă în căutarea unei rute alternative spre aripa de casă unde era Kate.

Dar, doar dacă nu se înşela, Aurélie Wentworth punea ceva la cale pe mai multe fronturi. Renunţase să-l mai împingă pe Sir Francis spre Nancy? Atenţia domnului se îndreptase deja spre Lady Julia şi spre amiciţia lui cu lordul Reginald Hoke, pentru că-şi petrecea mare parte din timp în compania acestora.

Edward se gândi la Kate şi se gândi să o avertizeze. Dar despre ce? Ce auzise? La suprafaţă nu părea mai mult decât o conversaţie vag filosofică între doi oameni cu un intelect rezonabil.

Cu toate astea, nu era nimic filosofic la doamna Wentworth. Ar fi zis că exista un scop în fiecare respiraţie a femeii.

Cu toate astea, Aurélie Wentworth nu era problema lui. Fiica ei mai mare era însă. Adevărul era că Kate devenise suficient de problemă cât să-l ţină treaz noaptea cu îndoieli şi ceva vag asemănător cu disperarea răsucindu-i-se în stomac.

O alungă din mintea lui pe mama efervescentă, nebună a lui Kate şi coborî grăbit scările servitorilor.

*

Kate auzi scârţâitul uşii ei ca prin vis.

Era încuiată într-o cameră lungă, boltită, cu lambriuri elegante pe pereţi, cu mobilier frumos acoperit de pânză şi pânze de păianjen. În aer exista senzaţia omniprezentă de abandon şi razele joase ale luminii de după-amiază târzie tăiau aerul, în ele dansând particule de praf.

Unde se afla? Un loc familiar şi totuşi un loc pe care nu-l văzuse niciodată. Era destul de sigură că însemna ceva. Se chinuia să iasă din ceaţă ca să-şi dea seama de semnificaţie în mintea conştientă. Şi apoi balamalele scârţâiră din nou şi uşa se închise.

Kate se întoarse în vis. Dar nu văzu uşi şi era tot singură. Singură într-un loc frumos, dar gol.

— *Kate.*

— Hmmm?

Kate se trezi într-o căldură grea care se lipi de ea, greutatea ei scufundându-se în saltea.

— *Kate?*

Simţi o mână iată, mare cuprinzându-i faţa şi rămăşiţele visului dispărură.

— Kate, îmi pare râu. De Macey joacă îngrozitor de lent, naiba să-l ia! N-am găsit o scuză bună să renunţ pur şi simplu. Ar fi trebuit?

— Edward? Ea se întinse, încercă să se rostogolească spre el, dar el era pe cuvertură, încă îmbrăcat. Am adormit?

El o sărută pe gât.

— Da, şi m-ai pus la locul meu, zise el râzând.

Kate puse o mână pe pieptul lui.

— Credeam că ai uitat de mine.

— Niciodată, murmură el. Se ridică pentru a-i studia chipul şi-şi petrecu o mână prin părul ei de la tâmple. Nu eşti genul ăla de femeie, Kate. Nu genul pe care un bărbat o uită.

Kate se întinse pentru a-şi petrece mâinile în jurul gâtului lui. La lumina focului, cu acea coamă de păr auriu căzând în faţă şi umbrindu-i faţa, părea dur şi frumos. Îşi coborî gura peste a ei şi o sărută lent şi intim. Ea simţi cum se trezeşte dorinţa, cum se răsuceşte prin ea, lăsând-o cu o vagă teamă că s-ar putea să fie incapabilă să-l refuze.

După un timp, el ridică privirea.

— Invitaţia ta – din grădina de trandafiri – mai este valabilă?

— După sărutul ăla? Ea îl privi prin întuneric. Tu ce crezi?

— Slavă Domnului, zise el. Eu nu-s un domn, Kate. Nu o să zic nu.

— Atunci spune da. Kate îi simţea deja erecţia tare şi insistentă lipită de şoldul ei. Eu spun da, Edward. Vreau să faci din nou dragoste cu mine.

El strecură un deget sub bărbia ei, susţinându-i privirea.

— Niciodată n-am să te merit, draga mea, zise el. Şi ar trebui să spun că…

Se opri şi-şi feri privirea.

— Ce? şopti ea.

— Că-mi pare rău, Kate. Îmi pare rău că lucrurile nu s-au petrecut altfel. Că nu m-am dovedit a fi ceva diferit. Poţi să înţelegi?

Ea clătină din cap.

— Regret că niciodată nu va putea să existe mai mult decât această *affaire de coeur* pentru noi, continuă el, coborând mâna. Dar doar asta poate să existe. Ştim asta, da?

Ea se forţă să încuviinţeze din cap.

— Fă-mă să simt aşa din nou, şopti ea. În felul în care m-ai făcut să mă simt în patul tău în acea noapte. Edward, am încercat şi nu pot să nu mă gândesc la asta.

— Pot să fac asta, zise el privind în jos la ea, şi să nu mă simt nici măcar vinovat pentru asta.

— De ce ar trebui să te simţi vinovat? zise ea. Eu vreau asta, Edward. Nu-i o greşeală. Suntem doar… noi. Este secretul nostru.

— Un bărbat mai bun s-ar simţi, Kate.

— Prostii. Ea îşi ridică capul de pe pernă şi-l sărută din nou, aşezându-şi mâna dreaptă pe forma tare a şoldului lui prin pantaloni. Şi eu n-am nicio aşteptare de la tine.

— Dar Kate, ar trebui, zise el. Sau mai degrabă, ar trebui să fii cu un bărbat care să-ţi justifice aşteptările.

— Ah, şi tu mi-ai adus o listă lungă cu astfel de tip merituoşi, nu-i aşa? zise ea sec.

— Nu, recunoscu el, zâmbindu-i în întuneric. Nu ştiu pe nimeni care să te merite.

— Mincinosule. Ea chicoti, împingându-se în el. Ridică-te. Nu mă pot mişca.

El se ridică şi ea îşi dădu seama că el era deja în cămaşă.

— Am încuiat şi uşa de la salon şi uşa spre hol, zise el,

ducând mâinile la nodul lavalierei lui.

— Bun.

Kate ieşise de sub cuvertură. Aşezată în spatele lui, privi la vesta lui din brocart care se întindea peste umerii imposibil de laţi, apoi se micşora spre cutia lui toracică suplă.

Sprijinindu-se de el, îşi puse braţele în jurul taliei lui şi-şi lipi obrazul de spatele lui în timp ce el îşi deznoda cu îndemânare nodul şi desfăcea fâşia lungă de chembrică.

— Gata, zise el, aruncând-o pe pat.

— Stai, lasă-mă pe mine.

Kate se mişcă şi mâinile ei începură să desfacă nasturele de jos al vestei lui.

El se lăsă pe spate şi-şi sprijini capul de sânul ei stâng.

— Ei bine, asta-i amabil, zise el în timp ce ea urca.

Kate zâmbi, apoi îi dădu vesta jos.

— Poate că ar trebui să învăţ să fiu valet, zise el, împachetând frumos vesta, dacă chestia asta cu baroneasa nu merge.

El chicoti, apoi începu să-şi dea bretelele jos, dându-le la o parte de pe fiecare umăr. Terminând cu asta, Edward îşi trase cămaşa peste cap, scoţând-o pe dos şi aruncând-o în direcţia lavalierei lui.

Dacă umerii lui păruseră imposibil de laţi înainte, acum arătau magnifici. Avea un corp de războinic, se gândi Kate. Suplu şi construit frumos, cu muşchi pe braţ, coborând pe fiecare parte a coloanei în straturi dese, ce se suprapuneau.

Puse o mână pe cicatricea albă, încreţită aflată jos pe cutia lui toracică.

— Asta a durut? murmură ea.

El se răsuci pentru a se uita la cicatrice de parcă uitase că o avea.

— Da, ca dracu’, zise el. M-a rănit o baionetă în Ceylon. Urâtă, nu-i aşa?

— Îmi place, zise sincer Kate. Nimeni n-ar trebui să fie prea perfect.

El râse şi se întoarse ca să fie cu faţa spre ea.

— Mama ta a avut o remarcă similară despre fruntea mea, zise el, dând o şuviţă capricioasă de păr după urechea lui Kate. Că noua mea cicatrice îmi va da şarm.

— O, Aurélie! Kate dădu ochii peste cap. Nu o băga în seamă. Bate câmpii.

— Oare? zise gânditor Edward. M-aş mira.

Apoi se ridică şi se întoarse cu faţa spre ea, cu bretelele atârnându-i în jurul şoldurilor, cu pieptul suplu, neted cald în lumina focului. Kate se ridică în genunchi şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Eşti o privelişte superbă, Edward, zise ea. Sunt sigură că ţi s-a spus. Eu nici măcar nu ştiu cuvintele.

— N-ai nevoie de cuvinte, Kate. El întinse mâna şi-şi petrecu degetele prin părul de la tâmplele ei şi trecu lent prin păr. Este în ochii tăi. Afecţiunea ta pentru mine – admiraţia ta – este în ochii tăi.

— Pot să te sărut?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu trebuie să întrebi.

Kate îşi lipi buzele de rotunjimea umărului lui şi trecu peste claviculă în jos, pe frumoşii muşchi ce duceau spre piept. Îşi puse trecător obrazul pe el şi-i simţi inima bătând lent şi puternic. Pieptul lui era neted, cu puţin păr ce devenea mai des şi mai întunecat pe măsură ce cobora spre abdomenul plat, ca să dispară sugestiv sub lenjeria închisă cu nasturi.

Se gândi la gura lui Edward pe sânii ei. Într-un impuls, scoase limba şi-i atinse uşor sfârcul. El scoase un sunet adânc din gât şi mâinile îi intrară iarăşi în părul ei, ţinând-o aproape.

— Mmm, zise el.

— Ăla-i un sunet de bine? întrebă ea provocator.

— Continuă, obrăznicătură, şi ai să afli un pic cam prea repede cât de bine, murmură el, coborând cu o mână pe coloana ei.

Ea continuă, aplecându-se complet spre el pentru a-l mângâia şi suge până la urmă, până când mâinile lui

Edward începură să facă cercuri lente, senzuale pe spatele ei.

El mârâi uşor.

— O, destul cu asta, iubire, murmură el, îndepărtând-o puţin.

Kate observă că pleoapele lui se îngreunaseră şi era totuşi ca şi cum privirea şi atingerea lui trezeau o nouă cunoştinţă în ea. El bâjbâi după marginea cămăşii ei de noapte şi ridică o parte.

— Vreau să o dai jos, zise el.

Kate se simţi inexplicabil de timidă, dar desfăcu legătura de la gât şi o dădu jos. Privirea lui Edward se aprinse imediat. Îi răspunse la gesturile ei tandre şi aplecă capul astfel încât părul lui se aprinse ca aurul în lumina focului când îi captură cu gura sânul. Ea scoase un geamăt delicat şi simţi cum dorinţa se răsucea întortocheat prin ea.

Edward îi linse sânul, tachinându-i sfârcul cu vârful limbii, apoi trăgându-l cu dinţii pentru a muşca. Kate simţi ceva ce era durere – şi totuşi, deloc ca durerea. Cea mai păcătoasă, chinuitoare senzaţie care făcu să tresară şi să pulseze locul acela dintre picioare.

Probabil că ţipase pentru că el eliberă presiunea şi începu să o aline şi să o tachineze din nou. Era înnebunitor. Delicios. Ca şi cum o împingea spre ceva minunat. Kate simţi cum îşi înfige unghiile în acei umeri laţi şi-şi lăsă capul pe spate.

— Edward, şopti ea. O, da. Vreau să simt din nou asta. Senzaţia asta dulce. O, mă simt aşa de lacomă. Ca şi cum nu mă pot gândi decât la mine şi la acea *senzaţie* delicioasă.

— Poftim, şi nu la mine? Cu un râs sugrumat, el îşi îngropă capul în gâtul ei şi respiră precipitat. Ah, dar lasă asta. Te asigur, draga mea, că atunci când mă uit la tine, mă gândesc la ce vreau suficient pentru amândoi.

— Îmm, zise ea, trăgându-l mai aproape. Şi cum ai de gând să satisfaci această dorinţă?

— Ştii cum, vrăjitoare, zise el, dar în vocea lui era ceva nou; ceva insistent, şi totuşi disperat. O, Kate, iubire.

Eşti superbă.

Şi apoi gura lui Edward o sărută pe a ei apăsat şi posesiv, intrând adânc cu limba. Era ca şi cum o făcea a lui. De parcă intenţiona să nu-i mai dea drumul vreodată. Kate era complet înghiţită de căldura fierbinte, lichidă a sărutului lui, răspunzându-i la atingeri cu ale ei proprii, în timp ce mâinile ei se mişcau insistent peste el.

Mâinile lui ajunseră între coapsele ei, îndemnând-o să desfacă picioarele mai mult. Kate era încă în genunchi, oferindu-i acces; acces pe care el îl folosi în avantajul lui, repetând fiecare mişcare dulce a limbii lui până când dorinţa o îmbibă şi ea gemu după aer. Mâinile ei se duseră singure spre pantalonii lui, împingându-i fără vlagă de pe talie. Cu un sunet nerăbdător, el desfăcu primul nasture.

Kate termină treaba, degetele ei se mişcară repede, dar stângaci, trăgând şi împingând până când Edward se dădu înapoi, dându-şi jos pantalonii şi indispensabilii într-un val de lână fină şi bumbac alb, erecţia lui ridicându-se un pic intimidantă.

Ea ignoră micul frison de nelinişte şi-l privi cum dă jos restul de haine. Apoi el o împinse pe pat şi se urcă deasupra ei, iar muşchii groşi ai braţelor lui se umflară când făcu asta. Ochii lui nu mai erau somnolenţi, ci aproape sălbatici, părul îi cădea în faţă într-o coamă aurie. Îşi coborî greutatea peste corpul ei şi o ţintui în moliciunea patului.

Kate ridică un genunchi, strângând cearşaful cu mâna. O, voia asta! O dorea cu o aşa o disperare că nu accepta riscurile pentru inima ei. Voia forţa lui fizică; voia ca el să intre cu corpul lui în al ei, unindu-se în acel ritm perfect, primar al iubirii.

Edward era aşa de copleşitor de bărbat; se desfăta cu asta în timp ce mâinile ei mângâiau şi atingeau, fascinată de supleţea tare a corpului lui. Simţea greutatea inconfundabilă a mădularului lui apăsându-i pe burtă. Degetele ei o luară impulsiv în jos, capturând erecţia fierbinte, catifelată. Pulsa insistent în palma ei.

— Te rog, şopti ea. O, Edward – asta – te rog.

— Ştt, iubire.

Încă o săruta. Pe faţă, pe gât. Limba lui atingea marginea buzelor ei, provocând delicat. Apoi cobori cu o linie de căldură între sânii ei, mergând tot mai jos. Îi găsi buricul, îl ocoli, intră în el. Senzaţia de pulsare, de spasme intră iarăşi adânc, făcând-o să icnească.

El coborî şi mai jos, gura lui era fierbinte şi insistentă.

— Ce... ce faci? şopti ea.

— Te voi înrobi, Kate, murmură el pe pielea ei. Sau o să mor încercând.

Mâinile lui erau aşezate de o parte şi de alta a coapselor lui Kate în timp ce limba lui o atingea jos, până la smocul de cârlionţi deschişi de la îmbinarea picioarelor ei, făcând-o să scâncească cu un sunet subţire, neregulat.

— Edward?

El ridică privirea, ochii îi erau aproape animalici în lumina focului.

— Lasă-mă să te iau aşa, Kate, zise el. Lasă-mă să-ţi ofer ceva ca să mă ţii minte, iubire.

Dar Kate era deja sigură că va avea cu ea mereu asta – şi amintirea lui. Când limba lui intră în căldura ei, tot corpul i se cutremură.

— Îmm, murmură el, palpând delicat cu limba şi degetele.

Atingerea era aşa de dulce, că ea încă tremura.

— O, Edward, eu nu cred...

— Da, *nu* gândi, murmură el pe pielea ei. Doar rămâi întinsă şi lasă-mă să-ţi dovedesc că bărbaţii păcătoşi au avantajele lor.

Voia să-l certe, să-i spună că-l iubea şi că nu era nimic păcătos la el. Dar atingerea uşoară, provocatoare a limbii lui era mai mult decât păcătoasă. Mai mult decât decadentă. Da, era înrobire sau ceva periculos de apropiat. O femeie îşi putea complet pierde compasul moral pentru asta...

— Edward, şopti ea. O. O, Doamne. Este...

— O, Kate, murmură el provocator. Te simţi înrobită?

— Da.

Ea înghiţi greu şi încercă să încuviinţeze din cap.

Ambele mâini erau strânse în cearşafuri acum. Senzaţia crescuse aşa de intensă încât se temea că nu-şi va mai reveni niciodată. Dar cuvintele i se opriră în gât, dădu capul pe spate în timp ce gemea şi gemea.

El o mai atinse o dată puţin, provocator cu limba şi apoi ea se pierdu, surprinsă de intensitatea spasmelor plăcerii. Ca şi cum el îi tăiase cumva legătura cu corpul fizic. O trimisese ca o stea căzătoare pe o rază albă de lumină într-un loc unde era doar el.

Doar Edward. Doar fericire pură. Frumuseţea momentului o copleşi. O trase în jos în căldura lui şi o ridică iarăşi, suspinând. Când îşi reveni, el o ţinea în braţe, un picior greu era peste ale ei, înconjurând-o cu căldura şi mirosul lui.

Mirosea a săpun, a transpiraţie şi a ea. Chipul lui era îngropat în gâtul ei, buzele atingeau delicat punctul unde-i bătea ei pulsul.

— Kate, iubire, murmură el. Eşti frumoasă. Să nu spui niciodată – niciodată – că nu eşti.

Ea se relaxă pe saltea, mulţumită în acel moment. Era ca şi cum dincolo de camera asta nu exista nimic, ca şi cum timpul se oprise. Şi ea era frumoasă. O simţea. O vedea în privirea lui fierbinte, lăsată la fel de clar cum ştia că-l iubea.

După o vreme, el se ridică într-un cot, în ochii lui aprinzându-se căldura – o căldură care era doar pentru ea, de asta era complet sigură.

Kate îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi se ridică pentru a-l săruta.

— Dă-mi voie să-ţi ofer plăcere, şopti ea la urechea lui. Arată-mi cum. Acum sunt sclava ta, până la urmă.

El chicoti uşor şi pervers.

— Ah, o baroneasă în servitute! zise el. Apoi îşi puse ambele mâini în talia ei şi se rostogoli pe spate, ridicând-o călare pe el. Deasupra cu tine, atunci.

Kate ateriză cu un ţipăt reprimat, întinzându-şi mâinile pe pieptul lui lat. El o îndemnă să deschidă genunchii într-o poziţie pe cât de păcătoasă pe atât de decadentă.

— Aşa, zise el cu un zâmbet ştrengăresc curbându-i gura. Unui bărbat îi place ca sclava lui sexuală să-şi ştie locul – şi tu pari foarte atrăgătoare în poziţia asta.

Kate simţi că cum i se încălzeşte faţa, dar se ridică nesigură şi puse un genunchi de partea opusă a şoldului lui ca să-l încalece complet.

— Aşa?

— Hmm.

Edward băgă mâna stângă între ei, alunecând cu un deget prin umezeala dintre picioarele ei şi zâmbetul lui păli în ceva mult mai serios.

— O, Kate, şopti el. O, iubirea mea, mă înnebuneşti. Mâna lui dreaptă îi cântărea sânul în palmă în timp ce cu degetul mare îi atingea delicat sfârcul. Da, perfect, şopti el, cu excepţia unui mic detaliu.

— Da?

— Ridică-te un pic, murmură el.

— Aşa?

— Da, în genunchi. Îşi strecură mădularul tare, catifelat prin umezeala ei. O, Doamne, zise el sugrumat. Exact aşa. Exact aşa, Kate.

Intră un pic în ea şi închise ochii, gemând adânc.

Era remarcabil. Şi profund erotic. Mâinile lui erau pe talia ei, degetele lui mari întunecate pe pielea palidă a abdomenului ei în timp ce o ţinea nemişcată pe mişcările lui lente. Gemu din nou, slăbind strânsoarea. Kate se mişcă timid şi el intră mai adânc, umplând-o şi întinzând-o.

— Îmmm, zise el din nou şi mai jos.

— O, vai. Este… remarcabil.

Simţindu-se puternică, Kate puse mâinile pe umerii lui laţi şi se ridică, apoi se lăsă jos până la capăt de data asta, înfigându-se.

— Dumnezeule, zise el. Kate – o!

Ea se ridică din nou şi se întâlni cu prima lui mişcare puternică. Se terminase cu vorbele; trecuseră de asta. El imprimă ritmul, ridicând-o de la talie, deşi nu prea avea nevoie. Kate se înfioră de puterea fiecărei mişcări.

Simţea cum tot mădularul lui trăgea de carnea ei într-

un mod delicios şi complet carnal. Aplecându-se înainte, ea-şi aplecă capul spre al lui şi-l sărută cum o făcuse el, intrând în el pentru a sonda profunzimile gurii lui. Căldura crescu instant pentru că braţele lui Edward o cuprinseră, ţinând-o pe el în timp ce se ridica şi intra în ea.

Kate simţi ca şi cum explodase într-un infern de dorinţă. Intra cu limba în el cum el intra în ea, desfătându-se cu foamea lui. Savurând puterea până când simţi că se apropie eliberarea lui. Ridicându-se din nou, ea îşi puse mâinile pe pieptul lui privindu-l în ochi. Respiraţia lui îi urca şi cobora pieptul, iar pe frunte avea un strat subţire de transpiraţie.

Apoi burta lui Edward se încordă ca un arc şi ea simţi cum se apropie iarăşi acea senzaţie dulce, evazivă. Părea imposibil, dar tânjea după ea. El intra şi ieşea din ea, făcând-o să se apropie de acea margine dulce. Şi atunci ea se pierdu în mişcările lui, de parcă lumina, căldura şi o dorinţă adâncă până în oase îi contopiseră într-o singură prezenţă fizică.

— Vino la mine, iubire, abia îl auzi ea implorând.

Apoi se pierdu în pulsaţiile plăcerii.

Terminară împreună într-o mare de lumină şi Kate simţi cum se îndepărtează rotindu-se din nou, complet unită cu el în timp ce plonjau în acea fericire carnală dulce. Prinsă în extaz, abia observă că el se retrăsese din ea în acel ultim moment perfect.

Lumina şi plăcerea se stingeau lent şi Kate le savura. Când reveni în lumea reală, era întinsă lângă Edward, nefiind complet sigură cum ajunsese acolo. El îşi luase lavaliera de pe pat şi abia atunci Kate pricepu că el terminase pe coapsa lui.

Încă se lupta cu propriile ei sentimente cu privire la asta când el aruncă lavaliera în întuneric şi o trase mai aproape de el. Ea coborî privirea spre picioarele lui frumoase.

— Tu erai atent, murmură ea, coborând genele. Mulţumesc.

— Trebuie să fiu atent. Respiraţia lui era încă

neregulată, degetele uneia dintre mâini erau în părul ei în timp ce o ţinea. Pentru că ţin la tine, Kate. Şi nimic nu ar putea altera faptul că ceea ce s-a întâmplat a fost complet…

— Uimitor? zise ea cu speranţă.

El râse cu un sunet profund.

— De ce rămân fără cuvinte cu tine? zise el. Nu a fost uimitor, iubire. A fost tulburător de uimitor.

— Edward, murmură ea, alunecând cu buzele în jos pe gâtul lui umed. O, uneori cred…

El o sărută pe creştetul capului.

— Ce crezi, draga mea?

— Că m-aş putea îndrăgosti de tine, zise ea, sau că poate sunt deja.

El încremeni lângă ea şi Kate îşi dădu imediat seama că vorbise prea direct. Mai rău, spusese ceva la care el nu va putea răspunde niciodată. Inima ei se strângea deja un pic când el scoase un sunet delicat de spaimă.

— Ah, Kate, zise el, rostogolindu-se pe un cot pentru a se uita la ea prin ochii verzi cu pleoapele lăsate. Nu e bine. Ştii că nu e bine.

— Ştiu, şopti ea.

Privirea lui se îndulci tandru în lumina focului.

— Da, mă iubeşti în acest moment, zise el, punându-şi mâna lui mare, liniştitoare pe inima ei. Iubeşti ceea ce-ţi fac. Şi sunt măgulit. Dar mâine îţi vei da seama că nu-i deloc acelaşi lucru.

— Pari foarte sigur, zise ea.

El trecu cu mâna prin jurul miriştii închise a bărbii de ieri. Apoi vorbi foarte lent, de parcă-şi alegea cu grijă cuvintele.

— Kate, uneori femeile cred că trebuie să iubească un bărbat ca să se bucure de corpul lui, zise într-un final. Te implor să nu cazi în capcana asta. Tu şi eu ne simţim bine împreună. Mai bine decât aş fi visat eu vreodată că-i posibil. Dar nu te îndrăgosti de mine, Kate. Nu… o face. Satură-te de mine şi vezi-ţi de viaţa ta.

Ea ridică slab din umeri, ştiind că nu avea sens să-l

contrazică. Ştiind, la fel de sigur cum respira, că deja se îndrăgostise. Şi că până la urmă, nu va fi mai fericită ca el cu acest lucru.

— Ai fost cândva îndrăgostit, murmură ea. Nu-i aşa? Ai fost logodit.

— E complicat, Kate, zise el. Şi urât. Putem să lăsăm lucrurile aşa?

— Desigur, şopti ea, întorcându-se să se uite la focul ce se stingea.

El inspiră adânc şi-şi ţinu respiraţia un moment.

— Adevărul este, Kate, zise el, că nu ştiu dacă am fost îndrăgostit. Am fost amorezat, asta sigur, şi impetuos. Dar eram tânăr – doar optsprezece ani, şi încă sub autoritatea tatălui meu. Şi Maria era şi mai tânără, prea tânără să ştie ce voia. Văd asta acum.

— Dar ai zis că familia ei nu era de acord.

El închise ochii.

— Părinţii ei n-au fost mulţumiţi să descopere prietenia noastră sau cine era tatăl meu, zise el, dar prea puţin a contat, aranjaseră deja să o mărite cu un vecin.

— De ce? Kate veni mai aproape. Ce-l făcea pe el aşa de merituos?

— Îi împrumutase bani tatălui Mariei, zise Edward, cu ferma lor drept garanţie. Nu avea cum să plătească, şi Maria era singurul lui copil. Aşa că au căzut de acord ca acest vecin să se însoare cu Maria. Aşa, întreaga moşie urma să treacă la el după moartea tatălui ei.

— Şi Maria – ea fusese de acord cu asta?

Edward ezită.

— Ea a spus că nu.

— Deci speri că i-a ţinut piept tatălui ei?

— O vreme, desigur.

— Nu ştii?

El clătină din cap.

— Am plecat din Anglia, zise el. La Londra a avut loc un incendiu – salonul de jocuri al tatălui meu a ars. N-am dat eu foc, dar am plecat cu ce bani am putut salva, cu registrele lui de contabilitate şi suficiente dovezi

incriminatoare să-l spânzure. Apoi am profitat de asta şi ai putea zice că l-am forţat pe Hedge să se pensioneze. I-am băgat banii într-o rentă pe care eu o controlam şi mi-am cumpărat locotenenţa în Regimentul 61, apoi am plecat în Ceylon să mă realizez.

— Şi ai reuşit?

— M-am descurcat destul de bine şi am avansat repede, zise el, şi am făcut nişte investiţii pe ici, pe colo. Dar acum îmi dau seama că a fost un efort inutil. Nu prea-mi dădusem seama de cât de mari erau datoriile tatălui Mariei la vecinul lui. În naivitatea mea, credeam că trebuia doar să mă fac respectabil. Dar un biet ofiţer de armată nu putea să spere vreodată că va plăti o astfel de datorie.

— Biata Maria, zise Kate.

— Era confuză şi disperat de nefericită. Edward ezită. Kate, cred că asta m-a atras în toată încurcătura mizerabilă. Privind în urmă acum când sunt mai bătrân şi mai înţelept, cred că voiam doar să fiu cavalerul în armură albă al cuiva. Eram destul de tânăr atunci să cred că asemenea lucruri existau.

— Şi acum nu mai crezi?

El râse găunos.

— O, Kate, nu mai cred de douăzeci de ani în cavaleri în armură albă sau în poveşti cu zâne sau în binele primordial, zise el. Văd natura umană ca exact ceea ce este cu adevărat – bântuită de păcate mortale şi lipsită de scrupule la învoială.

— Lumea ta este întunecată, Edward, zise moale Kate, şi dură.

— Te-aş ruga să-ţi aminteşti asta, răspunse el, când eşti tentată să te simţi îndrăgostită de mine.

— Da, cred că voi alunga acea idee din capul meu, zise ea pe un ton egal.

— Kate, o mustră el. Se aplecă pentru a o săruta pe vârful nasului, îmi pare rău. Tu nu eşti nici întunecată, nici dură.

— Mi-aş dori să fiu mai dură, zise ea serios. Mă rog, *c’est la vie,* cum ar zice Aurélie.

— Mama ta nu greşeşte complet în filosofia ei. O sărută din nou pe nas. Să plec, Kate? Te las să te odihneşti?

Ea oftă, simţindu-se ciudat de capricioasă.

— Nu, nu încă, zise ea, uitându-se la ceas. Mâine este duminică; nu va fi vânătoare. Ai planuri?

— Vreau să mă duc cu Anstruther la Heatherfields, răspunse el. Îmi face un tur şi-mi arată ce-i mai rău.

— Îl frustrează degradarea de la Heatherfields, zise ea, apoi ezită, în seara asta mi-a spus că vezi proprietatea ca pe o investiţie. Că nu vei locui niciodată acolo?

El clătină din cap aproape imperceptibil.

— Nu, zise el vag. Nu voi locui niciodată acolo.

Până în acel moment Kate nu-şi dăduse seama cât de mult însemna răspunsul lui pentru ea. Se ruşină un pic pentru un moment.

Ea chiar întreţinuse ideea de a continua o poveste de dragoste ilicită? Şi cum avusese de gând să facă asta? Să-şi ceară trăsura şi să se ducă la trap la Heatherfields când o apuca cheful?

Kate oftă în tăcere la propria ei lipsă de ingeniozitate.

În cameră se lăsă o tăcere îndelungată şi pentru o vreme rămaseră pur şi simplu unul în braţele celuilalt. Moleşeala şi acea senzaţie delicioasă de a fi bine iubită şi sătulă rămaseră. Dar intimitatea fusese perforată şi lumea obişnuită deranjase din nou.

Era ca şi cum el îi citise gândurile.

— Kate, poate că mâine, murmură el, ar trebui să mă mut sus. Cu ceilalţi domni. Adică, dacă vreau să mai stau.

— Îmm, zise ea pe pieptul lui.

— S-ar... putea să fie mai uşor, zise el, atingându-i tâmpla cu buzele. Mai uşor decât să ştiu că, în fiecare noapte cât rămân aici, tu eşti la câţiva paşi distanţă. Mai puţin tentant. Mai puţin complicat.

— Poate că ai dreptate, zise ea moale.

Dar Kate ştia că după asta nimic nu va fi mai puţin complicat. Pentru că era dublu îndrăgostită de Edward. Şi nicio femeie nu putea să iubească un asemenea bărbat şi să se aştepte ca viaţa ei să fie mai puţin complicată.

Capitolul 12

În care Aurélie preia conducerea

Era o experienţă nouă să te trezeşti ca de obicei la ora şapte şi să descoperi că Aurélie Wentworth se trezise deja. Dar când Kate intră în salonul de mic dejun un sfert de oră mai târziu, vrednica doamnă stătea în toată gloria ei de dimineaţă, cu marsupialul sforăind zgomotos în poala ei şi cu contele de Macey servind-o de la bufet.

Camera era altfel goală, în afară de Nancy care dădu ochii peste cap şi înclină din cap în direcţia mamei ei.

— Dumnezeule mare, zise Kate, oprindu-se în prag. Cât pe ce să leşin de la şoc.

— Mai degrabă să leşin de la lipsa somnului, murmură Aurélie fără să ridice privirea din ziarul ei. *Mon chou,* de ce vorbeşti de parcă sunt vreo fantomă venită din iad?

— Serios, Aurélie, mormăi Kate, ducându-se direct la ceainic. Ai fost măcar în pat?

— *Mais oui,* zise ea, trosnind ziarul ca să-l îndrepte. Pentru că astăzi am vrut să mă trezesc devreme. Am planuri mari în desfăşurare.

— Sună sinistru. Kate ridică capacul de pe farfuria caldă şi văzu o grămadă aburindă de ouă. Tu mereu ai planuri în desfăşurare. Dar niciodată nu-ţi cer să te trezeşti înainte de prânz.

— *Oui*, asta-i adevărat, zise agreabil Aurélie. Dar astăzi este diferit. Astăzi am de gând să merg la slujba de dimineaţă. Şi mâine vreau să mă duc la cumpărături cu Nancy. Totul trebuie planificat cum trebuie.

Dar partea despre cumpărături trecu pe lângă Nancy.

— La biserică? Se ridică din capătul celălalt al mesei. De ce? Mamă, ce pui la cale?

— *Non, non.* Mama ei agită un deget. Nu în faţa contelui.

— *Mon Dieu,* Aurélie, zise de Macey, aplecându-se pentru a-i încălzi cafeaua. Te ştiu de suficient timp – şi suficient de bine – să observ că ai copii.

— O, da? Aurélie îl lovi în joacă cu ziarul. Bine! Poate că mă duc la biserică să mă spovedesc de păcate, de Macey? Într-adevăr, s-ar putea să le ştii.

— Nu de ceva ani, draga mea, răspunse el absent, nu de ceva ani. Oricât m-ar durea.

— O, pentru Dumnezeu, mormăi Kate.

— Cafea? întrebă de Macey, ridicând vasul.

— Nu, mulţumesc. Eu beau ceai. Kate se aşeză lângă mama ei. Ce pui la cale, Aurélie? Sper că nu ai de gândi să-l faci de râs pe Richard.

Măcar o dată Aurélie păru realmente rănită.

— *Moi, mon cheu?* zise ea, ducând mâna la piept. Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Îţi place să tachinezi, o mustră Kate. Şi încă ceva, cât suntem numai în familie…

— Mulţumesc, fata mea.

De Macey o bătu pe umăr şi se aşeză.

— Da, te includ şi pe tine, zise maliţioasă Kate, pentru că într-o oarecare măsură te însărcinez cu supravegherea ei. Aurélie trebuie să înceteze să mai arunce cu domni chipeş spre Nancy. Nu face decât să-l supere pe Richard. I-am văzut azi-noapte faţa de fiecare dată când ea dansa. Şi nu cred că Sir Francis este vreun pic interesat de ea.

— Nu, deloc, fu de acord de Macey. De asta sunt destul de sigur.

Kate se întoarse să-l privească ciudat, apoi flutură indiferentă din mână.

— Da, mă rog, zise ea, dar mama – Aurélie – agită lucrurile în mod deliberat. Şi acum treaba asta cu mersul la biserică?

Buzele drăguţe ale lui Aurélie se bosumflară exagerat.

— Poate, *mon chou,* eu vreau doar să-l cunosc mai bine pe bărbatul care doreşte să-mi fie…

— Soţul fiicei tale, zise Nancy încordată. Da, mamă, ginerele tău. Vei avea unul.

— *Ma foi,* mama unui pastor! zise Aurélie, ridicând privirea spre cer. Şi apoi nepoţi! Nu mă pot gândi încă la asta. Dar spune-mi, *ma fille,* cât de mult îţi doreşti această căsătorie, hmm?

— O, Aurélie, mai mult decât orice! zise Nancy, aplecându-se peste farfuria ei.

Măcar o dată Aurélie păru nesigură.

— *Oui, ma chérie,* dar gândeşte-te bine ce înseamnă orice, răspunse ea.

— Orice, repetă Nancy. Şi mamă, chiar nu-i nevoie să mai pui alţi domni să flirteze cu mine. Dacă unchiul Upshaw nu-mi va da permisiunea lui, eu şi Richard vrem să aşteptăm până când fac douăzeci şi unu de ani.

— Ah, *chérie,* vei avea riduri până atunci, zise mama ei pe un ton egal. Nu te va mai vrea.

În acel moment discuţia o luă într-o direcţie complet nebunească şi multă sporovăială şi gesticulat despre drumul pentru cumpărături din Exeter. Aurélie apelase cumva la Anstruther să le ducă. Acesta voia să cumpere un plug cu brazdă dublă care putea fi luat doar de la o fierărie mare de acolo, iar ea o pereche de pantofi roşii, pentru că cei vechi avuseseră cutezanţa să-i strângă degetele de la picioare azi-noapte.

Lui Kate nu-i păsa de pantofii mamei ei, dar plugul era o chestiune de o anumită importanţă. Chiar şi aşa, opri larma şi-şi mâncă micul dejun, fără să mai zică ceva. Dar lucrurile nu se îmbunătăţiră când, jumătate de oră mai târziu, intră lordul Reginald, purtând un halat din mătase sclipitoare peste vestă şi arătând ca un adevărat domn relaxat pe cale să ia micul dejun cu familia lui.

— Mama merge azi la biserică, zise un pic triumfător Nancy. Ce zici de asta, Reggie?

Reggie se întoarse de la bufet şi arcui o sprânceană satanic de neagră.

— Dumnezeule, Aurélie, zboară porcii? întrebă el. Sau Filou are nevoie de iertare pentru tot crabul ăla cu curry pe care l-a şterpelit azi-noapte?

Kate sări în picioare.

— Am o scrisoare de scris înainte de slujbă, minţi ea. Şi de chemat trăsurile. Doar noi cinci, da?

— Eu nu, obiectă de Macey.

— Şi nimeni altcineva nu vrea să se trezească, aş spune eu, zise Nancy, acoperindu-şi căscatul. Deci doar noi patru.

Mama ei ridică o sprânceană vag provocatoare spre Kate.

— De fapt, *mon chou,* zise ea, domnul Quartermaine s-a trezit deja, a mâncat şi s-a dus în biroul lui Anstruther.

Reggie râse tăios.

— O, el nu trece uşa bisericii, zise el. Să fii sigură de asta.

Aurélie trânti pagina ziarului.

— De fapt, eu cred că vrea să vină, zise ea. Katherine, sper că n-ai nicio obiecţie?

— Vai, dar nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, zise ea, zâmbind la Reggie în timp ce trecea pe lângă el.

Întâmplător, mama ei avea dreptate. Edward intră pe culoarul nordic al St. Michael's chiar în spatele lui Anstruther, cu nici două minute înainte să se închidă uşile bisericii. Spre încântarea lui Kate, el ezită lângă locul gol pe care Nancy îl eliberase cu câteva momente mai devreme ca să se alăture mamei lui Richard, a cărei soră venise în vizită din Staplegrove. Pentru că-şi pusese cartea de rugăciune acolo, Kate fu răsplătită cu zâmbetul mut al lui Edward când o ridică din nou.

El se aşeză, umplând locul cu umerii lui largi într-un fel în care Nancy nu o făcuse. Şi deşi se uita drept în faţă, fără măcar să-i atingă braţul cu al lui, căldura şi prezenţa lui o consola pe Kate.

Astăzi era încălţat cu cizmele negre înalte pe care le purtase în ziua accidentului şi arăta periculos de chipeş. Pe durata slujbei ea rezistase impulsului de a se uita pe furiş la profilul lui marcant şi să se bălăcească în amintirile din noaptea trecută. Mama ei avea dreptate, chiar dormise puţin.

Chipul i se îmbujoră de la căldura subită, deschise

cartea de rugăciuni la locul greşit, nedându-şi seama decât când Edward se întinse şi dădu pagina înapoi. Jenată, Kate o închise din nou şi se forţă să privească spre altar.

Richard vorbi la fel de elocvent ca întotdeauna, părând puţin intimidat de prezenţa lui Aurélie. După împărtăşanie toată lumea ieşi în curtea bisericii, apoi se împrăştiară în grupuri la întâmplare pentru a discuta despre sfânta trinitate a fiecărui sătuc englezesc: recolta, vremea şi cele mai recente bârfe.

Kate se întoarse spre Edward, zâmbind cordial.

— Bună dimineaţa, domnule Quartermaine, zise ea, împiedicându-se într-un smoc de iarbă. Doamne, pământul ăsta-i inegal.

— Lady d’Allenay.

Ridicând o sprânceană, îi oferi braţul.

— O, mulţumesc! zise ea acceptându-l. O predică înălţătoare, nu-i aşa? Apoi îşi coborî vocea. Doar ţine-mă departe de Reggie, îl rugă ea. Vreau să înăbuş bârfele din sat.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Mă cam îndoiesc că vei înăbuşi vreo bârfă la braţul meu, murmură el, dar eşti binevenită să încerci.

Kate se convinsese că era răul mai mic. Reggie se uita deja urât spre ea şi nu dorea să-l încurajeze. Era suficient de rău că în dimineaţa asta fusese văzută de jumătate din vecinii ei coborând din trăsura lui Aurélie alături de el.

Privi prin curtea bisericii şi văzu că Nancy, ca de obicei, se dădea bine pe lângă mama lui Richard. Traversaseră strada împreună cu sora doamnei Burnham şi acum stăteau în faţa micii case parohiale, cu capetele aplecate într-o conversaţie intensă.

Aurélie fusese înconjurată de trei dintre femeile mai în vârstă ale satului care, deşi o dezaprobau, doreau oricum să schimbe câteva vorbe cu ea ca mai târziu să poată vorbi despre asta în şoapte scandalizate.

— Mama şi Nancy vor fi ocupate o vreme, zise Kate. Te plimbi cu mine prin curtea bisericii, da?

— Dacă doreşti.

Dar nu părea să considere asta o idee bună.

După ce se îndepărtară de mulţime, îşi vorbiră puţin. Indiferent de îndoielile lui, Edward părea mulţumit să se plimbe liniştit împreună cu ea prin iarba care acum era sfărâmicioasă din cauza frigului.

În curând ajunseră în umbrele de lângă biserică, plimbându-se printre pietrele funerare. Prin aerul rece pluteau frânturi de conversaţie, deşi ei erau ascunşi de congregaţie.

Kate îşi strânse mantia din cauza frigului şi Edward o ajută să ocolească baza unei pietre aplecate precar peste rădăcina unui copac.

— Toată familia ta este înmormântată aici? întrebă el.

— Ah, da. Aici este un Wentworth. El se aplecă să dea la o parte o bucată de lichen. Harold cred că scrie.

— Da, neîndemânaticul frate mai mic al bunicului.

El se îndreptă.

— Înţeleg că baronia a suferit din cauza mai multora de felul ăsta?

— În afară de tatăl şi fratele meu? zise Kate. Da, am avut destui.

Îşi puse pentru un moment mâna peste mâna ei aflată pe mâneca lui, o mângâie, apoi trecu mai departe la obeliscul erodat din marmură înalt de vreo doi metri.

— Infanterie, zise el admirativ. Doamne, Regimentul 50! Cred că-i cineva mai vrednic decât acel pierde-vară de Harold.

— Este un monument în memoria lui James, vărul bunicului, de la care a primit tata numele, zise Kate. A căzut la Vimerio, încercând să reziste împotriva francezilor. Tu ai zis că ai fost în Ceylon?

— Da, mare parte. Edward ocoli obeliscul, citindu-i multiplele inscripţii. Deci, vărul tău a fost locotenent-colonel şi foarte decorat. Regimentul 50 a luptat curajos la Vimerio. Să ştii că au omorât două mii de francezi în ziua aia.

— Britanicii au pierit doar câţiva, zise Kate. S-a spus că vărul James a fost prea curajos pentru propriul lui bine.

— Voi, familia Wentworth, mereu sunteţi la o extremă

sau alta? Ori sfânt, ori păcătos?

Kate zâmbi.

— Da, „Nimic cu jumătate de măsură” este practic mottoul nostru.

— Eşti sigură? Edward îi făcu cu ochiul în timp ce ocolea monumentul. Pentru că am început să bănuiesc că unii dintre cei angelici s-ar putea să aibă o latură secretă păcătoasă.

— Hmm, zise ea, ridicând o sprânceană.

Apoi chipul lui deveni serios şi el făcu un gest expansiv.

— Să ştii Kate că te cam invidiez pentru toate astea.

— Poftim? zise ea. Un cimitir plin de strămoşi morţi?

El puse mâna cu degetele lungi pe creştetul celei mai apropiate pietre funerare şi se sprijini de ea, trecând gânditor cu privirea peste rândurile de pietre.

— Da, de fapt, răspunse într-un final. Te invidiez pentru istorie. Pentru faptul că ai rădăcini în acest loc cu tot folclorul şi legendele sale. Este un dar, Kate, să-ţi cunoşti oamenii – să ştii clar cui aparţii.

— Este, şi de aia muncesc din greu să păstrez Bellecombe. Kate se uită pieziş la mulţimea ce se separa. Şi familia ta? zise ea într-un impuls. Ştii unde sunt îngropaţi?

El ezită.

— Linia contelui de Oakley se trage din nord, zise el. N-am fost niciodată acolo, nici nu i-am cunoscut pe vreunul dintre ei în afară de mătuşa Isabel. Şi tatăl meu a murit anul trecut la Brighton.

— Care era numele lui?

— Hedge, răspunse el într-un final. Alfred Hedge, un tiran, un bătăuş şi un criminal care, din câte ştiu eu, a ieşit direct din sânul Satanei. Dacă a avut familie, l-au dezmoştenit.

— Dumnezeule mare, murmură ea. Deci înţeleg că nu ai fraţi.

Şi nimic vag similar, adăugă ea în gând, cu o *viaţă de familie normală.*

— Până la vârsta de zece ani l-am avut pe fratele meu

vitreg Frederick, care acum este ducele de Dunthorpe, zise el. Este cu doi ani mai mare ca mine.

— Ah. Kate îşi dădu una că nu se gândise bine la întrebarea ei. Ai luat legătura cu el?

Edward clătină din cap.

— Nu de când am fost despărţiţi, a zis el. El avea doisprezece ani. A fost... dificil. Fuseserăm inseparabili.

Kate rămase mută de uimire.

— Probabil că a fost distrus.

— A plâns, mărturisi încet Edward, în timp ce servitorii îmi strângeau lucrurile. Şi tata – Dunthorpe – l-a certat pentru asta.

— Pare un bastard, mormăi Kate.

— Nu, zise Edward sec. Eu eram ăla. Până la urmă, asta era însăşi ideea exerciţiului lui Dunthorpe.

— Edward, nu, zise Kate, strângând pumn mâinile în mănuşi. Nu-mi place să te aud când te denigrezi.

— Eu cred că doar expun faptele, zise el blazat.

Kate se întoarse cu faţa spre el, cu mâinile puse în şolduri sub mantie.

— Te rog nu mă înţelege greşit, zise ea încet, dar nu ştii realitatea, Edward. Tu ştii doar ce i-a spus mama ta lui Dunthorpe – şi i-a spus-o la nervi.

— Parcă ai fi mătuşa mea Isabel, zise el. Mereu dorindu-şi să creadă numai de bine.

— Nu doresc să cred nimic, zise Kate. Mie puţin îmi pasă dacă eşti băiatul măcelarului. De fapt, s-ar putea să prefer aşa. Pentru că un lucru este sigur: cei trei părinţi pe care i-ai avut şi-au pus cu toţii mândria înaintea datoriei lor, şi asta este abject.

— Ştiu că eşti bine intenţionată, dar las-o aşa, Kate. Maxilarul lui Edward devenise un pic rigid. În ceea ce priveşte discreditarea, lordul Reginald pare dispus să facă treaba pentru mine. Dacă privirea aia a lui întunecată ar fi o coasă, mi-ar fi tăiat capul deja.

— Nu-l băga în seamă pe Reggie, zise Kate nerăbdătoare. Povesteşte-mi despre mătuşa Isabel.

— Isabel?

Păru surprins.

— Trăieşte? Îţi place de ea? Ea clar te place.

El zâmbi mut.

— Da, mă place destul de mult.

— Ce prostii, zise Kate. Ţi-a dat un ceas care valorează o mică avere.

În sfârşit zâmbetul lui se lărgi.

— Şi mie îmi place de ea, zise el, foarte mult. Deşi o văd rar.

— Unde locuieşte?

— În piaţa Belgrave.

— Da? zise Kate. Atunci de ce o vezi rar?

El ezită.

— Este complicat.

— Nu poate să fie aşa de complicat, zise maliţioasă Kate. Ţine la tine. Tu ţii la ea. Şi locuieşte, culmea, la un kilometru şi ceva de St. James?

Reluaseră mersul la pas încet şi aproape că ajunseseră la limita din spate a curţii bisericii. Până şi Kate, oricât de independentă era ea, ştia că era mai bine să nu dispară din vederea mulţimii la braţul scandalosului Ned Quartermaine.

Se întoarse şi-i văzu pe Nancy şi pe Richard lângă uşa turnului, vorbindu-şi cu interes. Expresia lui era întunecată. Mâinile lui Nancy erau strânse în pumni pe lângă ea, braţele rigide.

Aurélie, ce ai mai făcut, gândi sumbru Kate?

Voia să ofteze; mama ei era aproape de necontrolat. Măcar această vizită fusese relativ calmă şi – poate până astăzi – fără drame. Kate se forţă să zâmbească.

— Îmi povesteai despre mătuşa ta?

Edward dădu din umeri.

— O văd în privat când pot, dar este ciudat, zise el. Clubul Quartermaine nu-i genul de loc unde poţi să inviţi pe cineva ca Isabel, Lady Keltonbrooke.

— Ah, deci locuieşti acolo. Kate se gândi la asta. Dar ai putea să cumperi o casă.

— Aş putea, zise el.

— Sau ai putea să o întrebi pur şi simplu pe mătuşa ta ce vrea.

El ezită un moment.

— Vrea să mă vadă mai des, recunoscu el. Îmbătrâneşte şi nu are copii. Doar pe mine şi pe Frederick ne are.

Kate se opri pentru a se gândi la asta.

— Ţi-e teamă să-ţi vezi fratele?

Făcu o vagă pauză înainte de a răspunde.

— Ar fi ciudat, zise el. Mai mult, aş prefera să nu mă gândesc la trecut. Iartă-mă, Kate, dar Anstruther a adus caii noştri. Mai bine te duc înapoi la mama ta.

Anstruther chiar părea nerăbdător.

— Da, desigur, murmură ea. Am uitat. Vă duceţi la Heatherfields.

Când ajunseră la gazonul însorit din faţă, ultimii săteni plecau prin poarta cu acoperiş. Îl privi pe Edward păşind pe alee după ei cu pasul lui încrezător, lung şi simţi cum îi tresare ciudat inima. Chiar era îndrăgostită fără speranţă de el; se părea că nu conta cine era el sau ce făcuse.

Era un om bun şi orice ar fi crezut ea despre modul în care-şi câştiga existenţa, era ceva ce fusese aruncat în calea lui de către circumstanţe – sau aşa-şi spuse ea. În toate celelalte aspecte, Edward era domnul care ar fi trebuit să fie.

Pe strada de dincolo de poartă, Fendershot o ajuta pe doamna Peppin să urce în trăsurica lui pentru drumul înapoi la Bellecombe. Kate se gândi pentru un moment să se urce în locul de lângă doamna Peppin ca să evite drumul cu Reggie. Dar era doar o prostie.

Oftând, se întoarse şi văzu că în curtea bisericii nu mai era nimeni în afară de Aurélie, care stătea pe veranda încadrată pitoresc de arcada veche de piatră. Flutura mâna în semn de la revedere către Anstruther. De mâna ei atârna o cascadă de dantelă. În acest timp Edward urca în şaua calului său mare şi negru.

— Aurélie, vizitiul tău te aşteaptă, zise Kate în timp ce cei doi bărbaţi plecau.

Aurélie se întoarse şi o privi ca şi cum ar fi fost adusă în prezent.

— Ah, da, zise ea. Dar o clipă, te rog, *mon chou.* Trebuie să intru iarăşi şi să vorbesc cu domnul Burnham.

Kate ridică dezaprobator dintr-o sprânceană.

— De ce?

Aurélie zâmbi cu zâmbetul ei evaziv ca de obicei şi, cu toate astea, dedesubt se afla o emoţie enigmatică.

— Nu glumeam la micul dejun, *mon chou,* murmură ea. Vreau să-i cer bunului pastor să mă spovedească.

— Cum poţi să râzi de Richard? o mustră Kate. Spre deosebire de tine şi de Macey, el nu-şi ia îndatoririle în glumă. Este foarte devotat. Şi apoi, tu nici măcar nu eşti catolică.

Ea ridică uşor din umeri.

— *Oui,* dar poate sunt pe jumătate catolică, din partea mamei? Şi apoi, o persoană păcătoasă nu se poate spovedi la pastorul său şi să ceară iertare?

— Nu. Adică, nu ca şi chestiune de apartenenţă ecleziastică.

— Dar ca absolvire personală?

Kate nu şi-ar fi imaginat niciodată că va dezbate doctrina bisericii cu mama ei.

— Păi, da, este permis. Poţi să ceri absolvire dacă ai păcătuit.

Aurélie zâmbi ca şi cum îi fusese dovedit punctul de vedere.

— Şi poate că am păcătuit o dată sau de două ori? Şi acum simt nevoia să-i spun despre asta pastorului Burnham – şi doresc să o facă sub protecţia confesionalului.

— Nu există un confesional propriu-zis, mamă. Sincer, uneori cred că eşti nebună.

Aurélie flutură dispreţuitor din mână.

— *Ma foi,* nu eşti prima care spune asta, răspunse ea. Dar dacă nu bate vântul, cum se zice, pui mâna pe vâsle. Şi dacă sora ta nu-i măcar la jumătatea drumului spre altar înainte ca eu să plec din această sălbăticie plictisitoare, jalnică, atunci sunt o mamă şi mai nesemnificativă decât

sunt conform zvonurilor.

— O, Aurélie. Kate clătină din cap. Sper că ştii ce faci.

— Eu mereu ştiu ce fac. Aurélie se uită la micul ceas încrustat ce atârna de un lanţ la poşeta ei. Deci, ne întâlnim aici în jumătate de oră, *s'il te plait.* Şi unde sunt Nancy şi Reggie? *Mon Dieu,* Katherine, du-te şi caută-i.

Deja o alunga gesticulând cu dosul mâinii când uşa masivă de stejar se deschise spre interior, scârţâind din balamale şi Reggie ieşi, strângând rigid în mâini pălăria lui înaltă din castor. Ochii întunecaţi, duri priviră în ai lui Kate, în timp ce Aurélie trecu pe lângă el, aproape neluată în seamă, şi intră în biserică.

— Mama are nevoie de un moment cu domnul Burnham, explică Kate, întorcându-se pentru a păşi în soarele din curtea bisericii. Sper că nu te deranjează să aştepţi?

Când Reggie nu spuse nimic, Kate se întoarse complet spre el.

— De fapt, Kate, zise el sarcastic, începe să mă deranjeze destul de mult să aştept.

— Poftim?

— Când vine vorba de tine, nu fac decât să *aştept*, se răsti el. De opt ani *aştept* să-mi accepţi scuzele. De zile întregi *aştept* cu speranţa să-mi adresezi măcar un cuvânt din inimă. Am fost clar cu interesele mele şi am *aşteptat* – ţinându-mi gura, totuşi – şi drept răspuns tu mă insulţi…

— Doamne, Reggie, ţi-ai pierdut…

— …mă *insulţi,* repetă el, vorbind peste ea, plimbându-te ca o prostituată la braţul acelui bărbat. Şi pentru Dumnezeu, Kate, nu voi accepta. Este sub demnitatea mea să fiu pe locul doi după unul ca Ned Quartermaine. Şi ai face bine să-ţi aminteşti asta, draga mea.

Kate mărise ochii.

— Ai grijă, Reggie. Pentru că eşti pe punctul de a obţine din inimă acel cuvânt după care tânjeşti aşa de mult.

Dar el nu mai avea grijă.

— Mi se pare că depăşeşti orice limită, Kate, scrâşni

el, că îndrăzneşti să fii văzută la braţul lui în faţa satului. Să-l inviţi la slujba de duminică şi să te plimbi cu el când eu m-am înclinat şi umilit în faţa ta, aşteptându-mă să aud oricând că…

— Ce, să auzi adevărul despre Heatherfields? interveni cu răceală Kate. Pentru că asta-i singura bârfă legitimă pentru sat, Reggie.

— Cum îndrăzneşti să-mi arunci în faţă o serie de ghinioane, zise el.

— Cu foarte puţin efort, ca să fiu sinceră, răspunse Kate, pentru că tu nu te-ai ruinat cu o serie de ghinioane, Reggie. Şi sper că nimeni – inclusiv tu – nu ar fi atât de prost încât să sugereze public că noi doi ne-am putea împăca.

Pumnii încleştaţi ai lui Reggie se albiseră, chipul lui frumos era negru de furie.

— Cum îndrăzneşti, zise el din nou. Dacă Stephen ar fi în viaţă, ţi-ar da o lecţie.

— O, ar putea să încerce – *dacă* ar fi în viaţă. Emoţiile lui Kate erau foarte puternice. Şi ar fi putut să fie, Reggie, dacă voi doi nu v-aţi fi îmbătat şi n-aţi fi urcat în acel turn în miezul nopţii. Şi *dacă* tu n-ai fi pariat cincizeci de lire că nu-şi putea ţine echilibrul pe acea margine blestemată.

Reggie îşi băgă faţa în a ei.

— Nu l-am împins pe blestematul de frate-tu, Kate.

— N-a trebuit! Prezenţa ta – provocările tale, necăjitul tău şi tachinările tale constante – a fost mereu de ajuns! Brusc, Kate izbucni în lacrimi. Reggie, erai mai mare. Stephen te admira. Cum de n-ai putut să fii mai atent?

Reggie nu păru impresionat de lacrimile ei.

— O, da, ca de obicei, este numai vina mea! mârâi el. La naiba, Kate, am încercat să îndrept lucrurile.

— Să *îndrepţi lucrurile?* strigă ea. Fratele meu *a murit,* Reggie. Toată viaţa mea s-a schimbat. Asta – Bellecombe – toate astea – erau menite pentru Stephen. Nu pentru mine. N-ai cum să îndrepţi asta.

— Păi, nu m-am oferit să mă însor cu tine? Să iau acele viitoare greutăţi de pe umerii tăi?

Dar furtuna lui Kate începuse să se calmeze la fel de repede cum izbucnise şi-şi suflă zgomotos nasul în batista pe care o scosese din buzunar.

— Ascultă-mă, Reggie, pentru că următoarele cuvinte le vei auzi o singură dată, zise ea printre trasul nasului, băgând batista la loc. Îmi cer scuze. Defectele lui Stephen au fost ale lui. Nu, nu l-ai împins tu. Da, ai fost devastat de moartea lui. Dar ştiai că titlul de baron îmi va reveni mie şi propunerea ta a fost oportunistă.

— O minciună categorică! strigă Reggie.

— Ba nu, zise Kate. Bunicul o ştia – şi a văzut dezamăgirea ta când ai aflat cât de săraci eram. Da, ştiam de ce m-ai cerut, Reggie, şi eram dispusă să accept asta. Dar nu voi accepta un infidel confirmat sau un cartofor cunoscut drept soţ. Mi-am văzut mama trăind viaţa asta şi eu nu o voi trăi.

— O, Kate! Reggie dădu ochii peste cap. Ce ţie nu-ţi place altuia nu-i face! Aurélie a fost la fel de infidelă ca tatăl tău.

— Nu la început, contră Kate. Dar nu despre asta-i vorba, Reggie. Ce trebuie să înţelegi acum este că eu nu mă voi căsători niciodată cu tine.

— Kate, nu ştii ce…

— Ba da, îl întrerupse ea, şi mai mult, tu nici măcar nu vrei să te însori cu mine. Tu eşti doar în căutarea unei afaceri. De ani întregi n-am fost decât un as în mâneca ta. Mereu ai crezut că, dacă va fi nevoie din punct de vedere financiar, o vei putea fermeca din nou pe biata Kate.

— Da, poate chiar şi înapoi în patul meu, zise răutăcios Reggie. Mai vreo o dată, Kate? Pot fi convins.

— Reggie, eşti un mitocan! şuieră Kate. Tu m-ai sedus. Te-ai folosit de moartea lui Stephen ca scuză şi ai profitat de prostia mea.

— Da, asta ar fi versiunea ta, iubirea mea. Reggie zâmbi meschin. Dar din câte îmi amintesc eu, te-ai aruncat în braţele mele, implorându-mă să-ţi alin suferinţa şi eu doar ţi-am făcut pe plac. După aceea, nu mai aveai cu cine să te măriţi. Să-i spun totul lui Ned Quartermaine despre

asta?

— N-ai îndrăzni, îl avertiză Kate.

— Ba da şi o voi face, zise Reggie, dacă nu anunţi logodna noastră.

— Logodnă?

Kate rămase cu gura căscată.

— Anunţ-o! ordonă el. La cina din seara asta. Şi nu te mai juca cu mine, Kate, sau vei afla că nu trebuie să te joci deloc cu mine.

La asta, Kate se îndreptă cât era de înaltă.

— Păi, Reggie, zise ea repede, ai face bine să te grăbeşti atunci. Domnul Quartermaine s-a dus să-şi vadă noua proprietate şi, dacă încerci, s-ar putea să-l prinzi. La Heatherfields.

— La naiba, Kate…

Dar Kate se îndrepta spre casa parohială.

— Sper, Reggie, zise ea peste umăr, că poţi să te întorci singur la Bellecombe. Pentru că acum nu doresc să împart trăsura cu tine.

Nu se mai întoarse şi se duse direct la casa parohială şi bătu la uşă. Nancy ieşi imediat, cu capul ciudat de plecat.

— Suntem gata să plecăm? întrebă ea, trecând pe lângă Kate.

Kate se întoarse.

— Da, aproape.

Nancy nu se uită la ea când traversară strada. Kate îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Auzise sora ei cearta cu Reggie? Sau era vorba despre ce discutase cu Richard în afara bisericii? Era de fapt Aurélie?

Kate nu avu timp să insiste cu Nancy, pentru că de cum traversară strada, Aurélie ieşi pe uşa bisericii St. Michael.

— *Dépêchez-vous!* ordonă ea, gesticulând nerăbdătoare. Nu avem toată ziua. Julia şi ceilalţi ne aşteaptă.

Nici Nancy, nici mama ei nu se deranjară să o întrebe pe Kate ce se întâmplase cu Reggie. Pe tot drumul înapoi la Bellecombe fu clar că minţile lor erau în altă parte. Aurélie

era din nou ciudat de visătoare, în timp ce Nancy arăta doar distrusă.

Când ajunseră acasă, Aurélie se duse imediat la oaspeţii ei. Lady Julia şi domnii leneveau cu cafelele în salonul din faţă. Pentru că nu se trăgea şi era prea devreme să se bea serios sau chiar să se joace cărţi, cei patru arătau cumplit de plictisiţi. Nancy trecu pe lângă ei fără să le arunce o privire.

— Kate, haide sus, zise ea încet. Cred că trebuie să vorbesc cu tine.

Kate îi aruncă o privire întunecată mamei ei şi o urmă pe Nancy sus în salonul ei privat. Doamna Peppin era deja acolo, înlocuind sticla de zmeurată pe care Aurélie o golise pe parcursul zilei.

— Bine, Nancy, varsă tot, ceru Kate. Mama îl tachinează pe Richard? Sau… sau *flirtează* cu el?

Nancy mări ochii.

— O, nu! Nimic de genul ăsta.

— Ar trebui să vă las, zise doamna Peppin, întorcându-se de la bufet.

Nancy ridică o mână.

— Nu, Peppie, am nevoie de tine. Vino, staţi jos amândouă.

Kate începea să simtă că s-ar putea să aibă nevoie de un pahar de zmeurată.

— Nancy, mă îngrijorezi, zise ea, netezindu-şi fustele sub ea în timp ce se aşeza. Ce Dumnezeului se întâmplă?

Nancy stătea aplecată înainte la marginea scaunului, cu mâinile unite.

— Este vorba de mătuşa lui Richard, zise ea.

— Doamna care-i în vizită din Staplegrove astăzi? zise doamna Peppin cu fruntea încruntată.

— Da. Doamna Lowell.

Nancy ridică privirea la Kate.

— Ce-i cu ea? întrebă îngrijorată Kate. Sper că nu-i bolnavă?

— O, nu. Nancy îşi muşcă buza pentru un moment. Are de-a face cu doamna Granger, care locuieşte de partea

cealaltă a străzii faţă de biserica familiei Lowell.

— Doamna Granger? Kate era nedumerită. Cunoaştem o doamnă Granger?

— Un pic, zise Nancy. Doamna Lowell ne-a prezentat-o la târgul de vară din Taunton.

Kate clătină din cap. Îşi amintea de târg, pentru că fusese o zi frumoasă de iunie. Ea şi Nancy fuseseră invitate să meargă cu Richard şi doamna Burnham şi să ia ceaiul cu familia Lowell la casa parohială din Staplegrove.

— Am cunoscut aşa de mulţi oameni în acea după-amiază, zise ea vag. Ce-i cu această doamnă Granger de este aşa de tulburător?

— Poate-ţi aminteşti că doamna Lowell bârfea de fapt despre ea în acea zi, îi reaminti Nancy lui Kate. Şoptea că doamna Granger se mutase cu câţiva ani în urmă, cu puţine explicaţii, în Staplegrove cu o nepoată după ea.

— O, da, zise Kate, amintindu-şi. Această doamnă Granger avea un copil – fetiţa fiicei ei – o fetiţă frumuşică, dar nu-mi aduc aminte numele.

— Annabelle Granger, zise Nancy. I se spunea Annie.

— Corect, zise Kate. Mama fusese sedusă de tatăl fetei, apoi murise la naştere. Era o poveste tristă.

— Da, dar căsuţa în care trăieşte doamna Granger şi chiar şi grajdurile din spate aparţin unui domn bogat din Londra. Nancy vorbi rapid, de parcă voia să forţeze cuvintele să iasă. S-a spus că el este naşul fetei sau un fel de unchi. Dar vizitează rareori şi abia vorbeşte cu copilul, după doamna Lowell.

— Ah, tatăl, zise cu înţelepciune doamna Peppin. Aşa fac domnii bogaţi. Îşi ascund problemele în vreun sătuc.

— Da, aşa a spus doamna Lowell, zise Kate. Era indignată. Dar noi nu ştim adevărul, Peppie. Poate că domnul chiar este un unchi?

Doamna Peppin se uită neîncrezătoare la Kate.

— Cu o poveste aşa de vagă?

— Ştiu, ştiu, zise Kate, ridicând mâinile. Probabil ai dreptate. Natura umană dezamăgeşte mereu. Dar, Nancy, ce legătură are tragedia asta cu noi?

Nancy se uită cu tristeţe la ea.

— O, Kate, şopti ea. Doamna Lowell zice că – ei bine, zice că acel bărbat este Edward.

— Edward? Kate încremeni brusc pe interior. Spune că Edward… întreţine acel copil?

Era ca şi cum îşi simţea propria inimă bătând. Ca şi cum timpul se oprise, suspendat pe un fir de mătase, în timp ce ea se chinuia să priceapă cuvintele lui Nancy.

— Nu domnul Edward…?

Peppie duse degetele la buze de parcă ar fi putut să ia înapoi cuvintele.

— Doamna Lowell l-a recunoscut la biserică, zise Nancy cu tristeţe, şi calul ăla mare negru al lui.

Calul. Kate uitase de el.

Cu identitatea lui Edward descoperită, ea se oprise din a întreba despre originea calului. Dar în zilele astea rareori venea cineva călare de la Londra, trenul era mult mai rapid.

— Deci spui că… că această doamnă Lowell pretinde că Edward este tatăl lui Annie Granger? reuşi să zică Kate. Că el deţine căsuţa în care locuiesc ele? Că banii lui – banii de la salonul de jocuri – întreţin familia Granger?

Nancy încuviinţă din cap, muşcându-şi din nou buza.

— Da, şi familia Lowell îl dezaprobă profund, răspunse ea. Doamna Lowell zice că vine o dată sau de două ori pe an în vizită şi se plimbă de parcă ar deţine locul.

— Ceea ce e adevărat, interveni doamna Peppin.

— Da, zise Nancy. De acolo a venit calul. Edward îl ţine acolo.

Dar întregul scenariu urât se derula în mintea lui Kate. Edward recunoscuse biserica din Staplegrove în ziua în care trecuseră pe lângă ea, nici măcar nu se prefăcuse că nu.

Deci asta era tragedia despre care vorbise Edward. Povestea Mariei, ai cărei părinţi îl refuzaseră.

A murit cât eu eram în armată, zisese Edward.

Dar cum se putea? Putuse el să fie aşa de duşmănos – sau de tulburat – încât să plece şi să o lase însărcinată cu copilul lui? Sau fusese totul o mare neînţelegere?

Aproape că nu conta, ascunsese un copil şi mai mult sau mai puţin o ignorase. Nu era un abandon, nu – dar era aproape. Şi Kate chiar îl crezuse pe Edward mai bun de atât.

— Domnişoară Kate? Peppie puse un braţ în jurul umerilor ei. O, domnişoară, stai dreaptă, drăguţă.

— Dar Edward… Edward nu mi-a zis nimic despre asta.

Kate îşi dădu seama că se lăsase înainte pe canapea. Nancy şi Peppie schimbară priviri grăitoare.

— O, Kate! Nancy alunecă pe marginea scaunului şi luă mâinile lui Kate în ale ei. N-ar fi trebuit să-ţi spun? Richard este aşa de furios! Oricât ar fi de ciudat, începuse să-l placă pe Edward. Şi a zis… a zis că chiar *trebuie* să-ţi spun. Poate că n-ar fi trebuit?

— Gata, gata, domnişoară Nan, zise Peppie, dar o mângâia pe Kate pe spate. Normal că ai făcut bine. Şi cum spune domnişoara Kate, nu se ştie cum s-a întâmplat acest mare scandal. Poate că-i mai mult decât ştie bârfitoarea aia de doamnă Lowell.

Kate îşi adună minţile şi se ridică. Avea nevoie să fie singură.

— Mulţumesc, Nancy, zise ea. Ai făcut ce trebuie. Sunt… dezamăgită, ca să nu zic mai mult.

Rămasă fără alternativă, Nancy se ridică.

— Şi-l vei confrunta, Kate? întrebă ea. Îi vei cere adevărul? Eu aş vrea să-i dau una peste faţa ai frumoasă a lui. Simt că ne-a păcălit.

— Dar chiar nu-i treaba noastră. Kate zâmbi forţat, deşi o costa mult. A ales să păstreze secretul din propriile lui motive. Nu-mi voi băga nasul. Până la urmă, nu o înfometează sau o bate pe Annie Granger, ci doar o privează de iubirea şi compania tatălui ei.

— Dar ce soartă crudă, crudă pentru un copil! strigă Nancy. Cum poţi tu, dintre toţi oamenii, să-l scuzi?

— Nu-l scuz, răspunse ea. Copiii ar trebui să trăiască cu taţii lor indiferent de cum s-au născut. N-ar trebui să fie ascunşi de parcă sunt ceva de care să-ţi fie ruşine.

Dar indignarea lui Nancy nu se linişti.

— Kate, noi două ştim foarte bine cum este să fii părăsit la ţară şi tratat ca un ceva în plus, zise ea tăios. Aurélie, cu toate defectele ei, ar fi rămas dacă tata ar fi lăsat-o. Ştii că ar fi rămas, Kate.

— Nu-l scuz pe tata, zise Kate. Dar aici e vorba despre defectele lui Edward, nu ale lui. Şi trebuie să ne consolăm că Edward face mai bine decât ar face majoritatea bărbaţilor bogaţi în locul lui. Da, Nan, sunt zdrobită. Copilul este probabil al lui. Dar ce importanţă are pentru noi? În curând va pleca.

— Nu şi dacă doamna Wentworth are ceva de zis, avertiză doamna Peppin, din moment ce i-a intrat în cap să-l ţină aici.

— Atunci va trebui să-i spun adevărul mamei, declară înfierbântată Nancy. Voi insista să-i spună să plece.

— Nan, las-o aşa, avertiză Kate, ridicându-se cât de elegant putu. Va pleca în curând. Eu cu siguranţă nu-l voi reţine mai mult. Acum, mă scuzaţi, am de scris nişte scrisori.

Le privi cum pleacă din cameră, cu zâmbetul ofilit încă pe faţă. Dar în ultimul moment doamna Peppin aruncă o privire compătimitoare peste umăr. Apoi se întoarse şi Nancy.

— Kate, zise ea, să anulez drumul la Exeter de mâine cu mama? Sunt mulţumită să rămân acasă cu tine şi să-ţi ţin companie. Chiar n-am nevoie să merg la cumpărături.

— Doamne, nu, zise Kate. Aurélie o să facă crize.

Dar pe Kate o termină bunătatea simplă a surorii ei. De cum se închise uşa, se aruncă peste divan şi începu să plângă.

Nici măcar nu era sigură de ce plângea – ceea ce înrăutăţea lucrurile. Ce-şi închipuise? Că Edward va da pagina şi se va arunca la picioarele ei? Că în mijlocul ruinelor din viaţa ei va exista un final dulce şi fericit?

Nu va exista.

Nu va exista şi până şi Reggie, aşa mitocan cum fusese, avusese suficient bun simţ să vadă cum va fi viaţa

lui Kate. De fapt, probabil că Reggie fusese cea mai bună ofertă pe care Kate o va avea vreodată – şi aia fusese cu şantaj, mai mult sau mai puţin.

Cu siguranţă de la păcătosul de Ned Quartermaine nu va obţine ceva mai bun şi, din punctul ăsta de vedere, Edward nu o păcălise. Fusese clar cu Kate că ea nu se putea aştepta la nimic mai mult de la el; o legătură ciudată născută în circumstanţe ciudate şi o aventură pasională între cearşafuri.

Şi acum trebuia să înfrunte faptul că Edward nu era deloc genul de bărbat pe care şi-l imaginase ea – asta peste faptul că cumva ea se convinsese că deţinerea unui salon de jocuri ar putea fi cumva scuzabil. Dar neglijarea unei fiice? Asta lovea prea aproape de inimă pentru că nici măcar Kate nu putea născoci o scuză.

O, asemenea bărbaţi aveau inevitabil o duzină de motive destul de bune. Cu siguranţă tatăl ei avusese, când se născuse Nancy, cu mariajul deja tensionat. James Wentworth încetase să mai arunce fetelor lui vreo privire trecătoare, le făcuse pachet şi le trimisese permanent în Somerset. Şi îşi dădea seama că fix din cauza acelui abandon Nancy era aşa de furioasă pe Edward.

Dar dacă era provocat, fără îndoială că Edward ar spune că ocupaţia lui îl face nepotrivit să crească un copil. Că bărbaţii sunt incapabili ca temperament să-şi înţeleagă fiicele. Sau, precum tatăl lui Kate, că copiii au nevoie de aer proaspăt, de ţară.

Dar copiii – mai ales fetele – au nevoie de taţi. Cineva care să le înveţe cum să călărească un ponei şi să mânuiască crosa de crichet. Cineva care să le spună să sunt frumoase, chiar dacă nu sunt.

Chiar dacă ele sunt drepte ca scândura şi deşirate ca o prăjină.

Un copil are nevoie de iubirea tatălui. Şi să-i refuze asta era egoist peste măsură.

Într-un alt val de auto compătimire, Kate se strânse ghem pe divan şi-şi lăsă capul să se afunde într-o pernă. Chiar atunci uşa ei se deschise un pic şi apoi un pic mai

mult. Filou veni legănându-se şi adulmecând peste covor, cu ochii lui urduroşi solemni.

Se ridică pur şi simplu pe marginea divanului, privind la Kate cu ceea ce părea compasiune autentică.

— O, prea bine.

Kate oftă şi mângâie locul de lângă ea.

Filou sări, lovindu-şi şi zbătându-şi picioarele din spate în urcare. Ea se întinse şi-i ridică fundul, iar mopsul eşuă lângă ea cu o respiraţie şuierătoare. Puse un braţ peste el şi-l cuibări aproape.

El oftă din nou, se cutremură ca un câine şi apoi începu să sforăie.

Deci, *asta este,* se gândi Kate. *Mai bine de atât nu se poate.*

Un câine băşinos şi astmatic. Sau lordul Reginald Hoke, şantajist extraordinar.

Kate alese câinele.

Puse un braţ în jurul lui Filou şi adormi.

Capitolul 13

Dilema domnişoarei Wentworth

Cu foarte puţin efort din partea ei, Kate reuşi să-l evite pe Edward restul zilei. De fapt, nu văzu pe aproape nimeni.

După doamna Peppin, Nancy fusese închisă două ore cu Aurélie, planificând marea lor excursie de cumpărături. Declarând călătoria la Exeter prea obositoare să o ia măcar în calcul, Lady Julia se cuibărise în bibliotecă cu un roman. Sir Francis şi contele de Macey hotărâră să facă o plimbare

lungă prin mlaştină, în timp ce Reggie îşi petrecu toată după-amiaza în salonul de biliard cu o sticlă din cel mai bun coniac de la Bellecombe.

În ceea ce-l priveşte pe Edward, Kate nu auzi nimic despre el şi bănuia că-şi petrecuse restul zile cu Anstruther. Aşa că, după ce se scuză de la cină – o durere de cap complet adevărată –, Kate se duse direct în pat, doar ca undeva spre răsărit să fie trezită dintr-o noapte lungă şi plină de vise de către doamna Peppin care-i zgâlţâia delicat umărul.

— Milady, trezeşte-te!

— Îmm?

Kate se ridică într-un cot, dezlipindu-se de bietul Filou care, măcar o dată, o abandonase pe Aurélie. Îşi dădu părul de pe faţă şi o văzu pe menajeră stând deasupra patului într-o baltă de lumină galbenă, cu lampa ridicată sus.

— Peppie? Ce s-a întâmplat? E vorba de mama?

— Nu, nu, drăguţă, zise ea, punând lampa pe noptiera lui Kate. Tânărul Tom Shearn este în curte. Zice că Jenks are o vacă cu viţelul întors şi că mai este un viţel după primul.

— La naiba! Kate trecu cu mâna prin pâr. Una din rasa Devon?

— Nu, una din noile Hereford, drăguţă, zise ea, şi Jenks spune că e prea scumpă să o lase să moară.

— Jenks are dreptate. Kate dădu cuvertura la o parte. Naiba să-i ia de cai prea încrucişaţi. Ce zice Anstruther? Vacile Hereford au fost ideea lui. A trimis cineva la Taunton după medicul veterinar?

— Da, dar Jenks crede că nu-i timp, raportă doamna Peppin. Tom spune că Anstruther se îmbracă să o ducă pe doamna Wentworth la Exeter şi nu îndrăzneşte să o dezamăgească. A zis că Tom va veni cu tine, să întrebe ce se poate face.

— Exeter? Prinsă în timp ce îşi umplea ligheanul cu apă rece, Kate se întoarse cu urciorul în aer, nevenindu-i să creadă. Şi cumpărăturile au prioritate în faţa unei vaci Hereford de patruzeci de guinee? Dumnezeule, mama a

înnebunit pe toată lumea?

— Doar îmbracă-te, domnişoară, o încurajă doamna Peppin. N-ar fi trimis după dumneata dacă ar fi crezut că nu era nevoie.

— Prea bine, fir-ar să fie, zise ea, Du-l pe Filou înapoi în camera mamei şi pune să fie înşeuată Athena. O, şi Peppie? Spune-i lui Fendershot să-mi încarce pistolul şi să mi-l pună în desagă.

Doamna Peppin tresări. Dar Kate nu avea de gând să lase o vacă să sufere inutil dacă chiar nu se mai putea face nimic, că erau patruzeci sau patru sute de guinee. Şi unele dintre lucrurile care puteau fi făcute pentru a salva biata vacă erau oribile…

Mă rog, ca şi restul necazurilor ei din prezent, aveau alternative la care nu suporta să se gândească.

Cu toate astea, în unele zile, Kate se întreba cum de viaţa ajunsese la asta. Crescuse aşteptându-se să aibă o viaţă obişnuită, fericire, căsătorie şi copii. Adevărul este că, până ieri, nu renunţase total la acel vis.

Şi acum avusese cea mai mizerabilă noapte din viaţa ei de când murise Stephen. Până şi câinelui aparent îi fusese milă de ea. Era aşa de furioasă. Aşa de profund de furioasă pe ea însăşi şi, da, pe Edward – şi pentru ce? Pentru că refuzase să-i spună despre fiica lui?

Ea chiar îşi imagina că era o parte aşa de importantă în viaţa lui Edward? Era aşa de naivă încât să creadă că dacă se culca cu un bărbat, acesta era obligat să-i împărtăşească povestea vieţii lui? Fiecare păcat şi secret al lui? Şi nu se îndoia că ambele erau numeroase.

O, îşi dădea seama că Edward se bucura de compania ei. Dar la finalul zilei, poate că ea nu era mai importantă pentru el decât biata mititică de Annie Granger. Nu, era doar simpla Katherine Wentworth, chemată să se ocupe de o vacă ce făta!

— De parcă ştiu ceva despre asta, mormăi ea pentru sine şi destul de vulgar.

Era exact genul de limbaj pe care-l deprindeai pe la ferme. Un limbaj pe care o lady n-avea de ce să-l ştie şi n-

ar fi trebuit să fie niciodată expusă la el. Dar ea-l ştia, nu era prima naştere. Oi, vite şi o dată chiar şi un cal de atelaj. Anstruther şi bunicul începuseră să o tragă după ei la fiecare criză înainte să se răcească corpul lui Stephen în mormânt.

Până la urmă, care fusese alternativa pentru Bellecombe?

Ca ea să se mărite cu Reggie?

— Ha! zise cu voce tare. De parcă pămpălăul ăla ar şti ce să facă. Mai bine mă mărit cu Tom Shearn.

Cu acest sentiment în minte, Kate se spălă pe faţă, se îmbrăcă şi-şi răsuci părul într-un coc nearanjat. Renunţă la corset în favoarea vitezei, îşi trase cizmele, luă biciuşca din cui şi coborî să-l caute pe Tom.

*

După ce dormi prea mult, un eveniment chiar rar, Edward fu nevoit să se grăbească la micul dejun. Îşi petrecuse după-amiaza precedentă în şa, dând o raită prin toate colţurile noii sale proprietăţi. Acum, în timp ce se îmbrăca, simţea o vagă senzaţie de speranţă trezindu-se – măcar pe un front emoţional.

Da, Heatherfields era aşa de neglijată că era nevoie de cinci sau şase mii de lire, după calculul lui Anstruther, să o restaureze. Dar o, ce casă va fi când va fi terminată! Furase practic proprietatea de la Reggie, bietul prost disperat.

Departe de a fi o biată căsuţă de vânătoare, Heatherfields era în schimb un conac în stil elisabetan cu proporţii perfecte şi grădini cândva elegante. Întregul ansamblu era în esenţă nealterat de timp.

Anstruther fusese foarte supărat din cauza interiorului aproape nelocuibil, dar Edward nu, în mod ciudat. Ştia ce pierde-vară era Reggie şi se aşteptase la ce-i mai rău. Mai bine că încăperile erau nealterate şi neîntreţinute, dacă asta însemna că nu fuseseră stricate de două secole de prost gust şi tencuială aleatorie.

Restaurată la gloria ei din secolul şaisprezece, Heatherfields va fi locul ideal în care Annie să-şi înceapă adolescenţa. Genul de casă în care puteau fi aduşi potenţiali peţitori, o casă menită pentru aristocraţia engleză cu pământuri, însuşi lucrul la care tinerii negustori şi fii raţionali de bancheri aspirau să devină.

Şi erau exact genul de tineri care nu-şi permiteau să strâmbe prea mult din nas la filiaţia incertă a lui Annie şi care, odată căsătoriţi, nu se vor deranja să potolească speculaţiile că noua lor soţie ar putea – *aproape* – fi nepoata unui duce, oricât de puţin probabil era acel scenariu.

Dar Edward se cam agita când casa ar fi putut să aibă nevoie de ani întregi pentru a fi restaurată – mai ales dacă descopereau termite, cum anticipa Anstruther. Până atunci, Annie va fi gata pentru tinerii peţitori bogaţi. Şi oricât de ciudate şi rare putea să-i facă doamna Granger vizitele, Edward voia să ajute copilul.

Ocupat să-şi lege lavaliera, se zări în oglindă şi se gândi, nu pentru prima dată, la incompetenţa lui cu o asemenea sarcină. Brusc, îşi dori să-i fi cerut sfatul lui Kate; nu doar cu renovarea şi pământul, ci şi cu Annie. Până la urmă ce ştia el despre nevoile unei fete? Sau cum să o lanseze în societate? Sau – şi mai descurajant – cum să o convingă pe doamna Granger să permită asta?

A naibii femeie încă-i purta pică, îi purta pică şi pentru ajutorul său şi pentru interferenţă, chiar dacă circumstanţele o obligau să le accepte pe ambele. Încă era chitită să protejeze fata, dar nu vedea că ascunzând-o pe Annie, bârfele doar deveneau mai rele?

O, Edward nu avea probleme cu bârfele dacă le putea folosi. Ambiguitatea cu privire la originea fetei era probabil mai bună decât adevărul. Dar Annie creştea. Lumii va trebui să i se spună… *ceva.*

I-ar fi plăcut să-i spună adevărul lui Kate – atât cât ştia şi el. Dar cu ce scop? Nu exista nimic pentru el la Bellecombe. Nu va putea să existe vreodată. Kate nu-l va avea, şi el nu voia ca ea să-l vrea. Aşa că de ce să o aducă

pe Annie pe rugul pe care ardeau deciziile lui proaste?

Brusc, înnodă greşit lavaliera. Degetele lui Edward râcâiră nodul prea strâns, apoi o smulse şi o aruncă pe pat.

Asta voia? Să-şi dezvăluie sufletul lui Kate? Să-i promită dragostea lui eternă şi să jure să fie un om mai bun? Păi, nu avea să funcţioneze. Poate că sângele lui era incert, dar trecutul lui era foarte clar.

Mai mult, bătrânul Pettibone, directorul, avusese dreptate. Edward avea o trăsătură vicioasă care nu ceda. El chiar o îmbrăţişase. Îl ajutase să supravieţuiască unei vieţi dure, chiar când îl marcase pentru totdeauna după. O sabie cu două tăişuri mereu taie în ambele direcţii.

Nu, era mai bine să savureze pur şi simplu compania lui Kate pe zilele ce vor urma şi să clădească ceva asemănător unei prietenii trainice, dacă putea. Nu dorea să o implice pe Kate într-o aventură de prost gust, continuă – şi ea nu era aşa de proastă, slavă Domnului, să o permită.

Şi cu toate astea, cum va vizita el Heatherfields în următoarele luni şi ani fără să cedeze tentaţiei de a o vedea? în inima şi amintirile lui, Kate şi Bellecombe şi chiar şi personalul erau strâns unite ca şi lavaliera lui pe care nu putea să o desfacă.

O smulse pe a doua şi o aruncă deoparte. Indiferent ce alegere grea trebuia făcută, nu trebuia făcută astăzi. Poate dacă lui Kate îi trecuse durerea de cap, va fi de acord să meargă cu el la Heatherfields să inspecteze gardurile. Ce rău era să întrebe? De fapt, era o idee înţeleaptă, cum ea era proprietara moşiei alăturate.

Cu moralul ridicat la gândul de a petrece timp cu ea, Edward îşi luă haina pe el şi coborî în grabă în salonul pentru micul dejun. Din păcate nu le găsi decât pe Aurélie şi pe Nancy Wentworth. Lângă uşă se afla o geantă plină, iar mopsul era cuibărit pe covorul de lângă geantă, sforăind.

— *Bonjour,* domnule Quartermaine, zise doamna Wentworth de sub o pălărie din mătase roz cu dantelă şi boruri largi. Nu-i o dimineaţă minunată să pleci într-o aventură?

— Într-adevăr, doamnă, zise el, privind în jurul camerei cu speranţa de a o invoca pe Kate. De fapt, cred că voi da iarăşi o raită pe la Heatherfields. Lady d'Allenay a coborât?

— N-am văzut nici urmă de ea, zise Aurélie gesticulând cu mâna decorată cu pietre preţioase. Aş zice că Katherine este plecată deja.

Nancy Wentworth nici măcar nu se uită la el. Ţinea mâinile strânse pumn, cu degetele albe pe masă.

— Peppie a zis că era o vacă bolnavă, răspunse ea spre faţa de masă. S-a dus să se ocupe de ea.

— O, zise dezamăgit Edward. Cam cât timp ia genul ăsta de chestie?

— Uneori toată ziua, zise fata.

— Ah. Păcat.

Se duse la bufet pentru a-şi turna o ceaşcă de cafea, cugetând dacă să plece după Kate sau pur şi simplu să o aştepte să se întoarcă. Privi din nou la câinele adormit şi la geantă.

— Pleacă cineva astăzi? întrebă el.

— *Non, non,* doar cumpărături! zise cam tare Aurélie Wentworth. Am nişte rochii care au nevoie de dantelă şi pantofi şi, *oh, la, la*! – tot felul de fleacuri! Dar fleacurile trebuie şi se asorteze, *n'est-ce pas*? Aşa că le iau. Pentru asortare.

— Desigur.

Edward luă nişte scrumbii şi oui, apoi reveni la masă, dar chiar atunci apăru în uşă Anstruther.

— Bine, zise administratorul un pic ursuz. Am venit, Nan. Eşti gata? Bună dimineaţa, Quartermaine.

Nancy Wentworth se ridică, dar era albă la faţă.

— Da... da, sunt gata.

Anstruther îi oferi braţul fetei aproape formal şi doamna Wentworth îi urmă afară, mişcând degetele spre Edward ca un gând ulterior.

— *Bonjour,* domnule Quartermaine! zise ea lejer. Vom avea mai multe de discutat când ne întoarcem!

Edward nu-şi putea imagina ce, cum pe el nu-l

interesa moda feminină sau pălăriile lor. Niciodată nu se deranjase să întreţină genul de amantă care să aibă nevoie de asemenea atenţii. Acum că se gândea la asta, prefera modul de a se îmbrăca al lui Kate; simplu, funcţional şi potrivit pentru scop. Mă rog, cu excepţia acelei rochii verzi cu auriu…

În ceea ce o privea pe Nancy, biata fată părea un pic posacă. Şi, cu toate astea, în ochii ei fusese o speranţă când se uitase la Anstruther. Edward se gândi că era evident că fata avea nişte emoţii amestecate cu privire la ceva. Şi de ce le însoţea Anstruther oricum? Avea ceva de-a face cu cumpărarea unui plug?

Edward clătină din cap. Anstruther, oricât era el de recalcitrant, părea să fie sub laba pisicii, la fel ca restul Bellecombe când venea vorba de Aurélie Wentworth. Dar n-avea cum să-l ajute pe bietul om, aşa că Edward îşi bău cafeaua şi reveni la cugetările lui despre Kate în rochia verde cu auriu.

*

Kate reveni acasă târziu spre după-amiază cu Tom Shearn călărind alături de ea. O dată sau de două ori, bietul om aproape că avusese nevoie să o împingă în sus, atât de epuizată fizic era.

— O zi bună de muncă, milady, zise tânărul când trecură pe sub poarta interioară.

— Mulţumesc că ai rămas, Tom, zise ea când el descălecă. Eu şi bietul Jenks nu am fi putut să facem faţă. Doi viţei şi mare parte din zi. Cine şi-ar fi imaginat?

— Bucuros să servesc, doamnă, zise el, ajutând-o să descalece. O duc pe Athena la Motte, da?

— Fie-ţi milă de noi, declară doamna Peppin, întâmpinând-o în uşă. Arăţi groaznic, domnişoară.

— Felicită-mă, Peppie. Zâmbetul lui Kate era slab. Sunt mămică de două ori şi suntem cu… o, douăzeci de lire mai bogaţi?

— Poţi să speri, zise Peppie. Dar doamna Wentworth îi

va cheltui astăzi pe panglici. Bine, domnişoară, hai să-ţi pregătim o baie. Încetează să te holbezi, Jasper, şi ocupă-te de baie. N-ai mai văzut sânge şi bălegar?

Trăgându-se de moţ, tânărul plecă repede.

— Să fii binecuvântată, Peppie, zise Kate. La ce oră-i cina?

— N-a zis nimeni, domnişoară, raportă doamna Peppin. Aş zice pe la şapte şi jumătate?

Kate se întoarse, urcând deja treptele.

— Poftim, mama nu s-a întors?

— N-am văzut-o, domnişoară, de la opt când au plecat în sat.

— În sat? De ce să treci prin sat ca să ajungi în Exeter?

Menajera dădu din umeri.

— N-aş şti, domnişoară Kate, dar au cotit-o spre sat, pentru că Hetty era sus în turn, scutura covoarele şi i-a văzut.

— O, bine. Kate reveni spre scări. Atunci, la şapte şi jumătate. Aurélie şi Nancy vor trebui să mănânce ceva rece dacă întârzie.

La următorul etaj însă dădu peste Edward, care cobora de la noua lui cameră aflată la etajul de deasupra. Cu nervii deja întinşi, Kate simţi cum îi creşte pulsul şi acea senzaţie de dor răsucindu-se în ea.

Şi apoi îşi aminti de Annie Granger.

— Kate! El se opri cu ochii mari şi se mişcă de parcă voia să o prindă de umăr. Kate, Doamne! Eşti bine?

Ea coborî privirea la hainele ei pătate, dar continuă să se mişte.

— Sunt chiar bine, zise ea cu calm. Pericolele de a fi o lady fermier, mă tem. Ne vedem diseară la cină?

El rămase nemişcat pe etaj.

— Da, desigur, zise el după ea. Dar, Kate, voiam să-ţi spun…

— Poate să aştepte până după cină? zise ea nepăsătoare, înaintând pe culoar. Atunci voi avea mai mult timp.

— Bine. Desigur.

Ea nu se mai întoarse, ci continuă cu un pas sigur până la camera ei. Odată ajunsă înăuntru însă, trânti uşa şi-şi muşcă buza.

Apoi, blestemând şoptit, se duse la bufet şi scoase nu sticla de zmeurată, ci pe cea de whisky scoţian bun a lui Anstruther pe care o ţinea ascunsă pentru astfel de situaţii. Îşi turnă două degete, îl dădu pe gât şi-l lăsă să o ardă, clipind repede din ochi – un răspuns nu complet datorat whisky-ului.

Dumnezeule mare, o durea peste tot şi nu doar inima. Braţul drept îl simţea ca şi cum fusese smuls de la locul lui şi lăsat aşa. Mai mult, era murdară. Nu, *mirosea.* A noroi, a sânge, a bălegar şi a transpiraţie din timpul zilei.

Şi peste toate astea, cu siguranţă nu voia să se gândească la Edward sau la Annie.

Dădu pe gât restul de whisky, apoi se grăbi spre garderobă pentru a se dezbrăca. În curând auzi zângănitul căzii ce era adusă – o maşinărie mare, din cupru; una de obicei rezervată doar pentru băile de două ore cu şampanie ale lui Aurélie, pentru a cărei pregătire aproape că o înnebunea pe lăptăreasă.

Dincolo de uşă, Peppie, binecuvântată să fie, îl îndemna pe servitor să aducă mai repede bidoanele şi în scurt timp Kate era în apă până la bărbie. Apa era aşa de fierbinte că i se înroşi pielea.

Spre şocul ei, Tillie, camerista mamei, intră – la ordinul lui Peppie, fără îndoială. Camerista o spălă pe Kate pe păr cu cel mai bun *savon de Marseille* al lui Aurélie şi o clăti cu oţet, apoi îi frecă braţele, picioarele şi spatele cu sare din Marea Mediterană. Când termină, Kate se simţi din nou curată – şi, în mod regretabil, răsfăţată.

După aceea, camerista o pieptănă lângă foc până i se uscă părul, apoi i-l ridică şi-l aranjă într-un mod care era mult prea elaborat pentru Kate. Dar era prea obosită să se certe şi, cum muşchii nu o mai dureau, gândurile i se fixară din nou pe inima ei.

Nu reuşea să o scoată din mintea ei pe Annie

Granger. Şi, cu toate astea, Kate nu-şi putea aminti cum arăta copilul. Semăna cu Edward, poate?

Şi cum ar arăta copiii lui Edward? Cu părul blond şi ochii verzi? Aproape sigur frumoşi.

Într-un val de tristeţe, Kate se duse la dulap şi scoase un şal. Trebuia să scape de tristeţea asta; avea îndatoriri. Cu Aurélie şi Nancy plecate, îi revenea lui Kate să-i întreţină pe Julia, pe de Macey şi pe Sir Francis. Probabil că erau deja jos.

Dar în modul ei ciudat de arţăgos, Kate hotărî dintr-odată că culoarea şalului ei era greşită şi-l aruncă pe pat. Caşmirul alunecă pe pernă ca un nor şi aterizǎ cu un sunet delicat. Era la jumătatea drumului spre garderobă când îşi dădu seama că nu avea sens.

Curioasă, se întoarse şi se duse la pat. Ridică şalul, dădu cuverturile la o parte. Pe mijlocul pernei se afla o scrisoare de culoare crem. Cu o ciudată senzaţie de nelinişte, Kate o ridică.

*

Lady Julia tocmai ieşise din camera ei şi se opri pe hol pentru a-şi pipăi cerceii, de parcă se întreba dacă făcuse cea mai bună alegere, când Kate ieşi val-vârtej din camera ei cu scrisoarea încă în mână.

— Dumnezeule, Katherine, arăţi îngrozitor! zise Lady Julia.

— Julia, zise ea. Dumnezeule! Ştii ceva despre asta?

Îi băgă scrisoarea în faţă Juliei. Doamna o luă, o frunzări, apoi izbucni în râs.

— O, Aurélie! declară ea. Ce urmează?

— Ce va urma? zise Kate, luând scrisoarea înapoi. Îţi spun eu ce urmează, Julia. Unchiul Upshaw o să-i pună capul în ţeapă la Temple Bar, asta va urma!

Julia se retrăsese, de parcă isteria ar fi putut fi contagioasă.

— Cu siguranţă ai dreptate, zise ea mai liniştitor. Biata Kate! Îmi pare rău că am râs. Este îngrozitor. Ce pot

să fac?

Kate nici măcar nu se opri să se gândească la următoarele cuvinte.

— Du-te sus, zise ea, luând-o pe hol, şi spune-i domnului Quartermaine că am nevoie de el. Mă duc jos să o caut pe Peppie.

Ultima parte fu uşor de făcut; cu scrisoarea în mână, Kate zbură în jos pe scări, aproape dărâmând-o pe biata menajeră.

— Vai, domnişoară, ce-i cu graba asta! zise menajera. Ai văzut o fantomă?

Dar realitatea se aşeza şi Kate începea să se simtă mai mult rău decât furioasă.

— Nu, dar, Peppie, mă tem că în curând voi vedea, zise ea. Şi fantoma va fi a mamei. Unchiul Upshaw o s-o strângă de gât!

Doamna Peppin luă scrisoarea.

— Vai de mine! strigă ea după un moment. Se mărită...?

Chiar atunci Edward cobora repede pe scări.

— Kate? Tocurile cizmelor lui răsunau puternic pe marmură în timp ce traversa holul. Kate, ce s-a întâmplat?

— O, Edward. Kate ridică privirea la el cu disperare în ochi. Este dincolo de înţelegere! Aurélie i-a convins pe Richard şi Nancy să se căsătorească în secret!

— Dumnezeule mare! zise el. Să se căsătorească în secret? Dar... cum?

Doamna Peppin îi dădu scrisoarea.

— Şi asta, domnule, este întrebarea, zise ea. Nu ştim cum, dar ştim doar cine-i în spate. Vai, ce se poate face, domnişoară Kate?

Kate duse mâna la frunte.

Edward citea scrisoarea.

Gândeşte, gândeşte, îşi zicea ea.

— Trebuie să-i oprim cumva, zise ea hotărâtă. Sau... stai, poate Anstruther îi va opri? El i-a dus. El este cu capul pe umeri.

— Cineva ar face bine să-i oprească, avertiză doamna

Peppin.

— S-ar putea să fie prea târziu să mai oprim pe cineva, zise Edward cu fruntea adânc brăzdată.

— O, vai, zise Kate. Unchiul Upshaw va ajunge cel târziu mâine aici. Adevărul este că-l aşteptam astăzi.

Edward împături scrisoarea, trecând gânditor cu degetele prin ea.

— Deci doamna Wentworth are de gând să obţină o licenţă specială de la episcopul de Exeter, zise el, ca Richard şi Nancy să se poată căsători.

— Din nou, nu pot să gândesc acum! declară Kate. Fără semnătura unchiului Upshaw nu poate să facă aşa ceva.

— Este adevărat că mama ta nu-şi poate da permisiunea, zise Edward. Doar tutorele – sau un tată.

— Păi, tata e mort de mult, şi Upshaw este ori la Londra, ori pe drum încoace. Şi te asigur că el nu şi-a dat permisiunea. Cred că Aurélie a falsificat ceva.

— Draga mea Kate. Edward puse o mână mare şi caldă pe spatele ei. Să mă duc după ei? Trebuie doar s-o spui.

— Nu ştiu! Kate oftă încet, dându-şi seama că în panica ei n-ar fi trebuit să trimită după Edward. Tânjea deja să se sprijine de umărul lui – şi avea nevoie de buna lui judecată.

— Poate eu şi Peppie exagerăm? adăugă ea. Sigur Anstruther nu ar lăsa-o pe Aurélie să se spânzure. Sau să o ruineze pe Nancy. Vor ajunge la Exeter, el îşi va da seama de planul ei nebunesc şi va întoarce trăsura spre casă, nu-i aşa?

— Kate, zise încet Edward, eu nu aş fi aşa de sigur pe asta.

— Poftim? zise ea tăios. De ce nu? Anstruther este un om foarte matur.

Edward ezită ciudat.

— Cât e drumul până la Exeter? zise el. Şaizeci şi patru de kilometri?

— Ceva mai puţin. Kate îşi linse buzele neliniştită. De

ce? Ce vrei să spui?

— Patru oameni în trăsura doamnei Wentworth? zise el. E prea departe, Kate. Sunt sigur că s-au dus cu trenul, oricât de mult îi displace mamei tale. Trebuie să se fi dus aşa. Probabil că au ajuns la Exeter înainte de prânz.

Kate se mai calmă şi se gândi.

— Da, normal că ai dreptate. Dar episcopul de Exeter este cât se poate de rigid. Este puţin probabil să se lase influenţat de una dintre poveştile lacrimogene ale lui Aurélie sau de trucurile ei feminine.

— Kate, draga mea, este posibil să nu se fi dus deloc la Exeter. Mâna lui făcu un cerc lent, liniştitor pe curbura coloanei ei şi ea nici măcar nu privi în jur ca să se asigure că erau doar cu Peppie. Mama ta este foarte isteaţă. Este posibil să se fi dus în nord, în Scoţia.

— În Scoţia?

Lui Kate i se tăie respiraţia. Să se căsătorească peste *nicovală*[1]*?* Richard n-ar fi niciodată de acord cu un lucru aşa de ruşinos.

— Atunci hai să presupunem Exeter, zise Edward. Dar după câte se pare, cred că-i mai bine să mă duc după ei.

— Mulţumesc, zise ea, brusc simţindu-se recunoscătoare. Dar n-ar fi trebuit să te implic. Ar trebui să merg măcar eu.

— Nu. Ochii lui erau afectuoşi, dar vocea era fermă. Cere să se înhame caii. În grajd este o trăsură ce pare iute. Am văzut-o ieri.

— Docarul? A fost al lui Stephen.

— Da, o să fie uşor şi rapid şi mă voi mişca mai repede singur.

— Da. Da, desigur. Kate încuviinţă din cap. Există nişte şanse ca mama să te asculte chiar.

— Dar tu trebuie să rămâi aici, Kate, în caz că apare unchiul tău, insistă el. Va trebui să-i spui… Ceva*, dar* nu ştiu

---

1Potrivit legii căsătoriei din 1754, era ilegală căsătoria fără consimţământul părinţilor dacă aveai sub 21 de ani. Scoţia a refuzat să adopte legea, iar Gretna a devenit primul port de escală pentru cuplurile fugare.

ce.

— Îi voi spune că Aurélie a răpit-o pe Nancy, declară Kate. Pentru că probabil aşa a fost. Nancy se resemnase să-l aştepte pe unchiul ei. Ştiu că Aurélie este bine intenţionată, dar nu gândeşte.

Dar Edward începuse deja să urce scările.

— Mă duc să-mi iau mantaua, zise el. Unde-i cea mai apropiată gară? Mă duc întâi acolo, să văd dacă a trecut cineva care să semene cu ei astăzi pe acolo.

— Mă ocup de Motte şi de docar, zise doamna Peppin, întorcându-se spre uşa de la intrare.

— Edward.

Kate se grăbi spre trepte după el. El se opri şi se întoarse o treaptă, privind în jos la ea.

— Da?

— Îmi pare rău, zise ea, agăţându-se de stâlp. Pentru mai devreme. Am fost repezită.

— Erai obosită, zise el. Doamne, eşti obosită.

Apoi, spre şocul ei, el îi ridică bărbia cu un deget, aproape ca şi cum s-ar fi aplecat să o sărute – şi ea l-ar fi lăsat, ca o proastă ce era.

— Nu-ţi face griji, Kate, zise el moale. O voi găsi pe mama ta. O *voi* găsi. Dar cel mai probabil este prea târziu şi faptul este consumat.

— O, Edward! zise ea. Eu vreau ca Nancy să se mărite cu Richard. Vreau. Dar mama va provoca un mare scandal, îl va îndepărta pe unchiul Upshaw şi probabil că va păta şi reputaţia lui Nancy în timpul ăsta.

— Draga mea, mama ta nu-şi va asuma ultimul risc, nu-i aşa proastă cum o crezi tu. Apoi îi cuprinse obrazul în palmă. A găsit ea o cale să aranjeze căsătoria asta, să fii sigură de asta. Şi Upshaw cu siguranţă va fi furios. Şi s-ar putea să fie un mic scandal – dar doar dacă începe de aici. Din casa asta. Mă înţelegi?

— Eu… da, cred că da.

— O voi găsi pe mama ta, promise el, şi tu vei opri scandalul. Şi până la urmă totul va fi bine.

— Îmi doresc să am certitudinea ta. Îi dădu mâna

înapoi cu o mângâiere şi o mică împingere. Du-te. Du-te înainte să apară unchiul la intrare.

— Da, corect. Edward îi zâmbi rapid şi se întoarse. Am plecat.

— Şi Edward, strigă ea după el, mulţumesc.

Capitolul 14

În care pastorul se însoară

Înainte de furtună este întotdeauna cel mai întuneric şi când Edward se întoarse la castel cu Aurélie Wentworth după el, noaptea era neagră, cu excepţia unei luni pline, şi furtuna începuse să bubuie ameninţător în sala mare de la Bellecombe.

Nu fusese nevoie de prea mare efort şi o găsească, doamna stătea pe peronul gării Wellington, încercând să angajeze pe cineva să o ducă la castel. Pe durata călătoriei lor rapide, nu o întrebase pe doamna Wentworth ce se petrecuse. Nu era treaba lui şi ea nu-i spuse nimic în afară de a-i explica faptul că se certase cu Anstruther şi-i lăsase pe ceilalţi în Exeter.

Acum doamna stătea lângă el, neobişnuit de tăcută şi ţinându-se bine de trăsură, o precauţie înţeleaptă ţinând cont de viteza considerabilă. Dar el nu voia ca Kate să se îngrijoreze şi mai mult decât era necesar. Măcar Aurélie Wentworth avusese suficientă minte să tacă atunci când un bărbat mâna cu viteză şi era încordat la limită.

Dar când ajunseră la podul peste ceea ce fusese cândva şanţul cu apă al Bellecombe, ea scoase un sunet de disperare.

— *Mon Dieu!* zise ea când el trecu pe sub poartă. De data asta voi fi spânzurată.

El ridică privirea, navigând cu succes culoarul strâmt de piatră, şi o văzu că se uita drept înainte. În curtea interioară de dincolo văzu cum servitorii se agitau, cu

torţele ridicate, şi o caleaşcă mare de drum lung era descărcată.

I se strânse un pic inima.

— Bănuiesc că-i lordul Upshaw?

— Aşa mă aştept, zise Aurélie pe o voce resemnată. Proastă sincronizare! Dar ştiam că trebuia să mă grăbesc. *Ma foi*, domnule Quartermaine, s-ar putea să iasă urât.

Aşa va fi. Auzea deja o voce masculină tunătoare, autoritară cerând ceva cuiva. Se temea că lui Kate. Sări repede pentru a o ajuta pe doamna Wentworth să coboare din trăsură.

— Se pare că Upshaw este pe cale să taie pe cineva bucăţi, zise el sumbru. Nu-i corect să fie Kate.

— Îmi cunosc datoria, domnule, zise ea, plecându-şi capul aproape regal. Îţi mulţumesc pentru călătoria rapidă.

El o prinse de braţ când se întoarse să plece.

— Doamnă Wentworth, cred că am o idee despre ce aţi pus la cale, zise el, şi dacă speraţi să o scoateţi la capăt, vă sugerez să-l reduceţi la tăcere pe Upshaw înainte să iasă bârfele.

— Un sfat excelent, domnule Quartermaine, zise ea, afişând unul dintre zâmbetele ei amuzate. Mi-aţi salvat mult timp şi pe Katherine de la multă jenă.

După ce schimbă câteva cuvinte rapid cu Motte, Edward se grăbi după ea. Aurélie Wentworth mergea cu stoicism prin curte, cu o poşetă deosebit de mare atârnând pe un braţ şi cu pălăria ei ostentativă atârnând moale pe cealaltă mână, eclipsându-i silueta suplă.

O prinse din urmă pe trepte şi intră după ea. Un bărbat înalt, corpolent se plimba prin hol, încă în manta şi strângându-şi fruntea cu mâna.

Edward atinse braţul doamnei Peppin.

— Servitorii au aflat ceva? şopti el.

Menajera clătină din cap.

— Nu, şi puteţi avea încredere că nu vor afla.

Cu o expresie hotărâtă, Kate stătea în faţa bărbatului.

— Mamă! declară ea, cu uşurarea pe faţă. O, Edward, mulţumesc!

— Aurélie! zise bărbatul solid, întorcându-se cu o viteză surprinzătoare. Poate poţi să explici ce Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? Unde ai fost?

— *Mon Dieu,* Archie, trebuie să-ţi dau socoteală? zise Aurélie, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Nu mi-a zis nimeni.

— Când vine vorba de Nancy, îmi dai socoteală! declară el.

— Unchiule, te rog! zise Kate. Haide să mergem în bibliotecă şi să discutăm ca nişte oameni raţionali.

— Raţionali? tună unchiul Upshaw. Mă tem că-i o presupunere imprudentă!

Kate se întoarse şi se uită la doamna Peppin.

— Peppie, ni se poate aduce nişte ceai?

— Sigur, milady.

Kate gesticula spre hol.

— Unchiule Upshaw, sunt sigură că vei primi răspuns la toate întrebările tale la momentul potrivit.

— Aşa să fie, fata mea! zise el sumbru. Apoi se uită în spate la Edward de parcă-l vedea pentru prima dată. Şi cine eşti dumneata, domnule?

— Acesta este prietenul meu, domnul Quartermaine. Aurélie Wentworth îşi petrecu braţul prin al lui Edward. Vei veni cu noi, ordonă ea. Cred că am să am nevoie de un martor imparţial.

Edward habar n-avea la ce naiba trebuia el să fie martor. Era mult mai îngrijorat să nu fie învinovăţită Kate pentru năzbâtiile mamei ei. Se uită la Kate şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Fără să zâmbească, ea îi indică cu capul să o urmeze.

Chiar şi atunci ştia că n-ar fi trebuit. Că ar trebui să se dea la o parte, să se furişeze în dormitorul lui cu o sticlă de coniac şi să stea la distanţă de vâltoarea luptei. Dar doamna Wentworth îl strângea bine de braţ şi Kate arăta de parcă avea să aibă nevoie de sprijin moral. Merseră în urma lordului Upshaw, care părea o versiune imensă a mopsului doamnei Wentworth.

Deşi avusese grijă să nu pună vreo întrebare, Edward

ştia ce făcuse doamna, dar nu ştia detaliile tehnice. Femeile ca Aurélie Wentworth aveau secrete din belşug şi bărbaţi la cheremul lor.

Când se închise uşa bibliotecii, doamna Wentworth nu li se alătură la masa de lângă foc, ci îşi aruncă deoparte pălăria elaborată şi începu să umble prin încăpere cu o energie neobosită.

— Ei bine, doamnă? întrebă Upshaw.

Doamna Wentworth înghiţi greu.

— *Alors,* Archie, bănuieşti ce-i mai rău, zise ea în sfârşit, şi ai dreptate. Nancy nu este aici. Într-adevăr, s-a căsătorit. Am mers împotriva dorinţelor tale şi m-am ocupat de asta, poţi să te cerţi cu mine cât vrei.

Cumnatul ei sări din scaun.

— Cum îndrăzneşti! zise el, arătând cu un deget acuzator spre ea. Mai mult, cum poţi să speri că vei scăpa basma curată cu asta?

— O, mamă! zise încet Kate. Spune-mi te rog că-i o glumă!

— Normal că-i o glumă pentru că nu-i legal, zise lordul Upshaw plimbându-se prin încăpere. Aşa că orice crede Aurélie că a făcut, stai liniştită că eu voi *desface* până la sfârşitul săptămânii!

Aurélie dădu din umerii ei slabi.

— *Bien sûr,* Archie, poţi să încerci, zise ea. Dar sper că nu prea curând. Nancy şi Richard se bucură de noaptea nunţii lor în cel mai bun hotel din Exeter. N-aş vrea să fie întrerupţi.

Ochii lui Upshaw scăpărară, negri de furie.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, asta depăşeşte orice! zise el, dând cu pumnul într-o masă din apropiere. Noaptea nunţii! Fetiţa este ruinată!

— *Zut alors!* zise Aurélie cu ochii mărindu-i-se ingenuu. Oare? Apoi îi căzu faţa frumuşică. *Oui,* acum că mă gândesc, probabil că ai dreptate. Biata Nancy! Nici un alt bărbat nu o va mai vrea acum.

Edward fu obligat să se ciupească pentru a nu râde de inocenţa feţei doamnei Wentworth, dar Upshaw nu era

amuzat.

— Da, este ruinată! Upshaw se repezi spre ea, dar Aurélie rămase fermă. Şi este fix ce intenţionai, femeie intrigantă! Dumnezeule, Aurélie, ai idee ce ai făcut?

— *Mais oui,* aşa cred, zise Aurélie, brusc serioasă. Am ales ca mamă pentru fiica mea ceea ce – dacă legea în ţara asta ar fi corectă – aş avea tot dreptul să o fac. M-a convins că-l iubeşte pe Richard Burnham şi că-i suficient de matură să facă această alegere. Şi că i-am permis să o facă.

— Dar nu ai nicio autoritate legală! repetă Upshaw pe tonul folosit când vorbeşti unui copil. Eşti o simplă femeie fără creier în căpşorul tău frumuşel – şi cred că şi circumstanţele, şi legea sunt de partea mea aici.

— *Oui, oui!* Aurélie ridică ambele mâini, de parcă ceda. Niciodată n-am avut! Niciun pic de creier! Vai, ce harababură!

— O, nu fi impertinentă cu mine, doamnă! zise Upshaw. Voi avea grijă să desfac asta cu orice mijloc legal. Şi nu va primi un ban din moştenirea ei atât timp cât pot să opresc asta.

Brusc, Kate îşi împinse scaunul.

— Unchiule Upshaw, cred că-i destul, zise ea ridicându-se.

Marele bărbat se întoarse spre ea ca un taur fioros. Edward se propti cu mâinile ca să sară, dar Kate ridică o mână şi Upshaw se opri brusc.

— Domnule, mă tem că trebuie să accepţi alegerea mamei, zise ferm Kate. Oricum s-a ajuns la asta, Nancy este căsătorită – şi cu un bărbat bun şi decent care are în mod serios aprobarea mea – şi petrece noaptea cu el. Chiar dacă am fi suficient de nebuni, n-am ajunge la Exeter destul de repede să desfacem asta. Aşa că, cum spune mama, *c'est fini.*

— Deci, Katherine, eşti părtaşă la această mică conspiraţie? urlă Upshaw. Cu mama ta? Femeia-i la fel de imorală ca o pisică vagaboandă, şi nebună pe deasupra!

La asta Edward sări în picioare.

— Mă scuzi, Upshaw, dar aş vrea să vorbim afară.

— Afară? Omul se smuci, clipind de parcă încerca să-şi amintească cine era Edward. Nici măcar nu te cunosc, domnule. Şi cu siguranţă n-am niciun interes să discut afacerea asta cu dumneata.

— Chiar şi aşa, o vei face. Edward îl scrută cu o privire rece, dură pe Upshaw, o privire care convinsese mulţi domni recalcitranţi să coopereze complet. Le consider pe Lady d'Allenay şi pe mama ei drept prietene. Nicio autoritate, legală sau de alt fel nu îţi dă dreptul să le vorbeşti pe un ton aşa de nerespectuos. Păstrează-ţi cumpătul, domnule. Sau, cum spun eu, putem merge afară şi termina conversaţia asta.

— Am tot dreptul! zise Upshaw, dar în tonul lui era un vaiet acum. Eu sunt răspunzător de acel copil. Eu sunt tutorele şi apărătorul ei.

— Atunci, te rog, domnule, analizează opţiunile legale pentru a desface căsătoria dacă eşti dispus să sacrifici bunul nume al domnişoarei Wentworth pe altarul propriei mândrii, zise cu calm Edward, dar te rog să păstrezi un ton respectuos în această casă.

— Nu eşti tu individul care săptămâna trecută nu-şi ştia propriul nume? mormăi Upshaw. Acum pari foarte sigur pe tine.

— Te rog să iei loc, domnule, zise Edward. Lady d'Allenay n-a avut nimic de-a face cu asta.

Kate se uită recunoscătoare la Edward.

— Aşa este, fu ea de acord, dar nu voi şovăi să-ţi spun, unchiule, că am ajuns să cred că te înşeli în privinţa lui Nancy. Este suficient de mare să ştie ce face.

— Suficient de mare! se plânse Upshaw, căzând în sfârşit într-un scaun. Nu ştie nimic despre viaţă. Abia a fost la Londra sau a ieşit în societate.

— Nu este interesată de Londra sau societate, este îndrăgostită de Richard şi doreşte să-l ajute să facă munca Domnului, contră Kate, mai curajoasă acum. Mai mult, are aproape nouăsprezece ani. Mama s-a căsătorit când avea abia şaptesprezece ani şi a făcut doi copii până la douăzeci. Louisa s-a măritat cu tine când împlinea optsprezece ani,

dacă nu mă înşală memoria. Aşa că dacă doreşti să o cerţi pe mama, atunci da, poţi să mă cerţi şi pe mine. Mă bucur că s-a făcut. Gata, am zis-o.

— Nu este legal, mormăi Upshaw.

— Din contră, Archie, eu cred că este. Aurélie ridică nepăsătoare din umeri. Sau aproape, ceea ce oricum nu contează.

— Doamnă, vom vedea, declară Upshaw un pic mai civilizat. Am de gând să trec pe la avocaţii familiei de cum mă pot întoarce la Londra.

— Domnule, te rog să nu vizitezi pe nimeni, zise Kate. Cred că trebuie să ne gândim la interesele lui Nancy. Mai bine să ducă o viaţă simplă decât să-i fie pătat numele de... de ce? O anulare? La asta te gândeşti?

— Nu ştiu încă, zise Upshaw, strâmbând buza la Aurélie. Poate, doamnă, vei fi aşa amabilă să ne spui cum ai făcut-o? Este clar că ai convins pe cineva să încalce legea.

Aurélie aruncă o privire evaluatoare, aproape pe furiş, la Kate.

— O, eu nu plec, zise sumbru Kate.

— Poate ar trebui eu să plec, zise Edward, punând o mână pe braţul scaunului. Voi fi chiar lângă uşă, Kate.

— *Non,* zise tăios Aurélie. Cred că tu, dragul meu Edward, ştii deja?

El ezită.

— Am o idee, doamnă, recunoscu el. Dar nu-i treaba mea.

Aurélie zâmbi şi-şi lăsă poşeta pe masa din faţa lui.

— Până la urmă, s-ar putea să fie, zise ea, aşezându-se faţă în faţă cu el într-un foşnet de mătase, şi tu eşti un om cunoscut pentru discreţia lui imbatabilă, cred?

Edward se uită neliniştit spre Upshaw.

— Da.

Aurélie dădu repede din umeri.

— Atunci rămâi la locul tău, zise ea, deschizând poşeta şi scoţând un teanc gros de ceea ce păreau a fi scrisori legate cu o panglică roşie.

— Ce este asta? întrebă bănuitor Upshaw.

— *Billets-doux,* Archie, zise Aurélie pe o voce joasă, senzuală. Vezi tu, de-a lungul anilor, am căpătat obiceiul de a le colecţiona – *multe.* Şi vai, fiind imorală ca o pisică – nu-s toate de la soţul meu.

— Aurélie, nu mă interesează aventurile tale, zise încordat Upshaw, şi nici ale soţului tău.

— *Oui,* dar poate vrei să citeşti una sau două? sugeră Aurélie, zâmbind drăguţ şi împingând trei peste masă. Acestea sunt de la un domn care acum este Preasfinţitul Episcop de Exeter – aflându-se într-o poziţie, aş putea eu să adaug, cu multă putere să acţioneze în numele Preasfinţitului.

— Atunci aş vrea să sper că s-a căit pentru păcatele sale! zise Upshaw.

— Sunt sigură, zise Aurélie, trăgându-le înapoi, că aşa este. Şi sunt sigură că putem fi cu toţii de acord că ar fi mai bine dacă soţia lui nu ar şti nimic despre scurta lui greşeală morală, oricât de bine documentată ar putea să fie?

— L-ai şantajat pe om cu propriile lui scrisori de dragoste! exclamă Upshaw. Ştiam eu! Este exact genul de lucru pe care l-ai face, doamnă! Te culci cu prostul, apoi îi dai în cap cu dovezile.

— Archie, mă răneşti! declară Aurélie. Şi în faţa fetei mele, culmea. Cum să opresc eu bărbaţii din a-mi scrie scrisori prin care-mi promit dragostea lor eternă – şi dorinţa lor arzătoare – şi în termeni aşa de creativi! *Vraiment,* nu m-am culcat cu bietul prost, n-a fost nevoie. Bărbaţii pot fi proşti fără nicio încurajare.

— D… dar ai păstrat scrisorile! se stropşi Upshaw.

— *Oui,* o vanitate teribilă! zise Aurélie ridicând un pic din umeri. Dar acum, la apusul vieţii mele, pe măsură ce frumuseţea mea păleşte şi silueta mea se duce, aceste scrisori, Archie, mă alină. De fapt, cred că voi fi îngropată cu ele.

— Sper că nu prea curând, zise Kate. Mamă, serios. Încetează să mai vorbeşti despre asemenea lucruri.

— *Eh bien,* sfârşitul vine pentru toţi, zise Aurélie pe un

ton egal. Dar nu va veni prea curând pentru asistentul Preasfinţiei sale – mă rog, nu de mâna soţiei sale. Nu a fost amabil din partea lui să-i acorde pastorului Richard Burnham o licenţă specială să se căsătorească astăzi?

— Da, şi fără binecuvântarea tatălui sau a tutorelui ei! contră Upshaw. Şi astfel în mod vădit ilegal!

— *Mon Dieu,* Archie! Aurélie dădu în sfârşit ochii peste cap. Mariajul este legal – doar dacă eşti tu suficient de neinspirat să faci o problemă din asta.

— Şi dacă fac? se plânse el.

Dar atunci Aurélie se mai uită o dată la Kate, chipul ei îmbujorându-se.

— De fapt, Archie, dacă ai de gând să insişti, am avut binecuvântarea tatălui lui Nancy, zise ea. L-am luat cu mine la Exeter.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Voi recunoaşte însă, continuă Aurélie, că aş prefera să nu mă obligi să fac public acest lucru la Curtea de Justiţie şi astfel să-mi fac fata de ruşine.

— O, mamă! zise Kate, ducând o mână peste gură. Nu…

— O, ba da, zise mama ei. Dacă-ţi aminteşti, *mon chou,* am întrebat-o pe sora ta la ce era dispusă să renunţe pentru această căsătorie. Desigur, sper că nu se va ajunge la asta.

— Dar tu… tu te-ai culcat cu Anstruther? zise Kate.

Lord Upshaw exclamă uimit.

— Bietul om! O, mamă, cum ai putut?

Aurélie ridică un pic arogant din ambele sprâncene.

— O, n-a fost dificil, *mon chou,* zise ea lejer. Ar fi trebuit să-l vezi în tinereţe! Chiar şi acum trebuie să recunoşti că John Anstruther este un bărbat.

Upshaw clătină din cap de parcă alunga un coşmar.

— Aurélie, asta nu-l face tatăl lui Nancy, zise el. Nu în ochii legii. Nici măcar nu poţi dovedi că el este tatăl.

Aurélie împinse tot teancul de scrisori peste masă.

— *Non?* zise ea lejer. Asistentul Preasfinţiei sale a considerat că am argumente. Am şi scrisorile de dragoste

ale lui Anstruther. Cerinţele lui furioase să-l las să o recunoască pe Nancy. Insistenţele lui de a merge în Franţa, ca eu să divorţez şi apoi să ne căsătorim. Să-i răpim pe Kate şi pe Stephen şi să fugim în Scoţia. Iar şi iar cu ideile lui nebuneşti. Este bine, *n'est-ce pas,* Archie, că unul dintre noi şi-a exercitat discernământul?

— Dumnezeule mare, mormăi Upshaw, a cărui frunte era acum acoperită de transpiraţie. Cred că fac infarct.

Aurélie mai scoase o scrisoare din teanc.

— Ah, şi uite aici! Aici sunt acuzaţiile ursuze ale lui James că Nancy n-are cum să fie a lui, zise ea făcându-şi vânt cu scrisoarea. Vai, el fusese la Paris cu amanta lui în toată luna conceperii.

— Şi probabil că şi-a dorit să te sugrume când s-a întors, declară Upshaw, un sentiment pe care-l încerc şi eu.

— O, James n-a fost aşa de mulţumit că soţia lui era îndrăgostită de finul mamei lui, recunoscu Aurélie cu un alt dat din umeri nepăsător, dar îşi pierduse de mult interesul pentru mine şi copiii pe care-i avea. N-ar fi băgat-o niciodată în seamă pe Nancy. Voia să scape de ea.

— O, mamă! zise Kate, acoperindu-şi ochii.

— Îmi pare rău, *mon chou,* zise mama ei. Dar ştii că-i adevărat. Tatăl tău nu s-a uitat nici măcar la Stephen până când nu a fost suficient de mare să joace şi să umble la curve. Dar Anstruther – oho! – el era foarte direct. Şi-a dorit fetiţa lui aici, sub ochiul lui atent. Şi aici urma să stea sau ar fi declanşat un infern.

— Măi, dar ce încurcătură! zise Upshaw. Aurélie, de ce nu mi-ai spus?

Ea ridică din nou din umeri nepăsătoare.

— Pentru că mi-era ruşine? sugeră ea. Pentru că nu aveam puterea să-mi combat soţul şi să mă duc la copiii mei şi la bărbatul pe care-l iubeam? Flutură nepăsătoare din mână. Aşa de multe motive, Archie! Şi niciunul dintre ele foarte interesant. Tragediile altei persoane nu sunt niciodată interesante.

— Dumnezeule mare! zise Upshaw. Acum îşi ştergea capul cu o batistă. Sunt epuizat. Trebuie să mă întind.

Chiar atunci intră servitoarea cu tava de ceai şi discuţia încetă.

— Mulţumesc, Hetty, zise Kate. La ce oră este cina?

— Doamna Peppin spune că a fost mutată la ora opt şi jumătate, milady, raportă fata. Să-i spun lui Jasper să pună masa la ora nouă?

— Nu, mulţumesc, Hetty, zise Upshaw, ridicându-se lent. Eu mi-am pierdut apetitul.

Kate se ridică în picioare.

— Hetty, pregăteşte camera de vizavi de a mea pentru lordul Upshaw, zise ea.

— Camera domnului Stephen? zise Hetty. E deja pregătită, domnişoară, şi bagajele sunt duse sus.

— Ce veste bună, mormăi Upshaw, vrând să iasă din încăpere. Măcar cineva aici este competent.

Ieşi după Hetty şi, o clipă mai târziu, doar cei trei stăteau în jurul mesei de ceai, uitându-se la tava neatinsă. O tăcere grea se întindea peste cameră. Chipul lui Aurélie Wentworth se îndulcise cu acea expresie ciudată, visătoare pe care Edward o mai văzuse o dată sau de două ori şi el se întrebă în treacăt dacă cineva o cunoştea cu adevărat.

Poate că John Anstruther o cunoştea.

Edward îi surprinsese o dată, prinşi într-o ceartă. Fusese în seara în care o sărutase pe Kate în grădina de trandafiri. După aceea, se strecurase pe o uşă îndepărtată pentru a reveni discret în casă, doar ca să dea peste doamna Wentworth şi Anstruther singuri pe hol.

Cearta lor păruse profund personală, cu Anstruther ţinându-şi mâna mare în jurul taliei lui Aurélie, de parcă o reţinea să facă ceva. Şi totuşi, chiar şi atunci, Edward avusese acea senzaţie că asta nu era ceva nou între ei. Că existase… da, o familiaritate fizică între ei. O pasiune, îşi dădea el seama acum.

— De cât timp, mamă? întrebă cu vocea goală Kate, fără să ridice privirea de la tava de ceai. Cât timp tu şi Anstruther…

— Avem o *affaire d’amour?* întrebă mama ei. *Oh, la, la,* copilă! La vârsta mea preferi să nu mai numeri anii.

— Draga mea, cred că mama ta încearcă să-ţi spună că *affaire*-ul nu s-a încheiat probabil, sugeră delicat Edward.

— O, mamă! şopti Kate. Tu? Şi Anstruther? *Încă…?*

— *Bah!* Aurélie flutură din mână. De cele mai multe ori omul este aşa de încăpăţânat încât este insuportabil.

— Dar… dar cum rămâne cu *le Comte?* zise Kate, nevenindu-i să creadă. Toţi anii aceştia cu el – toţi acei domni care erau mereu în preajma ta…

Aurélie doar zâmbi vag ca de obicei.

— O, *mon chou,* de Macey şi cu mine suntem mult mai bine ca prieteni decât ca amanţi. Şi Sir Francis este prietenul lui de Macey şi am nevoie de el. Nu mă admiră.

— Da, l-ai adus aici din cauza lui Nancy.

— Parţial, zise mama ei, făcând un mic bot cu buzele. Dar Sir Francis preferă să împuşte cu de Macey de la răsărit la apus. Şi apoi, am hotărât că are ochii prea vicleni, i l-am lăsat Juliei, sper să-i aducă mari bucurii. Mai bine că Nancy l-a preferat pe Richard şi că tu… ah, mă rog, nu despre asta-i vorba!

Ba despre asta era vorba pentru Edward, deşi refuza să susţină privirea lui Aurélie. Chiar când ea se aflase tăcută lângă el, cu mâinile strânse în poală, Kate îi atrăgea întreaga atenţie, trezea în el instinctul masculin de a o proteja şi apăra.

Se gândi din nou la încrezutul lord Upshaw, de cât de aproape fusese să-l scoată pe hol şi să-i dea una în nas pentru tonul folosit cu Kate. O, poate că păruse că se controla, pentru că era o abilitate pe care o perfecţionase necontenit, dar fusese la un pas din a fi violent. Puteai să îmbraci un bătăuş în Savile Row, dar temperamentul nu putea fi ascuns privirilor.

Nu, oricât tânjea el să aibă grijă de ea, era ultimul lucru de care avea nevoie nobila şi educata baroneasă d’Allenay.

— *Eh bien!* Aurélie se ridică, apoi se apleca să o sărute pe obraz pe Kate. Trebuie să mă duc să mă schimb pentru cină. Dacă întreabă cineva, Nancy este căsătorită şi Upshaw şi-a dat binecuvântarea – pentru că trebuie, după

ce-i trece criza de nervi.

Edward se ridică şi Kate i se alătură, cu braţele încrucişate peste piept, cu umerii căzuţi. Se uitară la mama ei cum iese din cameră, cu poşeta plină de scrisori de dragoste atârnându-i tot de cot, cu capul încă sus.

— Bine. Kate se întoarse spre el cu un zâmbet obosit. Ar trebui să mă duc, zise ea, să văd dacă... dacă...

Cuvintele se stinseră, buza inferioară îi tremura grăitor.

— O, Kate, zise el delicat, deschizându-şi braţele. O, iubire. Ştiu.

Ea căzu în braţele lui şi el o strânse pur şi simplu.

— O, Edward! Au fost cele mai îngrozitoare zile! Totul pare cu... susul în jos!

— Aş remedia totul dacă aş putea, zise el, aplecându-se pentru a o săruta pe frunte. Dar Kate, te-ai descurcat bine cu unchiul tău. Eu mereu sunt mândru de tine. Chiar ai fost menită să fii baroneasa d'Allenay. Şi lordul Upshaw este de temut.

— E bine intenţionat, zise Kate. Mă consolez cu acest gând. Apoi ridică capul şi-şi puse mâinile pe pieptul lui, împingându-se ca să-l studieze. Mulţumesc că mi-ai luat apărarea. Ai fost înfricoşător, Edward; aşa de rece şi de furios. Am crezut că-l vei bate pe bietul om.

El nu avu răspuns la asta, doar îi susţinu privirea gri solemnă. Apoi ceva în ea cedă – o emoţie ciudată, amestecată se întinse pe chipul ei şi Kate se ridică pe vârfurile degetelor, ezită încă un moment, apoi închise ochii şi-şi lipi buzele de ale lui.

El îi răspunse la sărut, înclinându-şi gura înfometată peste a ei. Şi aşa cum ştiuse că se va întâmpla, îmbrăţişarea se încălzi şi înflori, transformându-se în înfierbântare, în ceva mult mai senzual şi înfometat decât un simplu gest de mulţumire.

O ţinu lipită de el, centimetru lângă centimetru, mişcându-şi mâna pentru a o mângâia şi pipăi. Rotunjimea unui umăr, forţa netedă, delicată a spatelui ei, curbura dulce a coloanei ei care-i plăcea aşa de mult; o ştia aşa de

bine pe Kate încât mâinile lui Edward ar fi putut să o sculpteze pe întuneric.

Pasiunea lor era rară; o pasiune ce nu putea fi reţinută şi Edward se întrebă din nou cum va continua. Cum va privi în urmă la aceste momente fără să se gândească la ea? Cum, ani de zile mai târziu, va putea să o viziteze pe Annie şi să nu se uite peste câmpuri şi mlaştini şi să nu se întrebe?

— Kate, murmură el pe buzele ei. Ştii cât de mult îmi pasă, da?

Ea se retrase cu un ultim sărut prelung.

— Ştiu că-ţi pasă, zise ea, coborând genele lungi. Dar ai spus că nu poţi rămâne.

— Nu pot… să rămân, aşa este, zise el. Dar poate pot rămâne prin apropiere?

— O, prin apropiere! Ea oftă. Uneori îmi doresc să nu fi venit niciodată la Bellecombe, Edward. Să nu-l fi întâlnit niciodată pe Reggie, să nu fi cumpărat niciodată blestemata lui de casă. Sau ca eu să nu fi aflat niciodată cum este să doreşti pe cineva aşa de mult.

El îşi petrecu degetele prin părul ei moale, liber de la tâmplă şi se întrebă ce ar trebui să răspundă un bărbat la asemenea cuvinte.

— Kate, ştii că înainte să-mi recapăt memoria, murmură el, m-am temut că ce simt pentru tine era doar un fel de disperare; un suflet pierdut ce se agăţa de singura stâncă pe care o avea. Mi-am spus că atunci când îmi voi reveni, nu voi avea nevoie de tine. Că-ţi voi fi etern recunoscător – şi voi ţine mereu la tine –, dar că totul se va termina.

Cu o fărâmă de ezitare în ochi, ea îl privi iarăşi.

— Şi acum…?

El inspiră adânc şi expiră din nou.

— Nu-i finalul, Kate, zise el sumbru. Uneori îmi doresc să devin iarăşi neştiutor. Încă vreau să mă agăţ de tine şi este aşa de imprudent. Există o mie de bărbaţi mai potriviţi pentru tine decât mine. Dacă aş fi un domn, te-aş încuraja să găseşti unul.

— Sunt perfect în stare să o fac dacă doresc, zise ea.

El zâmbi forţat.

— Şi dacă o faci, zise el, mereu vei beneficia de cel mai profund respect al meu. O parte din mine va fi mereu cu tine.

— O, Edward. Atunci ea se desprinse de el. O, asta nu-i corect!

Nu era corect. Cu siguranţă nu pentru ea.

Voia să-i spună tot adevărul; că se îndrăgostise de mult de ea – de seriozitatea şi simplitatea ei, de acea frumuseţe eternă, liniştită care-l ademenea precum cel mai tare cântec al sirenelor. Că iubirea lui pentru ea se potrivea perfect în acel loc mic şi negru din inima lui care era de mult gol şi-l împlinea din nou.

Voia să-i spună că nu ştia cum să se întoarcă la pustietatea din vechea lui viaţă, fiind sigur că i se va părea şi mai dezolantă în absenţa ei. Kate devenise căldura, lumina şi pacea lui. Şi cu toate astea, o parte din el continua să creadă că trebuia să existe o cale de a trece peste asta.

Dar singura cale pe care o putea vedea era să o aibă. Să o tragă în jos la nivelul lui, o altă Persefonă trasă în Infern, doar pentru a satisface pofta altuia.

Aşa trebuia să fie? Nu exista nici o altă opţiune?

Nu se putea face vrednic?

Dar mai încercase asta cândva şi văzuse cum se terminase într-o tragedie. Şi-şi dăduse seama că Kate nu va sta să aştepte ca să afle.

— Bine, zise ea, lăsându-şi braţele să cadă. Ce talmeş-balmeş a fost astăzi.

Edward pricepu aluzia şi păşi înapoi.

— Nu te concentra pe mama ta, zise el, forţându-se să aibă un ton normal. Sunt mulţi oameni care ar fi făcut un talmeş-balmeş şi mai mare de viaţa lor.

— Da, dar Nancy! zise Kate. Închipuie-ţi ce greu a fost pentru ea să audă.

Edward dădu din umeri.

— Dacă contează, Kate, sora ta a aflat că tatăl ei este

un bărbat bun şi onorabil, zise el. Un bărbat pe care-l adora de mult timp. Un tată care a vrut-o aproape de el mai presus de orice, chiar dacă nu-i putea spune adevărul. Un bărbat mai puţin onorabil ar fi ignorat că există.

La asta expresia lui Kate se încordă în mod ciudat.

— Şi asta chiar ar fi fost crud, nu-i aşa? zise ea cu răceală. Sunt mulţi bărbaţi cărora nu le pasă când fac un copil şi-l ignoră pur şi simplu.

Edward înclină capul într-o parte, brusc îngrijorat de tonul vocii ei.

— Anstruther nu-i genul ăla de bărbat, Kate, zise el. Şi Richard este suficient de bărbat încât să nu-i pese de filiaţia lui Nancy. S-ar putea să se fi consolat ştiind asta, presupunând că ştie.

— O, ştie. Pentru că se întorsese să plece, Kate se uită în urmă. Acum îmi dau seama ce s-a întâmplat. Mama s-a spovedit la el duminică – deşi şi-a luat precauţia de a cere iertarea păcatelor.

Edward mări ochii.

— Şi aşa el este obligat să nu vorbească vreodată despre asta, chiar dacă-i oripilat de situaţie? murmură el. Vai, ce inteligentă este! Înspăimântător.

— Într-adevăr, zise Kate, punând mâna pe clanţă. Bine, ar trebui să mă duc în salon să văd dacă se adună toată lumea pentru cină. Ne vedem acolo?

El ezită.

— Mă scuzi în seara asta? zise el, după ce se gândi în grabă. Sunt încă în cizme şi pantaloni şi am de scris o scrisoare importantă.

— Desigur. Ea îi zâmbi tensionat. O să trimit o tavă sus.

— Eşti prea bună cu mine, Kate.

— Da, poate.

Zâmbetul ei păli.

Kate lăsă uşa deschisă şi porni pe hol, cu coloana dreaptă şi rigidă ca a unei ducese – la fel ca mama ei. Edward o privi mergând, ideea pripită din capul lui transformându-se lent într-o posibilitate îndepărtată şi

cumva imprudentă.

*

Kate duse dosul mâinii la buze unde încă mai simţea căldura sărutului lui Edward. Se simţea ca o proastă că se sprijinise de el. Dar nu va nega faptul că se bucurase că el o urmase în bibliotecă.

Mă rog, la început se bucurase. Acum, după sărutul avut, era doar confuză şi furioasă. Lăsând mâna, porni cu pas iute spre salon, fiind sigură că ultimele două zile fuseseră cele mai groaznice din viaţa ei. Fir-ar să fie, de ce trebuia să fie aşa de chipeş? Şi să pară aşa de profund raţional?

Dacă secretul cu Annie Granger nu-i frânsese inima, cuvintele lui Edward aproape că o făcuseră. Şi acum secretul mamei ei era expus faţă de jumătate din familie şi, mai rău, Nancy îl ştia. Unchiul Upshaw era încă foarte furios. Şi Kate se temea că următoarea ei conversaţie cu John Anstruther va fi cu adevărat una stânjenitoare.

Şi cu toate astea, se părea că stânjeneala abia începuse. Reggie zăbovea în sala mare, cu ochii fixaţi pe ea în timp ce ea se apropia.

— Reggie, zise ea încordat.

Îl salută cât putu de civilizat.

— Kate, draga mea fată. El îi ieşi în faţă cu ceea ce părea a fi o tristeţe autentică pe chip. Servitorii şoptesc că a fost un mare scandal în bibliotecă.

— A fost o discuţie aprinsă, recunoscu Kate. Tocmai am aflat că Nancy şi Richard s-a dus la Exeter. S-au căsătorit în secret.

— Doamne! Ochii lui se măriră. Sper că Upshaw nu te-a certat pentru asta?

Ea clătină din cap.

— Unchiul? Nu. De ce să mă certe? Dar recunosc că sunt surprinsă de anunţ.

Reggie îi prinse mâinile şi se strânse în ceea ce aparent voia să fie un gest de asigurare.

— Kate, te căutam să-ţi cer scuze, zise el, păşind respectuos în spate. Ieri m-am purtat îngrozitor.

— O, pentru Dumnezeu, Reggie, zise ea, trecând pe lângă el, nu iar cu asta.

— Sigur că nu, altă dată, zise el repede. Dar Kate, treaba asta cu Nancy, ce pot să fac? Orice? M-ar asculta Nancy? Mâine pot să iau primul tren spre Exeter?

Kate se întoarse pentru a clătina din cap.

— Mulţumesc, nu se poate face nimic, zise ea. Mama s-a dus cu ea şi unchiul nostru şi-a dat binecuvântarea cu ceva reticenţă. Oricum mâine ar fi prea târziu.

Reggie încercă să pară preocupat.

— Deci Upshaw nu va încerca să desfacă mariajul?

Kate arcui o sprânceană.

— Sigur că nu, zise ea. S-a făcut şi sunt singuri la un han. Chiar dacă unchiul nu ar fi fost de acord cu această căsătorie – ceea ce nu este cazul probabil că l-ar ameninţa pe Richard cu un pistol dacă ar încerca acum să scape de căsătorie.

Reggie doar se uită fix la ea un moment mai lung.

— Aşa ar face? zise într-un final. Da, fără îndoială că ai dreptate. Toată lumea va presupune că Nancy a fost ruinată…

— Reggie. Kate ridică o mână. Cred că ştim cu toţii ce presupune lumea în general. Dar aici e vorba despre ce vrea Nancy şi s-a făcut.

— Da, da, sunt sigur. Apoi, cu o expresie ciudat de distantă, Reggie făcu o plecăciune aproape galantă. Bine. Trebuie să le urăm să fie fericiţi, atunci. Eu ştiu cu siguranţă că le doresc asta. Ne vedem la cină, Kate.

Şi apoi, la fel de repede cum apăruse, Reggie dispăru – sau cel puţin persoana care pretindea că este Reggie. Nu-i mai vorbise aşa de amabil lui Kate de ani buni.

Intrigată, Kate clătină din cap şi se duse să se ocupe de oaspeţii ei. Simţind starea, până şi Lady Julia părea abătută. După cină, pentru că era târziu, toată lumea se retrase pentru seară.

Recunoscătoare pentru liniştea dormitorului ei, Kate

se prăbuşi în pat şi-şi petrecu restul nopţii într-un somn agitat, febril, îl visă pe Edward; greutatea caldă a corpului lui apăsând-o pe moliciunea patului. Atingerea lui fierbinte şi sărutările lui pasionale.

Dar în fantezia ei nu erau cuvinte. Nu existau explicaţii, nici scuze. Pentru că logica devenise duşmanul şi Kate era sătulă de logică.

Capitolul 15

O întâlnire în grădina de trandafiri

Cursul iubirii adevărate nu este niciodată lin, nici hârţogăria necesară pentru a-l executa. Urmă o zi mohorâtă şi ceţoasă, pe care Kate în mare parte o petrecu închisă cu lordul Upshaw, încercând întâi să facă pace şi apoi încercând să-l convingă că se mai puteau face multe pentru a proteja bunăstarea lui Nancy.

Spre eternul lui disconfort, acest lucru necesita prezenţa lui John Anstruther, care se întorsese de la Exeter cu primul tren şi venise în birou la Kate burzuluindu-se ca un urs. Părea să fie ud, obosit şi pus pe scandal.

O noapte bună de odihnă fusese însă de ajuns pentru a calma indignarea lordului Upshaw. Se ridică băţos când intră Anstruther, cu mâinile strânse la spate, ţinându-şi gura, cum o asigurase pe Kate că va face.

Stând în faţa biroului lui Kate, Anstruther fu însă direct.

— N-am să stau să te ascult văicărindu-te, domnişoară Kate, nici să-mi ţină el predici, zise el, smucind din cap spre Upshaw. Spune-o direct. Rămân? Sau plec?

Ea ridică privirea la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu-mi vine să cred că întrebi, zise ea. N-ai fost mereu ca parte din familie aici?

— Da, bine, lucrurile se schimbă, zise Anstruther cu favoriţii lui mari umflaţi un pic comic. Eu, unul, n-aş fi făcut-o, Kate. Să mă duc la episcop, adică. Dar mama ta – când îi

intră o idee în cap…

Kate ridică o mână pentru a-l opri.

— Doamne, nici măcar nu încerca să explici cum funcţionează mintea mamei! zise ea. Stai jos. Upshaw doreşte ca noi să-l asigurăm că terenul dat parohiei îi poate întreţine pe Nancy şi pe copiii ei într-un mod corespunzător.

Un pic din beligeranţa lui Anstruther se mai duse.

— O, zise el. O, da. Teren arabil de prima mână, fără îndoială.

Cei trei se aşezară, şi Anstruther îşi luă instrumentele de lucru, registrele, hărţile şi tabelele desenate meticulos cuprinzând hectar cu hectar din recoltele viitoare. Când terminară, nu mai era nimic despre ce să fie nemulţumit. Upshaw îşi ciupi gânditor nasul.

— Bine, Kate, nu trebuie să-ţi reamintesc de datoria fiduciară faţă de proprietatea Bellecombe, zise el. Dar ai spart o bucată considerabilă de pământ şi ai dat-o definitiv din mâinile Wentworth.

— Unchiule, pentru mine Nancy va fi mereu o Wentworth, zise moale Kate. Şi apoi, cum îţi va spune Anstruther, acele hectare n-au fost niciodată indivizibile. Au fost aduse în proprietate prin bunica, şi Anstruther era finul ei. De ce să nu se întoarcă în partea lor de familie? Da, într-adevăr, trebuie să avem *partea aia* şi *partea asta.*

— Şi încă mai avem chestiunea aranjamentelor de căsătorie, zise Upshaw, neputându-şi stăpâni o privire întunecată spre Anstruther. Fiica ta, domnule, s-a măritat fără asta. Să ştii că ăsta-i scopul unui tutore. Să se asigure că aşa ceva nu se întâmplă.

— Da, să o protejeze de vânători de avere, ştiu, zise neliniştit Anstruther. Dar Nan nu are mari averi şi Burnham este un băiat cinstit.

— La majorat, Nancy va primi douăzeci de mii de lire din proprietatea defunctului meu socru, după cum era aranjamentul de căsătorie al lui Aurélie, zise pompos Upshaw. Şi la cum stau lucrurile, în următoarea zi, noul ei soţ va avea tot dreptul să ia banii la Epsom şi să-i parieze pe prima mârţoagă pe care o vede.

Anstruther se scărpină în bărbie.

— Aurélie a zis ceva despre asta, recunoscu el, deşi n-am prea înţeles detaliile. Burnham a zis că putem să întocmim orice dorim pe tema asta şi va semna.

— Bine! Kate deschise ambele mâini într-un gest expansiv. N-avem niciun motiv, unchiule, pentru care Richard să nu poată semna acordurile după căsătorie, nu-i aşa?

— De ce ar face asta? întrebă Upshaw.

— Pentru că-i un bărbat onorabil, zise fermă Kate. Dar gata, unchiule! Nu-l cunoşti. Este ca şi făcut, crede-mă. Doar cere să se întocmească hârtiile.

Upshaw nu cedă însă cu o graţie perfectă.

— Mai este şi chestiunea casei, zise el. Casa parohială este o biată cutie şi omul o are şi pe mama lui văduvă.

— Noua casă parohială este suficient de mare, domnule, cât să-i găzduiască pe ei trei şi zece copii pe lângă, zise Kate. De ce nu ne întâlnim toţi trei mâine acolo? Se opri pentru a-şi consulta programul. Ce ziceţi de ora unsprezece? Dacă nu eşti de acord cu casa, unchiule, atunci o vom modifica aşa cum doreşti tu.

— Hmm, zise Upshaw. Pari să te fi gândit la tot!

Kate lăsă jos creionul cu un sunet tăios.

— Mulţumesc, domnule, zise ea. Încerc.

O oră mai târziu, cei trei se despărţiră, Upshaw şi Anstruther pornind împreună spre Taunton pentru a contracta un avocat local care să întocmească înţelegerea. Se convenise, de asemenea, ca Upshaw să rămână la Bellecombe încă o zi pentru a găzdui un dineu pentru cuplu, care se întorcea ca să-şi exprime acordul pentru căsătorie.

Kate îi urmă afară din încăpere, calmându-şi impulsul de a-l căuta pe Edward ca să împărtăşească cu el cum aranjaseră afacerea. Dar adevărul era că nu era treaba lui şi criza fusese evitată. Fără înclinaţia lui Upshaw de a prelungi chestiunea în iadul tribunalelor, căsătoria unui pastor de ţară cu o domnişoară necunoscută de la ţară nu va atrage nicio speculaţie.

Cu siguranţă, toată treaba i se păruse adormitoare lui

de Macey. Kate îl descoperi dormind în bibliotecă, în vreme ce la o masă din apropiere Aurélie şi Lady Julia jucau cribbage pentru şase penny pe partidă.

În spatele camerei, miza era mai mare. Reggie şi noul lui amic Sir Francis jucau un joc de cărţi care părea să fie mult mai intens decât cribbage. Privi absentă cum un teanc mare de bancnote se plimba de la unul la altul – măcar o dată în direcţia lui Reggie –, apoi se duse la fereastră şi se uită afară la vreme.

Nu ploua, dar cerul era gri şi greu. Se gândi să iasă călare în sat pentru a-i spune personal doamnei Burnham despre dineu, dar probabil că Jasper plecase deja cu mesajul.

Dar Kate nu putea să nege că avea o senzaţie ciudată şi neliniştită de a fugi din casă. Îşi dădu seama că era Edward, avea nevoie de el – şi pentru nici un alt motiv în afară de plăcerea companiei lui – se lupta cu perspectivele ei mai bune.

O parte din ea tânjea după acele zile de la început când nu ştiuseră cine era. Când fusese doar Edward şi nu cunoscutul Ned Quartermaine cu periculosul lui salon de jocuri şi o fiică nelegitimă.

Cu inima grea, Kate se duse la rafturi să găsească o carte. Pentru starea ei cea mai potrivită i se părea o carte de ficţiune, aşa că scoase un exemplar tocit din *Emma* şi era la jumătatea drumului spre scaunul ei preferat când îşi aminti de trista intrigă secundară a bietei Harriet Smith, fiica nelegitimă şi abandonată a unui domn.

Kate hotărî că era un subiect prea groaznic de îndurat acum. Se întoarse pentru a pune cartea la locul ei chiar când Sir Francis trecu pe lângă ea cu ochii mai întunecaţi un pic decât de obicei şi cu maxilarul un pic încordat.

— Lady d’Allenay. Se opri pentru a face o plecăciune tensionată, dar civilizată. Bună ziua.

— Sir Francis, te-aş sfătui să nu joci cu Reggie, zise lejer Kate. În mod inevitabil urmează o tragedie – de obicei a lui. Dar din păcate, uneori a altcuiva.

— În după-amiaza asta tragedia a fost a mea, zise el

cu un zâmbet vag, dar mă voi gândi la o cale de a recâştiga banii înainte să se termine ziua, aş zice eu.

Apoi făcu din nou o plecăciune şi o lăsă singură în mijlocul bibliotecii. Kate se cutremură vag şi neplăcut când îl privi cum pleacă. Îl adora pe contele de Macey, dar nu-i păsa de amicul lui Sir Francis.

Am hotărât că are ochii prea vicleni, zisese Aurélie.

Şi Aurélie, cum îi plăcea lui Edward să-i amintească, nu era aşa proastă cum părea.

*

În seara aceea Edward se îmbrăcă pentru cină în cea mai elegantă redingotă neagră, pusă peste o vestă din mătase jacard şi o lavalieră albă ca zăpada, pe care, prin pură coincidenţă, reuşi să o lege fără cusur. Deşi garderoba limitată obţinută în Taunton îi fusese utilă, se simţea mai bine în hainele trimise rapid de valetul lui de la Londra.

De când se despărţiseră aşa de ciudat în seara trecută, nu o văzuse deloc pe Kate, şi lui Edward nu-i scăpă că stângăcia i se datora lui în totalitate. Vorbise pripit, ceva complet străin felului lui de a fi. Se temea că vorbise din inimă. Ce ironic, când majoritatea, poate inclusiv el, ar fi spus că el n-avea inimă.

În pofida stângăciei, ridică privirea în oglindă pentru a-şi inspecta ţinuta, burzuluindu-se de nerăbdarea de a o vedea pe Kate. Un bărbat înalt, suplu se uită la el cu o privire neclintită din oglindă. Bănuia că era destul de chipeş, deşi maxilarul avea o linie dură şi în ochi nu avea căldură.

Acum trecu cu mâna peste acel maxilar, dându-şi seama că ar fi trebuit să se bărbierească din nou. La Londra valetul lui îl bărbierea deseori de două ori pe zi. Dar nu voise ca omul să vină aici din motive pe care nu şi le putea explica. Poate pentru că, dacă valetul lui ar fi apărut, Edward s-ar fi simţit obligat să fie el însuşi.

Aici la Bellecombe, chiar şi cu memoria revenită complet, *nu* era el însuşi. Era un bărbat mai gânditor, poate

mai amabil. Se gândi la scrisoarea scrisă în noaptea precedentă şi se întrebă ce va crede Peters despre asta. Poate îşi va face apariţia în Somersetshire ca să vadă dacă angajatorul lui înnebunise.

Sau poate nu.

Edward înfipse repede un ac rar şi perfect cu safir roz în lavalieră, un ac ce se asorta cu inelul lui şi apoi coborî în grabă scările pentru a o găsi pe Kate şi a-i împărtăşi cele mai recente veşti. Anstruther fusese amabil şi-i dăduse numele supraveghetorului construcţiei casei parohiale, aşa că Edward reuşise să-l convingă pe individ să arunce o privire la Heatherfields.

Terminând primele două etape din casa parohială, domnul Moreland se oferise să ia Heatherfields ca următorul său proiect. Echipele lui de zidari, dulgheri şi tencuitori, care se învârteau cu uşurinţă prin proiectul casei parohiale, puteau să treacă apoi la Heatherfields înainte de a se întoarce la Bristol, salvând luni întregi pentru Edward.

Dar când Edward ajunse în salon, o găsi pe Kate angajată cu lordul Upshaw. Ciudat de dezamăgit, conversă plăcut cu de Macey până când fură chemaţi la cină. Ca de obicei, Kate se aşeză în capul mesei şi Edward la ceva distanţă.

Măcar nu fură reţinuţi mult după cină. Din moment ce pentru Upshaw vinul de Porto era la fel ca un viciu, restul domnilor îşi goliră repede paharele şi se alăturară doamnelor la cafea. Kate turna însă şi discuta cu Lady Julia.

Edward îşi luă ceaşca, surprinzându-i privirea, iar mâinile lor atingându-se în treacăt. Apoi se retrase într-un colţ unde se putea minuna de propria lui prostie. Îşi dădu seama că era ca un băietan îndrăgostit şi la fel de nerăbdător. Kate nu era o jucărie cu care să se joace, merita ceva mult mai important.

Ai grijă cu femeia virtuoasă pentru că preţul ei este cu adevărat mai presus de rubine, se gândi el.

Ce ironic că ea, dintre toate femeile, să fie cea care să-i atragă atenţia. Nu erau mulţi bărbaţi care să merite virtutea mai puţin ca el. Era antiteza a tot ceea ce el

construise.

În seara asta ea purta o rochie simplă, mai modestă decât memorabila rochie verde cu auriu, dar nuanţa delicată de mov îi scotea perfect în evidenţă ochii gri şi îi îmbrăţişa curbele într-un fel care tot dezvăluia un pic din decolteul senzual.

— *Bonsoir,* domnule Quartermaine, zise o voce caldă, sufocantă la cotul lui. Este o frumuseţe tăcută, nu-i aşa?

— Doamnă, puterile dumitale de percepţie sunt depăşite doar de îndrăzneală, zise el, lăsând ceaşca pe farfurioara ei cu un clinchet delicat.

— *Alors,* m-aţi complimentat? zise ea lejer. Sau insultat?

Edward reuşi să-i zâmbească.

— V-am complimentat, doamnă Wentworth, zise el. În munca mea, percepţia şi îndrăzneala sunt deseori recompensate.

— Ah, atunci vă mulţumesc, zise ea lejer. Apropo de munca dumneavoastră, mă întrebam dacă aţi putea fi convins să ieşiţi la o plimbare cu mine în grădina de trandafiri?

Se uită oarecum surprins la ea, dar lăsă cafeaua deoparte.

— Desigur, zise el după ce se uită rapid la Kate şi confirmă că ea era încă ocupată. Dacă nu vă deranjează frigul.

— Nu mi-e niciodată frig, zise doamna Wentworth.

Salonul se deschidea spre grădină prin trei seturi de uşi franţuzeşti, acoperite cu draperii grele din catifea verde. Se strecurară afară aparent neobservaţi.

Afară, în aerul rece al nopţii, doamna Wentworth îşi petrecu braţul printr-al lui.

— Domnule Quartermaine, ştiţi, zise ea brusc, că nu v-aş fi crezut un prost.

— Hmm, zise el. Şi mă credeţi?

Ea râse delicat, trăgându-l spre urna masivă din marmură din centrul grădinii.

— În franceză există o expresie, *Le coeur qui soupire*

n'a pas ce qu'il desire, zise ea. Era o expresie preferată a bunicii mele. O ştiţi?

Edward încercă să-şi dea seama de traducere.

— Ceva despre dorinţa inimii?

— Inima care oftează nu are ceea ce-şi doreşte, zise doamna Wentworth.

— Înţeleg, răspunse el mai rezervat. Şi vă temeţi că inima mea oftează, nu-i aşa?

Ea râse din nou.

— *Bien sûr,* dragă Edward, ochii tăi oftează, zise ea. Dar restul părţilor tale? Ah, eşti genul dificil – chiar şi pentru mine, Aurélie cea imorală ca o pisică ce mereu ştie ce gândesc bărbaţii.

— Cred că, indiferent ce este, inima mea va trebui să supravieţuiască fără, zise el, ocolind alături de ea urna masivă din marmură. Acum, aveţi nevoie de ajutorul meu profesional în vreo chestiune? Sper, doamnă, că nu aţi acumulat datorii la cărţi.

— Sigur că nu. Pentru prima dată Aurélie Wentworth păru insultată. Dar tocmai de asta vreau să ştiu despre datoriile la cărţi. Mai ales ale lordului Reginald.

— Nu sunt sigur că vă pot ajuta.

Ea îl trase pe una din banchetele din jurul urnei.

— Cunoaşteţi oameni, sugeră ea pe un ton şiret. Aveţi metode de a afla. Reggie pune ceva la cale, o simt. Lady Julia zice că în ultima vreme, când a băut prea mult, a vorbit cam îndrăzneţ. Aş vrea să ştiu exact cât de mari sunt datoriile lui.

— Doamnă, este insolvent, zise încordat Edward. N-am nevoie să mă interesez în această privinţă, pentru că-i treaba mea să ştiu asemenea lucruri. Omul are nişte datorii care nu pot fi achitate şi este presat agresiv de creditorii săi – unii dintre ei nu sunt neapărat binevoitori.

— Da, dar aţi reuşit să obţineţi Heatherfields de la el, sugeră doamna Wentworth.

— Pentru că eu sunt cel mai puţin binevoitor dintre toţi, zise Edward. Nu voi tolera să fiu păcălit cu ceea ce mi se datorează, şi Reggie ştie asta.

Dar doamna Wentworth devenise rigidă şi se uita fix la ferestrele franţuzeşti cele mai îndepărtate. Lordul Reginald Hoke stătea acolo, cu spatele la grădina de trandafiri şi lângă el se afla silueta inconfundabilă a lui Sir Francis. Capetele lor erau aplecate unul spre celălalt într-un mod vag conspirativ şi după intensitatea expresiilor şi a gesturilor lor, Edward ghici că se certau.

— Mi-aţi păzit poarta, domnule Quartermaine, zise gânditoare doamna Wentworth, şi cu atenţie. Vă mulţumesc.

Edward nu zise nimic. Brusc, Reggie păru să bage o mână în interiorul haine şi-i arătă lui Sir Francis un teanc de bancnote. Sir Francis le luă, apoi se întoarse şi puse mâna pe clanţă.

— *Mon Dieu,* vin afară? murmură doamna Wentworth, sărind în sus.

— Mă îndoiesc, o asigură el. Nu când ne vor vedea.

— Ooo, aş vrea să ştiu ce pune la cale acea creatură iresponsabilă. Ea îi aruncă o privire. *Dépêchez-vous!* Duceţi-vă înăuntru, duceţi-vă înăuntru!

— Şi să vă las?

— *Oui, oui.* Ea îl împingea deja spre uşă. Sunteţi prea mare să vă ascundeţi.

— Ce veţi face? întrebă el.

— O să trag cu urechea! zise doamna Wentworth, sărind pe banchetă în papucii ei cu tocuri înalte. Mă voi urca în urnă.

Prinse într-o clipită marginea cu ambele mâini şi sări peste, rostogolindu-se aproape în lateral într-un foşnet de crinolină şi dantelă.

— Dumnezeule mare! mormăi el.

Dar auzi în întuneric cum scârţâie balamalele. Rămas fără alternativă, se întoarse şi porni spre uşile salonului.

Sir Francis îl zărise deja.

— Ah, cineva-i aici înaintea noastră!

— Nu, este prea frig pentru mine, zise Edward. Domnilor. Luaţi acea bancă, este singurul loc care nu-i în bătaia vântului.

— Mulţumim, zise băţos Reggie.

— Noapte bună, Sir Francis, zise el, aplecându-se puţin în timp ce trecea. Lord Reginald.

Intră şi o văzu pe Kate stând acum cu lordul Upshaw. Dumnezeule, nu va avea nici măcar un minut din timpul ei? Îşi reumplu nerăbdător ceaşca de cafea, gândindu-se că – de dragul lui Kate – mai bine s-ar ocupa de scoaterea mamei ei din cea mai recentă încurcătură a ei.

Dar se părea că doamna Wentworth avea la fel de multă nevoie de el ca şi fiica ei. Reggie şi Sir Francis se întoarseră în zece minute. Edward lăsă ceaşca, pregătindu-se să dea o raită şi să se ducă în grădina de trandafiri pentru a o scoate. Dar abia păşi în hol când doamna trecu pe lângă el.

— *Mon Dieu,* domnule Quartermaine, ne părăsiţi aşa de devreme? zise ea pe un ton ridicat. Eu tocmai am ieşit să aduc un pachet nou de cărţi.

— Mulţumesc, fără cărţi pentru mine, zise el, dând discret la o parte o bucată de muşchi de pe umărul ei şi coborând vocea. Doamnă, vă salut acrobaţiile.

— Păi atunci, vă vom simţi lipsa, zise ea veselă. O, iată-l pe Reggie! Reggie, unde ai fost, băiat rău? Am nevoie de tine pentru whist.

O privi cum trece pe lângă el, dându-şi seama prea târziu că târa de marginea rochiei o crenguţă uscată de trandafir.

Cu un zâmbet mut, Edward se întoarse şi, după ce surprinse privirea lui Kate, încuviinţă din cap în semn de despărţire şi porni în sus pe scări. O mare parte dintr-o sticlă din coniacul eficientei doamne Peppin, cu o carte bună lângă foc, se vor dovedi fără îndoială mai puţin frustrante decât să se uite peste ceaşca de cafea la ce ar trebui să nu aibă.

Capitolul 16

Poate pentru prima dată în viaţa ei, Kate se duse la culcare cu braţul petrecut amical prin al mamei ei.

— Cu Nancy plecată, Katherine are nevoie de mine să-i perii părul, şoptise Aurélie când trecuseră pe lângă Lady Julia. Te las să flirtezi cu Sir Francis.

Oferta de a-i peria părul era un gest tandru, la care Kate nu se aşteptase de la mama ei. Iar în ceea ce o privea pe Lady Julia, Kate era bucuroasă să se concentreze măcar o dată pe intrigile altuia.

În seara asta era greu să-şi dea seama cine pe cine seducea în acea mică aventură. După ce o convinsese pe Julia să plece de la masa de joc, Sir Francis o condusese pe doamnă într-un colţ tăcut al salonului şi-o asaltase cu poezie şi madeira în ultima jumătate a serii. Flirtase aşa de făţiş, încât unchiul Upshaw murmurase dezaprobator şi se dusese devreme la culcare.

Dar când intrară pe hol, Hetty se apropia din direcţia opusă, ducând o cană şi un pahar de apă pe o tavă.

— Excelenţa Sa este iarăşi irascibil, şopti servitoarea când se întâlniră între uşa lui Kate şi a lui Upshaw. M-am gândit că poate nişte lapte cald şi apă minerală…

— *Mon Dieu,* ar fi fost mai utilă o sticlă de Porto după cină, zise Aurélie, deschizând uşa lui Kate. Virtutea rareori este răsplătită.

— Mulţumesc, Hetty, zise Kate împăciuitoare. Este exact ce-i trebuie.

Fata încuviinţă din cap şi dispăru în camera opusă apartamentului lui Kate. Camera care până de curând fusese a lui Edward.

Poate că fusese înţelept din partea lui să se mute, se gândi Kate. În seara asta se simţea ciudat de păcălită pentru că nu reuşise nici să schimbe o vorbă cu el.

Oftând, intră în dormitorul ei şi-şi văzu mama azvârlindu-şi lucrurile pe patul lui Kate într-un mod vag posesiv. Mai întâi poşeta, şalul şi mănuşile de mătase şi apoi, dintre toate lucrurile, îşi desfăcu crinolinele de la talie

şi, cu o eleganţă remarcabilă, le împinse pur şi simplu în jos şi ieşi din ele.

— Ah! zise Aurélie. Mult mai bine!

Nefiind sigură cum să interpreteze asta, Kate se hotărî să schimbe subiectul.

— Mamă, Julia umblă după Sir Francis? întrebă ea, aşezându-se pe bancheta din faţa mesei de toaletă. Până în seara asta mi s-a părut că a rezistat la flirturile ei.

Aurélie dădu din umeri şi se descălţă.

— *Eh, bien*, Julia nu mai este aşa de tânără, zise ea pe un ton egal, nici nu-i bogată. Dar adu-ţi aminte, *ma fille,* că Julia a pus prima dată ochii pe Quartermaine, ceea ce l-a cam enervat pe Sir Francis.

— Da, o vreme a tras cu el, cugetă Kate în timp ce mama ei începu să-şi scoată acele de păr. Dar acum pare să-şi fi îndreptat atenţia spre Heatherfields.

— Toată, *mon chou*? întrebă mama ei.

Ocupată să-şi dea cerceii jos, Kate ridică privirea în oglindă.

— Toată ce, mamă?

Mama ei zâmbi mut.

— Toată atenţia lui?

Înroşindu-se, Kate puse cercelul în cutia cu bijuterii.

— Sunt sigură că nu ştiu.

Oftând, Aurélie aruncă primul ac de păr în tava de porţelan.

— Ah, *ma fille,* tu nu vezi cum te urmăreşte cu ochii? zise ea. Şi bietul Reggie! Ciuda lui devine comică.

— Nimic la Reggie nu mă amuză, zise sumbru Kate. Şi ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? zise lejer Aurélie. Doar asta – Katherine, dacă încă te agăţi de virtutea ta, te implor să renunţi la ea şi să profiţi de acel zeu blond pe care norocul l-a adus sub acoperişul tău. Poate că-i un pic dur şi cam păcătos, dar ambele lucruri au avantajele lor, crede-mă.

— Mamă, o mustră Kate. E strigător la cer.

— *Oui,* uneori până şi pe mine mă disper, zise Aurélie oftând. Dar Katherine, nu mi-ar plăcea să te văd risipind

rarul tău noroc. Ca baroneasă cu drepturi proprii, tu nu răspunzi nimănui pentru averea sau poziţia ta. Niciun bărbat nu-ţi poate lua casa sau copiii, nici nu te poate ameninţa cu sărăcia. Şi dacă eşti chiar aşa de sigură că nu te vei mărita…

— Chiar, *chiar* sigură, interveni Kate.

— *Eh bien,* asta-i foarte sigur, zise Aurélie uşor sarcastică. Deci, dacă aşa stau lucrurile, de ce să nu te bucuri de viaţă?

— O, îţi foarte mulţumesc, mamă, pentru acest sfat înţelept, zise Kate. Dar, spre deosebire de tine, eu nu-s interesată să fac un sport din a-mi bate joc de bărbaţi. Nici măcar nu am abilitatea.

La asta, Aurélie păru realmente rănită.

— Să frâng inimi ca sport? repetă ea, lăsând un ac de păr pe masa de toaletă cu un sunet tăios. Katherine! N-am făcut niciodată aşa ceva.

— Dar l-ai rănit pe Anstruther, zise uşor acuzatoare Kate. Mamă, îl cunosc. Oricât o fi el de morocănos, nu-i genul de bărbat care iubeşte uşor.

— *Ma petite,* lui Anstruther nu-i mai pasă cu cine mă culc, zise Aurélie. Şi nu ştiu dacă m-a iubit vreodată.

Ceva în tonul ei trezi bănuielile lui Kate.

— Mamă, zise ea întorcându-se pe bancheta mesei de toaletă, tu ai încercat în toţi aceşti ani să ajungi la un anumit punct cu Anstruther? Despre asta au fost *aventurile* tale foarte publice cu de Macey, bancherul şi toţi ceilalţi?

— Katherine, nu fi ridicolă!

— Eu sper că sunt, zise Kate. Ar trebui să fii nebună, mamă, să crezi că un bărbat ca Anstruther ar putea să fie gelos pe un filfizon ca de Macey, oricât de bogat şi de fermecător o fi el.

Buzele mamei ei formară iarăşi acelaşi botişor perfect, drăguţ.

— *Oui,* aparent ai dreptate.

— Şi de Macey – Dumnezeule – nu merită să fie rănit, zise Kate. Îmi place de el – foarte mult.

— *Tut, mon chou,* îţi iroseşti îngrijorarea! declară

mama ei. Mă tem că de Macey nu va avea niciodată ceea ce doreşte. Dar nu pe mine mă vrea – nu acum.

Dar cu părul lui Kate doar pe jumătate desfăcut, mama ei se duse la pat şi se aruncă dramatic pe el.

— *Mon Dieu!* zise spre tavan. Nu crede nimeni niciodată ce spun? Katherine, nu ţi-am spus mereu că de Macey e doar un prieten drag?

— Păi da. Dar credeam că-i un eufemism.

— Ah, Kate! Eşti aşa de naivă. Cu toată frumuseţea mea, Macey mereu a fost interesat de o arie vastă de iubiri. Şi alegerile lui pot fi… să zicem exotice.

Brusc prin mintea lui Kate trecu o imagine cu de Macey şi Sir Francis plimbându-se împreună prin grădina de trandafiri. Dăduse peste ei în mod neaşteptat şi, brusc, de Macey se îmbujorase în obraji…

— O, zise Kate categorică. O, Dumnezeule! Tu sugerezi că de Macey… sau Sir Francis… că ei ar putea să fie…

— Am început să cred că-i posibil, zise Aurélie. Dar mărturisesc că flirtul lui Sir Francis cu Julia din seara asta mă opreşte.

— Dumnezeule mare, zise din nou Kate.

Dar întinsă pe pat, mama ei căscă pur şi simplu, de parcă întreaga afacere o plictisea acum.

— Ştii, Katherine, că ai cel mai confortabil apartament din casă!

— Deseori ai remarcat asta, zise Kate, scoţându-şi restul de ace de păr cum putea mai bine.

— *Oui,* şi dacă tatăl tău nu murea, zise Aurélie visătoare, ar fi fost ale mele.

Kate lăsă acele de păr şi se întoarse.

— Mamă, ai urcat cu mine doar ca să-mi iei camerele prin linguşeală? Ţi-am spus de nenumărate ori să le iei.

Aurélie încuviinţă din cap, atingând cuvertura cu coafura ei elaborată.

— Oui, cred că aşa am să fac, fu ea de acord. Dar dacă nu-mi plac? Dacă, de exemplu, lumina de dimineaţă este prea puternică? Sau dacă sunt cocoşi pe partea asta a

castelului?

— Astea sunt camerele de pe est, mamă, zis ea cu un oftat. Nu pot să modific razele soarelui pentru tine. Dar te asigur că nu-s cocoşi. Să-i cer lui Peppie să ne schimbe camerele mâine?

— *Mais non,* le încerc mai întâi, zise ea, sărind un pic pe pat ca să-l testeze. Dorm aici în noaptea asta. Tu poţi să dormi cu Filou. Dar mai întâi, *mon chou,* ai o cămaşă de noapte? Sunt prea obosită să mă duc să caut una.

Kate oftă tăcut.

— Eu nu dorm cu un câine care suferă de indigestie, mamă, zise ea ducându-se la dulapul ei şi scoţând o cămaşă de noapte. Pot să dorm de partea cealaltă a salonului în camera valetului.

— Cum doreşti, *ma fille.*

Aurélie căscă monstruos şi se strânse într-o minge mică.

Kate se duse în baie să se spele şi să schimbe hainele de noapte. Era un pic iritată că era scoasă din propriul ei pat. Dar Aurélie avea dreptate; într-o lume perfectă, camerele ar fi fost într-adevăr ale părinţilor ei.

Apartamentul avea o garderobă mare ce dădea spre dormitorul principal, apoi un salon, urmat de camera valetului, toate deschizându-se spre holul principal, cu excepţia camerei valetului. Lui Kate îl plăcea intimitatea şi confortul oferite de apartament. Dar îşi iubea mama vanitoasă şi răsfăţată mai mult.

Traversă dormitorul, se opri să-şi sărute mama pe obraz, observând ridurile fine ce începeau să apară la ochii lui Aurélie.

— Mai este încă apă caldă, zise ea. Nu te culca în rochie, mamă, şi ai grijă cu marginea cămăşii mele de noapte pentru că-i prea lungă pentru tine. Să-l aduc pe Filou?

— *Non, merçi,* zise mama ei, care părea să adoarmă deja. Somn uşor, *chérie!*

După ce luă una dintre lămpile ei, Kate traversă salonul şi deschise uşa spre camera valetului. În prezent

spaţiul era rareori folosit, dar patul mic nu era incomod. Kate se urcă în pat şi încercă să aranjeze perna din puf într-o formă potrivită, dar o chinuiau puţin cuvintele lui Aurélie.

Aurélie avusese dreptate când spusese că situaţia lui Kate era unică. Deşi Kate era conştientă de demnitatea datorată titlului, nu putea să nege gradul de libertate care venea cu el. Ea nu va suferi niciodată din cauza unui bărbat cum suferise Aurélie – dacă Aurélie suferise într-adevăr.

Kate începea să creadă că poate suferise. Că comportamentul vesel şi deseori superficial al lui Aurélie ascundea ceva mai întunecat şi mai trist. Poate că era o lecţie de învăţat aici?

Eu încă vreau să te păstrez şi este aşa de imprudent, zisese Edward.

Dar era *aşa* de imprudent?

Brusc vru să-l vadă. Să arunce în vânt precauţia ei obişnuită. Să urmeze de fapt sfatul nebunesc al mamei ei. Nu voia să-şi irosească norocul şi să ducă o viaţă fără dorinţă şi plăcere.

Kate nu era de acord cu viaţa dusă de Edward sau cu alegerile făcute de el. Dar dacă aştepta până la uşa ei apărea un model de virtute, s-ar putea să albească. Şi un model de virtute avea clar mai puţine abilităţi să o tăvălească bine în pat, după cum dăduse de înţeles Aurélie.

Se duse dintr-un impuls în salon şi ridică cea mai recentă ediţie din *Jurnalul societăţii regale de agricultură.* După ce scrise repede un bilet, Kate îl închise şi-l băgă în revistă, apoi trase de clopoţel.

Jasper apăru în uşa salonului în scurt timp.

— Fii amabil şi du asta sus la domnul Quartermaine şi vezi dacă este lumină sub uşa lui, zise ea. I-am promis că-i trimit ceva de citit despre chimia agricolă.

Jasper încuviinţă vesel din cap şi plecă.

Kate aruncă o privire la ceas. Nu era încă unsprezece. Cum Edward era o pasăre de noapte, era puţin probabil să doarmă. Mama ei însă dormea. Mişcările slabe din cameră se liniştiseră şi lampa fusese stinsă. Spera că Aurélie nu era bolnavă.

Începu să umble un pic neliniştită, apoi se duse la bufet după un pahar cu vin. Abia-l terminase însă când la uşa salonului se auzi un ciocănit uşor. Deschise repede uşa.

Cu haina şi lavaliera deja date jos, Edward stătea în prag în cămaşă, arătând mare, suplu şi neînduplecat.

Scoţând capul afară, Kate descoperi că holul era gol şi-l trase înăuntru.

— Repede, zise ea, în camera valetului.

Ea-l trase în cercul luminii lămpii din micul dormitor.

Lumina cădea peste o parte din faţa lui, revărsând umbre nelumeşti. Edward se sprijini de tocul lat al uşii, cu braţele încrucişate, cu privirea grea, ochii aproape închişi măsurând-o pe toată lungimea.

Ea îşi dădu seama că băuse.

— Am înţeles că doreşti să discuţi despre chimia agricolă, murmură el, în cămaşă de noapte.

— Altă dată, poate, zise ea.

— Hmm, zise el. Cămaşa aia de noapte este demoralizant de închisă pe gât, Kate, pentru *orice* fel de discuţie. Are… câţi, opt nasturi? Şi halatul ăla poate fi descris doar ca virtuos.

— Să le dau jos? sugeră ea, aruncându-i o privire evaluatoare.

— Kate. Se desprinse leneş de uşă. Este târziu. Ce vrei?

Brusc ea se simţi incomod. Poate că asta era o greşeală? Sau poate ar trebui să aştepte ca el să fie complet treaz? Dintr-odată părea prea mare şi un pic cam intimidant.

— Nu sunt sigură, mărturisi ea.

— Atunci lasă-mă să te ajut, zise el apropiindu-se. Asta?

Zicând asta, îi înclină bărbia, închise pe jumătate ochii şi o sărută aproape efemer. Era cea mai vagă atingere, dar ei îi tăie respiraţia. Apoi, spre dezamăgirea ei, se opri.

Ochii lui îi cercetară chipul, care dar se încălzise.

— Mişcarea ta, draga mea, murmură el.

Ea se retrase un pic.

— Ai băut? întrebă ea.

— Mai mult ca de obicei, recunoscu el. Dar haide, Kate. Nu mi-ai trimis biletul ca să mă cerţi pentru obiceiurile mele proaste.

Ea clătină din cap şi se aruncă înainte.

— Nu, şopti ea. Nu, aşa este. Voiam să te întreb, Edward, ce ai vrut să spui prin ce ai zis noaptea trecută în bibliotecă.

El nu se prefăcu că nu înţelesese bine.

— Când am zis că ţin la tine? răspunse el.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, zise ea. Şi ce vreau eu să ştiu este asta: Doar asta va exista vreodată pentru noi? Mereu vei ţine la mine?

În acel moment ceva întunecat trecu peste chipul lui şi el o îndepărtă cu un pas.

— Ce ai vrea să fie, Kate? întrebă el. Să-ţi jur devotamentul meu etern? Să cad la picioarele tale?

— Eu vreau doar adevărul, zise ea.

El ridică mâna şi-i cuprinse obrazul în acel gest dureros de familiar.

— Adevărul? zise el. Adevărul, cum ai spus-o tu succint aseară, este că ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă eu n-aş fi venit niciodată aici. Dacă n-aş fi cumpărat niciodată casa lui Reggie. Dacă nu m-aş fi culcat niciodată cu tine.

— Şi regreţi? murmură ea, ridicând privirea la el.

O sărută din nou apăsat şi intim, petrecând un braţ în jurul taliei ei în timp ce înainta lent în gura ei, slăbindu-i genunchii până când ea se lipi de el pentru susţinere.

— Poftim, zise într-un final, ridicând un pic gura. Asta ţi se pare regret? Nu, Kate. Regret doar la ce s-a ajuns.

— La ce s-a ajuns? insistă ea. Ce ai vrut să spui că vei fi pe aproape?

Privirea lui grea se închise complet, dar mâna începuse să facă acele cercuri lente, senzuale pe spatele ei.

— Mă gândeam, bănuiesc, la Heatherfields, aşa de aproape de tine, zise el, şi speram – naiba să mă ia de derbedeu dar bănuiesc că speram că noi…

— Uite ce cred eu, zise ea. Cred că ar trebui să fim amanţi. Nu doar acum, ci… ci o vreme. Atât timp cât ne convine.

Ochii lui scăpărară întunecat, deschise gura ca să vorbească, dar Kate i-o luă înainte.

— Edward, ştiu că casa ta este la Londra, nu aici. Ştiu ce fel de viaţă duci şi că la un moment dat viaţa la ţară te va plictisi. Dar din când în când nu ţi s-ar părea plăcută o vizită? N-am putea găsi o cale să fim împreună, atât timp cât pentru niciunul dintre noi nu devine obositor?

— Obositor! zise el cu un râset dur.

— Edward, nu râde, zise ea. Nu te împart, apropo. Nu sunt… disperată. Asta-i o parte din ce spun. Dacă nu poate să existe mai mult, nu poate măcar să existe implicare şi… şi plăcere?

El îi atinse obrazul cu dosul mâinii.

— Doar asta vrei să-ţi ofer, Kate? întrebă el. Plăcere? Te mulţumeşti cu puţin, iubire.

— Te vreau pe tine, zise ea. Cerul să mă ajute, dar eu doar vreau…

O întrerupse cu un alt sărut, de această dată mult mai puţin tandru, firele lui de barbă zgâriindu-i pielea în timp ce îşi mişca gura înfometat peste a ei. Îmbrăţişarea lui era aproape nemiloasă, limba plonjă adânc, braţul lui coborî până îi cuprinse fesele şi o ridică în mod carnal spre el.

Kate simţi prin pantalonii lui de lână cum marginea groasă a bărbăţiei lui se întăreşte pe pelvisul ei. Intră din nou în gura ei, împletindu-şi limba cu a ei, degetul lui mare agăţă halatul ei şi i-l trase de pe umeri.

— Plăcere, Kate, murmură el, coborând cu gura până când fu împiedicat de gulerul din dantelă de la gâtul ei. O, iubire. Asta pot să-ţi ofer.

Cu înfrigurare, ea îşi dădu seama că cealaltă mână a lui desfăcea rândul lung de nasturi din faţa cămăşii ei de noapte în timp ce buzele lui urcau, zăbovind pe locul moale de sub urechea ei, tachinând-o delicat cu limba. Inima ei mări ritmul, anticipând ceea ce urma. Ceea ce doar el putea să-i ofere.

Dantela căzu de la gâtul ei şi cămaşa se desfăcu. Edward trase de ea şi o cusătură se rupse. Îi cuprinse un sân, ridicându-l până când aerul rece atinse sfârcul. Îşi aplecă capul, adulmecând şi apoi sugând.

— Edward, şopti ea.

Drept răspuns, el prinse sânul în căldura gurii lui. Ea îi simţi dinţii tari şi duri pe sfârc.

— O! gemu ea, cu respiraţia tăiată de senzaţii.

El o muşcă din nou, apoi supse mai tare, trimiţând acea foame întunecată într-o spirală prin ea. Până la stomac, tot mai jos ca într-o panglică senzuală ce se răsucea lacom în interiorul ei.

Ea respira deja repede în întuneric.

— Edward, eu vreau… eu vreau…

— Ai zis deja, murmură el peste gura ei. Taci şi lasă-mă să ţi-o ofer.

Brusc, el o ridică şi se întoarse, lipind-o de uşă. Mâna lui bâjbâi între ei la pantalonii lui. Kate se gândi trecător să-i arate patul din umbre. Ideea se pierdu. Nerăbdătoare, ridică un picior pe şoldul lui, ridicându-şi cămaşa de noapte în timp ce-şi petrecea braţele în jurul gâtului lui.

Cu un sunet de plăcere, Edward băgă mâna între ei, ridicând pânza peste burta ei.

O atinse intim acolo apoi, mângâind-o cu degetele între pliuri până Kate se cutremură şi simţi cum carnea i se udă de nevoie.

— O, Kate, zise el. Aşa de dulce, iubire. Aşa de mătăsoasă.

Acum o ţinea doar cu forţa braţului sub şoldurile ei goale şi greutatea spatelui lipit de uşă.

— Te rog, Edward, şopti ea.

— Te rog ce? murmură el, ridicând-o încă un pic.

Cu cealaltă mână îşi împinse bărbăţia printre pliurile ei alunecoase, muncind-o. Necăjind-o un pic, poate, cu promisiunea a ceea ce-i putea da.

— În mine, scânci ea. *Te rog.*

— Asta vrei, Kate? Vocea lui era aspră. Spune-o, iubire.

— Da. *Da.* Încercă să încuviinţeze din cap, înghiţind greu, uitând de lumea de dincolo în timp ce el o tachina cu bărbăţia lui dură, catifelată. O vreau, zise ea. Ştii tu – o, Edward – o.

Mâna lui liberă îi găsi piciorul, îi ridică genunchiul mai mult, deschizând-o complet. Balansându-i greutatea, el o ridică câţiva centimetri. Cu un geamă dur, agonizant, Edward intră cu bărbăţia lui groasă doar câţiva centimetri în umezeala ei mătăsoasă.

— Îmm, zise ea.

Canalul i se încorda involuntar. Era crud, carnal, nu frumos, nu, dar profund erotic. Şi se temea că profund vicios.

Ea îşi mişcă şoldurile doar câţiva centimetri.

— Edward, te rog, scânci ea delicat. Am nevoie – doar – o!

El scoase un alt sunet agonizant, ceva rupt din adâncul pieptului lui, apoi intră puternic, cufundându-se adânc.

— O. Doamne. Kate.

Cuvintele erau un pic peste gemete.

Atunci îi cuprinse o nebunie rapidă. El împinse din nou dur şi înfometat, atingând-o în unghiul corect. Kate gemu de la senzaţiile delicioase. Acoperindu-i buzele cu ale lui, el se împinse din nou.

— O.

Ea îi gemu cuvântul în gură.

El imprimă un ritm furios cu şoldurile lui puternice, ducând-o tot mai sus, susţinând-o cu braţul sub fese.

— Da, zise ea din nou. Aşa… o, *o.*

Simţi cum scăpa de sub control. Intrând sub controlul lui, periculos de tentant.

— Kate, Kate, rosti el. Termină cu mine, iubire. O, draga mea. Aşa de disperată.

— Da, scânci ea pentru ultima dată.

Nevoia se adunase repede, precum apa la un baraj, căldura acumulându-se adânc şi grea în timp ce el intra şi ieşea din ea. Edward îşi îngropă faţa în gâtul ei, sugându-i

carnea şi împingând, împingând.

Kate îşi simţea pielea vie, cutremurându-se oriunde o atingea el. Se destrăma deja, sfărâmându-se în bucăţi, fără raţiune şi fără lumea din jurul ei. Atunci Edward mută unghiul, împingându-şi mădularul tare adânc în ea şi ea simţi cum tot corpul începea să-i tremure.

Kate se urcă pe un val de pasiune care era de pe altă lume, venind într-un val de senzaţii care o inundară cu spasme grozave. Îl simţi pe

Edward împingând furios în ea. Şi apoi gemu şi el, scoţând un sunet adânc, gutural. Dădu capul pe spate, tendoanele gâtului lui încordându-se puternic, părul lui auriu căzând ca o coamă pe spatele lui.

El se tot smuci, mădularul lui pulsând în ea. Apoi, cu un ultim geamăt, încremeni, gâfâind. După un moment îndelungat, îşi sprijini fruntea de a ei.

— O, Doamne, gemu el. Da.

— Da? şopti ea.

— Da, Kate, la orice, zise el.

Pentru un moment, Kate se gândi la o întrebare îndrăzneaţă, periculoasă. Apoi raţiunea se strecură înapoi şi ea îşi dădu seama în acel moment că ar fi profund incorect să pună întrebarea.

Şi o greşeală îngrozitoare.

Cu un sunet de extenuare pură, ea îşi lăsă piciorul de pe şoldul lui să alunece pe podea. Fiind un domn, Edward o lăsă să alunece pe lungimea lui, apoi îi aranjă cămaşa de noapte într-o oarecare ordine. Părul îi căzu în faţă, umbrindu-i frumosul chip.

Ea îşi petrecu leneş o mână prin părul lui.

— Trebuie să te tunzi, murmură ea.

El râse.

— Dumnezeule, doamnă, ştii cum să ţii un bărbat la locul lui, zise el.

— Îmi pare rău. Cu braţele încă petrecute peste gâtul lui, Kate îl sărută. Nu mă pricep la asta – să ştiu să spun chestia corectă. Nu par să existe cuvinte, de fapt.

Zâmbetul lui se văzu prin întuneric.

— Eşti perfectă, Kate.

Ea se uită dincolo de el.

— Este un pat în colţul ăla, sugeră ea. Unul foarte mic.

— Acum îmi spui, mormăi el.

Apoi o ridică, petrecându-şi un braţ sub genunchii ei şi o duse la pat.

— Da, este, deşi nu-i cine ştie ce, zise el, aşezând-o cu blândeţe pe pat.

Kate se lipi de perete, lăsându-i suficient loc lui Edward să se bage lângă ea. După ce se descălţă, el făcu asta.

— Spaţii înguste, murmură el, atingându-i gâtul cu buzele. Ah, Kate.

— Da? şopti ea.

El ridică capul, privirea i se înmuie pe a ei.

— A trecut mult timp de când am făcut dragoste ca un băietan fără experienţă, zise el. Doamne, pe uşă, cu hainele încă pe mine! Pot doar să dau vina pe prea mult coniac şi prea multă…

— Prea multă ce? insistă ea.

— Dorinţă. Îşi feri privirea. Cerule mare, Kate, dar ard pentru tine.

Ea îl sărută impulsiv pe frunte.

— Deci ai să te gândeşti la întrebarea mea, Edward? zise ea.

— Despre… un aranjament? zise el.

— Da, spuse ea, jucându-se cu un nasture al cămăşii lui. Asta.

El rămase tăcut un moment îndelungat, dureros. Apoi zise într-un final.

— Kate, s-ar putea să avem mai mult decât un aranjament. Ce tocmai am făcut… iubire, n-am fost atent. Ştiu mai bine. Şi totuşi…

— Nu o să ne gândim la asta, interveni ea, sărutându-l din nou. Doar răspunde-mi la întrebare, Edward. Nu… mă lăsa fără răspunse. Este dureros.

— Da, zise el. La naiba, Kate, eşti o prostuţă că mă suporţi. Dar da, orice vrei tu, da.

Ea se lipi de el, îngropându-şi faţa în gâtul lui. Mirosea ademenitor; a săpun şi transpiraţie şi a el însuşi, acel amestec minunat de lemn de santal, piele şi mirosul lui moscat. Mirosea a forţă şi a confort – sau cum îşi imaginase mereu Kate că ar mirosi.

Ea mai deschise provocator un nasture şi trecu cu limba de a lungul claviculei lui.

— Îmm, murmură el. Continuă, obrăznicătură, dacă tu crezi că patul ăsta ne ţine.

— Mă îndoiesc, zise ea cu un râs sugrumat.

— Kate? O sărută în creştetul capului. De ce suntem în camera valetului?

— Pentru că el s-a retras la Lyme Regis, zise Kate, când a murit bunicul. Şi mama mi-a luat patul în noaptea asta.

— Dumnezeule mare! zise el. De ce?

Atunci însă se auzi o lovitură slabă din afara camerei.

Edward sări imediat, înjurând în şoaptă.

— Stai, murmură ea, apucându-l de braţ.

— Kate, ultimul lucru de care ai nevoie este să fii prinsă în pat cu mine – mai ales cu Upshaw aşa aproape.

— Era doar un servitor, zise ea, pe hol.

Dar Edward se ridică şi încuie oricum uşa.

Sunetul însă se auzi din nou – mai puternic şi fu urmat de o chicoteală beată.

El se aşeză pe marginea patului, ridicând dintr-o sprânceană.

— Servitori? zise el cu îndoială.

— Este Lady Julia. Încruntându-se, Kate se strecură peste şi se ridică pentru a-şi recupera halatul. Când eu şi mama am urcat, ea bea jos cu Sir Francis.

De data asta se auzi un hohot de râs, dar mai încolo pe hol.

— Păi, acum pare beată, zise sumbru Edward.

— Şi pe cale să-l trezească pe unchiul Upshaw, mormăi Kate, luând halatul pe ea. Aşteaptă aici.

Descuind uşa, ieşi şi traversă salonul spre uşa principală. Crăpând-o, se uită afară şi o văzu pe Lady Julia

încurcată într-o îmbrăţişare pasională cu Sir Francis, care o lipise de uşa dormitorului lui Kate, reuşind cumva să ţină lampa ridicată.

— Nu, nu, Francis! chicoti Julia, arătând beată peste umărul lui. Nu este. Este două uşi mai încolo.

— Julia, iubirea mea, ai grijă la lampă. Cu ochii aproape închişi, Sir Francis o sărută. Cred că ştiu care-i uşa ta.

Kate ieşise să-i certe când, de nicăieri, Sir Francis strecură o mână după Julia, răsuci violent clanţa şi o făcu să se rostogolească cu spatele în cameră.

Brusc se dezlănţui iadul. Din camera lui Kate se auzi un ţipăt înfricoşător, aproape teatral de sonor. Urmă un alt ţipăt, mai isteric, şi o serie de înjurături fulgerătoare.

Kate se grăbi în întunericul de pe hol, lovindu-se de Upshaw, care venea din partea cealaltă, cu boneta de noapte atârnându-i peste un ochi.

— Ce Dumnezeului se petrece aici? urlă el.

— Îmi pare rău, domnule, zise Kate. Lady Julia este un pic ameţită.

Dar Upshaw traversase holul şi încremenise în pragul lui Kate.

— Aurélie Wentworth! urlă el. În numele lui Dumnezeu?

Kate trecu de el şi fu în faţa unei scene de farsă haotică. Lordul Reginald Hoke stătea în fund, cu pieptul gol, în patul lui Kate. Lângă el, Aurélie se sprijinea aproape comic în coate, cu o şuviţă de păr cârlionţat negru peste un umăr, cu cămaşa de noapte atârnându-i lejer pe celălalt. Lady Julia era îndoită de la chicoteli, în timp ce Sir Francis, cu lampa încă ridicată, părea întunecat ca un nor.

— *Zut alors!* Aurélie se ridică. Reggie, *mon amour,* am fost prinşi!

— Naiba să te ia, Reggie! Sir Francis scutură pumnul gol spre pat. Asta-i glumă?

— Domnule, păstrează un ton civilizat şi ieşi! urlă Upshaw. Şi tu, doamnă – aici îndreptă degetul critic spre Julia – eşti beată!

Julia reuşi să se îndrepte şi îndreptă degetul spre el.

— Şi tu, domnule, eşti un p… pedant îngâmfat! zise ea, izbucnind iarăşi în râs.

— *Eh bien,* Reggie, zise Aurélie, bătându-l pe spate. Trebuia să se întâmple.

Dar Upshaw se repezi spre ei ca o fregată pe ape.

— Aurélie, pentru Dumnezeu, ţie chiar nu ţi-e ruşine? tună el de la capul patului. Acest bărbat are jumătatea vârstei tale!

— *Vraiment,* Archie, sunt îngrozită! zise Aurélie. Îngrozită, îţi zic. Dar chiar şi aşa, nu are *chiar* jumătate din vârsta mea! Reginald, *mon coeur,* trebuie să mărturisim temutul nostru secret o dată pentru totdeauna?

Dar Reggie, îmbrăcat doar în pantaloni, se dăduse jos din pat şi se îndepărta de Aurélie de parcă era un şarpe. Pe chipul lui se citea că era de-a dreptul îngrozit.

— *Ce* secret? rosti el, luându-şi hainele de pe podea. Ce dracului, Francis! Ce mi-ai făcut, naiba să te ia?

— Am făcut ce m-ai plătit să fac, prost înfumurat, scrâşni Sir Francis, luând braţul Juliei şi trăgând-o afară.

— Dumnezeule mare! Upshaw îşi pusese o mână peste ochi. Nu cred asta.

— *Ça alors,* Archie, zise Aurélie, încheindu-şi nasturii. Ştii că sunt incorigibilă. Dar te rog, te implor! Mă despart imediat de Reggie. Doar nu-l obliga să se însoare cu mine. Este prea tânăr… şi din păcate *mult* prea sărac.

— Să mă însor cu tine? Reggie sări în picioare, cu braţele pline de haine. Eşti nebună?

— Ia stai un pic, impertinentule! ordonă Upshaw, lăsând mâna.

În hol, Lady Julia părea că râde până la lacrimi. Sir Francis încerca să o liniştească.

Reggie se opri la jumătatea drumului spre uşă şi se întoarse, plimbând o privire răutăcioasă peste Aurélie şi Kate în timp ce-şi trăgea sufletul tremurând.

— Pentru Dumnezeu, nu ştiu cum voi două aţi provocat asta, scrâşni el, dar cineva va plăti, şi încă scump. Mă auziţi?

Kate reuşi în sfârşit să-şi adune minţile cât să vorbească.

— Reggie, reuşi ea să spună, ce căutai în dormitorul meu? Vrei să explici?

El se cutremură de furie.

— Dă-te la o parte, Upshaw.

Privirea lui Reggie era aşa de plină de o răutate necruţătoare, încât Upshaw chiar se dădu la o parte.

Dar apoi, se auzi o voce profundă, apatică.

— Doamne, Reggie! zise Edward. Nu prea se cade să umbli în indispensabili. Sperii caii, ştii. Am auzit zgomotul de sus.

Kate se uită afară şi-l văzu pe Reggie oprindu-se.

— Du-te dracului, Quartermaine! scrâşni el, tremurând de furie. Văd mâna ta în asta. Ei bine, nu o vei avea niciodată! *Niciodată.* Poate că mi-ai luat casa, dar pe Dumnezeu, acolo se termină!

Aurélie sărise din pat şi trăgea pe ea un halat. Afectată, Kate se întoarse spre Upshaw şi puse o mână pe braţul lui.

— Nicio grijă, unchiule, nu este ceea ce pare, îl avertiză ea încet. Du-te înapoi la culcare şi lasă-mă să mă ocup de asta.

— Domnişoară, îţi spun eu…

— Unchiule, te rog, zise ea ferm. Asta-i casa mea. Du-te înapoi la culcare şi vorbim mâine-dimineaţă.

Fălcile lui Upshaw tremurau de indignare.

— Atunci sper, Katherine, că ştii ce faci!

Şi Kate spera asta. Spera şi că mama ei nu-şi pierduse complet minţile.

Îşi dădu seama că-i tremurau genunchii. Evitase un scandal ca să se trezească potenţial implicată într-unul mai rău cu mama ei. Dar niciodată nu-şi imaginase că Reggie putea să fie aşa de crud.

Şi dacă şiretlicul lui pervers ar fi funcţionat… Dumnezeule mare! Era adevărat că nimeni nu o putea obliga pe Katherine să facă ceva. Dar nici măcar titlul ei nu o proteja de acest soi de scandal sau de blamul rezultat.

Fiindu-i un pic greaţă, ieşi după Upshaw şi-l văzu pe Edward hoinărind pe holul slab luminat, cu braţele încrucişate. De Macey stătea lângă el, încă în hainele de seară, cu o expresie îngrijorată. Toţi ceilalţi dispăruseră.

Fără să le adreseze vreunuia un cuvânt, Upshaw se întoarse în dormitorul lui şi trânti uşa.

— Păi, asta a fost interesant, zise Edward.

— *Bonsoir,* domnule Quartermaine! zise Aurélie, ieşind după Kate. Ce auz extraordinar ai!

— Da, s-a remarcat deseori, zise Edward cu calm.

— O, *mon Dieu,* de Macey! zise ea, văzându-l în umbre. Şi pe tine te-am trezit?

— Nu, draga mea, eu urcam când te-am auzit urlând, zise el un pic amuzant. A fost demn de Opera Comică. Iar mă înşeli?

— Da, *mon coeur*, cu un bărbat mult mai tânăr, zise Aurélie. Edward, sper că nu te-am deranjat prea mult?

— Voi supravieţui, zise el.

— La fel şi eu, zise Aurélie, dacă-mi aduce cineva un coniac.

— Bănuiesc că acum am trecut peste orice pretenţii sau formalităţi, mormăi Kate, pornind pe hol. Şi apoi, şi eu aş avea nevoie să beau ceva.

Se întoarse în salonul ei şi cei trei intrară după ea. Edward adusese se pare lampa ei şi-i mărise flacăra, luminând un pic încăperea. Kate se duse direct la bufet şi scoase whisky-ul scoţian al lui Anstruther, hotărând că coniacul franţuzesc nu era pur şi simplu la înălţimea sarcinii.

De Macey o urmă şi văzând că lui Kate îi tremurau mâinile, luă paharele cu un sunet de liniştire şi începu să toarne. Aurélie se întinse pe divan şi-i făcu cu ochiul lui Edward.

— Ce intim este! declară ea. Noi toţi în hainele de noapte, aproape ca o familie.

— Eu sunt complet îmbrăcat, scumpa mea, zise de Macey, dându-i whisky-ul.

Aurélie luă o înghiţitură şi strâmbă din nas îngrozită.

— *Ma foi,* asta-i porcăria lui Anstruther!

— Doar bea, Aurélie, zise sumbră Kate, aşezându-se în faţa mamei ei. Acum, te rog să-mi explici ce s-a întâmplat.

— *Mon Dieu,* am fost prinsă în pat cu amantul meu tânăr! zise Aurélie, bătând din genele ei negre. Nu este evident?

— Singurul lucru evident pentru mine, zise Kate, când Edward i se alătură pe canapea, este că m-ai manipulat în seara asta. Şi că numele tău este ruinat. Aşa că spune, mamă. Trebuie să te salvez cumva de unchiul Upshaw.

— O, Archie! Aurélie îşi încreţi nasul şi mai luă o gură de whisky. Oricum va crede ce-i mai rău despre mine.

— Doamnă Wentworth, zise încet Edward. Sper că nu mă veţi face să-i spun fiicei dumneavoastră ce s-a întâmpla în seara asta în grădina de trandafiri.

Kate se întoarse să-l săgeteze cu privirea.

— Şi tu eşti implicat în asta?

— Mă tem că fără să vreau, zise el. Ştiu că o sumă semnificativă de bani a trecut din mâinile lui Sir Francis în ale lui Reggie şi invers recent – şi se pare şi că ceva uneltiri.

— De asta nu mă îndoiesc, mormăi Kate.

— Şi în seara asta, continuă el, înţeleg că mama ta a reuşit să audă ceva din acele uneltiri?

Kate îi aruncă mamei ei o privire întunecată.

— Aurélie, ordonă ea, spune tot.

Aurélie doar dădu din umeri.

— A fost o discuţie josnică între ei, zise ea într-un final, despre a încerca să te compromită. Reggie este destul de iritat că i-ai refuzat propunerea. I-a returnat banii câştigaţi la cărţi lui Sir Francis la schimb cu un mic serviciu.

— Ah, zise Edward. Deci înţeleg că voiau ca Sir Francis să dea buzna zgomotos, prefăcându-se beat şi să descopere prefăcându-se şocat că Reggie era în pat cu Kate. Şi să o facă aşa de zgomotos cât să deranjeze pe toată lumea – mai ales pe lordul Upshaw.

— Din păcate Katherine doarme ca valiza, zise

Aurélie, dând din umeri. Ar fi putut să îi iasă lucrurile.

Cu o expresie întunecată, de Macey se aşezase la capătul divanului lui Aurélie.

— Asta-i culmea, zise el mohorât. Reggie a crezut că Upshaw va insista la Kate să se mărite dacă era compromisă – dar ca să fie sigur, Reggie ştia că avea nevoie de martorul perfect.

— Şi pentru asta te referi la Lady Julia, cea mai cunoscută bârfitoare din Londra, zise furioasă Kate. Da, ar fi fost îngrozitor. Dar nu aş fi cedat. O, mamă! De ce nu mi-ai *spus* pur şi simplu de planul lui Reggie?

Mama ei părea îngrijorată.

— Pentru că, *mon chou,* Reggie n-ar fi renunţat niciodată, zise ea. S-ar putea să nu fi renunţat încă. Dar eu am făcut groaznica greşeală de a-l aduce aici, deci eu trebuie să o repar. Nicio persoană sănătoasă nu s-ar aştepta ca tu să te măriţi cu amantul părăsit de mama ta.

— Dar cum rămâne cu tine, mamă? protestă Kate. Scandalul – vorbele despre Reggie – acum *tu* va trebui să-l înfrunţi. Şi să-l înfrunţi şi pe Anstruther.

Aurélie ridică iarăşi leneş din umeri.

— *Eh bien,* zise ea. Nu va observa niciodată. Aşa că mi-am zis, Aurélie, imbecilo, poţi să mai suporţi cu uşurinţă încă un scandal pe numele tău! Aşa că am făcut-o. Am provocat un scandal. La asta mă pricep, *n'est-ce pas*?

— O, mamă! Kate se simţea epuizată emoţional. Ce va urma?

— Ce va urma? Mama ei ridică ambele sprâncene. Julia mă va lua nemilos la întrebări. Eu voi păstra o tăcere stoică – până la urmă, *mon chou,* jumătate din poveste era mereu mai interesantă decât întreaga poveste. Julia, frustrată astfel, va da fuga la Londra să-şi şoptească povestea şi să încerce să afle de la prietenii noştri de cât timp împart patul cu Reggie. Şi Reggie – ei bine, va renunţa, sau asta sper.

— Asta sperăm toţi, zise nesigur de Macey.

— Mamă, n-ar fi trebuit să faci asta niciodată, o avertiză Kate. Mărturisesc că sunt foarte neliniştită. Mă tem

că Reggie se va răzbuna pe tine acum.

— Bah! Reggie nu mă poate deranja! zise Aurélie cu dispreţul ei galez. Ce o să spună? Adevărul? Că a încercat să oblige o dragă prietenă să se mărite cu el? Şi prin cel mai demn de dispreţ mijloc imaginabil? *Non, mon chou,* cred că nu va recunoaşte *asta.*

— Scumpa mea, eşti diabolic de periculoasă, zise de Macey, ridicându-se. Dar înţeleg că Katherine ar vrea să te certe în privat, aşa că mă duc la culcare. Dar mâine le voi explica lui Reggie şi lui Sir Francis că prietenia noastră s-a încheiat.

Aurélie se întinse şi se ridică şi ea.

— Cred că lui Filou îi e dor de mine, zise ea, acoperind un căscat. Katherine, acum ia-ţi patul înapoi şi mâine poţi să mă cerţi cât vrei tu.

— Noapte bună, doamnă Wentworth. De Macey. Edward se ridicase să deschidă uşa. Sper că veţi dormi amândoi bine.

— Şi tu la fel, domnule Quartermaine, zise sugestiv Aurélie în timp ce trecea. Cred că şi tu eşti obosit cu toate evenimentele interesante din noaptea asta.

*

Edward îşi dădu seama că, sub orice circumstanţe asemănătoare şi de la distanţă cu normalitatea, nicio persoană raţională nu ar fi lăsat-o pe Kate în cămaşă de noapte cu un domn care şi el era pe jumătate dezbrăcat – şi un domn care avea o reputaţie mai puţin decât exemplară cu care să se laude.

Dar noaptea asta nu avusese nimic normal – nici de Macey şi Aurélie nu erau, dacă tot veni vorba. În prezent însă, era mai îngrijorat cu privire la Kate. Îşi dădu seama că ea se aflase sub o cantitate considerabilă de tensiune cu măritatul în secret al surorii ei şi o casă plină de oaspeţi care-i întrerupeau viaţa liniştită, plus cenzura lordului Upshaw şi acum trădarea lui Reggie.

Şi apoi mai era şi încurcătura ei cu el. Da, poate că şi

el era de vină.

Kate se plimba acum înainte şi înapoi pe covorul din salon, halatul respectabil lovindu-i-se de glezne de fiecare dată când se întorcea.

— Asta-i îngrozitor, zise ea tăios. Aş putea să-l strâng de gât pe Reggie! Şi ce o fi fost în capul mamei? Cum o să-l calmez eu acum pe unchiul Upshaw? Asta, peste căsătoria în secret a lui Nancy?

Edward se apropie.

— Kate, cred că ăsta-i doar modul mamei tale de a încerca să te ajute.

— Încearcă să ajute? Kate se opri şi se întoarse spre el, nevenindu-i să creadă. Şi cum ne ajută asta pe vreunul din noi? Dacă Anstruther mai simte vreun pic de iubire pentru ea, asta îi va pune capăt. Şi acum trebuie să încerc să-l conving pe unchiul Upshaw că cumnata lui nu este nebună. Şi Nancy… Nancy tocmai s-a măritat cu pastorul din sat! M-am chinuit atât ca bârfele să nu o atingă! Mama pur şi simplu nu s-a oprit să se gândească cât de rău va arăta asta. Şi să o facă *pentru* mine? Nu. Nu, Edward. Asta-i nebunie.

Reveni la mers şi Edward o urmă la fereastră. În mod ciudat, postura ei gânditoare îi aminti de felul în care ea se uita pe geamul din salon prima dată când el o sărutase. Îşi aminti acum acea zi, în acest moment amar şi periculos de încărcat – poate dintr-un bun motiv.

— Kate, zise el, punând uşor o mână pe umărul ei. Este adevărat că mama ta nu-i o femeie obişnuită. Dar este părinte în singurul fel pe care ea-l ştie.

— Atunci de ce nu învaţă? strigă Kate, răsucindu-se. *De ce,* Edward? Eu şi Nancy nu o merităm? Cât de greu poate să fie?

— Mai greu decât ai putea crede tu, murmură Edward.

Dar Kate stătea rigidă la fereastră, clătinând din cap.

— Atunci găseşti o cale, scrâşni ea. Când ai copii, ai obligaţii. Îi creşti. Veghezi asupra lor şi-i înveţi să meargă înainte. Dar eu şi Nancy n-am avut niciodată o familie normală. N-am fost niciodată… Educate în modul normal,

dacă se poate spune aşa. Mereu am îndurat poznele mamei şi neglijenţa tatei. Şi m-am săturat de asta.

— Kate, tocmai ai suferit un şoc, atâta tot. Încercă să pună un braţ pe umerii ei, dar ea-l dădu la o parte. Ai fost la un pas să fii ruinată public. Nu ţi-ai dat seama cât de jos ar putea coborî Reggie – nici eu, dacă tot vorbim de asta.

— Apreciez efortul tău de a explica situaţia asta, zise ea un pic cam băţoasă. Dar nu mă pot gândi decât la faptul că mâine se întorc Nancy şi Richard şi avem o duzină de vecini care vin să sărbătorească căsătoria lor – şi oamenii nu vor discuta decât despre cum mama miresei a fost prinsă în pat cu fostul logodnic al surorii miresei.

— Reputaţia lui Richard va rezista, Kate, zise cu calm Edward. Şi poate nici nu se va afla?

Ea se întoarse spre el atunci.

— Secretele mereu se află, zise ea cu ceva amărăciune. Mereu. Scandalurile nu pot fi controlate, oricâte subterfugii ai folosi. Nu te păcăli cu asta, Edward.

Atunci peste el se lăsă o răceală bruscă şi avu senzaţia clară că discutau despre ceva destul de diferit de mama ei.

Se duse la bufet şi turnă gânditor un alt whisky, deşi ultimul lucru de care avea nevoie era o altă băutură. Dar avea nevoie de timp. Să se gândească. Să calculeze.

Bătrânul Ned, se gândi el. Mereu calculând şansele.

Kate era încă la fereastră, uitându-se afară la noaptea întunecată, vibrând practic ca un diapazon, radiind furie din cauza a ceva ce fusese al naibii de inteligent, după părerea lui, când vine vorba de a da un şah mat cuiva.

— Edward, zise ea pe o voce plată. Mai devreme în seara asta ai spus... ai spus că s-ar putea să avem ceva mai mult decât un aranjament. Că nu ai fost atent.

— Da, aşa este.

El se întoarse neliniştit de la bufet, fiind sigur acum că furia ei era mai adâncă decât poznele lui Aurélie.

— La ce te-ai referit?

Kate se uita încă la geam, cu braţele încrucişate.

— Nu cred că are ceva de-a face cu ce tocmai s-a

petrecut, Kate. Îşi forţă vocea să rămână calmă în timp ce-şi croia drumul prin terenul minat. Vorbim despre mama ta. Nu-i aşa?

— Chiar şi aşa, eu vreau să ştiu, zise ea. Doamne fereşte, Edward, dacă mă trezesc însărcinată, ce ai face?

— Aş face ceea ce-i corect. Se uită îngrijorat la reflecţia ei din geam. Şi Dumnezeu să te apere, Kate. Dar ce altceva aş putea să fac?

— Da, ar fi de-a dreptul nespus de stânjenitor, nu-i aşa? zise ea, coborând vocea. Sunt baroneasa d'Allenay, nu o nimeni. Nu m-ai putea ascunde la ţară cu o rentă măruntă şi să vezi copilul o dată pe an, nu-i aşa?

— Bine. Lăsă coniacul cu un bufnet dur! Bine, Kate. Se pare că trebuie să purtăm o discuţie serioasă.

La asta ea se întoarse.

— Trebuie, Edward? întrebă ea tăios. Chiar trebuie?

El ridică o mână, dar simţi cum se enervează.

— Kate, tu m-ai invitat aici în seara asta, îi aminti el. Draga mea, eu am încercat să păstrez distanţa.

— Da, ai dreptate, şopti ea. Nu voi nega că am o slăbiciune pentru tine. N-am putut rezista să te doresc şi să tânjesc după plăcerea pe care mi-o oferi de la bun început. Chiar şi când ştiam că n-ar trebui.

— Şi n-ar trebui? zise el rece. Mulţumesc, Kate, că anunţi evidenţa cu aerul unei descoperiri. Normal că n-ar trebui. Eu n-ar trebui. Şi totuşi, am făcut-o amândoi. Şi continuăm să o facem. Şi da, dacă s-ar întâmpla ce-i mai rău, normal că ai să te măriţi cu mine – şi nu mă îndoiesc că vei regreta ziua. Dar ăsta este un risc pe care ni l-am asumat, draga mea. N-ai priceput asta?

— Nu, zise ea, până când nu mi-am dat seama că în acest caz copilul nostru ar fi, minim, moştenitorul titlului de baron d'Allenay.

El parcurse distanţa dintre noi.

— Ia stai un pic, zise el, prinzând-o de încheietură. Asta a sunat ca o acuzaţie urâtă. Spune-mi exact despre ce-i vorba.

— Este vorba despre Annabelle Granger, zise ea, şi

cred că ştii. Acum, vrei te rog să nu mă mai strângi aşa de tare de încheietură?

El îi dădu drumul de parcă ea explodase în flăcări.

— Bine, dacă-i despre Annabelle, se răsti el, de ce n-ai spus aşa?

Subţiind buzele, Kate doar clătină din cap.

— Nu era, recunoscu ea. Nu la început. Dar acum? Da. Da, vreau să ştiu ce relaţie ai cu ea.

— Sunt… naşul ei, oarecum, zise el serios.

— Şi eşti tatăl ei, de fapt?

În întrebarea ei era ceva provocator.

Pentru un moment îndelungat cântări dacă să o trimită pe Kate la dracu'. Dar nu era o întrebare nerezonabilă. Nu din partea unei femei care, aşa cum subliniase ea, s-ar putea să fie însărcinată cu el.

— În mod confidenţial? zise el în sfârşit.

Ea ezită.

— Da. În mod confidenţial.

— Nu sunt, zise el încordat.

Privirea ei şovăi.

— Şi dacă nu te cred, Edward?

El clătină din cap.

— Atunci este alegerea ta, Kate, zise el. Ca toţi ceilalţi, poţi să alegi ce să crezi. Poţi să alegi să crezi că sunt tatăl lui Annie sau salvatorul lui Annie sau unchiul ei bogat. Eu în general nu mă deranjez să clarific această problemă. Pentru că atât de mult contează – aici pocni din degete – ce cred alţi oameni despre mine.

— Dar nu crezi că ar fi trebuit să-mi spui despre existenţa ei? întrebă Kate. Adică, după cât…

Cuvintele se opriră, chipul i se încălzi.

— Suntem unul pentru celălalt? termină el cu un zâmbet amar pe buze. Kate, faptul că eu te doresc ar putea la fel de bine să fie ca noroiul pe pantofii tăi, la cât de mulţumită eşti de asta.

— Eu nu asta am vrut *să…* Adică, cum poţi *să…* Ea se opri brusc, clipind. Apoi clătină din cap. Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu-i treaba mea.

— Nu am spus asta, Kate, răspunse el cu răceală. Cred că putem să fim de acord că este şi treaba ta. Dar nu-mi pune cuvinte în gură şi nu îndrăzni să mă faci mincinos.

Ea-şi luă privirea din ochii lui şi se întoarse.

— Aş vrea să nu te doresc cu aşa disperare, şopti ea.

— Putem să rezolvăm asta, zise el. Spune cuvântul. Pot să plec de sub acoperişul tău în zece minute. Dar Kate, să fii foarte sigură că ştii pe cine şi de ce eşti supărată.

— Sunt supărată pe mine, zise ea. De asta sunt foarte, foarte sigură.

Aici urmă un moment îndelungat de tăcere, noaptea fiind aşa de tăcută încât Edward auzea ceasul cum ticăie din camera cealaltă. Se simţea frustrat, furios şi insultat – dar cel mai mult, se simţea profund rănit. La naiba, nu-şi învăţa niciodată lecţia pe tema asta?

— Mâine mă voi muta la Heatherfields, zise el încordat, întorcându-se spre uşă. Mă scuzi, Kate, pentru orice ofensă adusă.

— Nu se poate locui la Heatherfields, zise ea, încă privind afară pe geam.

— Heatherfields va fi de ajuns, răspunse el, deschizând uşa. Am petrecut prea mulţi ani în armată ca să mă sperie un acoperiş spart şi câţiva şobolani. Noapte bună, Kate! Să-mi trimiţi vorbă la Heatherfields sau Londra dacă se întâmplă ceva rău.

— Ah, da. Ceva rău. Vocea ei era distantă, aproape imaterială. Mulţumesc că ai fost clar cu asta, Edward.

— Cu plăcere, se întoarse el, chiar înainte de a trânti uşa.

Capitolul 17

Sfatul lui Lady d'Allenay pentru cei părăsiţi în dragoste

Cu registrul de lucru înclinat cu grijă în raza soarelui de dimineaţă, doamna Peppin îşi ajustă ochelarii de citit, apoi mai scrise un rând în lista numită *Meniu pentru cină.*

— Bun, deci am adăugat şi dulciurile, zise ea cu satisfacţie. Acum, pentru brânzeturi, bucătăreasa a scos Stilton şi Camembert. Aşa din scurt n-avem altceva, domnişoară.

— Da, da, sunt sigură, murmură Kate, cu coatele proptite pe masa lună a lui Peppie.

Oftând uşor, menajera ridică privirea pentru a se uita peste masă la ea.

— Domnişoară, Kate, adună-ţi minţile, o mustră ea cu blândeţe. N-ai zis nici două cuvinte despre acest meniu şi ştii că Excelenţa Sa este pretenţios cu brânza sa.

— Îmi pare rău, Peppie. Kate îşi dădu o şuviţă rebelă de păr după ureche şi se aşeză mai dreapta. Nu, îi place destul de mult Stilton. Dar după azi-noapte…

— Da. Doamna Peppin încreţi nasul, ridicându-şi ochelarii pe nas. I-am putea aduce Stiltonul pe un platou de aur şi tot n-ar fi mulţumit.

După ce luase micul dejun singură în camera ei, Kate coborâse direct şi-i povestise pe scurt menajerei despre fiascoul din noaptea trecută. Peppie răspunsese tăios că cea mai mare dorinţă a ei era ca lordul Reginald Hoke să ardă în cele mai fierbinţi flăcări din iad. Dar mai important, o asigurase pe Kate că, chiar dacă agitaţia fusese auzită, servitorii o luaseră drept poznele obişnuite ale prietenilor doamnei Wentworth.

— Ce dezastru, Peppie! Kate îşi propti bărbia în mână. S-a primit vreo veste de la casa parohială?

— Doamne, da! Jasper zice că domnişoara Nan a venit cu primul tren, zise menajera, exact cum a spus doamna Wentworth că va fi.

— Sper că nu-i va deranja să vină la cină în seara asta. Kate se îndreptă iarăşi. Au acceptat toţi?

— Cum, cu pastorul care s-a însurat aşa la repezeală? pufni doamna Peppin. O, da, toţi vor să se uite la burta domnişoarei Nan. Măcar pot să-l tai pe lordul Reginald de

pe listă.

Zicând asta, se aplecă şi trase o linie groasă, neagră peste numele lui.

— De Macey a fost amabil să-i ordone să plece, mormăi Kate, pentru a mă scuti de stânjeneală. Şi sincer, Peppie, nici că ar putea să plece mai repede.

— Dar, domnişoară, lordul Reginald a plecat devreme, zise doamna Peppin. Era îmbrăcat de călărie şi avea doar o manta şi haina. Jasper a zis că şi-a lăsat omul sus, să-i strângă cuferele şi să vină mai târziu.

Kate oftă uşurată.

— Bine, slavă Domnului că s-a terminat, zise ea. Valetul lui poate să stea cât vrea. Pe Reggie îl voiam dat afară.

Doamna Peppin o cântări un pic cu privirea peste masă.

— Păi, atunci se pare că în curând jumătate de casă se va goli dacă domnişoara Nancy s-a căsătorit şi domnul Edward a plecat.

În inima lui Kate ceva se prăbuşi.

— A plecat?

— Dumnezeule, domnişoară, cu mult înainte de micul dejun! zise ea uşor acuzator. Nu ştiai? A plecat pe calul ăla al lui mare şi negru, a zis că se duce să stea la Heatherfields, dar nu ştiu cum o să locuiască acolo pentru că curge prin acoperiş ca printr-o sită, bătrânul Cutler care se ocupă de loc este surd ca un stâlp, iar doamna Cutler este la fel de groaznică menajeră cum o ştiu eu dintotdeauna.

— Domnul Quartermaine m-a asigurat că nu-i deloc descurajat de scurgeri sau şobolani, zise Kate, aşa că mă îndoiesc că felul neîngrijit al doamnei Cutler îl va speria prea tare.

— O, domnişoară! Doamna Peppin se uită misterios la ea peste masă. Cum o să aibă el ouăle aşa cum îi plac?

Kate arcui ambele sprâncene.

— Dar cum îi plac, Peppie?

— Uscate, domnişoară! zise menajera, dar parcă aşa

era creştineşte, şi şunca la fel.

— …ceea ce explică micul dejun prea uscat pe care l-am mâncat aici, adăugă Kate în surdină. Peppie, credeam că ai hotărât că este un pungaş bogat care şi-a ascuns copilul nelegitim la ţară?

Privirea doamnei Peppin se mută de la Kate.

— O, bine, nu-i treaba mea să judec, domnişoară, zise ea un pic vinovată. Este greu să nu-l plac pe domn, asta-i tot ce am de spus despre chestiune. Mereu a fost politicos şi niciodată nu a zis o vorbă urâtă personalului.

Pe Kate începea să o doară capul – asta pe lângă ochii aşa de roşii şi boţiţi de la plâns, obligând-o să pună o cârpă rece peste ochi înainte de a coborî în această dimineaţă.

— Bine, zise ea ridicându-se de la masă. Mă duc la biroul moşiei să-l găsesc pe Anstruther. După aceea mă văd cu unchiul Upshaw la noua casă parohială să mă asigur că i se pare suficientă pentru Nancy. Între timp, dacă am timp, aş face bine să trec prin sat şi să văd ce fac noii însurăţei, doar ca să-i avertizez de unchi.

— Dar ce poate să mai spună Upshaw acum despre asta? întrebă doamna Peppin. Casa sau căsătoria, că veni vorba?

Kate clătină din cap.

— Sincer, nu are ce să spună, pentru că Nancy a petrecut noaptea singură cu Richard, zise ea. Chiar şi o anulare, sau cum i se spune, ar însemna ruinarea ei. Dar mama l-a tratat meschin pe unchiul nostru, de parcă dorinţele lui nu contau deloc.

— Nu ştiu, domnişoară, zise Peppin. Mie mi se pare că domnul era absurd şi mama ta l-a ocolit inteligent.

— Dumnezeule, parcă ai fi Edward, mormăi Kate. Atunci scopul scuză mijloacele! Şi poate că aşa este. Nu ştiu. Dar eu încerc să-l calmez pe unchiul Upshaw pentru că sentimentele lui contează, Peppie. S-a purtat frumos cu mine şi cu Nancy.

— O, da, zise doamna Peppin, în felul lui rigid şi autoritar!

— Dar este parte din familie, zise Kate, ridicându-se

de pe scaunul ei, şi nu trebuie să te cerţi cu familia dacă poţi evita asta.

— Păi, binecuvântaţi să fie pacificatorii. Doamna Peppin se ridicase şi umbla prin buzunarul şorţului ei. Dar legat de domnul Edward…

— Ce-i cu el, Peppie? întrebă un pic răstindu-se Kate.

Menajera scoase o scrisoare.

— I-a venit asta cu poşta de dimineaţă, zise ea. E de la Londra. Nu va fi la cină în seara asta?

— O… cerule. Kate se gândi. Edward era un vecin nou, unul care până astăzi fusese un oaspete în casa ei. Nu ştiu. Dă-mi scrisoarea, Peppie, şi o să mă gândesc cum este mai bine de făcut.

Luându-şi pălăria şi biciuşca, Kate ieşi din camera unde era menajera, simţindu-se mai copleşită decât atunci când intrase – şi atunci fusese destul de copleşită – şi întrebându-se dacă şi Peppie avea de gând să-i ţină partea lui Edward în povestea asta.

Ceea ce era o prostie, îşi spuse ea, când nu exista o *parte*. Nu era în război cu Edward.

Era în război cu ea însăşi.

Şi în dimineaţa asta se trezise cu cea mai îngrozitoare bănuială că cumva îl nedreptăţise. El spusese că nu era tatăl lui Annabelle Granger. Şi Edward nu se dovedise a fi altfel decât onest – şi aproape vădit. De la bun început recunoscuse lucruri despre el pe care cu uşurinţă le-ar fi putut ascunde sau ignora.

Dar, ieşind în curtea însorită, Kate îşi reaminti că nu se putea gândi la asta acum. Relaţia lor fusese în cel mai bun caz periculoasă şi dacă chiar se terminase…

Clipi ca să înlăture lacrimile şi se grăbi peste piatra cubică în umbra din biroul moşiei, uşurată că era gol. După ce-şi suflă nasul şi-şi şterse ochii cu manşetele, Kate se apucă să aducă la zi contabilitatea pe care o abandonase de la sosirea mamei ei, cât îl aştepta pe Anstruther.

El veni jumătate de oră mai târziu, cu cizmele pline de noroi şi o atitudine formală. O salută civilizat, desigur, şi se aşeză la biroul lui mare opus pentru a o pune la curent pe

Kate cu evenimentele dimineţii din jurul moşiei. Ea, la rândul ei, trecu peste calcule. Încă căutau căi pentru a face rost de bani ca să cumpere mina de aluminiu din Cornwall.

La sfârşit Anstruther oftă.

— Nu, nu se poate, fată, zise el, clătinând din cap. Întreabă-l pe Upshaw, dar să împrumuţi bani, cu dobânda care este acum este la Londra...

— Nu, fără împrumut. Kate închise registrul cu o bufnitură grea. Suntem bine deasupra apei, Anstruther, şi acolo rămânem. Nu trebuie să-i cer sfatul unchiului Upshaw cu asta.

Anstruther păru uşurat şi puse mâinile pe coapsele lui late, musculoase de parcă voia să plece.

— Nu, nu, nu, zise Kate, ridicând o mână. Anstruther, vom sta de vorbă.

— Da, tocmai am stat, nu?

Dar se aşeză la loc cu o expresie precaută. Kate inspiră adânc.

— Azi-noapte s-a întâmplat ceva, zise ea. Ceva jenant ce are legătură cu Aurélie. Nu mi-ar plăcea să afli şi să ai o impresie greşită despre ea.

El înclină capul într-un unghi ascuţit, întrebător.

— Nu-i treaba mea, milady.

— O, nu mă lua cu milady, John Anstruther! zise nerăbdătoare Kate. Încep să cred că ai la fel de multă minte ca şi Aurélie. Şi apropo, de cât timp – şi cât de des – i-ai ţinut companie mamei mele?

— Pff, zise el. Asta-i treaba noastră.

— Era, recunoscu Kate, până săptămâna asta. Acum varsă tot. Cu mama nu mă lămuresc; nici nu trebuie să o întreb. Anstruther, suntem o familie. Vreau să ştiu totul.

— Atunci va trebui să continui să vrei, zise el băţos.

Kate se încruntă. Apoi, cu umerii căzuţi, clătină din cap.

— Nu totul, zise ea precaută. Doar... când şi cine ştie. Ce ne mai poate lovi, Anstruther? Nu-ţi pot păzi spatele dacă nu ştiu ceva.

Anstruther păstră tăcerea un moment îndelungat,

bătând darabana cu degetul lui mare pe birou. Apoi se opri şi trecu cu degetul mare de-a lungul nasului.

— De ceva vreme, zise el, dacă trebuie să ştii. De când erai tu mică şi eu am venit să ocup poziţia asta. Şi nu ştie nimeni, din câte ştiu eu.

— Ai fost… îndrăgostit de mama?

— Da, cu mult timp în urmă, bănuiesc, zise el, când am cunoscut-o. Tocmai venisem de la universitate şi eram în vizită aici. Aurélie era încă mică, cam de vârsta lui Nan şi fratele tău era doar un bebeluş.

— Dar nu s-a ajuns nicăieri?

El clătină din cap.

— Nu până când tatăl tău nu a călcat strâmb câţiva ani mai încolo şi s-a apucat de jocuri şi băutură, zise el. Dar eu nu vreau să-l vorbesc de rău, domnişoară, mai bine o lăsăm aşa.

— Înţeleg că nu te simţi vinovat.

Kate reuşi să zâmbească.

— N-am zis asta. Expresia lui Anstruther era sumbră. Dar oricum, da, eu şi mama ta ne ştim de mult şi, ei bine, Kate, uneori am fost prieteni; alteori mai mult.

Kate începea să creadă că de multe ori fuseseră mai mult, pentru că multe lucruri începeau să capete sens – asta în ciudat faptul că ea era distrusă după Edward şi abia putea gândi bine.

Inspiră adânc.

— Deci – toate acele călătorii de afaceri la Londra în toţi aceşti ani – pentru mine şi bunicul, se aventură ea, nu au fost doar ca să-l scuteşti pe el de drum sau pe mine de jena de a da peste Reggie, nu-i aşa?

El abia ridică din umeri.

— Nu.

Kate se sprijini de scaunul ei şi-şi încrucişă braţele peste piept.

— Deci, în concluzie, zise ea, tu şi mama v-aţi cunoscut, v-aţi îndrăgostit unul de celălalt până la un anumit punct şi aţi început o relaţie şi aici, şi la Londra. Şi în tot acest timp, bârfele o considerau încurcată cu contele

de Macey şi cu alţi fustangii, bandiţi şi derbedei?

— Da, bine, din când în când, eu şi mama ta ne certam, zise sumbru Anstruther, când nu-i convenea ei.

— Da, dar vorbim despre douăzeci de ani, sublinie Kate. Şi încep să cred că relaţia mamei cu de Macey a fost de foarte scurtă durată.

Anstruther păru ruşinat.

— Da, câteva luni, recunoscu el, până mi-au venit mie minţile.

— Ah, te-ai încăpăţânat pe ceva, nu-i aşa? mormăi ea. Bine, nu trebuie să ştiu ce. Dar Anstruther, Aurélie este văduvă şi de câţiva ani chiar. De Macey poate folosi pe altcineva drept paravan. De ce nu-i faci curte pe faţă dacă ţii la ea?

— Poftim, să curtez femeia? Anstruther păru înspăimântat. Domnişoară Kate, nu se cade.

— Nu văd de ce nu, zise Kate. Doar dacă nu cumva te sperie faptul că nu are toate ţiglele pe casă.

— Nu am mijloacele necesare să-i ofer viaţa pe care ar trebui să o aibă, declară Anstruther. Nu-s ca ea.

— Da, aşa este, eşti mult mai înţelept, zise Kate. În ceea ce priveşte mijloacele tale, nu mă îndoiesc niciun minut că eşti bogat ca Midas. Ai un conac minunat la ferma din sud şi cu siguranţă eşti din familie bună ca şi mama. Mama ei a fost guvernantă, dacă-ţi aminteşti, şi bunicul ei ceva mai mult decât un băcan parizian răsărit.

— Nu, nu se cade, zise el din nou.

Kate dădu din umeri.

— Cum vrei, zise ea amical. Fără îndoială că este mai mult decât majoritatea bărbaţilor şi-ar dori să accepte. Dar poziţia ta aici nici nu ar putea fi mai sigură, după cum ştii prea bine, dincolo de irascibilitatea ta şi protestele tale de sacrificiu. Aşa că dacă vrei să o iei, dar nu ai curajul să-i faci serios curte, atunci vina îţi aparţine, nu-i a mea.

— Hmm, fu tot ce spuse el.

— Prea bine, atunci. Kate renunţă şi-şi luă pălăria şi biciuşca. Mă duc în sat la Nancy şi la Richard. Pot să contez pe tine că-l vei aduce pe unchiul Upshaw la noua casă

parohială să-şi bage nasul?

— Da, îl aduc eu pe individul enervant şi morocănos, mormăi în şoaptă Anstruther, şi nu mă îndoiesc că am să-mi doresc să am ceară în urechi.

— Habar nu am ce ai zis, răspunse pe un ton egal Kate, dar ne întâlnim la ora unsprezece fix. Te rog să nu întârzii, pentru că în seara asta la cină avem douăzeci de oaspeţi.

— Da, da, ştiu.

Flutură din mână.

Apoi, amintindu-şi, se întoarse de la uşă şi scoase scrisoarea.

— Anstruther, ai putea lăsa asta la Heatherfields şi să-i spui domnului Quartermaine că încă sperăm să-l vedem la cină diseară? Până la urmă, acum este vecinul nostru.

Peste faţa lui Anstruther trecu o emoţie de nepătruns.

— Da, nu-i niciun deranj.

Apoi Kate îşi prinse buza o clipă.

— Şi legat de micul scandal din noaptea trecută…

— Nu-i nevoie, zise el dând din mână. Am auzit deja totul. Şi mai era şi foarte mulţumită de ea.

— O, zise Kate. Dar mama-i încă în pat şi nimeni nu a…

Anstruther ridică capul din registrul lui cu un zâmbet subţire.

— Ah. Kate îşi puse pălăria. Bine. Înţeleg. Atunci plec.

Apoi se întoarse pentru a treia oară.

— Anstruther?

— Da?

El puse creionul jos.

Kate ezită, gândindu-se atent la cuvintele ei.

— Te-ai întrebat vreodată dacă… ei bine, dacă o persoană doreşte ceea ce nu poate avea, vreodată…

El ridică dintr-o sprânceană deasă.

— Da?

Kate doar clătină din cap, negăsind cuvintele.

— Mă refer la mama, reuşi ea să spună. Capriciile ei. Încăpăţânarea ei. Ar putea să fie toate o bucată?

— O bucată de ce? zise el.

— Din nefericirea ei, zise Kate.

Favoriţii lui mari tresăriră de parcă-i tresărise falca.

Kate oftă.

— Gata, Anstruther, am spus-o, continuă ea. Mă tem că mama este nefericită – adică, nefericită în felul ei. Şi deşi clar nu este în sarcina ta să o *faci* fericită, gândeşte-te dacă poate ceea ce vrei tu nu-i aşa de departe de ce vrea ea şi…

— Este, interveni el încordat.

— Bine.

Kate încuviinţă din cap şi puse mâna pe clanţă.

— Adică, trebuie să fie, Kate. Apoi ezită un moment lung. Dar mă voi gândi. Mă voi gândi la asta o vreme.

Uimită până la muţenie, Kate ieşi în curtea interioară şi îl ajută pe Motte să pună şaua pe calul ei. Athena îşi scutură capul în aerul rece de toamnă, dar boxa de lângă ea părea goală şi ciudat de singuratică.

Motte trecu cu mâna peste greabănul Athenei.

— Da, bidiviul cel mare s-a dus la noua lui casă, zise el cu calm. Mai multe mere pentru tine, fata mea frumoasă.

Merele alea în plus erau o consolare rece, se gândi Kate, mulţumindu-i lui Motte că o ajută să urce în şa şi apoi pornind peste pod.

Tot drumul la vale şi, de fapt, şi pe următoarea pantă, mintea lui Kate fu agitată cu gânduri despre Edward. În ea creşteau siguranţa că făcuse o greşeală gravă şi o senzaţie de disperare.

Îşi tot spunea – cum o făcea de ceva timp – că, chiar şi când trecând peste comportamentul lui urât faţă de Annabelle Granger, Edward era complet nepotrivit pentru ea, că era nepotrivit şi să-l cunoască din cauza trecutului şi a afacerilor lui. Că prezenţa lui la Bellecombe, chiar şi ca oaspete al lui Aurélie, reprezentase un risc pentru reputaţia ei.

Dar era ca şi cum aproape că nu-i mai păsa. De parcă slăbiciunea genunchilor ei măcinase toată puterea logicii.

Kate îşi reaminti de Nancy şi de promisiunea dulce că mariajul ei cu Richard va rezista. De cele trei fete încă

nemăritate ale mătuşii Louisa. Se chinuiau deja cu toate chicotelile şi bârfele din jurul comportamentului indecent, încăpăţânat al lui Aurélie. Nu aveau nevoie ca şi Kate să devină un subiect de bârfă. Măcar Aurélie era văduvă şi avea un oarecare grad de libertate.

Dar Kate, ca de obicei, era prinsă la mijloc – şi, ca să fie sinceră, începea să obosească să-şi facă griji cu toţi ceilalţi.

Se opri brusc din a-şi plânge de milă, însă când trecu de vârful ultimei pante şi privi în jos la răscrucea cu piatra fatidică a lui Edward, lângă indicatorul mai modern ce arata spre sat, zări un miel târziu – unul mult prea mic să fie separat de mama lui.

Bietul animal behăia aşa de tare încât Kate putea să-l audă din vârful dealului şi chiar când aproape că ajunse la el, mielul se chinuia, dar nu se înfricoşă cum te-ai fi putut aştepta.

— Bietul de tine! murmură curioasă Kate. Te pun după gard.

Descălecând, prinse frâiele Athenei în gardul viu şi păşi pe margine pentru a verifica şi, cu toate astea, mielul nu făcu altceva decât să behăie. Limba rozie îi tremura jalnic.

— Vai, dar cine ţi-a făcut asta, mieluşelule? întrebă ea, grăbindu-se să-l ridice.

Abia atunci îşi dădu seama că bietul animal era prins într-o frânghie.

Se aplecă şi văzu îngrozită că nu era prins. Fusese legat. O frânghie subţire fusese petrecută în jurul copitei şi legată de partea de jos a indicatorului.

— Nemernicii ăia de băieţi din sat! zise ea către animal, care acum trăgea cam periculos de frânghie. O să le luăm capetele, mieluşelule. Stai cuminte şi lasă-mă să desfac asta.

Kate desfăcu într-o clipită nodul şi se întoarse repede să-l ridice, trăgându-l la piept. Dar Kate nu apucă să se ridice în picioare. Brusc, mielul începu să se zbată. Şi apoi Kate văzu ceva alb în faţa ochilor şi nu mai putu respira.

Mielul căzu, ea se dădu înapoi pe călcâie, luptându-se să smulgă bucata mare de pânză ce-i acoperea gura şi nasul. Dar nu putea să vadă nimic, nimic în afară de gardul viu şi mieluşelul fugind spre el.

Şi apoi Kate nu mai văzu nimic.

Capitolul 18

În care Anstruther dă o lovitură rapidă

Pe coşul bucătăriei de la Heatherfields ieşea fum. Nori cenuşii se rostogoleau pe deschizătura sa murdară, apoi pluteau apatic spre tavanul gol, cu grinzi negre – dar nu înainte de a arde întâi părul din nasul lui Edward şi de a-l face să se dea înapoi cu o tuse de parcă ar fi avut tuberculoză şi era pe cale să moară.

Unde era Vesta când aveai nevoie de ea? se gândi el necăjit.

Aici nu era o casă. La naiba, nu era nici măcar o vatră. Era doar o bucătărie murdară, complet demodată cu o gaură mare neagră ce scotea cenuşă şi năruire.

— V-am spus că scoate fum, zise bărbatul în vârstă şi plin de riduri din spatele lui.

— Domnule, ai spus că – şi citez – *scoate un miros îngrozitor,* se răsti Edward, deşi încep în sfârşit să înţeleg ce ai vrut să spui.

Într-un val brusc de furie, luă vătraiul şi bătu violent focul.

— Aveţi grijă la îndoitura din horn, domnule! strigă omul. Doamna trebuie să agaţe oala acolo.

— O oală cu ce?

Edward se ridică şi se întoarse, ţinând încă vătraiul.

Domnul Cutler ridică braţele de parcă voia să pareze o lovitură.

Înjurând, Edward aruncă vătraiul.

— O oală cu ce, domnule? întrebă el un pic mai blând.

— Cu cina, zise bătrânul, şi doriţi un iatac pregătit, domnule?

— Un iatac? Dumnezeule, oamenii ăştia nu vorbeau engleza reginei? Nu, dar am nevoie de o baie fierbinte. Şi ce naiba este un iatac?

Domnul Cutler păru rănit.

— Sus, domnule. Arătă cu degetul spre tavanul murdar. Un iatac cu pat. Doamna mea a zis că-i sigură că nu vreţi să staţi mai mult de cină? Sau vă întoarceţi la casa mare?

— Ah, un dormitor, zise Edward. Furia i se prăbuşi în el, devenind ceva ca o mâhnire. Nu, Cutler. Nu o să mă întorc la Bellecombe. Rămân la Heatherfields.

— Da. Atunci e bine.

Bătrânul încuviinţă din cap, dar la fel de bine capul ar fi putut să-i tremure, atât de mult părea să se îndoiască de sănătatea mintală a lui Edward.

Şi Edward îşi dădu seama că Cutler avea dreptate. Era un pic nebun.

Mai mult, sosirea lui îl derutase pe bătrânul îngrijitor şi la fel de nemulţumită fusese şi doamna lui. Din câte înţelesese Edward din accentul de Somerset, aceasta era ieşită, încercând să prindă un pui pentru cina lui.

Cu mâinile puse cu încăpăţânare pe şolduri, Edward se roti lent, observând camera mizerabilă şi masa de lemn zgâriată şi dulapul masiv galez plin cu tăvi şi farfurii prăfuite, unele dintre ele părând încă încrustate cu Dumnezeu ştie ce.

Apoi şi încăpăţânarea se transformă în mâhnire. De ce-i forţa el pe aceşti bieţi servitori, neinstruiţi să suporte greul dispreţului său de sine?

— Îmi cer scuze, Cutler, zise el, ciupindu-se puternic de podul nasului. Nu merge, da? Trimite la White Lion şi cere un pat şi cina pentru mine, te rog.

Bătrânul dădu din cap ca o pasăre nerăbdătoare.

— Da, pot să fac asta pentru dumneavoastră, zise el mai agreabil. Veţi fi aici?

— Da, o vreme, zise Edward, trecând cu o mână prin

părul acum plin de funingine. Am să încep să scot din mobila asta ca s-o putem face surcele.

Bătrânul dădu iar din cap, aşa de amabil încât ar fi încuviinţat din cap la fel dacă Edward ar fi zise că avea de gând să dea foc casei, să se dezbrace şi să danseze în cerc cât ardea. Ceea ce era o idee tentantă, acum că se gândea la ea.

Aplecându-se pe sub buiandrugul jos, bătrânul ieşi şchiopătând pe uşa care dădea într-o serie de grădini de bucătărie pline de buruieni care cândva probabil că fuseseră splendide. Edward îl privi cum pleacă, apoi scoase masa de bucătărie murdară, ale cărei picioare tremurau şi zgâriau lespedea. După-masă urmă un putinei ponosit şi un dulap de carne vechi, a cărui faţadă din tablă era ruginită, urmat de o duzină de scaune şubrede, toate cu fundurile sparte.

Dar când ajunse la ultimul scaun, cu furia pe jumătate stinsă din cauza efortului fizic, căzu pe el şi se gândi la situaţia sa.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i spună lui Kate despre Annie. Inima i se prăbuşi şi mai mult.

Ar fi trebuit să-i spună lui Kate de cum îşi amintise de existenţa ei. Ar fi trebuit să-i spună totul. Nu era ca şi cum nu avea încredere în ea. Dar povestea era aşa de urâtă şi el se simţea aşa de vinovat, încât păstrase povestea în el. O parte din el se temuse că va strica frumuseţea prieteniei lor ce înflorea, deşi îl şoca că ar putea să aibă – cu atât mai mult la aşa o profundă valoare – o prietenie cu o lady de aşa descendenţă şi caracter.

Dar nu era doar o prietenie, nu-i aşa? Devenise ceva mult mai mult din momentul în care el o sărutase în acea după-amiază lângă fereastra din salonul ei. Nici măcar nu ştiuse cine dracului era, dar în clipa în care Kate se deschisese pentru el, oftând atât de dulce în gura lui, ştiuse că era pierdut.

În acel moment o revendicase – în inima lui, dacă nu în capul lui – şi apoi ea fusese a lui. Doar că nu-i spusese niciodată asta. Nu-i spusese niciodată că o iubea. Nu-i

mărturisise niciodată că ceva în el se schimbase, se rupsese din ancorele sale şi zburase spre ea şi că acum ea ţinea în mâinile ei slabe, dar capabile inima lui, aşa amară şi cu cicatrici cum era.

Şi acum Kate era convinsă că el ascundea ceva de ea – ceea ce aşa era. O ascundea pe Annie cum o ascunsese mereu, în spatele unei draperii de furie şi suferinţă şi, da, de vinovăţie. O vinovăţie nu zburase suficient de repede spre mama ei. Ca să fie sincer, era o vinovăţie provenită din faptul că o parte din el regretase promisiunea făcută Mariei.

Dar şi-ar fi ţinut promisiunea, de asta nu se îndoia, dacă şansa i-ar fi oferit ocazia. S-ar fi căsătorit cu ea, ar fi revendicat copilul ca fiind al lui şi ar fi inventat orice minciuni era nevoie pentru a se asigura că povestea era credibilă.

Orice ca ea să nu sufere. Orice pentru a o salva pe Annie de o soartă care ar fi putut să o strivească.

Îşi propti coatele pe genunchi şi lăsă capul să-i cadă în mâini, cu mirosul de cenuşă în nări şi cu ochii înţepându-l.

Îşi spuse că îl ardeau din cauza funinginii şi chiar şi atunci pe jumătate crezu.

Dar credea şi că viaţa lui era ruinată şi nu era nimic de făcut.

Nimic în afară de a se întoarce la Kate, a-i cere iertare şi a se declara un bărbat schimbat. Ceea ce şi era.

Nu simţea nicio satisfacţie, ci doar dezgust când profita de fragilitatea naturii umane. Edward îşi permisese cu paşi mici, distrugători să ajungă la fel ca acel jeg de Alfred Hedge şi o ştia. Era doar mai bine crescut – oarecum – şi, în orice caz, mult mai nemilos.

Cum să-i impună el asta lui Kate?

Nu putea. Nici dacă Peters apărea în pragul lui în clipa asta cu un portofel plin cu bani gheaţă.

Dar ce ar spune Kate despre asta? Nu era nici tânără, nici proastă. Era o femeie inteligentă care gestiona cu abilitate şi eleganţă o viaţă complicată. Era el aşa de prins în disperare şi regret, încât alegea în mod unilateral o cale

fără măcar să se gândească la dorinţele ei? Ar trebui să-i spună ce simţea?

Poate că ea era aşa de dezgustată de el acum că nu mai conta. Dar pentru un bărbat care-şi trăise întreaga viaţă complet încrezător în capacitatea sa de a-şi croi drumul prin viaţă dând cu pumnul în fiecare provocare, brusc Edward nu mai putea gândi corect.

Dar se putea duce la Kate să-şi ceară scuze pentru că fusese un mitocan mândru.

Şi, pentru Dumnezeu, va înceta să stea aici în pragul lacrimilor. Va înceta acest văicărit patetic şi îşi va aminti ce avea, dacă nu va putea îndrepta lucrurile cu Kate: o legătură de prietenie pe care doar un prost nu ar putea să o salveze.

Era bine că alesese fix acel moment să schimbe direcţia de acţiune pentru că tocmai se ridicase din scaunul deteriorat şi-l aruncase spre uşă cu o lovitură puternică, rapidă, când o umbră mare se ivi peste prag.

— Quartermaine! se auzi o voce dură, familiară. Tu eşti?

— Intră, omule! ordonă Edward, dar Anstruther intrase deja. Locul nu-i minat, pentru Dumnezeu.

Privirea dură a lui Anstruther trecu peste bucătărie şi-i căzu faţa.

— Ziua bună, zise scoţianul, dându-i o scrisoare. Speram să o găsesc pe domnişoara Kate pe aici.

— Să o găseşti pe Kate? Edward se uită sceptic la scrisoare, apoi o băgă în buzunar. Aici?

— Nu-i aici, deci? Anstruther se încruntă. Şi eşti sigur?

— Poftim? Edward traversă camera. De ce ai crede că o găseşti aici? Unde dracului este?

Ezitarea se transformă în ceva mai întunecat, şi Anstruther clătină din cap.

— Nu-i la castel, zise el neliniştit. De acolo vin. În dimineaţa asta m-a rugat să-ţi aduc scrisoarea aia, apoi trebuia să mă duc la noua casă parohială să mă întâlnesc cu ea. Dar nu a apărut.

Edward clătină din cap.

— Asta nu-i stă în fire, zise el încet. Nu-i cu Nancy?

— N-a fost niciodată văzută la casa parohială, deşi acolo se ducea. Anstruther răsucea neliniştit biciuşca. Ceva nu-i în regulă, Quartermaine. O simt.

— Fir-ar să fie! Edward dădu un picior scaunului prin cameră. Este Hoke, nemernicul ăla ticălos!

— Da, am auzit că n-a fost prea mulţumit că azi-noapte a fost zădărnicit, zise marele scoţian, mijind ochii.

— O, a urlat câteva ameninţări vagi. Edward coborî vocea, cuprins fiind de un fior urât. Sau poate nu aşa de vagi, până la urmă?

— L-am trimis pe Burnham prin tot satul şi pe Jasper la casa de la fermă. Tom Shearn trece pe la toţi ţăranii – dar în linişte –, şi Upshaw a revenit să întoarcă casa pe dos. Dar n-a fost văzută.

Edward îşi luă haina pe el.

— Omul ăla este un câine turbat, zise el, luându-şi biciuşca, şi trebuie împuşcat. Unde o fi dus-o?

— Nu are trăsură, zise Anstruther în timp ce ieşeau din casă, aplecându-se mult sub uşă. Nu ar îndrăzni să o ducă cu trenul. Prin împrejurimi nu-i niciun han sau loc unde să o ascundă, e prea cunoscută. Nu, cred că-i aici. Pe moşia Heatherfields. Este ceea ce Reggie cunoaşte mai bine.

— Dumnezeule mare, i-ar face rău?

Îl dezlegă pe Aragon, se urcă în şa şi încercă să se calmeze. Dacă existase vreun moment în care să fie nevoie de logica lui rece, fără emoţii, acum era.

Dar Anstruther nu încălecă.

— Mă gândeam, zise el scărpinându-se la unul dintre favoriţii lui mari. Nu cred că o va răni. Dar dineul lui Upshaw este în seara asta.

— Dumnezeule, zise Edward. Vrea să o facă de ruşine în faţa întregului sat?

— Da, zise Anstruther, pentru că-i disperat – şi bărbaţii disperaţi, chiar şi cei capricioşi şi proşti, sunt periculoşi.

— Da, şi el este disperat să se însoare cu ea, zise

Edward. Datoriile îl strivesc.

Anstruther râse sarcastic.

— Da, bine, Kate nu-l poate ajuta cu asta, nici dacă vrea, zise el. Bellecombe este valoros, dar nu are bani şi ea nu-i aşa de proastă să rişte să împrumute bani pentru el. Reggie s-a întors crezând că-i va fi uşor să o cucerească.

— Atunci chiar a subestimat-o pe Kate.

— Da, aşa este. Dar tu – aici Anstruther se opri şi miji ochii familiar, evaluându-l – acum, tu, cred eu, n-ai fi aşa de prost, nu-i aşa? Eu cred că tu pricepi cât de inteligentă este şi cât de vrednică?

Edward nu era sigur ce anume întreba Anstruther, dar era sigur de răspunsul lui.

— Niciodată n-am cunoscut o femeie mai inteligentă sau mai vrednică, răspunse el. Şi cu siguranţă nu se va irosi pe unul ca lordul Reginald Hoke.

Anstruther încuviinţă scurt din cap, de parcă-i dădea un fel de permisiune lui Edward.

— Bun, atunci cât de bine îţi aminteşti cum arată terenul? întrebă el. Casele goale, hambarele, grajdurile?

Edward se gândi un moment.

— Am memorat destul de bine, zise el. Eu o să caut în jumătatea nordică, pe la graniţa cu Bellecombe.

— Eu o să ocolesc pe la marginea satului atunci, pe la vechiul hambar de zeciuială, zise Anstruther, şi vin spre tine. Dacă nu găsim nimic, ne întâlnim de-a lungul râului pe la păşunea inferioară.

Anstruther băgă piciorul în scară şi se ridică pe bidiviul lui mare şi gri. Apoi, de parcă-şi adusese aminte de ceva, băgă mâna în spatele lui într-o desagă ponosită şi scoase un pistol.

— N-ar trebui să am nevoie de asta, zise Edward, ca să mă ocup de unul ca Reggie.

— Promptitudine, zise Anstruther. Eu am perechea. Dacă-l găseşti pe dracul ăla uneltitor, trage. Am să te găsesc. Apoi îi venim de hac dracului.

*

Kate se trezi cu o senzaţie de greaţă. Aerul era umed, plin de mirosuri ale pământului. Deasupra feţei, căpriorii bolţii se ondulau, dispărură, apoi se îndreptară complet. Erau înnegriţi de trecerea timpului şi neciopliţi.

O colibă, se gândi ea vag. *O colibă?*

Se afla pe ceva dur şi rece. Rostogolindu-se cu mare grijă pe cotul drept, duse mâna la gură şi încercă să nu vomite. Dar mirosul îngrozitor, neplăcut al locului o lovi puternic atunci şi se ridică împleticindu-se.

Clătinându-se pe ceea ce cândva fusese o podea pavată, ajunse la uşa din scânduri. Nu se mişca. Kate lovi în uşă cu ambele mâini şi se auzi un sunet metalic de zgâriere. Deschizând larg uşa, alergă în ferigile de după şi vărsă micul dejun în lumina orbitoare.

În spatele ei, cineva îşi drese vocea.

— Îmi pare tare rău, draga mea. Un efect secundar urât, greaţa.

Kate se ridică un pic, încercând să-şi dea seama a cui voce era. De ce-i făcea pielea de găină.

Reggie.

Fir-ar să fie, era Reggie. Ce făcuse? O otrăvise? Cu mâinile pe coapse, Kate încercă să gândească. Era în drum spre sat. Cineva-i pusese ceva dezgustător şi scârbos de dulce peste faţă.

Kate se îndreptă şi bâjbâi după batistă să se şteargă la gură. Inspirând adânc, simţi că-şi recapătă concentrarea. Se afla într-un loc cu ferigi şi buruieni. În depărtare, Exmoor se ridica, întâlnindu-se cu cerul, peste el treceau în fugă umbre în formă de nori de la soarele de după-amiază.

Era o privelişte cunoscută. Se gândi că fusese drogată şi dusă pe undeva – undeva nu departe de casă. Băgând batista, se întoarse şi merse înapoi pe cărarea noroioasă, năpădită, cu indignarea îndreptăţită umflându-se în pieptul ei.

Reggie era sprijinit de cadrul uşii, cu o expresie îngâmfată de satisfacţie pe faţă.

Ceva din acea satisfacţie o scoase din sărite. Kate se

trase înapoi şi lovi repede, dându-i un dos de palmă cu toată forţa ei. Capul lui Reggie pocni, lovindu-se de zidărie. El se clătină un moment, apoi o prinse şi o trase, zgâriind şi muşcând, înapoi în colibă.

— Curvă ce eşti! Mereu ai fost o femeie a dracului.

Kate era rapidă sau ar fi fost, dar drogul îi încetinise corpul şi mintea, şi Reggie era cu mult mai greu ca ea. Se luptă din greu cu el, dar fără succes, dând cu coatele, bâjbâind după ceva din cămaşă sau păr sau orice să poată prindă.

Dar până la urmă Reggie o puse cu faţa în jos şi-şi puse toată greutatea peste ea. Apoi mirosul greţos reveni asupra lui Kate şi cu el întunericul.

*

O carieră scurtă în armata britanică, cu aproape douăzeci de ani petrecuţi golind buzunarele celor mai duplicitari oameni pe care-i avea umanitatea, perfecţionase la maximum instinctele lui Edward. Când ajunse la marginea mlaştinii, după ce se mişcare fără odihnă peste deal şi vale, prin garduri vii, şanţuri şi fiecare staul văzut, trecuseră trei ore şi sângele-i era încă rece ca gheaţa în vene.

Învăţase să miroasă înşelăciunea înainte să o vadă şi să creadă că, precum Machiavelli, învingerea unui duşman prin înşelăciune era la fel de bună precum cea prin forţă. Astfel, când văzu coliba abandonată cu magazia pe jumătate căzută, o senzaţie neliniştită de certitudine se lăsă asupra lui.

Întorcându-se la un crâng în partea îndepărtată a dealului, îl legă pe Aragon şi se întoarse la colibă. Alegând cu grijă unghiul de apropiere, se strecură spre spatele fără geamuri, spre un perete lat ce se întindea la casă şi la magazie. Înăuntru nu mişca nimic – cel puţin nimic ce se putea auzi prin piatra groasă.

Dar el simţi totuşi o prezenţă. Se mişcă silenţios prin spate, spre magazie. La jumătatea drumului fu răsplătit cu

un fornăit şi sunetul copitelor în mişcare. Se uită repede după colţ şi văzu o coadă lungă, neagră mişcându-se peste o pereche de picioare roşii cu negru.

Iapa lui Kate. Brusc, auzi o voce joasă din colibă.

Lipindu-se de perete, cântări ce să facă. Bănuia că Reggie era înarmat, laşii de obicei erau. Nu-i era teamă să se repeadă la uşă şi se aştepta să-l poată doborî pe Reggie înainte ca el să pună mâna pe armă.

Dar era un risc mare când Kate putea îi rănită. Temperamentală cum era, cu siguranţă Reggie fusese obligat să o lege, făcând-o incapabilă să se mişte sau să se apere. Nu, mai bine să-l alunge întâi pe Reggie.

Se strecură repede pe lateral şi se uită după colţul din faţă pentru a examina punctele de acces. O uşă cu o prispă joasă şi două ferestre, ambele sparte. Geamurile, dacă existaseră vreodată, fuseseră de mult scoase. *Fir-ar să fie!* N-avea cum să vadă ce se petrecea înăuntru.

Calculând cât de departe putea să fie Anstruther, Edward se întoarse la magazie şi eliberă iapa lui Kate şi al doilea cal, chiar când vocile deveniră furioase. Cu cearta drept paravan, luă caii de acolo.

Când se întoarse la magazie, Edward se apucă să adune în linişte paie şi bălegar uscat pe zidul de legătură, apoi deasupra puse ferigi uscate. După ce grămada păru suficient de înaltă, verifică de două ori arma primită de la Anstruther. Apoi Edward scoase chibriturile şi trimise o rugăciune către Vesta.

*

Când Kate se trezi din nou, se afla căzută într-un colţ, cu mâinile legate în faţa ei de o frânghie murdară şi cu batista căluş peste gură. Frânghia se întindea în jurul taliei ei, dureros de strânsă, prinzând-o de ceva din spate ce nu putea să vadă. Cu degetele amorţite, pipăi un inel de fier în perete.

Reggie stătea pe un taburet ciudat de muls sub o fereastră spartă. O rază de lumină intra prin spărtură,

aruncând o lumină stranie, într-un unghi ascuţit asupra ochilor lui.

— Salut, Kate, zise el încet. Ai revenit printre vii, da?

Ea încercă să lovească taburetul de sub el în timp ce-l înjura prin căluş.

— Ce zici, iubirea mea? Reggie se uită chiorâş. Vai, dar nu aş îndrăzni să profit de o femeie leşinată! Şi apoi, ţi-am luat virtutea cu mult timp în urmă, Kate, dacă mai contează asta.

Călcând neputincioasă cu călcâiul cizmei, Kate ameninţă să-i taie testiculele cu un cuţit tocit. Din păcate căluşul strică efectul.

— O, doar taci din gură, Kate. El îşi puse vulgar braţele peste piept. Eşti încă prea drogată să alergi şi dacă nu stai locului, am de gând să te droghez iarăşi.

Mârâind, Kate se aruncă cu spatele de zidărie şi se gândi la opţiunile ei. Era adevărat că mintea nu-i era limpede, dar începea să-şi dea seama unde se afla. Probabil că în ochii ei se citi că-şi dăduse seama.

— Da, vechea colibă a văcarului, zise Reggie, dezvăluindu-şi dinţii mari, albi când rânji. Obişnuiam să mă joc cu Stephen aici. Mă gândeam eu că o vei recunoaşte.

Când Kate nu zise nimic, zâmbetul lui Reggie se încălzi.

— Ce fată cuminte, murmură el, întinzându-şi picioarele. Acum doar stai liniştită, draga mea, şi de dimineaţă totul se va termina.

De dimineaţă?

Ce punea dracul ăsta la cale? Kate se uită prin jurul structurii cu o singură cameră, gândindu-se la opţiunile ei – care erau puţine după creierul ei dezorientat. Dar zări scânteierea unui mic pistol pe masa şubredă cu un picior de lângă Reggie, nu un pistol propriu-zis, dar ceva mai mic, mai îndesat şi arătând infinit mai letal.

— O, ăla nu-i pentru tine, iubirea mea, zise Reggie, văzând ochii ei mărindu-se. Cum ai putea să crezi asta? Este doar pentru protecţia noastră astăzi, în caz că cineva reuşeşte să te găsească înainte să fii complet compromisă.

— Compromisă…? mormăi Kate, deşi căluşul absorbi sunetul. Eşti nebun?

Normal că era nebun, se înţelegea de la sine. În ochii lui era o sclipire febrilă şi expresia aceea de încordare, dură din jurul gurii lui se adâncise.

— Kate, zise el liniştitor, chiar n-ai să ai de ales. Jumătate din sat va fi la Bellecombe în seara asta pentru marea sărbătorire. Mă tem că absenţa ta pe durata nopţii va fi remarcată.

Kate închise ochii, gemând. Dineul unchiului Upshaw – şi Reggie avea dreptate – toată lumea va fi acolo.

Şi toată lumea îi va observa absenţa.

— Da, va fi demn de bârfă, nu-i aşa? cârâi el, văzându-i disperarea. Sunt sigur că mâine-dimineaţă tu şi lordul Upshaw veţi înţelege logica unei nunţi convenabile.

Kate lovi din nou, ridicând un nor de praf, dar Reggie doar râse.

— Da, Lady d’Allenay şi fostul ei logodnic au fugit să-şi reaprindă pasiunea, zise el. Sau poate toată lumea îşi va imagina pur şi simplu că te-ai simţi ofensată că sora ta mai mică s-a măritat înaintea ta? Oricum ar fi, o să mă încânte indignarea lui Upshaw – ca şi nu mai zic de a lui Quartermaine.

Împingând căluşul cu limba, Kate se opri suficient cât să mormăie o alţi serie de înjurături.

— Da, chiar meriţi să fii legată! zise vesel Reggie. Şi Upshaw va fi mai mult decât bucuros să-mi ceară să te iau de nevastă, Kate, din moment ce vei fi ruinată – ca şi sora ta.

Cu o strângere din maxilar şi împingând hotărâtă cu limba, Kate reuşi să disloce batista.

— M-ai ruinat cu ani de zile în urmă, prostule! strigă ea. De ce nu i-ai spus asta?

— Poftim, ca tu să spui că sunt un mincinos? Chipul lui Reggie se întunecă. Nu, nu, draga mea, nu ar fi fost de ajuns. Şi apoi, ţinând cont de şmecheria făcută de nebuna de maică-ta, va fi nevoie de o ruinare foarte publică pentru ca Upshaw şi aibă simpatie pentru mine.

Kate doar clătină din cap.

— Reggie, disperarea ta te-a înnebunit, zise ea. Eu nu sunt Nancy, sunt majoră şi sunt o baroneasă, pentru Dumnezeu! Nu mă voi căsători niciodată cu tine. Mai bine-mi arunc reputaţia în vânt.

— Nu vorbeşti serios! interveni el înfierbântat, sărind de pe taburet şi luând pistolul. M-ai iubit, Kate! Adică... tu mi te-ai dat! Ai jurat să te măriţi cu mine!

— Înainte să-mi vină minţile la cap, strigă ea. Reggie, eram doar copleşită de durere din cauza morţii lui Stephen. Da, m-am culcat cu tine şi am fost de acord să mă mărit pentru că mă simţeam singură. Aşa de copleşită. Nu poţi să înţelegi asta?

— Nu, tu... tu m-ai aşteptat! strigă el, agitând nebuneşte arma. Mă bazam pe tine. Mă aşteptai, Kate! Nu-i corect ca acum să te prefaci că nu!

— Tu asta ai crezut? strigă Kate. Serios? Că eu... ce, tânjeam? Că doar îmi ocupam timpul până te întorceai tu cu vreo platitudine despre cerut iertare?

— Da, pentru că nu aveai de ales, se răsti el. Niciun bărbat decent nu vrea o mireasă pătată şi nici măcar nu eşti vreo frumuseţe. Şi apoi, eu te pot obliga! Nu mă provoca, Kate! Nu ştii de ce sunt în stare!

— Eşti în stare de o mare prostie, zise ea pufnind. Asta măcar e clar.

Fu o greşeală teribilă să-l provoace.

— Nu râde de mine, curvă insolentă! urlă el, ţintind cu arma spre capul ei. Nimeni altcineva nu te va avea, jur pe Dumnezeu!

— Reggie, dă arma la o parte, zise ea cu calm.

El o împinse şi mai aproape, cu ţeava tremurând.

— O, ce mă irită, Kate, să mă întorc la Bellecombe şi să dau de scursura aia de Ned Quartermaine, cocoloşit în locul meu! Aia a fost o greşeală gravă, fata mea. Nu voi tolera. Pe Dumnezeu, nu voi tolera.

Brusc, lui Kate i se făcu frică. Reggie nu mai părea el însuşi, chipul îi era schimonosit de furie, transpiraţia i se adunase pe frunte în timp ce mâna-i tremura de la

greutatea armei.

— Reggie, doar dă-mi drumul, zise ea încet. Dă-mi drumul şi uităm că s-a întâmplat asta. Nu fi prost!

— O, îţi spun eu cine-i prostul, se răsti Reggie. Tu eşti, Kate, dacă crezi că Ned Quartermaine va face ceva pentru tine. Omul ăla nu ştie ce-i remuşcarea sau mila creştină. O să-ţi ridice fustele şi o să se întoarcă râzând la Londra.

— Tu te-ai găsit să vorbeşti de ridicatul fustelor şi fugit, Reggie!

— Eu n-am fugit, Kate, doar am avut un mic…

Reggie îndreptă o ureche spre un colţ distant, expresia i se albi.

Kate percepu treptat un sunet. La început un murmur distant, ca un stup nervos şi apoi un sunet trosnit. Brusc simţi miros de fum.

Kate ridică privirea speriată spre căpriori.

— Reggie! strigă ea. Arde!

— Arde?

Reggie se întoarse cu pistolul în mână.

Ea auzi acum trosnituri clare. Staulul de lângă.

— Reggie, dezleagă-mă, ordonă ea, smucindu-se din inelul de fier. O, Doamne! Calul meu! Unde-i Athena?

Dar Reggie fugea de la un zid la altul. Brusc fumul se rostogolea în jos în nori mari între ei. De partea cealaltă a zidului, trosnitura creştea într-un vuiet.

O teamă reală începu să i se agite în stomac.

— Reggie, trebuie să ieşim! strigă ea, răsucindu-şi mâinile la spate.

Nici frânghia, nici inelul de fier nu cedau. Reggie urla ceva – o înjurătură, se gândi ea, şi se întorcea încă ţinându-şi arma. Prin fum, ea abia-i zări ochii mişcându-se sălbatic. Încercă uşa, dar părea blocată. Se aruncă spre primul set de obloane şi începu să dea în ele.

— Reggie! Aerul era plin de fum. Unde-i Athena? Trebuie să ieşim!

Dar Reggie fugise înapoi la uşă. Se folosi în sfârşit de umăr.

De pe căpriori săreau scântei. Reggie se panică şi lovi

iarăşi uşa. Aceasta se deschise şi el ţâşni pe cărare. Uşa se închise după el.

În acel moment, Kate îşi dădu seama ce era teroarea adevărată.

— Reggie! urlă ea. Laşule!

În câteva secunde un bubuit puternic zgudui obloanele. Kate ţipă şi smuci de inelul de fier cu toată forţa ei. Şi apoi Edward intră pe uşă, cu o expresie de determinare sumbră pe faţa lui, ieşind prin fum.

— Kate! Dumnezeule mare! Băgă ceea ce părea a fi un pistol la betelia pantalonilor şi căzu într-un genunchi. Te-a rănit?

— Nu, dar… o, Edward! Îşi înghiţi teroarea. Incendiul! Athena!

— Athena-i departe, şi focul a fost doar un şiretlic – pentru moment, zise el, deznodând-o repede. O, Kate. O, iubire. Îmi pare aşa de rău.

— L-ai împuşcat pe Reggie? întrebă ea, copleşită de uşurare.

— Da.

— Atunci nu are de ce să-ţi pară rău.

— Nu l-am omorât. Trăgea furios de nodul de la spatele ei. Ar fi trebuit?

— O. Păi. Ea râse slab. Sunt aşa de uşurată să te văd, că pot să iert această mică scăpare.

Focul era deasupra peretelui şi ajungea în colţul îndepărtat al obloanelor acum. Brusc, Kate simţi cum cade frânghia din jurul taliei ei şi Edward se ridică, trăgând-o în picioare.

Băgând un braţ sub genunchii ei, o ridică şi o aduse la pieptul lui de parcă era imponderabilă, apoi ieşi pe uşă şi se îndepărtă de clădirea în flăcări.

Reggie stătea întins pe cărare – exact unde Kate îşi vomitase micul dejun – ţinându-se de o coapsă însângerată. Pistolul era la câţiva metri mai încolo.

— M-ai… împuşcat, scrâşni Reggie. Să te ia dracu’, Quartermaine! Ai încercat să mă omori.

— Abia te-am rănit, zise Edward. Ai grijă să nu mă faci

să regret.

Kate se uită la bărbatul ce se zvârcolea de durere şi brusc văzu comicul situaţiei.

— Reggie, mi se încălzeşte inima, zise ea, să te văd zvârcolindu-se într-un petic de vomă.

— Căţea nenorocită! Reggie păru cuprins de durere. S-ar putea să nu mai merg niciodată!

— Mai insult-o o dată, zise Edward rece, şi n-ai să mai respiri vreodată.

Reggie se uită urât la el, apoi faţa i se boţi, aproape izbucnind în lacrimi. Brusc, se auzi tropot de copite în spatele colibei. Kate întoarse capul.

— Anstruther, zise Edward, privirea lui sumbră trecând peste chipul ei. Îmi pare rău că te-am speriat, dar mi s-a părut mai sigur să-l scot pe Reggie. Poţi să stai în picioare, iubirea mea?

— O, da, pune-mă jos, zise recunoscătoare Kate. Aveam braţele amorţite, dar acum doar mă înţeapă.

O lăsă delicat. Când picioarele îi atinseră pământul, Edward o ţinu la distanţă, cercetând-o cu privirea, de parcă era o bucată fragilă de porţelan. O clipă mai târziu, Anstruther veni cu bidiviul lui mare prin jurul colibei, ridicând noroi şi ferigi.

— Kate, eşti rănită? întrebă el, zburând din şa.

— Nu, nu, zise Kate, trecând cu mâna prin păr. Doar murdară şi mi-e un pic greaţă. Mi-a pus un drog peste faţă.

— Ah, da, asta a făcut?

Anstruther ridică piciorul şi-l lovi puternic în spate pe Reggie.

Reggie ţipă şi încercă să se ridice.

— Da, prost idiot, mormăi Anstruther. Îmi doream de mult să fac asta.

— Nu-mi vine să cred că loveşti un om la pământ, Anstruther, zise sec Edward.

— Da? Ei bine, mie nu-mi vine să cred că n-ai ţintit mai sus să mă scuteşti de efort. Anstruther se uită la coliba în flăcări. L-ai speriat şi l-ai scos afară, eh? Oricum voiam un acoperiş nou.

Edward îi zâmbi lui Kate şi dădu din umeri.

— Astăzi aveam chef să ard ceva, remarcă el. Era ori asta, ori Heatherfields.

Puse un braţ în jurul taliei lui Kate, părea profund nedoritor să-i dea drumul.

Oftând, Anstruther se aplecă şi-l ridică pe Reggie pe piciorul bun.

— Păi, hai, ţopăie într-un picior, idiotule, zise el. Cred că o să ai nevoie de Fitch şi de bisturiul lui.

— Ce-i mai bine să facem cu el după? cugetă Edward. Îl legăm ca o gâscă de Crăciun şi-l aducem în faţa justiţiei?

Acum Reggie părea gata să plângă. Anstruther îşi mestecă o vreme buza.

— Eu zic să scăpăm de el, zise direct Kate.

— Da? zise plin de speranţă Anstruther. Şi-l îngropăm unde?

Kate râse.

— Nu, Anstruther, doar îl facem să dispară, zise el. Îl trimitem la Southampton şi-l îmbarcăm pe o navă cu destinaţia spre vreo insulă caldă ca iadul şi infestată de muşte.

— Pot să recomand Ceylon, zise sec Edward.

— Hmm, zise Anstruther. Căută prin desagă. Pentru moment îl pun în închisoarea din sat, zise el, scoţând o funie şi un bidon mare.

— Mulţumesc, zise Edward. Kate, draga mea, eu mai bine aştept să se stingă focul. Tu…

— Voi fi bine, zise ea ferm, luând bidonul de la Anstruther. Rămân. Vă mulţumesc amândurora. Vă mulţumesc că m-aţi salvat.

Cu Reggie bine legat, marele scoţian îl ridică cu o expresie hotărâtă, şi cu foarte puţin ajutor din partea lui Edward, şi-l aruncă de-a latul peste şa. Dar abia fusese nevoie de frânghie, Reggie era într-o stare care putea fi caracterizată ca fiind una de profundă deznădejde şi toată lupta îl părăsise.

Edward o conduse pe Kate în jurul colibei şi în sus pe deal. Din această perspectivă puteai să vezi cum ardea

vechiul acoperiş, dar nu bătea niciun vânt care să ducă flăcările mai departe şi nici loc să se întindă din cauza umezelii. Dar valul de furie simţit când o văzuse pe Kate legată şi murdară trecuse peste el şi-l făcuse aproape să se prăbuşească de uşurare.

Kate găsi un petic gros de iarbă în partea adăpostită a dealului şi se aşeză cu un oftat.

— Ştii, pentru un moment m-am temut că Reggie chiar m-ar putea împuşca, zise ea, băgând picioarele sub ea. A fost un şoc, de fapt, pentru că l-am crezut prea inutil să aibă iniţiativă.

— Reggie a fost cuprins de nebunie, zise Edward – care îşi închipuia că ştie ce fel de nebunie putea Kate să trezească în inima unui bărbat.

Ea ridică privirea la el şi-i zâmbi, apoi ridica o mână.

— Vino, stai jos, zise ea moale. O vreme nu va fi nimic de făcut.

El în schimb se lăsă într-un genunchi, scoase o batistă din buzunarul haine, o umezi cu apă şi începu să şteargă delicat mizeria şi funinginea de pe faţa lui Kate.

— Arăţi groaznic, Lady d'Allenay, murmură el, tamponând cu blândeţe o zgârietură de la tâmpla ei. Tot aş vrea să-l biciuiesc pe câinele ăla.

— Sunt tentantă să te las. Kate ridică bărbia pentru ca el să o cureţe şi când termină, luă o gură mare din bidon. Apoi, într-un minunat gest lipsit de eleganţă, scuipă la ceva distanţă în iarbă. Bleah! zise ea. Cred că mi-a dat cloroform.

Edward îi susţinu privirea un moment, apoi lăsă la o parte batista.

— Kate, zise el încet. O, Kate, n-ar fi trebuit niciodată să te scap din ochi.

Pe chipul ei se citi confuzia.

— Edward, nu văd cum este…

Dar propoziţia se opri pentru că el o luă în braţe.

— Kate, şopti el în părul ei. O, Kate, iubirea mea. N-aş suporta dacă ai păţi vreodată ceva.

— N-am păţit nimic, interveni ea, împingându-se un

pic ca să se poată uita la el. Edward, nu s-a întâmplat nimic. Ai venit. Şi Anstruther a venit. Şi Reggie este un idiot.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las. Se uita în ochii ei acum, cuprinzându-i cu tandreţe chipul în timp ce cântărea ce ar fi putut să piardă. Nu cu nebunul ăla liber.

Kate îşi mută privirea şi se întoarse.

— Edward, nu m-ai abandonat, zise ea. Cred că am luat – poate prosteşte – decizia împreună că ar trebui să pleci.

— Kate, zise el. Kate, iubire, uită-te la mine, te rog.

Ea făcu asta cu ochii mari şi oneşti în lumina soarelui.

— Kate, zise el din nou. A fost o prostie?

— O, Edward! zise ea cu o voce abia auzită. Mi-am pierdut cumpătul şi am zis lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

El puse un deget pe buzele ei.

— Şi eu n-am fost onest cu tine, Kate, zise el. Ar fi trebuit să-ţi spun de cum mi-am amintit despre Annie…

— Nu. Ea clătină din cap. Eram supărată pe mama – şi poate şi asta a fost greşit dar cu siguranţă nu aveam niciun drept să-ţi cer…

— Îţi dau eu dreptul, zise el repede. Îţi dau eu dreptul, Kate, să-mi ceri orice ai nevoie, acum şi pentru totdeauna. Nu e ca şi cum n-am încredere în tine. Chiar nu este asta. Niciodată n-a fost vorba de asta. E doar că Annie este o parte din viaţa mea pe care eu mereu… ei bine, am ascuns-o. În mod reflexiv, e cea mai bună exprimare.

— Nu-i treaba mea, zise ea cu buzele subţiate.

El îi luă ambele mâini în a lui.

— Este, zise el, strângându-le. Dar Kate, nu te-am minţit. Annie nu este a mea, eram în partea cealaltă a globului, în Ceylon, când ea a fost concepută.

— O, Edward! Pe chipul ei se văzu tristeţea. Şi ai iubit-o aşa de mult pe Maria!

— Bănuiesc. Edward înghiţi greu şi simţi din nou în el nesiguranţa rece. Este aşa de greu să ştii când eşti tânăr. Cu siguranţă am fost un tânăr prost, pripit şi ea – ei bine, ca

aşa de multe fete tinere, iubea dragostea. Căutarea. Drama.

— Drama?

El zâmbi vag.

— Mă aştept să nu înţelegi, zise el. Fac pariu că nu erai melodramatică atunci când aveai şaptesprezece ani.

Kate râse slab.

— Nu, eram dureros de practică, zise ea. Dar multor fete le place să leşine la tragedii.

— Şi eu am fost tragedia Mariei. Inspiră lent şi adânc, apoi expiră. Kate, vrei să ştii? Să încerc să-ţi povestesc cum pot eu ce s-a întâmplat?

Ea ridică plăpând din umeri.

— Avem timp de pierdut.

— Da, asta avem.

Edward se uită un moment la incendiu, contemplând cum să explice ceea ce el abia pricepea.

— Pe Maria am cunoscut-o la Brighton într-o vară, începu el. Ţi-am spus că tatăl ei a fost îngrozit când am încercat să o curtez. Eram îndrăzneţ şi impulsiv atunci şi furios că el mă considera inacceptabil. Şi, ca la orice tânăr, furia a servit doar să mă facă şi mai hotărât în a o avea.

— Cred că aşa se întâmplă deseori cu tinerii. Kate zâmbi vag. Ce formă a luat hotărârea ta?

— Când Maria a jurat că mă iubeşte, eu am insistat ca ea să refuze căsătoria aranjată de tatăl ei, zise el. I-am spus să mă aştepte, că voi deveni vrednic şi că voi achita datoriile tatălui ei ca nimeni să nu ne mai poată refuza.

— Şi ai zis că atunci ai intrat în armată, murmură Kate.

El încuviinţă din cap, încă uitându-se la flăcări.

— Da, dar la câteva luni după, Kate, viaţa reală s-a instalat şi eu am început să mă întreb dacă chiar eram îndrăgostit sau doar furios că fusesem refuzat. În acele zile eram mereu furios, Kate.

— Mă aşteptam să fii, zise aproape defensiv Kate. Trecuseşi prin multe. Fuseseşi smuls de lângă familia ta – de lângă mama şi fratele tău – şi lăsat să te descurci într-o

lume dură.

— Aş zice că-i o scuză bună, răspunse el. În orice caz, Maria îmi scria constant, plângându-se de cruzimea tatălui ei. De cât de îngrozitor şi autoritar era logodnicul ei. Cât de vitează şi curajoasă era ea, adormind plângând în fiecare noapte. Dar sub toate cuvintele era ceva… ceva ce începea să mă tulbure.

— Îi plăcea cam prea mult, nu-i aşa? zise cunoscătoare Kate.

El tresări.

— Am început să fiu agitat, recunoscu el, şi încă nu ştiu sigur de ce. Poate că mă simţeam nevrednic de un sacrificiu aşa de nobil sau poate că drama mă obosise, dar am început să mă gândesc cât de înţeleaptă era încăpăţânarea mea. Nu a ajutat nici că, înainte de a pleca din Anglia, mama ei m-a acuzat că am intervenit între Maria şi vecinul lor. Ea pretindea că Maria fusese fericită cu căsătoria până să apar eu.

— Sunt sigură că erau minciuni, zise defensiv Kate.

El se uită la ea pe sub gene, gura i se strâmbă.

— Aşa am crezut…

— Dar…?

El oftă.

— Când am revenit acasă şi am găsit-o moartă pe Maria, mama ei mi-a aruncat vechile scrisori de dragoste ale Mariei în faţă, zise el. Aparent, chiar îi scrisese de câteva ori acestui bărbat. Deci mă băgasem în… ceva. Nu fusese intenţia mea. Nu fusese.

Kate îşi puse mâna pe obrazul lui.

— O, Edward, de unde era să ştii?

— Era tânără, zise el din nou. Ar fi trebuit să ştiu. N-ar fi trebuit să o zăpăcesc. N-ar fi trebuit să-i cer să mă aştepte, apoi să plec şi să o părăsesc. Atunci m-am simţit un pic cam cum mă simt astăzi – de parcă am abandonat pe cineva la care ţineam – şi ar fi trebuit să protejez, chiar când pericolul era în apropiere.

— O, Edward. Dar nu-i aşa.

Acum Kate îşi ţinea mâinile în poală, strânse cam

puternic. Mai la vale, acoperişul încă ardea – mă rog, fumegând la fel ca orice clădire –, grinzile uscate şi vechi erau destinate să cadă în interior, se gândi el. Simţea privirea constantă şi în aşteptate a lui Kate asupra lui. Şi cu toate astea, aşteptă.

Aşteptă ca ea să întrebe. De parcă asta l-ar putea absolvi.

— Deci cine este tatăl lui Annie? zise ea într-un final.

— Bărbatul cu care o logodise tatăl ei, zise el. N-a mai avut răbdare să aştepte ceea ce-i fusese promis, după spusele Mariei – ceea ce simţise că plătise –, aşa că într-o zic când părinţii ei erau ieşiţi, a venit să o mai întrebe o ultimă oară. Ea a zis că l-a refuzat şi că el a violat-o. Apoi i-a aruncat scrisorile de dragoste în faţă – după mama ei – şi i-a spus Mariei că bastardul ducesei putea să rămână cu resturile, pentru că iadul va îngheţa înainte ca el să o mai ceară o dată.

— Doamne fereşte! Kate inspiră neregulat. Şi tatăl ei n-a făcut nimic?

— Ea nu i-a spus, zise Edward, şi nici mie până când nu şi-a dat seama că este însărcinată. Până atunci bărbatul se căsătorise deja cu altă femeie. Dar ce ar fi putut să facă tatăl ei? Acest vecin practic deţinea tot – casa lui, terenul arabil. Domnul Granger ipotecase totul.

— Dar asta-i îngrozitor! Kate înghiţi greu, articulaţiile i se albiseră acum. Biata fată! Ce ai făcut?

— I-am scris şi i-am spus să pretindă că este copilul meu, să refuze să se lase influenţată să spună altceva, zise el. Da, era o nebunie – dar m-am gândit că era mai bine decât ruşinea de a fi violată. Nu-i aşa? Până la urmă, era vina mea că mă băgasem.

— O, Edward! Nu-i aşa.

— Dar i-am spus să reziste indiferent ce ar fi, zise el pe o voce răguşită. Cine eram eu să-i spun aşa ceva, Kate? Acum când mă uit în urmă îmi dau seama că abia o cunoşteam. Eram doar orbit şi furios. Bosumflat, de fapt. A fost o lecţie bună, Kate, am învăţat că un bărbat trebuie să-şi stăpânească emoţiile sau ele îl vor stăpâni pe el. Mai rău,

Maria aşteptase prea mult să-mi spună despre copil. Mi-au trebuit săptămâni să fiu eliberat din funcţia de comandă şi să găsesc o navă înapoi spre Anglia şi luni de zile de călătorie. Şi când am ajuns eu…

— Când ai ajuns tu, ea nu mai era, şopti tulburată Kate. Ea murise şi era doar copilul. Şi ea spusese tuturor că era copilul tău.

— Părinţii ei ştiau desigur că era o minciună, zise el dând din umeri. Dar n-au confirmat sau negat. Granger a susţinut însă – şi Dumnezeu să-l ajute, este posibil să fi zis adevărul – că Maria ne-a tras pe sfoară pe amândoi. Că ea se dăruise bărbatului, încercând să ne lege pe amândoi, şi el îi ruinase reputaţia – fără a o viola –, apoi refuzase să facă ceea ce era corect ca să-i facă în ciudă.

— Dumnezeule mare! zise Kate. Dar asta-i… este… n-am cuvinte pentru ce este asta.

— Poţi să încerci *derutant,* sugeră cu amărăciune Edward. Sau adevărul? Sau o grămadă de vorbe în vânt? Sau era doar un bărbat slab şi plin de datorii explicând de ce şi-a lăsat fata să fie violată şi nu a făcut nimic?

— Doamna Granger ce credea?

El dădu din umeri.

— Ea zice că nu-i sigură, recunoscu el. Dar avea scrisorile de dragoste, deci măcar asta era adevărat. L-am provocat pe om – am încercat să aflu adevărul –, dar el n-a vorbit. I-am dat cu mănuşa peste faţă, dar atunci soţia lui era însărcinată. Aşa că până la urmă l-am împuşcat în braţ şi m-am întors dracului la Londra. A supravieţuit. Granger nu, a murit amărât şi falit, lăsându-le pe Annie şi pe soţia lui în sărăcie. Atunci am început să am grijă de Annie. Până atunci nici măcar nu mi s-a permis să o văd.

— Sfinte, zise Kate. Cum ai grijă de un copil în circumstanţe aşa de tragice?

— Le-am mutat într-un sat unde să nu ştie nimeni despre scandal, zise el, şi am cumpărat o casă mare. Am angajat servitori şi o guvernantă – mi s-a părut minimumul pe care-l puteam face – şi i-am spus doamnei Granger să spună oamenilor ce avea ea chef să le spună despre mine

şi, sincer, n-am idee ce a spus. Cred că se spune că sunt naşul lui Annie – un eufemism politicos, dacă a existat vreodată unul. Merg în vizită de două ori pe an – deşi doamna Granger detestă asta şi adevărul este că şi eu la fel.

— Da?

Mâna lui Kate se strecurase în a lui.

— Copilul nu ştie nimic despre mine şi pare să-i fie pe jumătate teamă de mine, zise el. Şi doamna Granger refuză să mă lase să-i spună lui Annie despre mine şi mama ei sau chiar să-i spună cine-i tatăl ei. Oamenii o bârfesc pe la spate şi bietul copil nu ştie de ce. Dar are doisprezece ani, Kate. Nu-i proastă. Trebuie făcute aranjamente. Ceva trebuie făcut.

— Ce încurcătură! zise Kate. Dar… ce fel de aranjamente?

— Asta. Edward deschise larg braţele. Pentru asta era Heatherfields, Kate.

— Poftim, Heatherfields?

— Da, pentru Annie, zise el. Intenţionam să fie o parte din zestrea ei. Un loc care ar putea să atragă un soţ decent când va fi momentul. Heatherfields, restaurat la gloria sa… doar imaginează-ţi, Kate.

— Da, un posibil soţ ar putea să treacă multe cu vederea pentru aşa o moşie, cugetă Kate, şi dacă ar fi un om bun şi amabil…

— Exact. Edward tăcu un moment, apoi oftă din nou. Gata. Ştii ce ştiu şi eu şi mult succes cu încercarea de a înţelege. În ceea ce priveşte Heatherfields…

— Da? îl încurajă Kate.

El îşi alese cu grijă cuvintele.

— Acum mă simt ciudat de reticent să mă despart de moşie, zise el încet. Vecinătatea mi se pare… adorabilă. Sunt vreo cincizeci de alte case pe care Annie le poate avea. Dar mă tem că doar una în care inima mea s-ar putea aşeza fericită.

— Doar una? întrebă delicat Kate.

Edward se gândi îndelung la următoarele lui cuvinte –

deşi bănuia că se gândise la ele de ceva vreme. Se gândi aşa de mult încât acoperişul colibei se prăbuşi, căzând cu un fisură prelungă, oribilă, urmat de o explozie de scântei.

— Doar una? zise din nou Kate. Să ştii că eu pot să stau aici până găseşti răspunsul.

— O, Kate, zise el. O, iubire.

— Nu mă lua cu o, *Kate,* zise ea încordată. Eu sunt cea care aproape a murit astăzi. Eu sunt cea care acum trebuie să se gândească la toate lucrurile pe care le-ar fi putut regreta că nu le-a făcut niciodată dacă idiotul de Reggie reuşea să mă împuşte. Sau să mă otrăvească. Sau să mă plictisească de moarte.

El se răsuci atunci şi o prinse, trăgând-o între picioarele lui până când ea se rezemă de el. Petrecându-şi braţele în jurul ei, îşi puse bărbia pe capul ei şi se uitară împreună la cum se stingea focul.

— Poţi să faci mai mult, Kate, zise el avertizând-o.

— Mai mult decât ce? întrebă ea lejer, făcând pe neştiutoarea ca să-l chinuie, asta ştia şi el.

Îşi dădu seama că s-ar putea să existe mulţi ani cu aşa chinuială de acum înainte – dacă era foarte, foarte norocos.

Oftă şi o sărută pe creştetul capului.

— Sunt un bărbat cu descendenţă incertă şi cu un caracter dubios, o avertiză el. Anii din tinereţe i-am petrecut făcând pariuri, calculând cote şi ţinând contabilitatea salonului lui Hedge.

— Nu a fost alegerea ta, interveni ea.

El râse.

— Continuă să mă lustruieşti, dar aici nu voi străluci, zise el. Ultimii zece ani mi i-am petrecut falimentând aristocraţia Angliei şi umplându-mi buzunarele cu prostia lor. Nu mereu am fost onest, dar nici n-am fost necinstit. Sunt cea mai dispreţuită creatură, Kate – un bărbat cu o flexibilitate morală sigură. Am avut companie îndoielnică şi femei şi mai îndoielnice. Sunt bogat precum Cresus şi nici măcar o jumătate de penny nu este obţinută onest.

Ea oftă.

— Ştiu. Dar mi-e greu să împac toate astea cu minunaţii tăi ochi verzi şi multitudinea ta de farmece.

— Dacă mă voi muta la Heatherfields, vei putea beneficia de multitudinea mea de farmece când doreşti, sugeră el. Iubirea mea, ţi le promit ţie şi numai ţie pentru tot restul zilelor mele.

— Şi tu crezi că asta nu s-ar afla, *hmm?* zise ea tăios, dând capul pe spate pentru a-l săgeta cu privirea. Că servitorii nu bârfesc? Că există vreun pasaj secret spre dormitorul meu? Edward, te asigur că nu există. Nu. Nu voi accepta. Poate că nu-s eu vreo frumuseţe răpitoare şi nici vreo mare seducătoare, dar rezist pentru mai mult.

El râse şi-şi îngropă faţa în gâtul ei.

— Kate, te iubesc aşa de mult, zise el. Tu mă iubeşti?

— Cu disperare, naiba să te ia! zise ea nerăbdătoare. Am mărturisit asta acum câteva zile.

— Îmi place când înjuri, zise el.

Cuvintele se înăbuşiră pe gâtul ei.

— N-am mai făcut-o niciodată, zise ea. Mă întreb de ce m-a apucat asta în ultima vreme?

El râse din nou şi buzele îi alunecară de a lungul gâtului ei lung şi palid.

— Kate, frumoasa mea seducătoare, voi renunţa la toate căile mele necinstite şi voi renunţa la Londra şi la jocuri dacă…

— Dumnezeule, interveni ea. Ar trebui. Necinstea nu-i niciodată răsplătită, indiferent ce spune Aurélie.

El lăsă o mână să se aventureze mai sus, cuprinzându-i sânul cald, plin.

— Niciodată răsplătită? murmură el, atingându-i uşor sfârcul.

— Mă rog… aproape niciodată, zise ea un pic fără aer. Dar gata. Te-am întrerupt. Cred că erai pe cale să-mi promiţi eterna ta ceva.

— Eram pe cale să te întreb dacă vrei să fii doamna Niall Edward Dagenham Quartermaine, zise el, dar apoi mi-am dat seama că tu eşti baroneasa d'Allenay şi nu vei fi niciodată doamna *oricine.*

Ea se întoarse în îmbrăţişarea lui.

— Te deranjează asta? întrebă ea delicat.

El clătină din cap, dar ştia că avea ochii trişti.

— Deloc, zise el cu sinceritatea. Mă deranjează doar că vei fi împovărată cu tot bagajul meu dacă ne căsătorim. O vei face oricum, fata mea? Mă iei la bine dacă eu resping răul? Oamenii oricum vor vorbi. Upshaw o să facă probabil o criză de apoplexie. Mama ta îşi va pierde locul de cea mai scandaloasă femeie din familie. Aşa că, până la urmă, iubirea mea, aş zice că ţi-ar fi mult mai bine dacă m-ai folosi pentru multitudinea mea de farmece.

Ea îl strânse mai tare de umeri.

— Edward, zise ea serioasă, vrei să te însori cu mine?

— Mai mult decât orice, zise el cu ardoare. Mai mult decât mi-am dorit orice în toată viaţa mea.

— Atunci accept propunerea ta, zise ea, sărutându-l.

Şi asta a fost, cum se zice.

Edward o sărută pasional şi posesiv pentru că era a lui. Şi el – cerul să-l ajute – era al ei. Aparent, Kate era de acord pentru că braţele ei părăsiră umerii lui şi se împletiră în jurul gâtului lui. Apoi degetele ei intrară în părul lui şaten-deschis şi undeva pe parcurs, Edward uită că el trebuia să supravegheze o clădire în flăcările, în timp ce Kate uită de orice simţ de decenţă.

Şi când în sfârşit se despărţiră, respirau un pic mai rapid şi lavaliera şi acele de păr erau într-o mare dezordine, îşi dădură seama că poate ar fi fost mai bine până la urmă să o ia pe Aurélie şi să se ducă direct la Exeter la sfârşitul săptămânii.

— Dar asta, cugetă Kate, înfigând ultimul ac de păr la întâmplare, abia ţi-ar da timp să închizi lucrurile la Londra.

— Ah, apropo de asta. Mâinile lui Edward căzură de la sarcina pe care o făceau de a-i potrivi corsetul la loc şi începu să se atingă peste buzunarele hainei. Dar poate nu va trebui.

Găsi scrisoarea de la Peters pe care i-o dăduse Anstruther câteva ore mai devreme, o deschise, parcurgând prima fază.

— Păi, felicită-mă, iubirea mea, zise el, ridicând privirea la a ei. Clubul Quartermaine nu mai există şi în scurt timp vom fi cu câteva mii de lire mai bogaţi.

Ochii lui Kate se măriră.

— Cum adică?

Privirea lui se înmuie.

— L-am vândut, zise el, adjunctului meu. Draga mea, ştiam că indiferent ce se va întâmpla cu mine şi cu tine, trebuia să ies din acea afacere. Ştiam că, în ceea ce ne priveşte pe noi doi… ei bine, că nici măcar o prietenie între noi nu va fi suficientă dacă continuam. Ştiam ce trebuia să fac.

— Prietenia mea – doar prietenia mea – valorează atât de mult pentru tine? zise ea, clipind mai rapid din ochi.

El îi ridică mâna şi-şi lipi buzele de dosul ei.

— Prietenia ta este totul pentru mine, Kate, zise el. Şi este parte integrantă a motivului pentru care vom avea o căsnicie splendidă, complet fericită.

Ea se mândri un pic la asta şi se retrase cu ochii care se încălziseră într-un argintiu sclipitor, luminos.

— Câteva mii de lire câştigate ilicit! zise ea gânditoare. Asta ar fi suficient pentru un cadou de nuntă magnific.

— Fix la asta – aici se opri să o sărute pe vârful nasului – mă gândeam.

— Mereu mi-au plăcut rubinele, zise ea, şi platina.

— Hmm, zise el de parcă se gândea. Un safir n-ar fi bun? Ambele sunt pietre preţioase, să ştii.

— Îmi plac safirele foarte mult! declară ea.

— Excelent! zise el. Bărbatul apreciază un pic de flexibilitate la soţia sa. Acum sus, Lady d'Allenay. Până la urmă, ai un dineu de găzduit – şi poate, dacă rişti un atac de apoplexie din partea lui Upshaw – un anunţ important de făcut?

Epilog

Nunţile Wentworth

Până la urmă, din cauza unei avalanşe de probleme logistice, tranzacţii imobiliare şi drame de familie – şi în ciuda unei mari cantităţi de nerăbdare –, Katherine, baroneasă d'Allenay, şi domnul Niall Edward Dagenham Quartermaine îşi anunţaseră intenţia de a se căsători. Nu imediat, ci pe la sfârşitul lui noiembrie.

În general, se presupusese că păcătosul de Ned Quartermaine sedusese cu bună intenţie bietul şoarece de ţară – până la urmă, ea era o moştenitoare cu multe pământuri şi domnul nu era deloc un domn – logodna lor scandaloasă fusese imediat discutată prin toată Londra.

Timp de două săptămâni.

Apoi, foarte amabil, moştenitorul contelui de Brendle fugise la Gretna Green să se însoare cu camerista mamei lui presupusă a fi însărcinată, doar ca să fie reţinut pe marele Drum de Nord de tâlharul de soţ al cameristei, unde cuplul îl reţinuse pe tânărul lord pentru răscumpărare – devansând astfel orice scandal ar fi putut trezi doamnele Wentworth.

Lord Upshaw respiră uşurat şi trimise părerile sale de rău contelui de Brendle.

Dar chiar şi înainte de scandal, se hotărâse că ceremonia de la Bellecombe va fi o chestiune mică, intimă în capela privată a castelului. Păruse un plan bun până când Kate făcu greşeala să o invite în secret pe Isabel, Lady Keltonbrooke.

Mireasa cu ochii luminoşi agravă acest act secret – după ce pledă, nu eronat, o ignoranţă generală cu privire la neamurile şi cunoştinţele logodnicului ei – cu o încurajare vagă şi oarecum aeriană că Lady Keltonbrooke s-ar putea să aducă cu ea câţi membri din familia lui Edward putea să convingă să participe.

Lady Keltonbrooke, care trăise suficient în înalta societate cât să ştie să citească printre rânduri, lăsă imediat deoparte scrisoarea şi puse mâna pe toc cu o

expresie de oţel în ochii ei. Dar abia băgase vârful în călimară când apăru majordomul ei cu cartea de vizită a Louisei, Lady Upshaw, pe o tavă de argint.

Dacă o decană a înaltei societăţi este băgăcioasă, două reprezintă o lovitură de stat. Şi apoi, cum s-ar fi plâns defunctul şi puţin deplânsul Alfred Hedge, plecară la curse.

Când terminară cu listele lor de oaspeţi, cu aranjatul de bilete de tren, cu aerisitul dormitoarelor şi cu întinderea articulaţiilor la odihnit, invitaţii la nuntă păreau destinaţi să umple curtea interioară a castelului. În sfârşit, descurcăreţii de Shearn veniră pur şi simplu cu căruţa lor de fân la St. Michael’s şi începură să sustragă stranele, pe care apoi Tom şi Ike le îndesară brambura în jurul marginilor capelei.

Logistica aproape de farsă pentru a înghesui ca nişte sardine optzeci şi şapte de invitaţi la nuntă într-un spaţiu menit pentru patruzeci fu depăşită doar de confuzia din faţa altarului. Motivul principal pentru întârzierea până în noiembrie apăru în spatele capelei îmbrăcat într-o rochie de mireasă din tul şi satin albastru ca gheaţa făcută la comandă de cunoscuta modistă Madame Odette din strada Saint-Honore, Paris.

În părul ei, Aurélie Wentworth avea perle împletite cu flori de nu-mă-uita albastre şi pe chipul ei avea acel zâmbet inconfundabil, satisfăcut al unei femei care în sfârşit obţinuse ce voia de la un bărbat recalcitrant.

Mireasa fu însoţită la altar de cumnatul ei integru şi sfânt, lordul Upshaw, care fusese asigurat de Anstruther cu mâna fermă că, dacă bietul om va mai suporta un alt scandal în numele lui Aurélie, poznele ei vor înceta pentru totdeauna.

După acest spectacol radiant de feminitate şi determinare nemiloasă, veni ceva anticlimax. Lady d’Allenay, în mătase simplă, de culoare crem, înaintă spre altar la braţul credinciosului ei administrator. Urmă un dans ciudat în timp ce Anstruther i-o dădu pe Kate celui mai îngrozitor pungaş din Londra, Ned Quartermaine, apoi se înfipse cu statura lui destul de impunătoare după cele câteva strane în plus pentru a se înghesui la dreapta

miresei lui.

Lord Upshaw se aşeză pur şi simplu şi-şi şterse fruntea cheală, rugându-se cu ardoare ca acestea două să fie într-adevăr ultimele nunţi Wentworth cu care trebuia să-şi facă griji.

În sfârşit, pastorul Richard Burnham – nici el străin de scandal – fu în stare să spună:

— Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici…

*

O oră mai târziu, Kate se afla în mijlocul marelui salon de bal, cu o mână pe braţul noului ei soţ.

— Dumnezeule, aţi putea fi gemeni! murmură ea, cu privirea concentrată la ceva distanţă.

— Există o asemănare remarcabilă, recunoscu Edward.

Ochii lui se îndreptară spre mulţimea exuberantă şi în creştere de invitaţi.

Datorită prezenţei prietenilor lui Aurélie, banchetul de nuntă devenea un dineu de nuntă, dacă nu ceva mai rău. Atenţia lui Kate însă era concentrată pe ducele de Dunthorpe.

Un bărbat reţinut, aproape mohorât, ducele nu era chiar la fel de înalt ca fratele său mai mic, nici nu avea graţia aceea suplă, de pisică ce-l făcea pe Edward să pară vag periculos. Dar la părul, trăsăturile şi chiar la intensitatea verdelui din ochi nu era niciun gram de diferenţă între cei doi.

Chiar atunci apăru Jasper cu o tavă de şampanie. Edward luă două pahare, apoi se întoarse cu un zâmbet mut pentru a-i da unul soţiei sale. Ea-l acceptă şi ridică privirea la el un pic rugătoare.

— Sper că nu eşti supărat pe mine, Edward, zise ea, pentru că-s doar – ce? – o mătuşă mititică, fratele tău înstrăinat şi câţiva veri ciudaţi care au apărut neaşteptat. Spune din nou că nu te-ai supărat.

Zâmbetul lui se încălzi.

— Nu, sentimentele mele pentru tine, iubirea mea, o iau într-o cu totul altă direcţie, zise el sugestiv. Sunt însă puţin supărat pe mătuşa Isabel, pentru că toate astea-s mâna ei, pretindea ea, şi nu au nimic de a face cu tine.

— O, îndrăznesc să spun că sunt foarte bucuroasă că fratele tău este aici, zise vag soţia lui.

Ducele alese exact acel moment să plece de lângă mătuşa sa şi să se aventureze prin mulţime. Şi apoi stânjenitorul moment de care Edward se temea de douăzeci de ani se petrecu.

Ducele făcu o plecăciune către Kate şi-i mulţumi pentru ospitalitatea ei. Apoi întinse lent mâna către Edward.

— Ned, mă bucur s… să te văd, zise el.

— Şi eu pe tine, Freddie, zise Edward cu o politeţe chinuită.

După ce dădură mâna, se lăsă o tăcere grea în jurul lor.

După un moment, Kate îţi drese vocea.

— Bine, zise ea un pic cam veselă. Mă bucur să vă cunosc, Excelenţă. Locuiţi la Londra?

— Nu, zise ducele, foarte rar. Eu şi soţia locuim în provincie. Copiii noştri sunt mici şi p… preferăm o viaţă liniştită.

— Copii, ce minunat! murmură Kate cu un zâmbet fixat. Câţi aveţi, Excelenţă, şi ce vârste au?

Ducele păru un pic stânjenit.

— Avem t… trei, zise el, şi unul care trebuie să se nască cât de curând. Charles al nostru are n… nouă ani, Margaret şapte, şi cel mai mic – Edward – are patru ani.

— Edward, repetă Kate.

— Este un nume în familie, interveni cu răceală Edward, şi încă unul comun.

— A… da, de obicei avem câte un Edward în fiecare generaţie, fu de acord ducele.

Kate observă că vorbi rigid şi cu puţină căldură, dar cu cea mai vagă bâlbâială, ceea ce ar putea să fie cauza formalităţii lui, se gândi ea.

Decise să insiste cu teoria ei.

— Cum sunt copiii dumneavoastră? zise ea, hotărâtă să-l ţină de vorbă. Care vă seamănă cel mai mult? Care-i cel mai isteţ şi care-i cel mai poznaş?

— Cred că Edward îmi seamănă cel mai mult, zise ducele, încălzindu-se un pic. Este un copil tăcut. Meg seamănă foarte mult cu mama ei şi este o fetiţă foarte manierată. Dar Charles este copia lui Ned; isteţ şi poznaş. Charles se ţine numai de improvizaţii. T… trebuie să…

— Să ce? insistă Kate.

Pe obrajii ducelui se întindea o nuanţă grozavă.

— T… trebuie să v… veniţi să-i vedeţi, zise el, trecând jenat peste cuvinte, dacă doriţi, a… adică, Ned – mă scuzi – dacă suporţi, vreau să zic. Apoi făcu rigid o plecăciune. Cred că mătuşa Isabel are nevoie de mine. Cred că mai bine mă duc.

Ochii lui Kate îl urmăriră prin mulţime.

— Păi, nu pare prea mulţumit să fie aici, zise încordat Edward. Mă întreb cu ce l-a ameninţat Isabel?

— Nu cred că-i nemulţumit, zise gânditoare Kate. Se bâlbâie. Şi pare trist, aproape dureros de timid, de fapt. Aşa a fost ca băiat?

Edward nu zise nimic un moment îndelungat.

— Da, Freddie mereu a fost tăcut, recunoscu el. Tata obişnuia să-l mustre pentru bâlbâit şi-i spunea că era aşa de fără speranţă de înapoiat că nu era vrednic să fie un duce.

— Ce tragic! zise Kate, încă privindu-l pe Dunthorpe cum se înroşeşte şi se bâlbâie prin mulţime. Tatăl tău a făcut mult rău.

— Tată! Edward râse, dar fără amărăciune. După toţi aceşti ani, încă pot să-i spun aşa şi acum şi tu o faci.

Kate se întoarse în sfârşit de la mulţime.

— Eu n-aş fi aşa de sigură că nu a fost tatăl tău, zise ea cam sumbră.

Când Edward deschise gura să protesteze, ea ridică o mână.

— Nu ştii Edward, nici eu nu ştiu, zise ea cu fermitate.

Nici nu ne pasă. De fapt, aş zice că este la fel de posibil ca amândoi să fi fost făcuţi cu Alfred Hedge – pentru că dacă tu şi Dunthorpe nu aveţi ambii părinţi în comun, eu mă spânzur. Trebuie să aveţi acelaşi sânge la cât de aproape de identici sunteţi.

— Hmm, zise Edward. Nu m-am gândit niciodată la asta. Apoi dădu pe gât restul de la şampanie. Mătuşa Isabel mereu a zis că adevărul nu va fi ştiut niciodată, cugetă el. Şi ştii ceva, Kate? Ai dreptate. Nu-mi pasă.

— Atunci te-ai împăcat sau ceva de genul, zise ea.

El lăsă paharul şi îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Kate.

— Da, aşa este, zise el. Dar acum că mă gândesc, Kate – că mă uit la Freddie şi mă gândesc la cum o fi fost viaţa lui –, mă întreb care dintre noi a avut partea mai grea din acel târg îngrozitor?

— El şi-a pierdut fratele, zise ea încet, şi a rămas singur cu un bărbat care pare să fi fost un monstru.

Edward încuviinţă lent din cap.

— Bănuiesc că a rămas sub influenţa tatei, cugetă el, în timp ce eu am crescut singur printre scursurile societăţii. Dar măcar m-am simţit oarecum liber pentru că am fost neglijat şi am învăţat repede că nu aveam obligaţii faţă de nimeni. Că puteam să trăiesc – şi să prosper – cu mintea mea.

— Poate că există lecţii mai rele şi căi mai dure de a le învăţa, zise Kate. Tatăl tău nu a fost un om bun. Dar fratele tău încă pare aşa de dureros de jenat, Edward. Poate te-ai putea duce la el să-i spui – ei bine, nu ştiu. Poate i-ai putea spune ce tocmai mi-ai spus mie?

Edward se întoarse şi zâmbi adânc în ochii ei.

— Poate mâine, zise el, aplecându-se foarte mult şi coborând vocea. Astăzi vreau să mă gândesc doar la noaptea asta şi la ce noi doi vom…

— De Macey! Ochii lui Kate se aprinseră de o sclipire prefăcută. Uite, iubirea mea, cine-i în spatele tău.

Edward se întoarse exact când de Macey îl ocolea pentru a prinde mâna lui Kate.

— Draga mea copilă! zise el cu o plecăciune elegantă, cuprinzătoare. Îmi pare aşa de rău că nu m-am întors la Bellecombe de ieri. Pot să spun că astăzi, în cea mai binecuvântată dintre zile, o eclipsezi până şi pe draga ta mamă la cum radiezi.

— O, nu mă îndoiesc de asta, zise sec Kate. Aurélie nu-i atât radioasă astăzi, cât este victorioasă.

— Pisica la smântână, am zis, murmură Edward. Bietul Anstruther! Ce o să mai joace el cum vrea ea.

Contele râse.

— O, a învăţat de mult paşii de la melodia lui Aurélie, *mon ami,* dar nu ea va conduce! declară de Macey. Nu-l plânge pe fermierul John, o îmblânzeşte pe doamna Frânge-Inimi până la sfârşitul săptămânii.

— Crezi? întrebă Kate.

— Da, zise de Macey, zâmbind viclean. Asta tânjea, copila mea. Femeile ca ea nu respectă un bărbat pe care-l pot juca pe degete după cum vor. Crede-mă, ştiu. Ea şi eu – *mon Dieu!* A existat vreodată o pereche mai nepotrivită?

— Păi, ai fost un tip de treabă. Edward bătu cu mâna pe spatele lui de Macey. Acum spune-mi, am rezolvat cealaltă mică afacere?

De Macey zâmbi şi mai viclean, mustaţa lui elegantă ridicându-se uşor.

— Într-adevăr, exact cum am promis, zise el mieros. Lordul Reginald Hoke va ajunge în curând în salubra insulă Guadalupe, unde va fi pus la muncă pe plantaţia mea de trestie de zahăr.

— Şi a semnat hârtiile fără echivoc? insistă Edward.

— Desigur! De Macey deschise expansiv mâinile. Ce opţiune avea când i-am explicat oferta noastră?

— Ce hârtii? interveni Kate. Ce ofertă?

— O, draga mea, una generoasă, declară contele. Soţul tău s-a oferit să *nu* ceară să fie spânzurat pentru răpire.

— La schimb cu…?

De Macey puse dramatic o mână peste inima lui.

— La schimb cu zece ani de gândit la prostia lui,

draga mea, zise el. Nu ţi-am spus să ai încredere în mine că mă ocup de Reggie? Îşi va petrece zece ani servind cu credinţă un vechi prieten. Ce ar putea să ceară mai mult un om batjocorit?

— O, Dumnezeule, zise încet Kate. Ai băgat în servitute fiul unui nobil?

— *Oui,* la mine! zise vesel de Macey. Dar ca… Cum să o spun? Funcţionar de contabilitate? Da, Reggie va învăţa în sfârşit aritmetica. Bietul băiat nici măcar nu va trebui să-şi murdărească mâinile alea frumuşele pe câmp, copilă, trebuie doar să înveţe să fie autonom. A scăpat de creditorii lui englezi fugind pe teritoriu francez şi acum va învăţa să câştige un salariu.

— Eşti foarte bun, zise Kate.

— Din păcate, cândva şi eu am fost un frivol, mărturisi contele. Dar, recunosc că nu unul aşa de prost să-şi joace banii.

Chiar atunci cineva flutură o mână către de Macey din partea cealaltă a încăperii. Kate îşi dădu seama că oamenii începeau să plece, deşi Aurélie încă se plimba prin mulţime, sărutând obraji şi gângurind la toţi invitaţii ei. Anstruther şi Richard însă stăteau la uşă de o parte şi de alta a lui Nancy care – în ciuda unei străluciri de fericire din ochi – arăta altfel obosită în timp ce el se apleca cu mare atenţie asupra ei.

— O, vai, murmură Kate. Iar nu se simte bine.

— Într-adevăr, se speculează nebuneşte, şopti contele din spatele mâinii sale. Înţeleapta şi cunoscătoarea Hetty zice că sătenii numără deja lunile – dar nu cu răutate în inimile lor, adăugă ea.

— Oricum ar fi, dacă contează pe un scandal, numără degeaba, zise Kate.

Nu, dacă sperau la un mic scandal, Kate se temea că numărau la Wentworthul greşit. Kate începea să regrete că-i permisese lui Aurélie să amâne nunta lor dublă cu încă două săptămâni cât aşteptau favorurile lui *madame* Odette.

Chiar atunci, Nancy plecă de lângă soţul ei şi veni spre ei, un pic mai colorată.

— Kate, zise, ea, îmbrăţişând-o. Felicitări! Sunt aşa de fericită pentru tine.

Kate trecu cu mâna peste burta surorii ei.

— Şi eu pentru tine, Nan, sper? murmură ea la urechea ei.

Se despărţiră, Nancy se înroşi puternic privind de la Kate la Edward.

— Da, şopti într-un final. Pare aproape sigur.

Kate o prinse de umeri şi o trase puţin mai la distanţă.

— Biata de tine, zise ea. Te simţi mizerabil?

— O, da! zise Nancy, cu ochii un pic înlăcrimaţi. Minunat, minunat de mizerabil! O, Kate, voi fi de două ori binecuvântată în mai puţin de un an. Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. Îţi doresc să ai parte de aceeaşi fericire ca mine.

Nancy îl sărută pe Edward înainte de a pleca.

— Este fericită, draga mea, murmură el, luând mâna lui Kate şi strângând-o. Şi uită-te cum o urmăreşte Richard cu privirea. O să fie un tată excelent.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, zise Kate.

De Macey se îndepărtase. Aurélie încă sporovăia entuziasmată, de data asta cu doamna Granger, care fusese convinsă să participe de mătuşa lui Richard. Kate şi Edward o primiseră călduros pe doamna Granger şi nu ziseseră nimic. Dar Kate spera că poate prezenţa ei era începutul unei prietenii timide.

Aurélie părea că face deja progrese cu farmecul ei irezistibil, deşi Anstruther se ridicase din scaunul lui. Kate văzu că răbdarea lui se terminase.

Kate dădu din umeri şi reveni la soţul ei.

— Dragul meu, cred că vreau să mă odihnesc înainte de cină, declară ea.

— Şi prin odihnit, murmură el, sper că te referi la a *nu* te odihni.

— Exact, zise ea, petrecându-şi braţul prin al lui într-o mod posesiv.

Se îndreptară spre uşă, oprindu-se să accepte urările câtorva oameni cu care nu vorbiseră încă, ajungând la uşă

exact când Anstruther îşi petrecea braţul prin al lui Aurélie şi o scotea din încăpere. Kate şi Edward îi urmară pe culoar, cei patru rămânând singuri pentru prima dată într-o săptămână.

În holul mare discutară fără rost cât erau aduse haina, manşonul, pătura şi cărămizile calde pentru Aurélie. Când se află că nu erau încă gata cărămizile, Anstruther o trase pur şi simplu afară.

— O, ce ai mai vrea tu, Aurélie, mormăi el. Nu crezi că pot să-ţi ţin de cald de aici până acolo?

— Vai, John Anstruther, sunt sigură că nu ştiu! declară ea, oprindu-se pe pavaj. Uneori ai o inimă rece, rece.

La asta el o luă pe sus şi o scoase afară în curte. Edward îl ajută pe Jasper să ducă cele două genţi pe care Aurélie le lăsase să aştepte, în timp ce Hetty venea cu Filou, care era cuibărit într-un coş mare de răchită.

— Tu chiar crezi că ai să te descurci cu femeia asta? mormăi Edward după ce Anstruther o urcase în trăsura lui.

Anstruther mârâi.

— Pe termen lung, băiete? Nu ştiu. Dar pe termen scurt? O să fiu foarte tentat să o ard peste fund cu biciuşca mea.

— Sper că nu o vei face, zise sumbru Edward.

Anstruther zâmbi larg, gesticulând ca şi câinele să fie urcat.

— Nu, nu o voi face, mărturisi el, dar nu mă îndoiesc că va trebui să ameninţ destul de des.

Edward deschise gura să-l sfătuiască să nu o facă, apoi îşi aminti cuvintele înţelepte ale lui de Macey. Anstruther se culca cu femeia asta de aproape douăzeci de ani, decise el. Amândoi ştiau în ce se băgau.

— Bine, zise nesigur Edward, mult succes cu acea strategie.

— Mulţumesc, zise Anstruther, urcând în trăsura lui.

Edward se mulţumi să revină în holul mare, unde-l aştepta ceva nerăbdătoare mireasa lui.

— Odihna aia înainte de cină? îi reaminti Kate, bătând cu micul ei picior încălţat în mătase.

— Sigur, iubirea mea, zise el.

Apoi, urmând exemplul lui Anstruther, îşi luă mireasa pe sus şi o duse – chicotind şi ţipând – pe scări şi pe tot holul până la apartamentul ei.

Odată ajunşi înăuntru, deschise uşa dormitorului şi o lăsă, încă râzând, în mijlocul patului. Apoi, revenind în salon, scoase o cutie lungă şi subţire pe care o ascunsese după divan.

Venind cu cutia înapoi în cameră, i-o prezentă miresei sale cu o înfloritură à la de Macey.

— Lady d'Allenay, zise el, cadoul tău de nuntă.

Ea se ridică în fund, mătasea crem umflându-se încântător în spatele ei.

— Este o cutie cu o formă ciudată, îl tachina ea. Credeam că primesc platină şi safire?

— Nu tocmai, zise el aşezându-se lângă ea. Ceva mult mai bun.

Cu ochii jucăuşi, Kate deschise cutia.

— O… vai, zise ea cam blazată.

Înăuntru se afla ceea ce putea fi descris doar ca un inel imens, o bucată mare de piatră colţuroasă ce părea să nu fie mai mult decât o bucată de cărbune negru-albastru şi montată într-un cadru gros făcut dintr-un metal aşa de lipsit de strălucire încât n-avea cum să aibă vreo valoare.

Dar în inel era răsucit un document.

Scoţând inelul de pe sul, Edward luă mâna lui Kate şi-l puse pe degetul ei, sărutându-i obrazul în acest timp.

— Cum am zis mai devreme, astăzi, iubirea mea. Cu *toate bunurile mele* lumeşti *te înzestrez.*

— Ce emoţionant! Kate mişcă un pic din deget, apoi ridică bucata în lumină. Păi, cu siguranţă este original ca model. Mă îndoiesc că vreo mireasă a mai văzut vreodată aşa ceva.

— Sunt sigur că nu, zise el, pentru că vreau să ştii că acela este faimosul safir Wentworth, baroneasă d'Allenay.

— Da? Kate se uită la el şi chicoti. N-am auzit niciodată de faimosul safir Wentworth. Şi este destul de urât, iubirea mea, dar oricum îl voi preţui.

Edward o sărută, apoi luă inelul din mâna ei, zâmbind.

— Este urât, iubirea mea, pentru că este nefinisat, zise el, ţinându-l în lumina soarelui. Şi va fi numit safirul Wentworth pentru că tu alegi cum să-l tai şi va fi al tău ca să-l dai fiicelor tale Wentworth.

— Fiicelor mele Quartermaine, îl corectă ea.

— Cum doreşti, zise el. Dar oricum inelul este al tău pe merit, pentru că este unul dintre cele mai frumoase safire albastru-violet descoperite vreodată în Ceylon. Ştiu pentru că, vezi tu, eu l-am scos din mină.

— Tu?

— Da, nu direct, zise el. Dar, dacă-ţi aminteşti, ţi-am spus că m-am dus în Ceylon să mă realizez. Nu faci asta doar cu solda de ofiţer. Aşa că unul dintre lucrurile pe care le-am făcut a fost să cumpăr – folosindu-mă de veniturile ilicite din jocuri ale lui Hedge – parte dintr-o mină, care la acel moment, nu părea să fie cine ştie ce.

— Şi acum, întrebă ea cu respiraţia un pic tăiată.

— Şi acum pare să fie chiar o afacere grozavă, recunoscu el. Încetul cu încetul mi-am dirijat profiturile de la club spre mină şi am cumpărat părţile celorlalţi investitori. Trebuie să recunosc că vechitura începe să devină profitabilă şi aşa am învăţat ce ştiu despre minerit.

— Înţeleg, zise ea, cu ochii mari de uimire. Mă întrebam eu atunci.

— Şi ăsta, zise el, atingând piatra, va fi cel mai probabil un safir pur, perfect cu peste o sută douăzeci de carate când va fi şlefuit, iubirea mea – mai mare decât faimosul safir Stuart din coroana reginei. Pe scurt, este aproape nepreţuit.

— Dumnezeule, murmură ea. Şi aranjamentul unic?

— Este aluminiu pur, zise el.

— Aluminiu.

Scoase hârtia din cutie.

— Din noua ta mină de aluminiu, zise el, în Cornwall. Cea la care tânjeaţi tu şi Anstruther.

La asta, ochii ei se făcură cât farfuriile.

— Mi-ai cumpărat o mină de aluminiu? zise ea. Cadou

de nuntă?

— Da, mărturisi el. A fost complet lipsit de romantism din partea mea? Mi s-a părut că era singurul lucru pe care chiar îl voiai.

— În afară de tine? zise ea râzând. Nu, Edward, de fapt este cel mai romantic cadou oferit vreodată, pentru că este un cadou de la un soţ care chiar îşi cunoaşte soţia şi nu-l deranjează că ea este simplă şi pragmatică.

— Fata mea, numai simplă nu eşti, o mustră el. Cât despre pragmatism, dacă vrei, pot să gestionez mina pentru tine, zise el, dar doar dacă vrei. Pot să am grijă de toate interesele tale industriale, *dacă* vrei. Până la urmă, eşti ocupată cu moşia, şi Anstruther… ei bine, Anstruther va fi ocupat cu Aurélie.

— Ea nu poate să intervină în munca lui! declară Kate care pusese inelul la loc şi acum îl întorcea într-o parte şi în alta ca să-l admire. Nici nu se pune problema.

— Păi, mult succes cu strategia aia, zise Edward – aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui Anstruther cu doar câteva momente mai devreme.

Nu se aştepta ca niciunul dintre ei să se descurce bine cu sarcina asta.

— O, am un plan să o ţin ocupată pe Aurélie, zise Kate. Crede-mă. Dar mai întâi lasă-mă să te sărut, dragul meu. Sunt sigură că astea sunt cele mai faimoase daruri de nuntă pe care o mireasă le-a primit vreodată.

Ea îl sărută foarte apăsat. Edward o sărută şi el. Până la urmă cutia căzu pe podea, la scurt timp urmând actul pentru mina de aluminiu. Şi când, ceva mai târziu, terminară cu sărutatul şi cu îmbrăţişările, Kate încă purta inelul, chiar dacă nu avea nimic altceva pe ea.

Edward o trase lângă el pe sub cuverturi, aşezând-o ca o linguriţă ca să-şi poată pune bărbia în creştetul capului ei.

— Deci spune-mi despre marele tău plan de a o ţine ocupată pe mama ta, zis el. Sincer, nu prea am încredere că o să-ţi iasă.

— Păi, zise Kate, cred că am să-ţi dovedesc că te

înşeli. Dacă n-ai nicio obiecţie, Edward, vreau să-i cer lui Anstruther să ia aripa de vest a castelului care se întinde dincolo de ziduri. Este o casă întreagă, cu propria ei intrare şi dormitoare – destul de spaţioase chiar, în afară de bucătării, care-s cam mici. Şi aşa o să pot să o supraveghez pe mama.

— Mie mi se pare că aşa Aurélie va avea doar mai multă audienţă, avertiză Edward. Şi ce o să faci cu ferma de sud? Anstruther întreţine acel conac.

— Păi, mă gândeam că poate le putem aduce pe Annabelle şi pe doamna Granger acolo, sugeră ea, până când Heatherfields este terminat. Este mai mare şi mai elegantă decât orice căsuţă şi-i va oferi un statut doamnei Granger. Le va aduce în sfera noastră şi în parohia lui Richard. Ea îl cunoaşte deja un pic şi o cunoaşte bine pe mătuşa lui. Şi acum el este cumnatul tău.

— Kate, asta-i… genial, murmură el. *Aurélie* de genial.

— Da, genial de manipulator, cred că vrei să spui, zise Kate un pic îngâmfată. Doamna Granger se va obişnui cu noi, Edward. Şi cu timpul va părea cel mai natural lucru ca Annabelle să treacă pe aici sau ca eu să mă duc pe acolo în trecere. O vom cuceri pe doamna Granger cu amabilitate, sunt sigură de asta. Vom deveni ceva normal pentru ea. Chiar obişnuit.

Edward îşi sărută mireasa pe obraz.

— Eşti cea mai bună soţie, Kate, zise el, şi suntem căsătoriţi de doar – cât, patru ore? Dar tot cred că Aurélie va face ce vrea ea.

— Nu, nu cred. Cu asta, Kate îi trase mâna în jos spre burta ei. Nu, la cât de palid era astăzi chipul lui Nancy şi neliniştitorul eveniment prin care am trecut recent, cred că Aurélie va avea de lucru.

— Vai, zise Edward făcând un cerc lent cu mâna. O, Kate! O, Dumnezeule!

— O să se plângă amarnic, desigur, că-i prea tânără să fie bunică, zise Kate, foindu-se cu spatele la el. Până la urmă, n-a acceptat încă faptul că-i mamă. Este treabă grea să fie părinte, dar ca bunic în primul rând eşti afectuos, te

distrezi şi răsfeţi.

— Ah! zise Edward, înţelegând. Încep să văd logica în asta.

— Da, zise Kate. A ştiut cineva mai multe despre ce-i nevoie ca să răsfeţi şi iubeşti? Ţi s-a părut vreodată cineva mai distractiv?

— Clar nu, iubirea mea, zise soţul ei. Aurélie va fi împărăteasa bunicilor, nu mă îndoiesc.

— Da, zise Kate chicotind, şi când îi va scoate afară în cărucioarele lor, poate să spună trecătorilor gângurind că este sora lor mai mare.

— Kate, iubirea mea, planul tău este genial, zise el. Jos pălăria!

— Nu, nu doar pălăria, zise soţia lui. Sub cearşafurile astea eşti gol cum te-a creat Dumnezeu – ceea ce-i foarte bine, apropo.

El o sărută iarăşi pe păr şi mai făcu un cerc lent pe burta ei.

— Kate, zise el încet.

— Da?

— Eşti complet sigură că eşti însărcinată cu copilul meu?

— Păi, sunt perfect sigură că nu sunt însărcinată cu copilul altcuiva, zise ea uşor maliţioasă. Dar dacă sunt complet, absolut sigură? Nu, nu… chiar.

— Bun, atunci hai să fim complet şi absolut siguri, murmură el, alunecând cu buzele lent pe gâtul ei. Pentru că bătrânul Reggie a subliniat o dată că nu-s genul de bărbat care se mulţumeşte cu un simplu profit când cu un pic de efort pot să fac o pleaşcă…

Sfârșit